

KŘEŠŤANSKÝ KALENDÁŘ

II.

s uvažováním Božího slova
na každý den

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

info@sirenipismasvateho.cz

2021

Předmluva

Před asi 30 roky byl vydán kalendář pro věřící ve formě trvalého kalendáře s názvem Křesťanský kalendář. Byl velmi pečlivě zpracován a mezi Božím lidem ceněn. Během následujících let byl každým rokem vydáván evangelizační kalendář Dobrá setba. Křesťanský kalendář byl i nadále žádán a dočkal se druhého vydání, ale zároveň bylo vyjadřováno přání, aby měl své pokračování. Tomuto přání vychází vstříc nyní vydávaný další ročník, mající také formu trvalého kalendáře.

Texty byly s laskavým souhlasem vydavatelů převzaté a přeložené z těchto kalendářů:

- The Lord is Near (TLIN), vydavatelství Believer's Bookshelf Canada Inc, www.believersbookshelddcanada.ca
- Der Herr ist nahe (DHIN), vydavatelství CSV Hückeswagen, www.csv-verlag.de
- Näher zu Dir (NZD), vydavatelství Beröa, www.beroea.ch

Biblické verše jsou většinou citovány z kralického překladu Bible, někdy z Českého studijního překladu, nakladatelství KMS, Praha 2009, případně jsou přeloženy z německého tzv. „Elberfelder Übersetzung“.

Zpracovatelé musejí přiznat, že předkládaný kalendář je jistě ve více ohledech zatížen nedostatky, ale zároveň věří, že Pán si ho ve Své milosti může i tak použít k požehnání pro Svůj lid. S tímto vědomím a nadějí ho svěřují rukám čtenářů.

Nyní zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.

Římanům 13,11

Na cestě domů

Stojíme na začátku nového roku. Před námi leží neznámá cesta. Nevíme, jak budou vypadat příští kroky, zda bude následovat rovná nebo strmá cesta. Ale dvě skutečnosti nás v nyní začínajícím roce mohou povzbuzovat:

- 1) **Jako věřící jsme na cestě domů.** Jak se naše srdce radují a jsou šťastná, když myslíme na jistý cíl. V průběhu tohoto roku může na naši cestu padnout mnohý stín a mohou nás postihnout nyní neznámá utrpení. Ale každým krokem se o něco přibližujeme svému nebeskému domovu. Tam budeme vidět Spasitele ve vši Jeho kráse a slávě. Tam dojdeme odpočinku a budeme se těšit z nerušeného společenství s Otcem a se Synem.
- 2) **Pán Ježíš nás doprovází na cestě.** On zaslíbil: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“* Tento slib bude uskutečňovat i v novém roce. Je tu i na temných cestách a volá na nás. *„Já to jsem. Nebojte se!“* A když my ležíme skleslí na zemi, opět nám pomáhá vstát. Také v pěkných dnech je s námi a má podíl na naší radosti. V každé situaci můžeme vědomě počítat s Jeho přítomností. Proto chtějme den co den žít pro Něho a s Ním, dokud On sám – ten věrný Průvodce na cestě domů – nás nevezme domů k sobě.

NZD 1/1/2015

Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch, a rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán.

1. Korintským 12,4.5

Bohem stvořené lidské tělo je obdivuhodný organismus. Ten, kdo si uvědomí, které části těla se podílí na jednom jediném pohybu, užasne. To, co se navenek jeví tak prosté, je řízeno složitou, ale harmonickou souhrou jednotlivých údů.

Přesně tak tomu je v duchovním těle, Shromáždění (Církvi), které se skládá ze všech věřících. Tam existuje rozmanitost údů se skutečně rozdílnými úkoly, které mají být vykonávány k blahu celého těla. To zní pěkně a jednoduše. Ale v praxi soužití číhají především dvě nebezpečí:

1. Pocity méněcennosti: Ten, kdo je pověřen méně nápadnými službami, by neměl závistivě hledět na druhé. Každý úkol je důležitý! K tomu přistupuje skutečnost, že Bůh určil dary milosti a úkoly tak, jak se to Jemu líbí (18. v.). Neměli bychom je proto posuzovat podle lidských měřítek. Rozhodující je, abychom je přijímali od Boha a věrně vykonávali. Jen **za to** budeme později odměněni – ne za ty dary milosti!
2. Povýšenost: Žádný úd by neměl nějakému druhému říkat: „Nepotřebuji tě.“ Všechny jsou potřebné – i ty, které nestojí v popředí. Neměli bychom je přehlížet! Jsme dokonce vyzývání, abychom jim věnovali zvláštní pozornost, aby v těle Krista nenastalo nějaké tvoření skupinek.

Nemysleme na sebe, nýbrž na Hlavu a na blaho celého těla! Pak bude ten duchovní organismus fungovat – ke cti Pána k pozhledání pro všechny údy.

DHIN 5/5/2015

3. leden

Publikán také zdaleka stojí, nechtěl ani oči k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému. Lukáš 18,13

Většina lidí, kteří jsou kolem nás, ví, že jsou hříšníci. Zeptej se, koho chceš, odpověď bude: „Vím, že jsem hříšník.“ Ale když v srdci působí Duch Boží, učí lidi, že jsou před Bohem ztraceni hříšníci, peklo zasluhující hříšníci, bezmocní a provinilí hříšníci. Mnozí, kteří říkají, že jsou hříšníci, tím nemyslí, že se narodili v hříchu, že jsou plni hříchu, mrtví v hříších, děti hněvu. Je to proto, že lidé neznají svůj skutečný stav, že jako žena v Marku 5,24-34 zkoušejí to či ono a marně doufají, že se stanou lepšími. Chodí sem a tam, vzdávají se starých návyků, oblékají se určitou mírou vnější svatosti, opouštějí určité cesty, na které si dávno zvykli, a vydávají se jiným směrem. Doufají, že tímto způsobem se zalíbí Boží přízni a ulehčí svému svědomí.

Mnohý člověk, který ví, že přestoupil Boží zákon, se snaží docílit odpuštění vnější reformací, slepě se domníváje, že v něm samém je nějaká schopnost tak jednat v budoucnosti a zatajit minulost. Ale můžeme si být jisti, že jestliže v jejich duších působí Duch Boží, nebudou se těmito věcmi cítit polepšení, ale že se spíše stali horšími; neboť Duch Svatý jim tak chce otevřít pohled na zoufalou špatnost a proradnost jejich srdcí, aby po všech svých tělesných vynálezech cítili ránu hříchu více než předtím.

Jestliže se snažíte polepšit se, jestliže máte v úmyslu ustavit svou vlastní spravedlnost a domníváte se, že se něčím ze sebe zavděčíte Bohu, pak kéž nyní vidíte pošetilost toho a vážně pociťujete pravdu, že jste v Božích očích ztracený hříšník.

H. H. Snell, TLIN 5/1/2015

Ne tak budou bezbožní, ale jako plevy, které rozmítá vítr.

Žalm 1,4

Tak jako plevy jsou při mlácení odváty a zůstane zrno, tak budou zachvácení hříšníci v soudu budoucího velkého soužení, zatím co „*shromáždění spravedlivých*“ (5. v.) zůstane, aby vešlo do tisíciletého království pokoje.

Tato myšlenka zasluhuje zvláštní pozornost. Je totiž charakteristická pro očekávání židovského ostatku při pohledu na Mesiášovo království pokoje na této **zemi**. „*Tak nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví. ... V tu noc budou dva na loži **jednom**; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. Dvě budou mletí spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna.*“ (Luk. 17,30.34.35) „Vzat“ k soudu, „*ponechán*“ pro požehnání, zaslíbená ve Starém zákoně – to je zásada budoucího království.

Zcela obráceně se to má v Boží Církvi. Skládá se ze všech pravých věřících nynější doby a neočekává žádná požehnání na této zemi, nýbrž že bude **vzata** k Pánu Ježíši, že bude „uchvácená“, aby byla u Něho. Jako Jeho nevěsta bude Jím uvedena do domu Otce na svatbu Beránkovu (1. Tes. 4,17; Jan 14,2.3; Zjevení 19,7.8).

Tam v **nebi** jsou její požehnání. **Zanechání** budou při uchvácení všichni ti, kdo „*neposlouchají evangelium Pána našeho Ježíše Krista*“. Zůstanou na zemi, aby později došli svého soudu. – Měli bychom tedy dnes stále rozlišovat **nebeskou** naději věřících od **pozemské** naděje spravedlivých z Izraele, kterou nacházíme v Žalmech a prorocích.

DHIN 9/4/2015

Přišel pak sám k sobě, řekl: Jak mnozí nájemníci u otce mého hojnost mají chleba a já hladem mru! Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče..., aniž jsem hoden více slouti synem tvým. Učiň mne jako jednoho z nájemníků svých.

Lukáš 15,17-19

Marnotratný syn si bezpochyby myslel, že to bude od něho velmi pokorné, když řekne: „*Učiň mne jako jednoho z nájemníků (služebníků) svých.*“ Ale byl to zbytek pýchy a zákonictví srdce, nikoli pokora. Pravou pokoru vidíme u publikána, když stál zdaleka a vyznával hříchy, nechtěje ani oči k nebi pozdvihnout (Lukáš 18,13). Marnotratný syn neměl větší nárok na to, aby byl přijat jako služebník, než na to, aby byl přijat jako syn. Zmařil všechna očekávání a nároky na půdě spravedlnosti. Mohl nabídnout jen jeden důvod, totiž tíživá nouze. Mohl být přijat jen v milosti. A tak je jeho předem promyšlená řeč přerušena – nikdy se nedostane k tomu, aby řekl: „*Učiň mne jako jednoho z nájemníků svých,*“ neboť otec běžel, aby se s ním setkal, padl mu na šíji a políbil ho.

A tak tomu je s hříšníkem. Může být přijat jen v milosti, neboť kdyby to mělo být ve spravedlnosti, musel by být navěky odsouzen. Nic není řečeno o jeho hříších, neboť otázka hříchu byla urovnána mezi Bohem a Kristem na kříži. Když Bůh přijal smíření na kříži, pak ten kdysi degradovaný, zničený, ztracený člověk je učiněn synem a dědicem – dědicem Božím a spoludědicem s Kristem. To je milost – Boží milost v Ježíši Kristu všem, kdo věří v Jeho jméno. Dále bude takový člověk zářit v milosti a bude nádobou pro její ukázání v průběhu nescíslných věků věčnosti.

A. Miller TLIN 11/1/2010

Co jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl.

2. Mojžíšova 4,2

Byla to velká chvíle, když se Bůh Mojžíšovi zjevil v „*trnitém keři*“ jako Bůh, který se slitovává a který chce Svůj lid zachránit z otroctví v Egyptě. Mojžíš po čtyřiceti letech osamělosti na poušti nejprve nebyl ochoten nechat se poslat. Avšak Bůh mu ve Své milosti vyšel vstříc a připravil ho pro jeho úkol. Mojžíš se měl naučit, že záleží pouze na Boží síle a že Bůh může použít i něco zdánlivě nedostačujícího k velkému rozvinutí moci.

„*Co jest to v ruce tvé?*“ Mojžíš by si nikdy nemyslel, že tato prostá pastýřská hůl by mohla být něčím, co Bůh může použít. On, jenž i bez jakéhokoli pomocného prostředku může všechno způsobit, chce použít tuto hůl a dává Mojžíšovi lekci, že pro Něho není nic nepatrné, když jen to je použito v podřízení se Jeho vůli. Tak se hůl stala hadem a Mojžíš ho zcela proti pravidlům přírody musel chytit za ocas. Tu se opět stal holí – „*aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin*“ (5. v.). Touto holí působil Bůh potom všechny divy v Egyptě ke Svému oslavení a k záchraně lidu.

„*Co jest to v ruce tvé?*“ – Tato otázka se obrací k nám všem. Až je to cokoli, dejme Mu to přece k dispozici: svůj čas; lásku k Němu, vykonávanou na těch Jeho; svůj zájem o Jeho dílo, vyjádřený ve vážné modlitbě; věrnost k Němu, jako povzbuzení pro věřící! Jakkoli slabé to všechno při nás může být, přesto zakusíme: On může požehnat i to nejnepatrnější, když to dáme Jemu.

DHIN 12/3/2015

A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.

Lukáš 22,33

Ta slova Šimona Petra: „*Hotov jsem*“, jsou klíčem k porozumění jeho následnému pádu. Jeho slova přicházejí právě po varování od Pána, že Satan toužil ho prosívat! Šimon Petr opravdu miloval Pána Ježíše a myslel tato slova vážně, když je říkal, ale neměl ponětí o slabosti těla. Ještě se musel naučit, že „*nepřebývá ve mně, to jest v těle mém, dobré*“ (Římanům 7,18).

Když se budeme chlubit svou silou, i svou duchovní silou, a budeme mít důvěru ve svou věrnost k Pánu, jistě nás to povede k pádu. Apoštol Pavel napsal duchovně pyšným a v sebe důvěřujícím Korintským: „*A proto kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1. Kor. 10,12) Síla, která si o sobě myslí, že je silná, je ve skutečnosti slabost, a slabost, která o tom ví, že je slabá, je síla. Jestliže tajemství Petrova pádu bylo ve slovech „*hotov jsem*“, pak tajemství toho, aby byl zachován, by bylo v dbání na slova Pána: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo slabé.*“ (Matouš 26,40-41)

Nemůžeme zvítězit nad hříchem nebo mocí Satana bez Boží moci. Budeme tříbeni, jestliže důvěřujeme v tělo (Fil. 3,3). Je milé vidět, že Pán Ježíš se modlil za Petra dříve, než padl (Luk. 22,32). Petr se musel naučit, že tělo ho nemohlo podržet tváří v tvář smrti, a ačkoli padl, jeho víra nepadla. Kéž se každý den svěřujeme Tomu, který je mocen nás zachovat od pádu (Judy 24).

B. Reynolds, TLIN 16/1/2010

Proto neoblevujeme, ale ačkoli ten zevnitřní člověk nás ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne.

2. Korintským 4,16

Jedno pořekadlo zní: „Stáří přichází s různými věcmi.“ – Míňny jsou četné obtíže, které se ve stáří dostavují, zatím co tělesné schopnosti se přitom menší. Jak snadno potom i u křesťanů propuknou nářky a nespokojenost, když pozorují, že síly ubývají.

Avšak takový postoj má účinek na duchovní život. Může se stát, že jsme procesem stárnutí tak zaměstnání, že společenství s Pánem Ježíšem ustupuje do pozadí. Ale když litujeme sami sebe a oplakáváme minulost, stáváme se v duchovním směru brzy ruinou, místo abychom se podobali stromu nesoucímu ovoce.

Když apoštol Pavel psal tento druhý Dopis Korintským, byl už za vrcholem svého života. Ustavičná a na strádání bohatá práce, jakož i starost o shromáždění a o jednotlivé věřící zanechaly své stopy na jeho „vnějším člověku“. Ale jeho duchovní život tím neutrpěl. „*Vnitřní člověk*“ byl ještě v plné síle a radosti, jeho víra byla nezlomená.

V tomto oddílu ve 2. Korintským 4,14-18 apoštol rozvíjí tajemství své síly a čerstvosti: Jeho myšlenky nebyly upřeny k viditelným a pozemským věcem, nýbrž k tomu, co je neviditelné a věčné.

To nás také může povzbudit: Když stárneme, mnohé možnosti se ztrácejí. Ale Boží slovo nám jasně ukazuje, že to nejlepší ještě přijde. – Není to výhled, který utěšuje?

DHIN 16/3/2015

9. leden

Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jak práce cí byla, buď v dobrém neb ve zlém.

2. Korintským 5,10

Jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.

Římanům 14,12

Zdá se, že ve vztahu k soudné stoličce Krista vládne určitá zmatečnost, i když výše uvedené verše jsou v této věci tak jasné. Měli bychom je brát tak, jak jsou napsané, a dovolit jim, aby působily na srdce a na svědomí. Pán nikdy nezamýšlel, abychom je vykládali zákonickým způsobem, aby otráslы naši důvěrou v Krista a v Jeho plné spasení. (Nikdy nepřijdeme na soud kvůli svým hříchům – Jan 5,24; Římanům 8,1 a 1. Jana 4,17.) Ale proč bychom si měli přát oslabení síly jasných výroků v jasných výrocích v našich verších – abychom odvrátili jejich ostří? Bůh nás od toho zachovej! Ten den učiní všechno zjevným. To je velmi vážné a mělo by nás to vést k větší bdělosti a starostlivosti, pokud jde o naše skutky, cesty, myšlenky, slova, pohnutky a přání. Je dobré, když to vidíme. Rady srdcí budou zjeveny. Všechny smíšené pohnutky budou odsouzeny, zavrženy a vyloučeny. Všechny předsudky, všechny mylné soudy, všechny zlé dohady týkající se druhých – všechny tyto a podobné věci budou ukázány a vyloučeny. Potom budeme vidět věci tak, jak je vidí Kristus, budeme o nich soudit tak, jak o nich soudí On. My všichni budeme mít radost, že je takto uvidíme. I nyní, když rosteme ve světle, ve známosti a duchovnosti, když se stáváme stále podobnější Kristu, srdečně odsuzujeme mnoho věcí, které jsme kdysi považovali za zcela správné. Čím více tomu tak bude, když budeme stát v plné záři světla soudné stolice Krista!

TLIN 18/1/2010

Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho. Žalm 146,5

Bůh Jákobův je Bůh těch, kteří se vztahují po Božím požehnání, i když přitom často selhávají. Avšak Bůh se jich nevzdává; Chce je dokonce proměnit v potrubí požehnání.

Z čistě lidského pohledu byl Jákobův život životem toho, kdo zklamal. Oklamal svého otce. Oklamal svého bratra. Oklamal svého strýce. Zklamal své ženy a zklamal své syny. Ale **Jednoho** Jákob nemohl oklamat: Boha! – Ten ho přece znal od začátku.

A Bůh zase nezklamal Jákoba. Miloval ho. Chtěl mu bohatě požehnat a učinil ho nakonec Svojí pečlivou výchovou věřícím, který ještě ve vysokém věku ukazoval duchovní sílu (srv. s Žalmem 92,15).

V každém z nás vězí takový Jákob. Tak jako on, i my se často učíme teprve skrze zkušenost, jak mnoho nás stojí svévole a sebedůvěra. – Bůh vychovává Svě „Jákoby“ často tím, že je staví vedle lidí, v jejichž chování musejí poznávat svůj vlastní obraz. A tak dopouští, aby se skrze falešnost „Lábanů“ tohoto světa učili poznávat falešnost svého vlastního srdce (1. Mojžíšova 31,7).

Bůh se Jákobovi zjevil pětkrát. Pokaždé pomohl Jákobovi k nápravě a dal mu novou šanci. Bůh Jákobův nezná nějaké nedokončené dílo. Jákob mohl zapomenout na svůj slib – Bůh nezapomněl být věrný.

Jákobovi bylo bohatě požehnáno, když jeho lidská síla byla zlomena. Z Jákoba podvodníka se stal Izrael (Boží bojovník). A jak krásný je jeho konec! Vírou žehnal synům Josefovým a klaněl se (1. Mojžíšova 25,26; 32,29; 47,31).

11. leden

Já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tě vysvobodil, když učiním konec všechněm národům, mezi které tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu tě trestat. Jeremiáš 30,11

Bůh zaslibuje milosrdenství a říká Svému lidu, který kárá: „*Budu tě trestati v soudu.*“ (Jer. 46,28)

Nezakrývá, že pošle soužení, že poddá Svůj vlastní lid kárání. Miluje nás příliš, než aby nás, kteří jsme podobni hrubým kameňům, nepodrobil uhlažování, které potřebujeme. Ale činí to „*v soudu /nebo: v míře/*“.

Jako David můžeme dostat potěšující ujištění. Jak to David vyjádřil: „*Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou.*“ (Žalm 142,3) Bůh uzpůsobí jeho šíji, protože zná charakter, potřeby, sílu a vytrvání Svého lidu, a tomu přizpůsobuje trestání. A všechno je vyměřeno náležitě a vhodně.

Ty, který jsi zkoušen, snaž se poznat Boží úmysl v přítomném jednání, neboť Jeho trestání je „*k užitku*“ (Židům 12,10). Pouze hledat nebo dávat potěšování znamená omezený nebo sobecký pohled. Bůh má na mysli vyšší cíl. Zkouška je období, u kterého můžeme očekávat, že nám na konci přinese velké požehnání, za které budeme Boha oslavovat.

Někdy neumíme vidět tu „*míru*“ v Jeho kárání, a snad jen cítíme, že zakoušíme zkoušku od svrchované moci. Máme zaslíbení: *Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potom rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteří by v něm pocvičení byli.*“ (Žid. 12,11)

Kéž bychom chtěli každé takové soužení přijímat se slovy: „*Ovšem /Ano/, Otče, neboť se tak líbilo před tebou.*“ (Luk. 10,21) A také: „*Ne má vůle, ale tvá staň se.*“ (Luk. 22,42)

J. R. Macduff, TLIN 19/1/2010

Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi a dům Boží, poslal Safana ,syna Azaliášova, a Maaseiáše, úředníka města, a Joacha, syna Joachazova, kancléře, aby opraven byl dům Hospodina Boha jeho. 2. Paralipomenon 34,8

Safan a jeho rodina (1)

V posledních letech Judského království nalézáme v Jeruzalémě váženou rodinu, která vzdoruje duchu doby a slouží pravému Bohu: Je to rodina písaře Safana. Biblické zmínky o členech této rodiny jsou vždy jen velmi krátké a jsou rozdělené do více knih Bible.

Když se na jednotlivých místech mluví o Safanových synech nebo vnucích, můžeme vycházet z toho, že je míněn vždy tentýž všeobecně známý Safan. S jednou jedinou výjimkou se také život jeho potomků spojuje v jeden krásný obraz rodiny, která s věrností slouží Bohu Izraele.

Safan byl vysoký úředník u dvora bohabojného krále Joziáše. Joziáš vyčistil zemi a chrám od model a oltářů, které tam byly zaneseny jeho předchůdci. Safan sám ještě prožil něco z těchto bezbožných let, ale zjevně se nenechal strhnout duchem doby. Především čtyři opěrné body dávají poznat, že Safan upřímně sloužil živému Bohu:

- jeho postavení, ve kterém požíval důvěru na dvoře zbožného krále Joziáše;
- jeho spolupůsobení na Joziášových reformách, například na obnově chrámu;
- jeho zájem o Boží slovo;
- bohabojnost jeho synů.

Tento byl to pravé světlo, které, přicházejíc na svět, osvěcuje každého člověka. Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. Jan 1,9-11 – přel.

Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí a který zkusil nemocí..., nejpohrdanější, pročez jsme ho za nic nevážili. Izaiáš 53,3

Poněvadž Pán Ježíš sám je věčný Bůh, je jistě „*to pravé světlo*“, obdivuhodný protiklad k temnotě, která všeobecně drží lidi v nevědomosti a duchovní slepotě. Ale ačkoli to pravé Světlo přišlo na svět a „*osvěcuje každého člověka*“, neznamená to, že by lidé se stali osvětlení, ale spíše že Jeho čisté světlo na ně svítí. On je mocen je plně osvětit, jestliže jen budou chtít přijmout Jeho nekonečně svrchovanou milost a přijmout Ho jako Spasitele a Pána.

Ale od samého začátku po Jeho příchodu na tento svět, ačkoli On sám je Stvořitelem všech věcí, „*svět Ho nepoznal*“. Důvodem jistě není to, že by tu byl nějaký nedostatek svědectví o velikosti Jeho slávy, ale spíše že hřích a vzpoura lidských srdcí je učinila Božími nepřáteli. Vskutku, táž kniha nám říká, „*že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo, neboť jejich skutky byly zlé*“ (Jan 3,19). Když Bůh slávy „*nakloniv nebes, sestoupil*“ (2. Sam. 22,10), jistě by bylo správné, aby se lidé radovali a divili té nekonečné milosti a lásce, která se mohla snížit a přijít z nejvyššího místa vynikajícího majestátu; ale výsledek byl naprosto opačný. Jeho vlastní, to jest Jeho vlastní lid, prvotně židovský národ, Ho nepřijal.

Takto je Pán v Janově evangeliu viděn jako zavržený od samého začátku, zavržený přes a pro mnohá svědectví o tom, že je věčný Boží Syn.

L. M. Grant, 22/1/2010

Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl ji Safan před králem.

2. Královská 22,10

Safan a jeho rodina (2)

Safan byl něco jako státní sekretář na dvoře bohabojného krále Joziáše Judského. Před ním vládli bezbožní králové Manasses a Amon a svedli Boží lid k modloslužbě. Zřejmě se v této době také ztratil exemplář Tóry, který byl uchováván v chrámu (5. Mojžíšova 31,26). Avšak při obnově chrámu za Joziáše opět nalézá nejvyšší kněz Helkiáš „*knihu zákona Hospodinova vydaného skrze Mojžíše*“ (2. Par. 34,14).

Helkiáš vydává ten cenný starý dokument písaři Safanovi. Safan se zájmem tu knihu čte. Podává králi zprávu o nálezu a předčítá mu z ní. Na Joziáše má Boží slovo hluboký účinek: Zasažen, roztrhává své šaty a chce přesně vědět, co tato slova znamenají pro něho. Joziáš říká: „*Veliký jest hněv Hospodinův, kterýž rozpálen jest proti nám, protože otcové naši neposlouchali slov knihy této, aby činili všechno tak, jak jest nám zapsáno.*“ (2. Královská 22,13)

Z toho můžeme soudit, že Safan mezi jiným předčítal pohrůžky soudu z 5. Mojžíšovy 28 nebo z 3. Mojžíšovy 26 – tresty, které měly postihnout Izrael, když nebude dbát na Boží zákon a bude sloužit jiným bohům. Safan měl zjevně cit pro to, jaké oddíly z knihy zákona jsou pro aktuální situaci zvláště důležité.

Je dojemné a příkladné, jakou mají Joziáš a Safan úctu a bázeň před Božím slovem a jak jsou hotovi tohoto slova být poslušni.

DHIN 14/4/2015

Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasíš, i ty, kteří tebe poslouchají.

1. Timoteovi 4,16

Jestliže máme mluvit Boží slovo, tak jako k tomu byl povolán Timoteus – a to by mělo být zájmem každého věřícího – pak je nám nejprve řečeno, že máme dbát sami na sebe. Neboť máme výsadu, že můžeme jednat s čistým, nepokřiveným Slovem živého Boha. Jakým druhem lidí bychom proto měli být? Měli bychom se pevně ve své duši ustavit na tom, že budeme úplně ochotni dovolit Božímu slovu, aby mělo místo v našem vlastním životě a charakteru. Neboť jestliže nežiji v souhlasu s tím, co učím, jak mohu očekávat pravé výsledky u druhých? Ba více než to, pak špatně reprezentuji Boha, o kterém vyznávám, že Mu sloužím.

Ale Timoteovi bylo také řečeno, aby dbal na učení. Jak velmi potřebujeme dobré, pevné, zdravé učení, zvláště dnes, když tu je mnoho napodobenin pravdy, které si vnucují přístup do křesťanských kruhů. Vše musí být zkušeno Božím slovem, a to, co je správné, ceněno jako Jeho Slovo.

Když Timoteus bude pevně vytrvávat, spasí jak sebe, tak i ty, kteří ho poslouchají. To nebylo spasení jejich duší, ale spíše jejich záchrana před nástrahami a nebezpečími, které nepřítel klade na cestu s úmyslem zničit Boží svědectví.

Takto Timoteus zachrání sám sebe. Jeho osobní postoj víry a zbožné sebeodsuzování spolu s držením zdravého učení budou mít v sobě obdivuhodný účinek, že ho osvobodí od léček nepřítelů. Ale také ti, kdo ho poslouchají, budou mít požehnání, když budou ochráněni od oklamávajícího zla, které ustavičně hrozí Božímu svědectví.

L. M. Grant, TLIN 25/1/2010

Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne... Tedy šli Helkiáš kněz a Achikam a Achbor i Safan a Asaia k Chuldě prorokyni.

2. Královská 22,13.14

Avšak ruka Achikamova syna Safanova byla při Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

Jeremiáš 26,24

Safan a jeho rodina (3)

Král Joziáš si bere k srdci Boží slova, která mu Safan předčítal. Posílá pět mužů k prorokyni Chuldě, aby se od Boha dověděl, co mu mají přečtená slova říci.

V té malé skupině poslů se nalézají otec a syn: Safan – písař a Achikam – jeho syn. Oba mají důvěru krále. A také v duchovní otázce je cítit soulad: Oběma jde o to, aby uskutečnili Boží vůli. – Jak je to krásné, když otec a syn společně následují Pána a slouží Mu!

Roky plynou a králem nad Judou se stává Joakim. Tento bezbožný a krutý muž je naprostým opakem svého otce Joziáše. I kněží a proroci jsou od Boha daleko vzdáleni. Chtějí se zbavit obtížného Božího posla a napomínatele Jeremiáše. Jsou rozčileni, protože prorokoval, že Jeruzalém a chrám budou zničeny. Avšak mezi staršími lidu někteří jsou s Jeremiášem a chrání ho, mezi nimi především Achikam, bohabojný Safanův syn. Skutkem víry dokáže zabránit zavraždění Jeremiáše.

Dobrý Safanův příklad našel dobrého napodobitele: Achikam poznal u svého otce lásku k Bohu a Jeho Slovu, a učinil je potom svou vlastní ctností.

DHIN 15/4/2015

... a jsou ospravedlňováni zdarma jeho milostí, skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši; kterého Bůh představil jako prostředek smíření skrze víru v jeho krev k prokázání své spravedlnosti kvůli prominutí předtím učiněných hříchů pod Boží shovívavostí.

Římanům 3,24-25 – přel.

Někteří se domnívají, že učení o věčném odpuštění povede k bezstarostnému životu. Ale my nejsme obrácení, aniž bychom se znovu narodili. Tím jsme přijali novou přirozenost, která nenávidí zlo. Dále jsme po obrácení obdrželi Ducha Svatého, aby v nás přebýval, a tak jsme přišli pod vyučování milosti (Titovi 2,11-14). To vše staví věc do nového světla. Ačkoli nám bylo odpuštěno, když jsme uvěřili, přece odpuštění pro nás bylo získáno obětí Krista na kříži. I když naše hříchy jsme učinili až po Jeho smrti a zmrtvýchvstání.

V Římanům 3,25 se *„prominutí předtím učiněných hříchů“* vztahuje na hříchy věřících, kteří žili v minulých domácnostech (dispensacích). Bůh „promíjel (přecházel)“ hříchy těchto věřících z doby před křesťanstvím. Tak tento verš znamená, že když se smířčí dílo Krista (a Bůh byl uspokojen) stalo dokonanou skutečností, okamžitě ukázalo, že Bůh byl spravedlivý, když „přecházel“ hříchy starozákonních věřících, stejně tak jako ukazuje Jeho spravedlnost dnes v tom, že ospravedlňuje věřící v Ježíše.

B. Hole, TLIN 27/1/2010

I četl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově, v pokoji Gemariáše syna Safanova.

Nýbrž ještě když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš přimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich.

Jeremiáš 36,10.25

Safan a jeho rodina (4)

Jeremiáš po mnoho let ústně vyzýval lid, aby se obrátil k Bohu. Nyní dostává úkol, aby napsal všechno, co mu Bůh až do té doby už sdělil. Báruch, Jeremiášův písař, má Židům o nadcházejících dnech půstu, kdy se mnozí zdržovali v Jeruzalémě, ještě jednou předčítat Boží poselství. To on potom činí na nádvoří chrámu, a to z pokojíku Gemariáše, syna Safanova.

Byt v oblasti chrámu dává usuzovat o tom, že Gemariáš se celým srdcem přidržoval Boha. Co by byl za to dal David, aby tam mohl bydlet! (Srovnej s žalmem 27,4.) Gemariáš má toto štěstí a rád se sdílí s druhými. Otevírá dveře pro Boží poselství. Tak je mohou všichni slyšet.

O něco později se stane něco zpuštěně opovážlivého. Král Joakim sedí u ohně a dává si předčítat z role Báruchovy knihy. Avšak poselství o soudu ho nechává zcela chladným. Místo aby se pokořil, rozřezává roli a kus po kuse hází do ohně. Tu zasahuje Gemariáš. Se dvěma druhými se odvažuje života, když Joakima prosí, aby knihu neničil. Avšak ten je neposlechne. Místo toho chce Jeremiáše a Bárucha zajmout.

Tak jako jeho bratr Achikam, dokázal i Gemariáš pod bezbožnou vládou lásku k Bohu a k Jeho Slovu. Učinil přesvědčení víry svého otce Safana svým vlastním.

DHIN 16/4/2015

Slova Nehemiáše... Zeptal jsem se na Židy, na ostatky pozůstalé ze zajetí... I řekli mi:... zeď Jeruzalémská rozbořena jest a brány jeho ohněm zkaženy.

Nehemiáš 1,1-3

Když se celkově podíváme na toto zvláštní hnutí Ducha Božího v těchto posledních dnech, můžeme vidět oživení obdobná těm za dnů Ezdráše a Nehemiáše. V probuzení v první části 19. století Bůh užil muže, kteří byli velmi duchovně i intelektuálně obdařeni, muže velké síly charakteru, kteří v jakékoli sféře života by byli vůdci lidí. Skrze tyto muže byly oživeny velké pravdy týkající se Církve. Později se do popředí dostali ti, kteří dali obrovský impuls studiu prorocké pravdy, a jejich službou byla pro Církev znovu oživena blahoslavená naděje na příchod Krista a na slávy, které s tím jsou spojené.

Dnes se boj netýká tolik výkladu pravdy samotné, ale zdi a bran, jimiž je pravda udržována. Jestliže svaté oddělení, jehož symbolem jsou zdi, a vykonávání péče dle Boha v kázni a v přístupu k výsadám Božího domu, které je vyjádřeno branami, nejsou vykonávány, potom pravda, která byla znovu objevena, se brzy ztratí. A tak jako ve dnech Nehemiáše, tak i v našich dnech snaha vystavět zdi a zřídit brány vyvolává konflikt – houževnatý odpor zevnitř i z vnějšku.

A tak jako tehdy, i nyní se zdůrazňuje každá možná záminka proti udržování zdi a bran. Tělo je vždy hotovo používat službu Pánu, svobodu služebníka, pomoc svatým, kteří jsou v lidských organizacích – věci, které samy o sobě jsou správné – jako prostředek odporu proti zdem a branám. A na druhé straně budiž poznamenáno, že zákonické tělo je velmi dobře schopné zneužít zdi a brány pro sektářský účel a stranické zájmy.

H. Smith, TLIN 15/4/2013

Navrátili se všichni Judští ze všech míst, kam rozeznáni byli, a přišli do země Judské ke Godoliášovi do Masfa. I nasbírali vína a letního ovoce velmi mnoho. Jeremiáš 40,12

Safan a jeho rodina (5)

Přichází babylonské vojsko, aby dobylo město Jeruzalém a aby si zcela podrobilo Judu. Bůh sám to tak vedl, aby přivedl na Svůj lid kázeň. Proto prorok Jeremiáš vyzývá lid, aby se poddal babylonskému králi.

Ale většina vznešených lidí v Izraeli proroku Jeremiášovi nevěří. Bojují proti nepříteli a jsou jako zajatci odvedeni do Babel. Avšak „*nejchatrnější té země*“ zůstali v Izraeli. Nad nimi je místodržícím jmenován Godoliáš, syn Achikama a vnuk Safanův. Je jedním z těch, kteří byli poslušni Božího slova.

Když se Židé dovědí o svém novém místodržícím, přicházejí k němu utečenci ze všech částí země, dokonce i z moábské, idumejské a ammonitské země. Mají se poddat vládě Babylonu a v pokoji sbírat ze země: víno, ovoce a olej. Neboť ten, kdo se bude umět sklonit pod Boží kárající ruku, najde v tom Jeho požehnání.

Avšak potom se probouzí odpor. Izmael, muž královského původu, se cítí být opomenut a stává se Godoliášovým velkým nepřítelem. Godoliáš to nepozoruje a zůstává důvěřivý přes důrazná varování před tímto zákeřným mužem. Krátký čas nato je Izmaelem zavražděn.

Godoliáš ukazuje stejné charakterové znaky jako jeho otec a jeho dědeček: lásku k Bohu a k Jeho Slovu. V tom je nám příkladem. Ale na rozdíl od Godoliáše se chtějme nechat varovat a mít se na pozoru před tím velkým nepřítelem, který nás chce přivést k pádu.

DHIN 17/4/2015

A svědectví vydal Jan, řka: Viděl jsem Ducha sestupujícího jako holubici s nebe, a zůstal na něm. A já jsem ho neznal, ale který mně poslal křtítí vodou, ten mi řekl: Nad kým užíš Ducha sestupujícího a zůstávajícího na něm, ten jest, který křtí Duchem svatým. A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.

Jan 1,32-34

Ačkoli existuje mnohem větší svědectví o velikosti slávy Pána Ježíše Krista, přece je Janovo svědectví dokonale pravdivé a každý, kdo je může slyšet, by je měl vážně zvažovat. Před svým narozením byl Jan Bohem vyvolen k tomu, aby byl předchůdcem Pána Ježíše a aby představil svého Pána dětem Izraele. Ačkoli Janova matka Alžběta byla blízce příbuzná s Marií, matkou Ježíšovou, přece Jan říká o Pánu Ježíši: „*A já jsem Ho neznal.*“ To znamená, že Jan neměl žádné porozumění o slávě Pána Ježíše jako Božího Syna, takže byl zcela závislý na zjevení, které mu dal Bůh Otec. Tak je také pro kohokoli jiného nemožné znát Božího Syna, kromě: skrze zjevení od Otce (viz Mat. 11,27).

Otec řekl Janovi, že Ten, na něhož sestoupí Duch a zůstane na Něm, je Ten, který bude křtít Duchem Svatým. To se stalo v době, kdy Jan pokřtil Pána Ježíše, když Jan slyšel hlas Otce z nebe, řkoucí: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17). Mohla v Janově mysli zůstat nejmenší pochybnost o tom, že Pán Ježíš je sám Bůh nebe a země? Jistě nikoli! Je zarmucující, že Janovo svědectví bylo odmítnuto. Ale nejen to, Pán sám byl stejně tak chladně zavržen, když přišel ke Svým stvořením v něžné lásce a přívětivosti. Jak nevýslovně smutné! A přece zvěst o Jeho milosti byla dále vyhlašována dlouho po Jeho ukřížování a vzkříšení. Jaká skutečně obdivuhodná láska!

A aj, všeliké podobenství zeměplazů a hověd ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol. A sedmdesát mužů ze starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím uprostřed nich.

Ezechiel 8,10.11

Safan a jeho rodina (6)

V posledních dnech jsme se dověděli něco o Safanovi a o jeho potomcích – o jedné bohabojné rodině až do třetí generace. Avšak žel, byla mezi nimi i „černá ovce“. Jazaniáš, další syn Safanův, se chová zcela jinak než jeho bratři. Zneuctvuje Boha, a přináší tím také pohanu na svoji rodinu.

Prorok Ezechiel je v Duchu Bohem vytržen z babylonského zajetí a přenesen do Jeruzaléma. Ve vidění vidí, jak se v chrámovém okruhu provozuje modlářství. Vidí sedmdesát mužů ze starších Izraele, kteří tajně přinášejí kadění těm nejodpornějším modlům. Jazaniáš, syn Safanův, stojí v jejich středu jako vůdce. Tito starší se domnívají, že Bůh opustil jejich zem. Říkají: „*Nikoli na nás nepatří Hospodin.*“ (v. 12) – Jaký omyl!

Jak u Jazaniáše došlo k tomuto úpadku, nevíme. Možná, že se vědomě postavil proti přesvědčení svých rodičů a bratrů. Tehdy pod králem Joziášem jeho otec spolupracoval na očištění chrámu. Nyní ho Jazaniáš špiní pohanskými ohavnostmi. Je otřesné, jak daleko se tento syn odchýlil!

Některé velmi vlivné osobnosti, které lidstvo svedly ke zlému, pocházely, jak je známe, z domu věřících rodičů. Mají velkou odpovědnost a jejich soud bude obzvlášť těžký. – Jak vážné napomenutí to je i pro dnešek!

DHIN 18/4/2015

Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského. Židům 11,23

...v Kristu Ježíši Pánu našem, v němž máme smělost a přístup s doufáním skrze víru v něho. Efezským 3,11-12

VÍRA RODIČŮ

V Bibli není možná dojemnější příklad víry, než byla víra Mojžíšových rodičů. Čekali dítě. Ale faraonův výnos nařizoval, že každý malý hebrejský chlapec měl být hozen do řeky Nilu, jakmile se narodí (2. M. 1,22). Můžeme si představit tyto dlouhé měsíce čekání před očekávaným narozením dítěte, každodenní modlitby těchto zbožných rodičů, jejich důvěru v jejich Boha. Dítě, které se narodilo, je syn, velmi krásný (Sk. 7,20). Přes králův příkaz ho skrývají a poslouchají více Boha než lidi.

Po uplynutí tří měsíců už není možné ho ukrývat; musejí ho vydat. Víra jeho matky potom jasně září: připravuje pro své dítě malý košík z rákosí, vymazává ji asfaltem a pryskyřicí a klade ji do rákosí řeky pod bdělým okem jeho sestry. Bůh také bdí nad dítětem a odpovídá na důvěru, kterou v Něho měli. Dovoluje, aby dítě objevila faraonova dcera a – div divů – svěří ho na první léta života jeho matce (2. M. 2,1-10).

Jaké to je povzbuzení pro všechny křesťanské rodiče! Po prvních letech, během kterých se jim výchova zdá být snazší, přichází doba, kdy jsou naše děti vystaveny světu kolem nás. Právě v té době by měla být učiněna všechna možná opatření a den za dnem má být budován košík z rákosí: ochrana proti zlým vlivům světa. Nadto smíme své děti vírou svěřit péči Pána, toho jediného, který je mocen je zachovat.

Adapted translation, TLIN 30/1/2010

Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete.

2. Mojžíšova 14,14

Izraelité prožili to, že Bůh viděl jejich bídu v Egyptě a mocnou rukou je vykoupil z moci a otroctví faraonova. Tomuto mocnému Bohu mohli klidně důvěřovat.

Cesta začala dobře. Izraelité stáli pod vedením a ochranou oblačového a ohnivého sloupu. Co se jim mohlo stát? – A přece náhle čteme: „*Pozdvihli synové Izraelští oči svých a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi.*“ Už při první zkoušce na cestě jejich důvěra opadla.

Faraon se doslechl, že Izraelité jsou z vojenského hlediska v pasti: Před nimi leželo Rákosové moře; na levé i na pravé straně byli obklopeni horami. Tuto příležitost chtěl faraon využít a přivést lid zpět. Není divu, že Izraelité měli strach a volali k Bohu! A byly tam také hlasy, které reptaly a obžalovávaly Mojžíše.

S jakou láskou a milosrdenstvím odpovídá Bůh na obavy Svého lidu! Skrze Mojžíše k nim volá: „*Nebojte se!... Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete.*“ – A to vše v postavení, které bylo z lidského pohledu bezvýchodné!

I my známe v pohledu na budoucnost problémy, starosti, otázky a nejistoty. A také k nám volá Pán s povzbuzením: „*Neboj se... Posilím tě, a pomáhati budu tobě a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.*“ (Izaiáš 41,10)

„*Pán je spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk.*“ (Židům 13,6) To je možné jen tehdy, když vezmeme zpět svá vlastní přání a představy a jsme srozuměni s každou cestou, po které nás Pán vede.

Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho. Není rozumného, není, kdo by hledal Boha. Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

Římanům 3,10-12

Je něco, co vyznačuje necitelnost duší více, než bezstarostnost, která svědčí o jejich stavu před Bohem? – nebo něco, co více ukazuje, jak daleko jsou od Boha, než krajní lhostejnost, kterou zjevují ohledně věcí nebe a Krista?

Adam se vzdal všeho, čím mu Bůh byl, kvůli jedení ovoce. A **to dělají hříšníci každý den. Ustavičně se vzdávají Boha pro věci světa. Každá marnost nebo zábava má nad nimi větší moc než všechna Boží snažně prosící láska – než všechna milost Krista!** Podobně jako ten mladý muž, který měl velké jmění, „*odcházejí zarmoucení*“, když slyší o skutečnosti svého stavu; ale přece odcházejí. Ukazují naprostou zkaženost svého srdce – není v něm ani atom pro Boha!

Duch Svatý prosí hříšníky: „*Smiřte se s Bohem,*“ a hříšníci nemají zájem. Ale když je Bůh zjeven mé duši, shledávám, že v ní je hřích, který mne sám musí provždy oddělit od Boha! Ale pak objevím, že **hřích je právě to, kvůli čemu se Ježíš sám vydal – kvůli čemu nesl hněv a zemřel – a tak pro mne dokonal a zjevil mému srdci tu nehledanou Boží lásku!** Bůh přišel v milosrdenství a jednal právě s těmi hříchy a stavem, které mne zarmucovaly, ve Svém vlastním Synu ve spravedlnosti, aby mohl být volný a vyjádřit Svou lásku – aby se mnou mohl jednat v milosti! Jednal ve svatosti proti mému hříchu, a to dříve, než přijde den soudu, takže já mohu říci: „*Mám pokoj s Bohem!*“ (Řím. 5,1)

J. N. Darby, TLIN 1/2/2010

Jdi, prodej ten olej, a spokoj věřitele svého, ty pak se syny svými budeš se živiti z ostatku.

2. Královská 4,7

Je dobré, že se zadlužená vdova obrátila na správnou adresu. U Elizea mohla doufat v pomoc. Neboť sama by se se svou situací nikdy nevypořádala. Jak by mohla uspokojit svého věřitele? Vzal by si skutečně oba její syny za služebníky? Vždyť ona už neměla nic jiného kromě trošky oleje.

Elizeus jí dal radu, aby si obstarala mnoho prázdných nádob a aby to málo oleje, který ještě měla, lila do těch nádob. To také udělala. A přitom se stal Boží zázrak: Všechny nádoby, které jí její synové podali, byly naplněné. A z výtěžku mohla žena zaplatit své dluhy.

Takový je Bůh. On se nezměnil. Až dodnes nám dává vždy znovu prožívat obdivuhodné věci. Avšak ten, kdo od Něho očekává velkou věc, by si měl být vědom určitých předpokladů, které splňovala také ta vdova: zavřít dveře, mít připraveno mnoho prázdných nádob a plnit nádoby olejem.

U víry jde o náš osobní vztah k Bohu. Neklid našeho okolí a všechny vlivy tohoto světa mohou působit jen rušivě – ty musejí zůstat „venku“. Jen tak můžeme na sobě prožít Boží působení.

Nádoby je možné přirovnávat k našim srdcím. Ta jsou často naplněna sobeckými myšlenkami. Někdy tam jsou také tmavé části, skryté hříchy, které s sebou nosíme. Všechno to musí být vyklizeno, aby Duch Svátý (Jeho obrazem je olej) nás mohl naplňovat (srv. s Efezským 5,18). Činí nám Krista cenným a odvrací od nás duchovní škodu.

DHIN 24/4/2015

A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, tak že se trhala síť jejich. I ponukli tovaryšů, kteří byli na druhé lodi, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodi, tak že se pohřížovaly. To užřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný... I dí Šimonovi Ježíš: Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš loviti.

Lukáš 5,6-8.10

Co má lovení ryb společného s lovením lidí? Tento zázrak ukazuje, že přes naše selhání chce Kristus užít věřící k „lovení“ lidí – táhnout je, aby byli spaseni. Skutečnost, že užívá chybujících lidí, činí ten zázrak ještě více udivující. Pán poslal tolik ryb do Petrovy sítě, že Petr musel volat na pomoc své druhy. Když nás Pán chce užít pro evangelium, jsme postavení pod Jeho vedení, Jemu k dispozici, a věřící si mají pomáhat navzájem jako spolupracovníci, partneři a spoluúčedníci.

Tento zázrak Petra také upozornil na jeho nedostatek víry, na jeho hříšnost – možná tvrdošijnost, sobectví nebo tvrdost srdce. Všechny takové věci musejí být souzeny v přítomnosti Pána. A tak zázračný lov způsobil, že Petr padl ke kolenům Pána Ježíše, protože k Němu byl tažen způsobem, kterému nemohl odolát. Nyní byl hotov poddat se Kristu a zcela se o Něho opřít. Jsme hotovi to učinit i my?

Pán věděl, co bylo v Petrově srdci, a tak neudělal to, oč Petr žádal: „*Odejdi ode mne.*“ Pán místo toho řekl: „*Neboj se!*“ Údiv v synagoze (Luk. 4,36) nevedl lidi k tomu, aby si před Pánem klekli, ale Petr byl přiveden dolů ke kolenům Pána. Později ho Pán mohl použít pro jinou službu: lovení lidí. Ve Skutcích 2 přivedl Petr ve dni Letnic tři tisíce duší do sítě evangelia. Síť se neprotrhla, ani se loď nepotopila!

A. E. Bouter, TLIN 25/2/2010

Nebo koho miluje Pán, toho trestá... Jestliže kážeň snášíte, Bůh se vám podává jako synům. Neboť který jest syn, jehož by nestral otec?

Židům 12,6.7

„To je můj syn!“

Náhodný chodec pozoruje, jak si dva chlapci uštědřují prudké rány. Náhle se vynoří neznámý člověk. Chytí jednoho ze soků za límec, táhne ho na stranu a začne mu mluvit do svědomí. Druhého chlapce si nevšímá.

Přihlížející chodec má dojem, že je svědkem jasné nespravedlnosti, a zasahuje: „Proč chcete trestat jen tohoto chlapce? Ten druhý má stejnou vinu!“ Neznámý klidně odpoví: „Máte jistě pravdu, jenomže tenhle – to je můj syn!“

Ten muž se cítí odpovědný za chování chlapce, **protože to je jeho syn**. Leží mu na srdci jeho výchova. Toho druhého nezná a nemůže v tomto směru pro něho nic udělat.

Někdy prožívají věřící těžké doby, zatímco se zdá, že těm, kteří se vůbec o Boha nestarají, se daří docela dobře. Vysvětlení nalézáme v této prosté odpovědi: „Tenhle – to je můj syn!“

Když se Bůh zaměstnává naší výchovou, je to jasný důkaz toho, že jsme Jeho děti. Zajímá se o nás; chce pro nás to nejlepší. Tato otcovská výchova je výlučná výsada Jeho dětí. Je výrazem Jeho věrné lásky k nám.

„Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš. Neboť koho miluje Pán, toho trestá.“ Židům 12,5.6

DHIN 25/4/2015

Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně. Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými. Žalm 106,32-33

Asi není větší překážka pro to, aby se Duch Svatý hojně projevil, než chybný duch u chybných věcí.

Tyto verše shrnují 4. Mojžíšovu 20,1-13. Tam lid žíznil a pronesl vzpurná slova proti Bohu a proti Mojžíšovi. Bůh zasáhl a způsobil vysvobození, ale duch Mojžíše a Árona byl zjitřen. Písmo poznává: „*Mojžíšovi se zle stalo pro ně.*“ Kdo byl Mojžíš? Málo lidí mělo takové výsady. Viz tohoto starého služebníka Božího, jenž byl věrný v celém Božím domě; a přece ve čtyřicátém roce cesty pouští přišla na tohoto muže tato velká pohroma.

Nejsme nakloněni k neštěstí ze stejné příčiny? Zle se vedlo Mojžíšovi a byla mu zadržena pocta korunující jeho život. Ale nebyl lid zlý? Ano, jednal ošklivě: Rozjitřili ducha. Ale Mojžíš jednal chybně, a kdo může říci, jakou ztrátu to přineslo do jeho života?

Boží děti často mluví o „spravedlivém rozhořčení“; cítí špatné věci tak ostře a ďábel má výhodu, že jitří ducha a Boží děti nevidí, že to je pro Boha špatná věc, největší zábrana ve společenství a službě.

Když se obrátíme k vyprávění ve 2. Mojžíšově 17 o udeřeném skále, máme tam záznam o události, která se stala čtyřicet let předtím. Lid měl žízeň a chtěl vodu. Byl tu zlý, reptavý duch, působící mnoho zlého. Byli podráždění a nevděční na nejvyšším stupni. Ale to zlé se nedostalo do ducha Mojžíšova. Vložil věc do Božích rukou a Bůh vstoupil a způsobil záchranu. Nejitřený duch vždy přivolává Boha na scénu. Zjitřený duch Boha vylučuje. Proto ďábel působí, abychom byli rozjitřeni. TLIN 1/7/2010

O kterémž spasení bedlivě přemýšlovali, a je vystihati usilovali proroci,... vystihající to, na který aneb jaký čas mínil by ten, který v nich byl, Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké za tím slávě. Kterýmžto zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přisluhovali, což jest vám nyní zvěstováno..., na kteréž věci žádosti jsou andělé patřiti.

1. Petra 1,10-12

Úžas andělů

V nebi provolávají andělé slavnostně Boží slávu a přikrývají si obličej, když svědčí o Jeho slávě. Ale když se Boží Syn stal člověkem a chodil po této zemi, tu byl předmětem celého jejich obdivu.

V životě Pána Ježíše nalézáme anděly právě v hodinách nejhlubšího ponížení: v Betlémě, v Getsemane a u hrobu.

V **Betlémě** zvěstovali velikost Toho, jenž v očích lidí je jen malým, v plenkách zavinutým dítětem v jeslích.

V **Getsemane** vidíme Pána jako pravého člověka na kolenou, jak se se slzami modlí a silným voláním předkládá Bohu Své hluboké trápení, zatím co z Jeho čela skapává pot jako velké kapky krve: Tu přichází anděl z nebe, aby Ho posiloval.

Také u **hrobu** jsou andělé – tam, kde lidé položili tělo Pána.

1. „On, který zjeven jest v těle
2. ospravedlněn v Duchu,
3. ukázal se andělům,
4. kázán jest pohanům,
5. uvěřeno jemu na světě,
6. přijat jest ve slávu.“

1. Timoteovi 3,16

DHIN 26/4/2015

Znám skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých.

Zjevení 2,2

V tomto počátečním období historie Církve, představované Efezem, tu nebyly vnější známky odklonu. Kristus je stále viděn jako Ten, jenž drží sedm hvězd ve Své pravici a prochází se uprostřed církví. Neukazuje to na to, že ti, kteří měli podřízenou autoritu, aby pod vedením Pána představovali Jeho zájmy ve shromáždění, byli stále udržováni Jeho mocí a byli pod Jeho vedením? Bylo také stále ještě mnohé, co Pán mohl schvalovat. Svátí se vyznačovali vytrvalostí ve službě Pánu. Odolávali všem útokům Satana, který chtěl kazit Církev falešnými nároky a zlými skutky. Nicméně, zatím co byli navenek bez výtky, Pán, který zná srdce, říká: *„Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil.“* – To je kořen všeho selhání v církvi. Kdosi řekl: „Co škodí a nakonec ničí, je vždy zevnitř, ne zvenku.“

Když ztratili první lásku ke Kristu, Pán musí vyslovit ta vážná slova: „Padl jsi.“ Následuje varování, že když nedojde k pokání, bude jejich svícen odebrán. Jestliže byla ztracena láska ke Kristu, bude chybět světlo před lidmi.

To, co je pravda o Církvi jako celku, je jistě pravda o každém místním shromáždění a o každém jednotlivém věřícím. Kořen všeho selhání je v srdci, a nedojde-li k pokání, pak svědectví navenek bude pozbývat sílu. Přesto bylo pro jednotlivce možné překonat toto vnitřní selhání a podržet první lásku ke Kristu. Takovému Pán zjeví sebe jako strom života – skrytý zdroj duchovní potravy v Božím ráji, kam žádný nepřítel nikdy nevnikne, aby odváděl srdce od Krista.

H. Smith, TLIN 11/8/2013

Nermutiž se srdce vaše, ani se strachuj.

Jan 14,27

Mnoho věřících zná období ve svém životě, ve kterých měli strach. Byly tu těžké situace, kdy jsme s velkou starostí hleděli do budoucnosti a cítili jsme se sami zcela bez síly a bez pomoci. Z radosti víry bylo v takových dnech málo co cítit. Ve své skleslosti jsme se necítili ani v stavu, abychom Pánu a věřícím náležitě sloužili.

Pán Ježíš na nás volá nejen povzbudivě, že nemáme být bázlivi, On nám ukazuje ve Svém Slově také uzdravující prostředek proti úzkosti: „*Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.*“ (Žalm 56,4) Důvěřovat v Něho znamená už nehledět na to, co vyvolává úzkost, nýbrž hledět na Něho. Jeho zdroje pomoci jsou neomezené a nemohou nikdy vyschnout. Smíme svou důvěru upřít na Něho, jenž sám znal úzkost, když kvůli nám byl „*zarmoucen a teskliv*“, protože před Jeho očima stála utrpení kříže (Matouš 26,37).

Boží slovo mluví také o možnosti, jak předejít úzkostem: „*V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk.*“ (Žalm 56,12) Mnoho závisí na tom, abychom se Ho přidrželi nejen v dobách zkoušek, nýbrž abychom se naučili spoléhat na Něho v jednotlivých věcech denního života. Pak náš pohled ani v těžké situaci nebude tak snadno odveden od Pána a mezi nás a Pána se nemohou postavit žádné obavy. A potom „*pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí našich i smyslů našich v Kristu Ježíši*“ (Fil. 4,7).

DHIN 27/4/2015

2. únor

Ježíš vyšel z chrámu a odcházel. Tu přistoupili jeho učedníci, aby mu ukázali na chrámové stavby. Matouš 24,1 (ČSP)

Vyjděme tedy k němu ven ze stanů, pohanění jeho nesouce.

Židům 13,13

V Matouši 13,1 čteme, že Ježíš „**vyšel**“ a nechal izraelské vůdce samotné a soustředil se na novou část Své služby. Při té příležitosti předložil podobenství o Rozséváči. Přestože byl zavržen, Kristus pokračoval v Božím díle jako božský Rozséváč. A tak dále rozséval a učil Slovu, až do Svého konečného zavržení a smrti. Dnes pokračuje ze slávy ve Svém díle Rozséváče (po uchvácení bude také pokračovat v rozsévání, byť i jiným způsobem).

Když přišel čas, aby se stal tou nejvyšší Obětí, která byla nutná pro vykoupení Izraele i nás, **vyšel** podruhé. Toto jednání mělo ukázat, že chrám a náboženská služba byly předány ke zničení, ke kterému došlo v roce 70 našeho letopočtu. Avšak toto zničení bylo také ilustrací toho, co se stane v budoucnosti. Chrám bude znovu postaven; židovský národ bude mít svého mesiáše: ale bude to falešný mesiáš, který se posadí „*do Boží svatyně*“. Bude o sobě prohlašovat, že je Mesiáš, Bůh! (2. Tesalonickým 2,4) Jaký padělek! Jeho následovníci budou mít „*znamení šelmy*“ a ti, kdo toto znamení odmítnou, budou pronásledováni až na smrt (Zjevení 13).

Pánovo **vycházení** je významné: vyznačuje, že náboženský systém a jeho vůdcové byli ponecháni pro Boží soud, protože zavrhli Božího Syna, Mesiáše. Už na začátku historie církve došlo k pronásledováním. Tato pronásledování pokračují dodnes. Ukazují, že tyto dva světy nemohou jít spolu, a to přes všechny snahy člověka to dokázat.

A. E. Bouter, TLIN 23/11/2012

I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřiceti a čtyři tisíce jich znamenáno ze všech pokolení synů Izraelských.

Zjevení 7,4

Ještě **předtím**, než propuknou soudy, ohlášené v knize Zjevení, bude Boží Shromáždění (Církev) vzato do nebe (kap. 3,10). Tato skutečnost je potvrzena tím, že věřící, kteří se **během doby soudů** nacházejí na zemi, vykazují zcela jiné znaky než křesťané **dnes**. Tak je například ve Zjevení a také v Matouši 24 zdůrazněn rozdíl mezi Židy a národy. V Božím Shromáždění ale tento rozdíl neexistuje – v něm jsou všichni „**jedno** v Kristu“ (Galatským 3,28).

Po vzetí Církve do nebe vystoupí opět do popředí Izrael. Tak pocházejí ti „znamenání (zapečetění)“ ve Zjevení 7 z pokolení Izraele. Na rozdíl od toho je zmínka o „*velkém zástupu, kterého by žádný sečíst nemohl*“. Ti jsou ze světa národů. Už toto rozlišení uvnitř věřících doby soudů ukazuje jasný rozdíl mezi nimi a křesťany. Zjevení 6 nám ukazuje další protiklad. Tam prosí mučedníci doby soužení Boha o pomstu nad svými nepřáteli. A dva „*svědkové*“ ve Zjevení 11 zabíjejí své nepřátele „*ohněm ze svých úst*“. Křesťané dnes však jsou povoláni, aby milovali své nepřátele a žehnali těm, kteří jim zlořečí (Lukáš 6,27.28).

Ještě jeden poukaz: Existuje tvrzení, že lidé, kteří **odmítli** evangelium milosti a slávy, dostanou po uchvácení věřících druhou šanci záchrany, a potom budou moci patřit k těmto věřícím doby milosti. Ale to je nebezpečný omyl. 2. Tesalonickým 2,11.12 totiž ukazuje, že taková lidé „*uvěří lži*“ a „*budou souzeni*“.

DHIN 28/4/2015

Vím o skutcích tvých, i o soužení a o chudobě (ale bohatý jsi) i o rouhání těch, kteří se praví býti Židé, a nejsou, ale synagoga satanova.

Zjevení 2,9

Tento dopis do **Smyrny** ukazuje na dny pronásledování, jimiž Církev procházela po odklonu od apoštolské čistoty. Pán se představuje jako největší povzbuzení svatým, když sám byl pronásledován, a to až k smrti. Jestliže svatí jsou povoláni, aby čelili smrti, nechť si vzpomenou, že Kristus byl ve smrti, a nyní žije. Ve Smyrně vidíme nové zlo, kterým byla Církev napadena, soužení, které Pán dovolil, aby zastavil tento rostoucí odklon, a oddanost jednotlivých vítězů, kteří byli uprostřed pronásledování věrní až k smrti.

V tomto období měla Satanova snaha zkazit Církev dvojí podobu. Předně tu byl na vzestupu kazící vliv **zevnitř** od těch, kteří se snažili přidat ke křesťanství židovství. Za druhé tu byl odpor vzniklý **zvenku** od pohanských pronásledovatelů. Po odchodu apoštolů povstala požidovšťující strana, zde nazvaná synagoga Satanova, která se snažila přidat ke křesťanství ceremonie a principy židovství. Tato strana působí až dodnes, takže křesťanské vyznání ztratilo svůj pravý nebeský charakter a stalo se velkým světským systémem s nádhernými budovami, formami a ceremoniemi podle vzorů židovského systému, který oslovuje přirozeného člověka.

Když došlo k takovému velkému odklonu, Pán dovolil, aby Církev prošla pronásledováním, které ukázalo ty, kdo Mu jsou věrní. Pán je ujišťuje, že jejich utrpení položil meze. Odměnění jejich věrnost až ke smrti korunou života a slibuje, že ačkoli snad projdou smrtí, nikdy jim „*druhá smrt neublíží*“.

H. Smith, TLIN 18/8/2013

A chlubíme se nadějí slávy Boží.

Římanům 5,2

Jaký slavný výsledek ospravedlnění z víry! Je to jisté vlastnictví všech, kdo jsou vykoupeni vírou v Pána Ježíše, a nemohou je ztratit: Boží sláva leží před námi.

Kdyby ovšem závisela na naší věrnosti a na našem vytrvání, asi žádný z nás by ji nedosáhl. Ale Pán Ježíš vešel jako náš Předchůdce do slávy a On také nás přivede k cíli.

Sláva je nám zajištěna skrze Něho, jenž za nás zemřel a vstal. Mohl by Kristus někdy opět ztratit požehnání, která na této cestě získal? To je nemožné. Stejně tak je nemůžeme ztratit my: Vždyť je přece získal pro nás! Také v tomto vztahu je naším Ručitelem, takže my s plnou důvěrou můžeme pohlížet do budoucnosti, ačkoli zde na zemi ještě žijeme v nedokonalosti a slabosti.

Smíme se „*chlubit nadějí slávy*“, která je jistá. Tentýž Bůh, jenž zjevuje Svoji spravedlnost a božskou sílu v evangeliu a jenž se k nám naklonil Svou láskou a přízní, nás chce také mít u Krista a s Ním v Jeho slávě.

Mohlo snad být lépe postaráno o naši minulost, přítomnost a budoucnost? Pokud jde o **minulost**, tu nás už nic nezneklidňuje, za naše hříchy bylo zapláceno, jsou odstraněny a my máme pokoj s Bohem. V **přítomnosti** jsme v přízni Boha, našeho Otce. A v **budoucnosti** nás očekává sláva. Už nyní osvěcují její paprsky naši cestu, a brzy tam budeme uvedeni. Jak jsme jen učinění bohatými! Za to smíme Bohu vždy znovu přinášet chválu a děkování!

DHIN 30/4/2015

**Tedy žena jedna z manželek synů prorockých volala k Elizeovi...
Řekl jí Elizeus: Co chceš, ať učiním? Oznam mi, co máš v domě?
Ona řekla: Nemá služebnice tvá nic v domě, jediné bání oleje. I
řekl: Jdi, vyžádej sobě nádob vně ode všech sousedů svých.**

2. Královská 4,1-3

Dokud ta chudá vdova přistavovala své nádoby, báně poskytovala olej. Olej čekal na nádoby. Nádoby byly mírou oleje. Jinými slovy, božská moc čekala na víru – víra měřila aktivní zdroje Boží pomoci v dané situaci. Bylo to, jako když Pán za staré doby stál s Abrahamem. Dokud se Abraham přimlouval, Pán zasliboval (1. M. 18,17-33). Tato požehnaná Boží milost má zde svoji ilustraci.

Ale je tu jiná věc. „*Co máš v domě?*“, řekl prorok ženě. Ježíš později řekl Svým učedníkům: „*Kolik chlebů máte?*“ – anebo když později řekl Mojžíšovi na Orébu: „*Co jest to v ruce tvé?*“ (2. M. 4,2) Neboť je na místě, aby vše, co máme, bylo dáno k užití. Může to být naprosto nedostatečné, když to srovnáme s velikostí potřeby; ale ať to je cokoli, má to být užito. Může to být jen pastýřská hůl, a Izrael má být vykoupen; může to být jen báně oleje, a má být zapláceno věřiteli, který má právo prodat děti a vše; může to být jen pět chlebů a pět tisíc hladových lidí, kteří mají být nasyceni. A přece, nechť to, co je, ať je to předloženo a užito.

A potom, když je přinesena báně oleje, vše, co bylo v domě, ať víra spoléhá na moc Boha a Jeho slova zaslíbení. Potom nejen bude věřitel uspokojen, ale život bude po mnoho dní udržován tím, co za olej bylo strženo. Nejenže bude nasycen zástup, ale budou sebrány drobtý. Nejenže bude Izrael vykoupen z Egypta, ale táž pastýřská hůl, nyní Boží hůl, bude pást a zachovávat stádo až do konce cesty po poušti.

J. G. Bellet, TLIN 6/3/2010

7. únor

To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdi v radost pána svého.

Matouš 25,21

„Nad málem byl jsi věrný“ – zde nám dává Pán poznat Svá kritéria posuzování:

- Každá pozemská velikost je před Ním jen *málo*, ať už toho pro Něho získáme jakkoli mnoho.
- Nejsme posuzováni podle peněz, umění nebo vlivu, nýbrž podle „věrnosti“.

V podobenství, které Pán vyprávěl, se z pěti talentů (hřiven) stává deset a ze dvou talentů čtyři. Avšak Pán nechválí za zisk sta procent, nýbrž za věrnost. To netlumí naše snahy, ale relativizuje je. Pán přikládá správné měřítko; jím je měřeno každé množství, každá velikost.

Když jsme udělali všechno, co nám bylo uloženo, pak naše řeč zůstává: „*Služebníci neužiteční jsme. Co jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.*“ (Lukáš 17,10) Neboť před Pánem neplatí peníze, umění nebo vliv, nýbrž věrnost. Můžeš být milionář nebo profesor; můžeš pracovat až k padnutí – to, podle čeho tě Bůh měří, je tvoje věrnost. To je Jeho jednotka míry, a ta je u každého člověka stejná. Žádný nepřichází na svět s nějakou porcí věrnosti. Každý má stejné startovací podmínky. Každý začíná ve svém životě ve věrnosti u nuly.

Možná že ti Bůh nedal tolik inteligence, jak by sis to byl přál. Možná ti nedal tolik peněz, jak bys rád na svém bankovním kontě viděl. Ale v tom, co ti dal, si přeje tvoji věrnost. Přeje si, abys vedl svůj život podle této měrné jednotky. To Mu činí radost; to Ho ctí; za to ti jednou propůjčí vyznamenání: „*Nad málem byl jsi věrný.*“

DHIN 1/5/2015

Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého.

Skutky 20,31

Apoštol mluví se staršími z Efezu, když jde, sevřen jsa duchem, do Jeruzaléma (v. 22). Před odchodem dává varování těm, kdo mají službu dohlížení. Slovo **bdít** znamená být vzhůru, mít se na pozoru, aby mohli dohlížet, chránit a střežit. Zde je Pavel varuje, aby byli bdělými. Ale bdělými proti čemu? Verš 29 nám dává odpověď: *„Neboť já to vím, že po mém odchodu vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou šetřit stádo.“*

Apoštol zde činí důrazný výrok. Neříká, že možná nebo snad. Řekl: *„Neboť já to vím.“* Jeho roky, strávené ve službě Pánu a Pánovu Shromáždění, byly strávené s pečlivou bdělostí a ustavičným varováním, když říká: *„Nepřestal jsem dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého.“* On nejenže bděl a varoval. On to činil také se slzami. Tyto slzy přišly z jeho známosti toho, co leží před shromážděním, jestliže se stane uvolněným ve službě dohlížení. Nejme-li bdělými, staneme se sebeuspokojenými a lhostejnými, zapomínajíce na to, že máme stále být bdělými kvůli dvěma hlavním zdrojům odpadnutí mezi námi: 1. Kvůli falešným učitelům zvenku a 2. kvůli nedostatku duchovnosti uvnitř. *„Proto bděte,“* jak zní naučení apoštola. Když povolujeme, nejsme skutečně bdělí a můžeme i ztratit zájem, vytvářejíce tak příznivý moment pro nepřítel, aby se vkradl mezi lid Páně, rozdělil ho falešným učením a osobními ambicemi. Nejsou-li tyto věci pod kontrolou, směřují k rozptýlení stáda.

R. F. Sheets, TLIN 13/3/2010

A dám milost lidu tomuto před očima Egyptských. I stane se, že když půjdte, neodejdete prázdní. Ale vypůjčí žena od sousedky své a od hospodyně domu svého klenotů (nástrojů) stříbrných a klenotů zlatých a roucha; i vložíte to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

2. Mojžíšova 3,21.22

Výše uvedené Boží nařízení zajišťovalo mzdu Izraelitů za jejich desetiletí trvající tvrdou službu v Egyptě. Ve 2. Mojžíšově 12,36 čteme: „*A Hospodin dal milost lidu před očima Egyptských, tak že půjčovali jim. I obloupili Egyptské.*“

Avšak Bůh měl na zřeteli nejen spravedlivou mzdu Svého lidu. Viděl také, že Jeho lid bude potřebovat materiál těchto zlatých a stříbrných nástrojů pro zařízení svatyně a pro obětní službu. Jistě velká část materiálů, které Izraelité dobrovolně dali, pocházela z Egypta.

Ale žel, 2. Mojžíšova 32 nám podává také zprávu o smutném **zneužití** tohoto materiálu, který byl Izraelitům přece dán jen z Boží milosti. Zjevně si vyžádali od Egyptských nejen nástroje, nýbrž i ozdoby, které později byly použity ke zhotovení zlatého telete a k uvedení modloslužby.

I pro nás tu je nebezpečí, že to, co nám Bůh ve Své milosti daruje, bychom mohli použít nejen ke cti Pána, nýbrž i ke zneuctění a ke škodě pro sebe samé. Ať se přitom jedná o hmotné statky nebo o náš volný čas a zdraví nebo podobně – vždy bychom měli dbát na to, abychom používali tyto Boží dary pro Něho a k Jeho oslavení.

DHIN 14/5/2015

Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali, řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův.

Jan 19,12

Kaifáš, nejvyšší kněz, odsoudil Pána Ježíše k smrti kvůli Jeho vyznání, že je Boží Syn (Mat. 26,63-66; Jan 19,7). Židé už neměli oficiální moc trestu smrti (Jan 18,31), proto Ho předali Pilátovi. Účelem však nebyla jen smrt Pána Ježíše, ale speciálně smrt na kříži. Věřili, že žádný Žid by nevyznával ukřižovaného Mesiáše (5. M. 21,23). Brzy si uvědomili, že Pilát Ho nikdy neukřižuje na základě toho, že řekl, že je „Boží Syn“ (Jan 19,6-8).

Pilát se vážně snažil propustit Ho, ale židovští vůdci předložili „otázku krále“. Byli si dobře vědomi, že když Pilát opouští Řím, aby šel do Palestiny vykonávat své nové postavení místodržícího, Tiberius mu dal prestižní vyznamenání, zvláštní zlatý prsten nazvaný „Amicus Caesaris“, což znamená „Přítel císařův“. Potom došlo k pokusu o atentát na císaře a mnoho římských úředníků včetně Pontského Piláta bylo v podezření. Směřování nejvyšších kněží bylo k tomu, že pokud Pilát propustí Ježíše, mohla by být zpochybněna jeho loajalita vůči císaři. Nejvyšší kněží zpečetili svou přetvářku slovy: „*Nemáme krále, než císaře.*“ (Jan 19,14-19) Takto byl Pán odsouzen za to, čím skutečně byl: Syn Boží a Král Izraele (Jan 1,47-49).

B. Reynolds, TLIN 14/3/2010

Ten /Nikodém/ přišel k Ježíšovi v noci.

Jan 3,2

Ze smrti k životu

Možná že nejsi vyslovený nepřítel Krista, nýbrž považuješ s určitou upřímností za pravdivé to, co Svaté písmo o Něm říká. Možná že jsi dokonce nábožný, chodíš na křesťanské přednášky, čteš křesťanské spisy anebo pracuješ na křesťanském poli. Ale pověz: Máš vnitřní touhu po **Osobě Ježíše**? Už jsi vůbec někdy na Něho s láskou myslel?

Ne? – nuže, pak jsi ještě mrtvý, mrtvý pro Boha, necitlivý pro Boží myšlenky. Můžeš mít o Ježíši Kristu dobré mínění, ale s tím, nemáš-li **více**, věčně zahyneš.

Duch Boží působí v milosti, a tam, kde působí, vzniká v duši touha po tom, co je od Boha: Nikodém přichází k Ježíšovi. V protikladu k Židům v Jeruzalémě má Nikodém ve své duši duchovní potřeby. To je vždy známkou Božího působení.

Nikodém zároveň instinktivně cítí, že svět je proti tomu, kdo chce přijít k Ježíšovi. Proto přichází v noci. Jak velmi je zde dočtena hodnota tohoto farizeje, který sice je „*mistr v Izraeli*“, ale musí přijít, aby se učil (v. 10)!

Nikodém přichází k Ježíšovi sice **v noci**, ale **přichází**! Přichází k jedinému Člověku, který mu skutečně může pomoci. Ježíš jediný mohl utišit hluboké potřeby jeho srdce. – Duch Svatý vede vždy a výlučně k Ježíšovi, Božímu Synu!

Nikodém smí prožít slova Pána: „*Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven.*“ (Jan 6,37)

DHIN 12/5/2015

Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdo pije vodu tuto, žízniti bude opět. Ale kdo by se napil vody té, kterou já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterou já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému. Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, abych nežíznila, ani chodila sem vážiti.

Jan 4,13-15

Tato slova jsou udivující, a nezáleží na tom, komu snad byla řečena. Zcela jistě nikdo nikdy předtím takto nemluvil. Ubohá žena, s níž Pán Ježíš mluvil, jistě nemyslela na nic jiného, než doslovně na vodu, a odpovídá Pánu z tohoto hlediska. Zjevně se unavila chozením ke studni pro vodu, a ráda přivítala myšlenku na vodu, která by ji zbavila nutnosti stále chodit ke studni.

Ale Pán Ježíš mluvil o vodě, která byla nekonečně vzácnější než skutečná voda. Voda je symbolem Božího slova. Když Boží slovo vejde do duše skrze moc Ducha Svatého, přináší s sebou obdivuhodně uspokojující osvěžení. Stává se v duši „studnicí vody prýstící se k životu věčnému“. A skutečně, ve chvíli, kdy Pán skončil rozhovor s touto ženou, její srdce bylo tak dotčeno, že se jakoby stala misionářkou. Šla do města a řekla lidem: „*Pojďte, vizte člověka, který pověděl mi všechno, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?*“ (v. 29)

Okusila vody života? Ano, jistě, neboť to vedlo její srdce k tomu, aby se nejen radovala z vody Slova, ale aby poznala v Pánu Ježíši toho velkého Mesiáše Izraele. Jak pravdivé je také, že když my pijeme ze studnice života, naše srdce jsou vedena k hlubokému obdivu žijícího, věčného Syna Božího.

L. M. Grant, TLIN 17/3/2010

Podle pečlivého očekávání a naděje mé, že... veleben /vyvýšen/ bude Kristus na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt.

Filipským 1,20

Proto i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu jméno nad každé jméno.

Filipským 2,9

„Povýšen nad vše“

„Povýšen nade vše“ – to byla Boží odpověď na to, že se Boží Syn sám *„ponížil“*. Avšak Bůh *„i Pánem Ho učinil i Kristem“* (Skutky 2,36).

Pán Ježíš sám byl *„poslušný až do smrti“*; ale Bůh se postará o to, aby jednou před Ním *„každé koleno klekalo“*, i kolena Jeho nepřátel.

Po místu na kříži a v hrobě následovalo místo cti *„po pravici majestátu na výsosti“*. To je Boží odpověď na oddanost tohoto dokonalého člověka!

Tak stála před apoštolem Pavlem Osoba Jeho Pána: *„tichý a pokorný srdcem“*, ale nyní Bohem vysoce vyvýšený. To v něm vyvolalo hlubokou touhu, aby Kristus byl také skrze něho *„vyvýšen“* (to zde znamená tolik, jako *„učiněn velkým, zveleben“*)!

Svět pozná teprve později **slavné postavení**, do kterého Bůh Krista *„povýšil“*. Ale když Kristus je dnes obsahem zvěstování Božího slova a když se Jeho charakterové rysy ukazují v našem životě, ano, když je cílem a účelem našeho života, pak je Kristus v našem životě vyvýšen nebo učiněn velkým. A pak může svět už dnes pozorovat něco z Jeho **mravní slávy** a velikosti Jeho díla vykoupení.

DHIN 14/5/2015

A zkusil jsi těch, kteří se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.

Zjevení 2,2

Toto krátké konstatování vyvrací mnoho útoků, činěných proti Božímu slovu v těchto dnech. Stále se tu a tam tvrdí, že se právě našly určité ztracené části Bible. To směřuje k „*převrácení víry mnohých*“. Dopis andělu církve v Efezu pojednává o prvním období Církve až do druhého století. Takto časně v historii Církve byla vyjasněna otázka, týkající se toho, kdo byl a kdo nebyl apoštol. Nyní máme celé Boží slovo, které „*je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.*“ (2. Tim. 3,16-17 - ČSP)

Satan užívá mnohé, kteří tvrdí, že jsou učení, aby oklamával srdce prostých. Nebuď sveden. Bůh chránil Své Slovo přes staletí, a bude je zachovávat provždy. Čti je s ujištěním, že to je čisté Boží slovo. Uvažuj o něm tak často, jak jen můžeš. Ceň si ho a učiň je svým druhem. Čím více je budeš číst, tím více je budeš chtít číst. Nenech projít den bez toho, že by ses těšil četbou Božího slova. Nauč se z něho tolik, kolik jen můžeš, neboť může přijít doba, když ti bude těžké je číst, ale budeš moci uvažovat o tom, čemu ses naučil z paměti. Je dobré začít ve své mladosti, ale nikdy není pozdě začít. Poslouchej ho a nech ho, ať je tvým rádcem.

Je to „*živé a zůstávající Boží slovo*“. Zde vše pomíjí, „*ale Slovo Páně zůstává na věky*“. Pán Ježíš řekl: „*Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou.*“ (Marek 13,31)

A. M. Behnam, TLIN 18/3/2010

A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu, k tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu až ke dni Kristovu, naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, které nesete skrze Ježíše Krista k slávě a k chvále Boží.

Filipským 1,9-11

Za co se modlíme?

Bůh k nám mluví – Svým Slovem. Ale i my smíme mluvit k Němu – v modlitbě. A máme to činit „směle“, abychom „*dosáhli milosrdenství a milost našli k pomoci v čas příhodný*“ (Židům 4,16). Bez omezení smíme „*ve všech věcech skrze modlitbu a poníženu žádost s díky činěním*“ oznamovat své prosby před Bohem (Fil. 4,6). To je široké pole pro osobní modlitbu vskrytu, stejně jako pro společnou modlitbu, když jsou děti Boží shromážděny k tomuto účelu.

Jaké jsou tedy naše prosby – jsou jimi pozemské otázky a těžkosti? Ano, pro to má Bůh otevřené ucho. „*On zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme.*“ (Žalm 103,14) Trápení nemocných a starých, starost o zaměstnání a rodinu, pokoj a svoboda a celé naše bytí – to vše Mu není lhostejné.

A přece bychom neměli u toho zůstat stát. Apoštol Pavel nám v tom je příkladem. I on byl obklopen těžkostmi. Ale v jeho modlitbách mělo duchovní blaho Božích dětí přednost. Aby vnitřně přicházely blíže k Pánu Ježíši, aby více chápaly z Jeho velikosti a slávy, a aby se to odráželo v jejich životě k Boží cti a k jejich vlastnímu štěstí – to byla jeho vroucí prosba k Bohu. Jak potřebné jsou takové modlitby i dnes! Jen tak se rozežřejí srdce pro Pána a bude tu duchovní růst.

Ale pravím vám, že větší jest tuto nežli chrám... a aj, více nežli Jonáš tuto... a aj, více tuto nežli Šalomoun.

Matouš 12,6.41-42

V Matouši 11 byl Pán Ježíš zavržen náboženskými vůdci národa. Ve 12. kapitole užívá tří srovnání, charakterizujících Jeho velikost jako převyšující velikost chrámu, Jonáše a Šalomouna.

Větší Kněz. Židovský národ měl velkou úctu před chrámem a jeho službou. I na učedníky učinily jeho kameny velký dojem (Marek 13,1). Ale chrámová služba byla jen stínem budoucích dobrých věcí, když Kristus je jejich slavným předmětem a naplněním (Židům 10,1). Aronské kněžství a jeho chrám ustoupí většímu: „*Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný.*“ (Židům 9,11)

Větší Prorok. Jonáš byl váhavý a neposlušný prorok, ale Pán Ježíš byl „*ten Prorok*“ (Jan 1,21), a jestliže by někdo neposlouchal Jeho slov, Bůh „*bude vyhledávati na něm*“ (5. M. 18,18,19). Jonášovo poselství znělo, že Ninive bude za čtyřicet dní vyvráceno, ale Kristovo poselství byla nabídka věčného života všem, kdo uvěří! Jonáš byl vysvobozen z břicha ryby, ale Pán Ježíš je „*Prvorozený z mrtvých*“ (Kol. 1,18).

Větší Král. Šalomoun byl známý svou moudrostí a slávou. Ale Kristus je „*Boží moudrost*“ a „*Pán slávy*“ (1. Kor. 1,24; 2,8). Šalomounovo království skončilo v selhání a rozdělení, ale království Pána Ježíše je „*věčné království*“ (2. Petra 1,11). On bude „*Králem nade vši zemí; v ten den*“ (Zach. 14,9), ale my se Mu můžeme klanět a velebit Ho jako Pána a Spasitele už nyní.

B. Reynolds, TLIN 21/3/2010

... abyste, osvíceni na očích svého srdce, věděli, která je naděje jeho povolání.

Efezským 1,18 – přel.

Sídlo naší osobnosti je v Božím slovu nazváno také „srdcem“. V srdci jsou činěna vědomá rozhodnutí. Je také sídlem pocitů, jak radosti, tak i žalu. Také náklonnosti a oceňování jsou v Bibli spojené se srdcem. Srdce se může stát otevřené nebo zatvrzené; může být radostné nebo zlomené. Můžeme mít upřímné nebo zlé srdce. Rozhodující je také, čím je srdce naplněno.

V našem verši se mluví o „*očích srdce*“. Ta mají být osvícena, aby dotyčný předmět mohl být jasně rozeznán.

U všech lidí, kteří přijali evangelium s věřícím srdcem, už došlo k obnovení. Vidí svět jinýma očima; mají nový způsob nazírání na Boha, na sebe samé a na své okolí. Vidí ve stvoření Boží dílo a v druhých lidech své bližní. To je „věc srdce“.

Apoštol Pavel prosí o osvícené oči srdce pro Efezské. Ti měli přijít k plnému poznání toho, co tvoří jejich věčné štěstí. Měli stále více poznávat Boha samého. Kromě toho vede apoštol jejich srdce k cíli jejich povolání. Právě jim představil vyvolení a to, co už v Kristu vlastní: že jsou svatí a bez výtky před Bohem v lásce. Nyní jim ukazuje na konečný cíl, když se toto povolání stane neomezeně skutečností. – Naším povoláním je, abychom už nyní odráželi Boží svatou a milující podstatu. A jak šťastné nás činí očekávání, že ve věčnosti budeme k Boží radosti!

DHIN 21/5/15

I odpověď jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijít po vodě. On pak řekl: Pojď. A vystoupiv Petr z lodi, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi.

Matouš 14,28-31

Toto vyprávění popisuje třetí zázrak, který Pán vykonal ve vztahu k Petrovi, kdy se naučil oceňovat, kdo Pán je. Poté, co zázračně naplnil potřeby zástupů, Pán se vzdálil na horu, aby se modlil. Učedníci byli sami, bezmocní a bez naděje na rozbouřeném moři. Tehdy k nim Pán přišel, chodě po vodě!

Petr odpověděl na velikost našeho Pána, která se zjevila, když se k nim přibližoval. „*Jestliže jsi Ty.*“ Petr si začal uvědomovat Kristovu velikost jako Krále – což je zvláštní téma Matoušova evangelia – a žádal Ho, aby mu přikázal přijít k Němu po vodě. Tak se Petr spolehl na Pána proti vši přirozenosti, když opustil bezpečí lodi a vyšel k Němu po vodě.

Avšak jakmile se jeho pohled přesunul od Pána k vlnám a větru, Petr se začal topit. Potom, opět ve víře, volal k Pánu. „*Vzývej Mne v den soužení.*“ (Žalm 50,15) Petrova duše už byla zachráněna, ale nyní potřeboval záchranu od Pána jiným způsobem, a Pán mu bez meškání odpověděl. Ztotožnil se s Petrovou potřebou a zachránil ho.

Všichni věřící se musejí naučit stejné lekci a projít takovými zkušenostmi, naučit se důvěřovat Jemu samému a nepochybovat. Budoucí ostatek Izraele projde podobnými zkušenostmi. Pán Ježíš se už vyznačoval takovou důvěrou (Žalm 16,1). Dnes je na nás, abychom Mu důvěřovali.

A. E. Bouter, TLIN 25/3/2010

... od pokrmů, které Bůh stvořil k užívání s děkováním... Neboť všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, co se s díky činěním přijímá.

1. Timoteovi 4,3.4

Podplukovník Curt v. Knobelsdorff (1839-1904) prožil jednou před svým obrácením, jak mladý důstojník u důstojnického stolu zavřel oči a sklonil hlavu, aby se před jídlem tiše pomodlil. Večer řekl Knobelsdorff své ženě: „Dnes jsem viděl něco, co jsem ještě nikdy nezažil. U našeho stolu byl N. N. a představ si, on se před jídlem u důstojnického stolu pomodlil!“ Pro něho to patřilo k prvním rozhodujícím dojmům, které obdržel od živého křesťanství. –

V návaznosti na služební rozhovor pozval vedoucí osobního oddělení jednoho pojišťovacího agenta na oběd. Přitom přišli brzy k otázkám víry. Agent brzy zopakoval svoji návštěvu – aby potom přicházel stále častěji a vyhledával rozhovor. Po nějaké době se účastnil domácího shromáždění a chodil pravidelně k bohoslužbám. – Při jedné příležitosti vyprávěl, co bylo první pohnutkou k obratu v jeho životě: Byla to modlitba vedoucího osobního oddělení před jídlem, tichá modlitba, která ale k němu mluvila hlasitou řečí! –

Na služební cestě v „bufetu“: Křesťan sepne před jídlem ruce a děkuje Bohu za pokrm. Muž naproti si o něco později rovněž přinese jídlo, a také se pomodlí! Ten první ho kvůli tomu osloví. „Ano,“ odpovídá ten druhý, „tím jste vy vinen!“ – „Proč jsem já vinen?“ – „Já jsem se pomodlil, protože jsem viděl, že jste se vy pomodlil. Tu jsem si vzpomněl na svou babičku, která to také vždycky dělala. A tak jsem se po mnoha letech opět zase jednou pomodlil.“

Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme, neboť jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se Hospodinu, ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid.

4. Mojžíšova 21,7

Zde přišla chvíle, aby se ukázala božská milost. Lidská potřeba vždy byla příležitostí pro ukázání Boží milosti a milosrdenství. V tu chvíli, kdy Izrael mohl říci: „*Zhřešili jsme*,“ tu už nebylo další překážky. Bůh mohl jednat, a to stačilo. Když Izrael reptal, odpovědí byla kousnutí hady; když Izrael vyznal, odpovědí byla Boží milost: „*I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým a vyzdvihni jej na tyč; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude.*“ (4. M. 21,8) Právě obraz toho, co působilo neštěstí, byl vyzdvižen, aby byl potrubím, kterým mohla plynout dolů Boží milost v bohaté hojnosti k ubohým, zraněným hříšníkům. Jak dojemný a krásný předobraz Krista na kříži! Je to velmi rozšířená chyba, vidět Pána Ježíše spíše jako Toho, kdo odvrací Boží hněv, než jako Toho, skrze kterého Bůh může plně projevit Svou lásku. To, že vytrpěl Boží hněv proti hříchu, je velmi vzácná pravda. Ale je tu více než to. On sestoupil na tento bídný svět, aby zemřel na dřevě pod zlořečením, aby tím, že zemřel, mohl otevřít věčné prameny Boží lásky směrem k srdci ubohého, vzpurného člověka. To tvoří veliký rozdíl při představování Boží přirozenosti a charakteru hříšníkovi. Nikdy nic nemůže přivést hříšníka ke stavu pravého štěstí a svatosti, než jedině, když je plně ustaven ve víře a prožitku Boží lásky. Úplně první snahou hada v Edenu bylo otrást důvěrou člověka v přívětivost a lásku Boha, a tak vytvořit nespokojenost s místem, na které ho Bůh postavil. Jeho pád byl výsledkem – bezprostředním výsledkem jeho pochybování o Boží lásce. Uzdravení člověka musí plynout z jeho víry v tuto lásku. C. H. Mackintosh, TLIN 26/3/2010

Ó jak jsou pronikavé řeči upřímé /správná slova – přel./.

Job 6,25

Správná slova jsou

- pravdivá slova – berou situaci celkově a posuzují ji vyváženě;
- zdravá nebo uzdravující slova – jsou k uzdravení a k životu;
- včasná slova – jsou vyslovena ve správnou chvíli.

Když byl Pán Ježíš na této zemi, říkal ve všech situacích „správná“ slova. Jednou řekl jedné ženě: „*Nyní, kterého máš, není tvůj muž.*“ Byla to zřetelná, ale výstižná slova. Ukázala ženě, kdo je ona a kdo je Ten, jenž ji zcela znal, ale také ji miloval. A ta slova vedla k jejímu spasení. Jindy řekl Pán jedné ženě, jejíž syn právě umřel: „*Neplač!*“ – Zde to byla soucitná slova, přiměřená a řečená v pravou chvíli. A když Pán po svém vzkříšení stál proti ženě, která rovněž plakala, řekl jí jen: „*Marie,*“ a její srdce bylo potěšeno (Jan 4,18; Lukáš 7,13; Jan 20,16).

I dnes mluví Pán Ježíš „správná“ slova do tvé i mé situace. Jsou to vhodná, přesně odměřená slova. Přesně ta slova, která potřebujeme. Burcují nás, korigují nás. Nebo nás zbavují našeho zármutku a zaměřují nás k Němu. Nebo v naší zoufalosti podněcují vytrvání. Nebo nás vedou do Boží přítomnosti.

Jestliže chceš slyšet tato „správná“ slova, pak čti Boží slovo, pak mluv k Bohu v modlitbě a navštěvuj shromáždění věřících, kde k tobě chce Bůh mluvit. A pak se Mu dej k dispozici, aby také tobě mohl dát „správná“ slova pro lidi, s nimiž se setkáš.

DHIN 27/5/2015

I udělal Mojžíš hada měděného, a vyzdvihl jej na tyč; a stalo se, když uštkl had někoho a on vzlédl na hada měděného, že zůstal živ.

4. Mojžíšova 21,9

Náš Pán výslovně učí, že On je naplněním obrazu měděného hada. Jako Boží Syn, vyslaný od Otce, byl darem a vyjádřením Boží lásky k hynoucímu světu. Ale musel být také povýšen na kříž, když platil za naše hříchy, neboť **pouze** tak mohla Boží láska vyjít vstříc potřebám umírajícího hříšníka.

Celá lidská rodina pocítila smrtelné kousnutí hada. Ale Bůh našel lék v Tom, jenž byl povýšen na dřevo. Nyní volá na všechny ty, kteří se cítí být uštknutí, aby pohleděli na Ježíše, aby obdrželi život a pokoj. Kristus je Božím velkým řešením. Skrze Něho je hříšníkově vyhlašováno plné, volné, přítomné i věčné spasení. Toto spasení je tak úplné, tak dobře založené, tak v souladu se všemi vlastnostmi božského charakteru a požadavky Božího trůnu, že to Satan nemůže zpochybnit. Vzkříšení je božské uznání díla kříže a slávy Toho, jenž na něm zemřel, takže věřící se mohou, co se týká vyřízení otázky hříchu, těšit nejhlubšímu odpočinutí. Bůh měl Svě zalíbení v Ježíšovi; a poněvadž On vidí všechny věřící v Něm, má zalíbení také v nich. A víra je nástroj, kterým se hříšník chápe Kristova spasení. Zraněný Izraelita musel prostě **pohledět a žít** – pohledět ne na sebe, ne na své rány, ne na druhé kolem sebe, ale přímo a výlučně na Boží lék. Jestliže odmítl nebo zanedbal na něj pohledět, nezbyvalo už nic než smrt. Byl povolán, aby upřel svůj vážný pohled na Boží lék, který byl umístěn tak, aby ho všichni mohli vidět. Zazněla slova: „**A každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude.**“ Uštknutý Izraelita byl odkázán na měděného hada; neboť měděný had byl Božím výlučným lékem pro takové uštknuté.

Všecken jest přežádostivý.

Píseň 5,16

Nepoznáváme také sami u sebe často něco ze sobectví, které je popsáno v 5. kapitole Písně písní? Pán Ježíš klepe na dveře našeho srdce, ale ve své duchovní vlažnosti a pohodlnosti se domníváme, že máme dobré důvody pro to, abychom nenaslouchali Jeho hlasu. – Pak jde Pán smutně dále.

Možná že jsme i my pro tuto chvíli ztratili vzácné společenství s Pánem Ježíšem. Pak chtějme myslet na Něho, na Jeho krásu, jako tato mladá nevěsta, abychom našli cestu zpět do společenství s Ním. Nevěsta nemůže najít dost nádherných srovnání, aby popsala svého Milovaného a Jeho výtečnost.

Co bychom mohli vyprávět my, kdyby se nás někdo zeptal, kdo je Pán Ježíš? Čím nám je On **před** druhými, čím je pro nás On **více** než někdo jiný? (Matouš 16,15.16; Píseň 5,9)

Mohli bychom radostně vyprávět o Jeho lásce, o Jeho moci, o Jeho ponížení a o Jeho poslušnosti, když žil na zemi a zemřel na kříži Golgoty? Uměli bychom s vděčností vyprávět o Jeho milosti, Jeho moudrosti a dokonalostech v Jeho životě a službě?

„Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.“ Tak to říká ostatek Izraele ústy proroka (Izaiáš 53,2). Zde naopak vede krása a sláva Mesiáše Jeho pozemskou nevěstu ke zvolání: *„Všecken je přežádostivý!“*

Oč více smíme my dnes vědět o lásce a milosti Pána Ježíše a o ceně Jeho výkupného díla!

Touží také tvoje srdce po společenství s touto obdivuhodnou Osobou?

DHIN 31/5/2015

O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta. I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti?

Jan 1,46.47

Odpověď na Natanaelovu otázku k Filipovi je důrazné „Ano“! Jak obdivuhodné, že „Pán slávy“ se ráčil ztotožnit s nízkým a opovrhovaným městem Nazarét. I ve venkovském a v chudobném kraji Galileji, ve kterém se Nazarét nalézal, bylo na něj pohlíženo svrchu. Byl příliš hornatý a skalnatý pro zemědělství a příliš daleko od Galilejského jezera, aby měl prospěch z výnosného rybářského průmyslu, který obklopoval jeho břehy. Jediným prosperujícím obchodem tam bylo několik hostinců pochybného charakteru poblíž římské vojenské cesty.

Protože Pán Ježíš byl přímým potomkem krále Davida, Jeho původní domov byl v jižním a úctyhodnějším městě Betlémě (Jan 7,41-42). Avšak bylo určeno, že má Svě dětství a mládí strávit v Nazarétu, a tak být provždy s ním ztotožněn (Mat. 2,23). Pilátova psaná obžaloba na kříži byla: *JEŽÍŠ NAZARETSKÝ, KRÁL ŽIDOVSKÝ* (Jan 19,19). To, co člověk napsal v posměchu, Bůh uzná v moci v budoucím dni, že Ježíš Nazaretský je Král židovský.

Apoštol Pavel byl obviněn, že je „*vůdcem té sekty Nazaretské*“. (Skutky 24,5). Jak požehnaná pohana! Kéž i my jsme ochotni ztotožnit se s poniženým Nazaretským a jít k Němu ven „*z tábora*“.

B. Reynolds, TLIN 28/3/2010

On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.

Matouš 3,11

Mnozí pojmají toto místo tak, jako kdyby tu bylo napsáno: „On vás bude křtít ohněm Ducha svatého.“ a modlí se potom také o „křest ohněm“. Přitom zaměňují „jazyky jako oheň“ (Skutky 2,3), které doprovázely vylití Ducha Svatého v den Letnic, za „křest ohněm“, který měl na mysli Jan Křtitel.

Písmo nám neříká, že jazyky byly z ohně, nýbrž „jako“ z ohně. Byly to jazyky: To ukazuje na mluvení a naznačuje to moc Ducha Svatého v kázání. Slovo, které jako oheň vše posuzuje a soudí, mělo být zvěstováno s mocí (Židům 4,12; Skutky 1,8). Že to byly „*rozdělené jazyky*“, je jistě naznačení toho, že svědectví nemělo platit jen Židům, nýbrž i pohanům.

V našem dnešním biblickém slově se ve skutečnosti mluví o **dvou** zcela rozličných křtech: prvně o křtu Duchem Svatým, a za druhé o křtu ohněm, a přitom oheň znamená v Písmu Svatém soud. Ale vylití Ducha Svatého nebyl soud, nýbrž akt velké milosti. Proto Pán Svým učedníkům oznamoval toto vylití vždy jako útěchu (Jan 14-16).

Ve starozákonních proroctvích o příchodu Pána jsou vždy jmenovány dva následky tohoto příchodu: požehnání a sláva pro bohabojné a soud pro pyšné a bezbožné. Tak i Jan Křtitel prorokoval, že Kristus bude křtít Duchem Svatým (jako ovoce Svého prvního příchodu) a ohněm – když opět přijde k soudu „*v plameni ohně*“ a „*pomstu uvede na ty, ježto neznají Boha*“ (2. Tes. 1,8).

DHIN 5/6/2015

Pročež mi řekl král: Proč obličej tvůj smutný jest?... Čeho žádáš?... Potom řekl jsem králi: ... psaní k Azafovi, vladaři lesu královského, aby mi dal dříví na trámy, k branám paláce, při domě Božím, a ke zdem městským.

Nehemiáš 2,2.4.8

Nehemiáš měl velkou starost, že zdi Jeruzaléma jsou v troskách a že Jeruzalém je otevřen pro útok nepřítele. V obdivuhodné odpovědi na modlitbu a v ukázání božské prozřetelnosti bylo dáno povolení, Nehemiáš byl učiněn místodržitelem a byly obstarány peníze a zásoby pro znovupostavení zdí města. Bůh chtěl, aby Jeho chrám byl v dobře chráněném městě se silnými a bezpečnými hradbami. Tak je tomu i dnes. On chce, aby chrám Jeho Ducha Svatého byl obklopen a chráněn silnými duchovními zdmi. Každý jednotlivý věřící a všichni věřící dohromady jako Církve jsou chrámem Ducha Svatého. (1. Kor. 3,16; 6,19). Tak vidíme, že duchovní stavba zdí je důležitá jak na úrovni jednotlivce, tak i místního shromáždění. Satan nemá rád duchovní zdi! Nechce, aby tu byli oddaní jednotlivci, kteří dovedou odolávat pokušení k hříchu, mohou obstát proti osobnímu pronásledování nebo osobnímu útoku, a mohou hájit víru. Nechce shromáždění, která starostlivě hlásají celé Boží slovo, která rozeznávají a zavrhuji chybná učení, a která vykonávají kázeň a starají se o stádo. Nechce vidět silné a bezpečné křesťanské rodiny, kde jsou děti chráněny před zlem a kde je Boží slovo ustavičně bráno za vzor a pečlivě vyučováno. Podobně jako Nehemiáš, by žádný křesťan neměl být spokojen s tím, aby žil uprostřed rozbořených duchovních zdí. Každý by se měl starat o to, co je třeba postavit, co je třeba udělat, a potom se sám chopit činnosti, místo aby to nechal na někom jiném.

D. R. Reid, TLIN 30/3/2010

Usilujte ale o větší dary milosti; a ukážu vám ještě mnohem výtečnější cestu.

1. Korintským 12,31

Věřící v Korintu neměli nedostatek v žádném daru milosti. V tom směru jim bylo osobně bohatě požehnáno. Avšak často z toho druhí neměli žádný užitek. Neboť mnozí si s těmito dary hráli jako děti se svou hračkou a málo mysleli na budování shromáždění. To vedlo k tomu, že se u nich uplatňoval zvláště úctu budící dar mluvení jazyky, který tu tehdy ještě byl jako skutečný dar.

Naproti tomu dar prorokování, který zvláště oslovuje srdce a svědomí a slouží ke vzdělání, napomenutí a potěšení, byl zahrán do pozadí. Byl to bezpochyby větší dar. Avšak Pavel nezavrhl ani mluvení jazyky, neboť to byl Boží dar. Ale ukázal, že prorokování je větší dar milosti, protože více slouží ke vzdělání shromáždění.

Jak mohli Korintští usilovat o větší dary milosti? Měli se pokoušet obdržet větší dar milosti nebo svůj vlastní dar milosti zvětšit? To asi sotva je míněno. Neboť předtím Pavel vysvětlil, že každý osobně má být spokojen se svým darem, se svou funkcí na těle Krista. Usilování o větší dary milosti tedy znamená: Ve shromážděních dbát na to, aby především byly vykonávány ty dary, které jsou nejvíce ke vzdělání (viz kap. 14).

Ještě lepší, než být zaměstnán dary a jejich užitečností, je jít cestou lásky. Láska má vždy před očima blaho toho druhého. Ten, kdo má za pohnutku své služby lásku, jde po té „výtečnější cestě“ (viz kap. 13).

DHIN 16/6/2015

Ode dne, v němž jsem postaven, abych byl vývodou /místodržícím/..., ani já ani bratři moji pokrmu knížecího jsme nejedli. Ježto vývodové prvnější, kteří byli přede mnou, obtěžovali lid, berouce od nich chléb a víno mimo čtyřiceti lotů stříbra..., čehož jsem já nečinil.

Nehemiáš 5,14-15

Nehemiáš je vzor duchovního vůdce. Vůdce musí být příkladem vždy a za všech okolností – a to až k odložení svých vlastních osobních práv. Nehemiáš učinil právě to! Mohl vybírat přehnané daně a z nich brát pro sebe na financování vlastního života v luxusu, ale nezvolil takový způsob. Nezmanipuloval projekt k tomu, aby si udělal sám jméno, například že by zapsal své jméno do kamene ve zdi. Nehemiáš se vzdal svých vlastních práv, protože jeho hlavní zájem nebyl, aby si sám udělal jméno – jeho hlavní zájem byl, aby dal slávu Bohu.

I my můžeme přinést Bohu slávu, když „jdeme druhou milí“ a vzdáváme se svých osobních práv. Jsme-li v postavení moci nebo autority, můžeme požadovat nebo získávat výhody od druhých pro osobní zisk nebo prestiž. Avšak jsme-li zbožní, raději dáme své osobní zájmy stranou pro Boží slávu. To je princip nejen pro vůdce, ale pro všechny lidi. Nejvyšší příklad vidíme v Pánu Ježíši (Fil. 2.5-11). Mysleme na to, čeho se On pro nás vzdal!

Vzdáním se svých práv můžeme přijít o úplatu nebo společenské postavení, může nás to stát čas a peníze a nikdo to snad neocení. Nečekej na díky nebo na nějaký druh odměny v tomto životě. Měli bychom to činit, jako to činil Nehemiáš, a přenechávat věc děkování a odměny Pánu. Nehemiáš řekl: „*Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k dobrému, co jsem pak koli činil při lidu tomto.*“ (Neh. 5,19)

D. R. Reid, TLIN 31/3/2010

Nepříjemní jste těšitelé!

Job 16,2

Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení, který těší nás ve všelikém soužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteří by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterým i my potěšeni jsme od Boha.

2. Korinským 1,3.4

Přátelé, kteří přišli, aby těšili Joba v jeho neštěstí, si věc nečinili nikterak snadnou: Plakali s ním a mlčky u něho seděli sedm dní. To je třeba si představit! A když Job začal rozhovor, dali si námahu, aby ho osvobodili od jeho hořkosti. Avšak výsledek byl, že je nazval „*nepříjemnými (bídými) těšiteli*“ a myslel si, že od nich teď už slyšel dost.

Jak k tomu došlo? Počátek jejich myšlenek byl chybný. – Není utrpení bez příčiny, tak si to mysleli. A Job tedy musí vyzkoumat, proč ho Bůh nechává tak trpět, a přivést tuto věc s Bohem do pořádku. – To je typické pro „utěšitele“, kteří sami nikdy nezakusili bolest srdce, ale také nikdy nezakusili útěchu. – Jak zcela jiný je pohled, jakým Pavel viděl těžkosti svého života! Ani on neuměl vždy stejně přijímat Boží jednání. A tak mu „*trn pro tělo*“, který mu Pán dal, způsobil mnoho těžkostí (2. Kor. 12,8). Ale naučil se utíkat se vším na Boží srdce.

Tak se Boha i my učíme znát jako „*Otce milosrdenství a Boha všelikého potěšení*“, a můžeme potom ze všeho těžkého a nepochopitelného ve svém životě získat poznání účelu: útěchu, kterou sami od Boha dostáváme, dávat dále druhým. Takoví těšitelé jsou věrohodní a jsou přijímáni.

Možná že tato myšlenka může dodat odvahu některým z našich čtenářů, kteří právě v této době sami procházejí těžkostmi, které jim jsou nesrozumitelné.

1. březen

Abyste byli ... synové Boží bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného. Mezi kterýmižto svěťte jako světla na světě, slovo života zachovávající.

Filipským 2,15-16

Být světlem ve světě plyne ze života modlitby, a duše, která roste v milosti, je duše, která se vylévá v modlitbě. Čím více máte Jeho Slovo zůstávající ve vás, tím více budete cítit svoji potřebu modlit se, a tím více se budete cítit poháněni k modlitbě. Když cítíme svou nicotnost, svou bezmocnost, svou nedostatečnost a selhání, tím více budeme puzeni k tomu, abychom se obraceli a volali k Němu v modlitbě. Modlitebný život je vskutku podstatný pro nesení ovoce.

Potřebujeme být varováni před velkým nebezpečím držet pravdu, a přitom se nemodlit. To se stane, když ji držíme bez společenství s Bohem, a tak bez odpovídající síly ve svém životě. Jak marné je mluvit o příchodu Pána, aniž bychom skutečně čekali na ten příchod; jak marné je mluvit o tom, že stojíme v Kristu, a přitom nemít velebící srdce, která se zalíbením takto stojí. A jak marné je mluvit o tom, že známe Otce a máme Ducha, aniž bychom Bohu vyjadřovali svou vděčnost a velebící klanění za to, že nám dal takové obdivuhodné požehnání.

Modlím se za sebe a za nás všechny, abychom neztratili svatost, vážnost a modlitbu, která má jít společně s obdivuhodným obdarováním Slovem života! Věřím, že naše selhání, nedostatečnost a nesrovnalosti, které jsou, žel, až příliš zjevné, mohou být sledovány zpět jednotlivě i kolektivně k nedostatku pravé modlitby mezi Božím lidem. Kéž bychom si stále více přáli vyznačovat se duchem modlitby.

S. Ridout, TLIN 5/4/2010

2. březen

Neboť nemáme nejvyššího kněze, který by nemohl mít soucit s našimi slabostmi, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.

Židům 4,15 – přel.

Boží Syn se stal pravým člověkem – nám ve všem podobným (kap. 2,17). Jak tato skutečnost dokazuje Jeho dobrotu a Jeho soucit! Avšak jsou lidé, kteří právě tuto pravdu používají k tomu, aby šířili falešné učení, že prý přijal také naši hříšnou přirozenost a mohl hřešit. Proto je velmi důležité, abychom se zde blízce drželi jasných slov Písma.

Apoštolové Petr, Pavel a Jan říkají k tomuto tématu totéž, avšak s různým důrazem v souladu se svou službou a svou osobností:

Petr byl muž činu. Ukazuje nám Krista jako příklad pro chození v životě věřícího a popisuje Toho, „*který hříchu neučinil*“. Pán Ježíš se nikdy nedopustil hříchu. Pro pravého křesťana to je jasná skutečnost. Ani z Jeho žalobců Ho nikdo nemohl usvědčit z hříchu. A Pilát Jeho nevinu dosvědčuje třikrát (1. Petra 2,22; Jan 8,46; Lukáš 23,4.15.22).

Pavel naproti tomu byl myslitel, učený v Písmech. Jeho svědectví o Kristu je: „...*který hříchu neznal*.“ (2. Korintským 5,21) Toto konstatování jde dále než Petrovo. Ukazuje, že všechny Kristovy myšlenky a pohnutky byly bez výjimky bez hříchu.

Na závěr máme Jana, jenž měl ze dvanácti s Pánem Ježíšem nejvíce důvěrný vztah. Ten mohl napsat: „*Hřích v něm není*.“ (1. Jana 3,5) To je více, než že „*hříchu neučinil*“ nebo „*hřích neznal*“. Kristus byl v celé Své bytosti bez hříchu! Byl tou pravou obětí suchou (pokrmů), ve které nebylo nic kvašeného (3. Mojžíšova 2,11).

DHIN 21/6/2015

3. březen

Což mistr váš nedává platu? A on řekl: Dává... Ježíš předšel jej, řka: Co se tobě zdá, Šimone? Králové zemští, od kterých berou daň aneb plat? ... Dí jemu Petr: Od cizích. I řekl mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodni. Ale abychom jich nepohoršili, jda k moři, vrz udici, a tu rybu, která nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.

Matouš 17,24-27

Pán vykonal tento čtvrtý zázrak pro Petrovo dobro a rovněž aby ho poučil. Petr se potřeboval ještě jednou naučit, jak velký je Pán a že nemůže být kladen na úroveň lidského myšlení nebo zvyků. Když Petr porozuměl, že Pán nemusí platit chrámovou daň, protože On je Král, Boží Syn (Žalm 2), musí se naučit jiné lekci. Pán byl věrný Žid, který vždy dodržoval požadavky Mojžíšova zákona – ne lidmi stanovené tradice. Ačkoli jako Syn měl výsadu, aby neplatil chrámovou daň, užil Své svobody a zaplatil, neboť nechtěl působit pohoršení nebo někomu dávat příčinu ke klopýtnutí. A nejenom to, Pán pozvedl Petra na tutéž úroveň, jako byl On sám: „*Dej jim za Mne i za sebe.*“

Kristus ukázal Svoji velikost: 1) Svou vševědoucnost, když předšel Petra. 2) Svou všemohoucnost, když opatřil potřebné peníze.

Adam kvůli hříchu ztratil svou moc nad královstvím zvířat. Poslední Adam ukázal Svoji moc zázračným způsobem. Petr musel něco udělat: vzít udici, ne síť, jak byl zvyklý – a on poslechl. Pán odměnil Petrovu víru a poslušnost: právě chycená ryba měla ve svých ústech groš, přesný obnos chrámové daně za dvě osoby! Tento zázrak je zaznamenán jen u Matouše, protože představuje Krále, který se nestydí nazývat nás Svými bratry a pozvedá nás k Sobě.

A. E. Bouter, TLIN 8/4/2010

4. březen

Hospodin byl s vámi, dokud jste byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho. 2. Paralipomenon 15,2

Králi Azovi Judskému mohl Bůh vystavit dobré svědectví: „*I činil Aza to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho.*“ (2. Par. 14,2) Potom byla jeho víra postavena na zkoušku. Zerach, Mouřenín, vpadl s přesilou vojenské moci do země.

Co dělat v této situaci? Rezignovat? Ano, ale ne před nepřítelem, nýbrž před Bohem. S vědomím vlastní bezmocnosti se Aza obrátil na svého Boha: „*Pomoz nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme..., nechť nemá moci proti tobě bídný člověk.*“ (2. Par. 14,11)

Tak uvrhl Aza své starosti na Boha a odložil svůj problém – jako kdyby se útok obracel proti Bohu samému. Lépe to Aza s tísnivou situací nemohl udělat. Jak velmi byl Bůh touto důvěrou poctěn! Odpověď na sebe nedala dlouho čekat: „*I ranil Hospodin Mouřeníny před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali Mouřenínové.*“ Jak pravdivá se ukázala Azova slova: „*Hospodine, není potřebí tobě velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejšímu.*“ (2. Par. 14,11.12)

Aza byl ještě na cestě domů, když mu Azariáš přinesl poselství našeho vstupního verše. To je zvláštní. Poselství je sice jasné, ale proč přichází právě teď? Cožpak Aza a jeho lid nehledali Hospodina **před** bojem? A potom neobdrželi odpověď? Hospodin s nimi skutečně byl!

Avšak právě **po** dobytém vítězství číhá zvláštní nebezpečí. Jak snadno připisujeme nějaké vítězství sobě samým! A pýcha skýtá ďáblu dobrou možnost útoku. Proto je nutné hledat blízkost Pána nejen **před** bojem, nýbrž i **potom**, abychom zůstali zachováni. Proto je Azariášovo poselství tak důležité. *DHIN 24/6/2015*

5. březen

Protož vy posilňte se a neopouštějte rukou svých; neboť má mzdu práce vaše.

2. Paralipomenon 15,7

Po napomínajících slovech dodává prorok Azariáš králi Azovi a Božímu lidu odvahy. Jinými slovy: Vy jste dobyli velké vítězství, ale teď neskládejte ruce do klína. – To platí v principu také pro křesťany. Očišťování, stavění a bojování nepřestává, dokud jsme na zemi. „Důchod – odpočinek“ bude dosažen teprve tehdy, až budeme u Krista. Potom *„každý svou vlastní odplatu vezme podle své práce“*. Nepovzbuzuje nás tato vyhlídka k tomu, abychom jednali, dokud On nepřijde (1. Kor. 3,8; Luk. 19,13)?

Aza už uvedl do chodu proces očišťování a zkazil mnoho model a modlářských oltářů (kap. 14,2-4). Avšak stále ještě byly v Judské zemi ohavnosti. I ty Aza nyní odstranil. Přitom nebral žádné ohledy na vlastní příbuzenstvo (verš 16).

Duchovní poukazy, které odkrývají nenáležitě věci, jsou potřebné i dnes. A my bychom jich bezpodmínečně měli dbát. Proto čteme: *„Proroctvím nepohrdejte.“* (1. Tes. 5,20) Jak snadno se i u nás něco vkrade, co olupuje Pána o čest, například potřeba uplatnit se nebo svěťáctví. Někdy to jsou i věci, které při bližším pohledu rozeznáme jako překážky pro náš duchovní život. – Vezměme si tedy příklad z Azy: přijímejme slovo proroctví a zkoušejme, na co by se v našem životě mohlo konkrétně vztahovat. A potom by také u nás nemělo chybět důsledné jednání.

Aza nakonec obnovuje oltář Hospodinův, a tím také obětní službu (verš 8). Král má touhu hledat Boží blízkost a klanět se Mu. A oddělením se od zlého pro to vytvořit předpoklad. – Jaký příklad pro nás!

THIN 25/6/2015

I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve jeho, nemáte života v sobě. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.

Jan 6,53-54

Židé, kteří slyšeli tato slova Pána Ježíše, jimi byli pochopitelně zmateni, neboť věděli, že doslovně pít krev bylo Písmem zakázáno; a pít krev Pána Ježíše znamenalo velkou záhadu. Jak to bylo možné? Ale měli by si bývali uvědomit, že Pán nemluvil doslovně. Ve skutečnosti později objasňuje, že slova, která mluvil, „*duch jsou a život jsou*“. Proto jejich duchovní význam je to, co je životně důležité.

Někteří použili toto místo Písma na večeři Páně, ale to není správné. Spíše je zamýšleno to, abychom si hluboce vzali k srdci skutečnost, že tělo a krev Páně byly od sebe odděleny, když se stal tou vzácnou obětí za hřích na kříži Golgoty.

O Svém těle mluví jako o živém chlebu, který sestoupil z nebe (v. 54), a jíst z tohoto chleba znamená brát si k srdci pravdu, že přišel v ponížené tvářnosti člověka a že „*nesl naše hříchy na svém vlastním těle na dřevě*“. Taková víra znamená jedení Jeho těla. Ale co je pití Jeho krve? Znamená to brát si k srdci skutečnost, že Jeho krev byla vylita, aby odejmula vinu našich hříchů. Starý i Nový zákon trvají na tom, že „*bez krve vylití nebývá odpuštění vin*“ (3. M. 17,11; Žid. 9,22).

Víra v cenu těla Pána Ježíše, které bylo vydáno v dobrovolnou oběť za nás, a víra v cenu Jeho krve, která byla pro nás vylita, je prostředek, jímž duchovně jíme tělo a pijeme krev Syna člověka. Tato víra má životní význam, neboť nás připoutává v srdci a duši k Pánu Ježíši.

L. M. Grant, TLIN 11/4/2010

7. březen

Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho pravé. Bylo pak jméno služebníka toho Malchus.
Jan 18,10

A Ježíš odpověděl, řekl: Nechte až potud. A dotek se ucha jeho, uzdravil jej.
Lukáš 22,51

Petr chtěl chránit svého Mistra. Ale i když měl nejlepší úmysly, jednal naprosto špatně. Mnozí si myslí, že dokud jsi upřímný, pak ať cokoli činíš, všechno je správné. Ale Petr, ačkoli byl upřímný, vůbec nejednal dobře. Kdysi upřímně protestoval, když Pán mluvil o Svých budoucích utrpeních. Tehdy Pán Petra pokáral, ale zdá se, že ten se své lekci nenaučil. My nejsme lepší, jsme pomalí k učení.

Všechny tyto věci byly napsány pro naše naučení a my se z tohoto páteho zázraku, který Pán pro Petra vykonal, mnohému učíme. Jen Lukáš, lékař, zaznamenává, že Pán **uzdravil** ucho služebníka, které Petr uťal. Později Petr porozuměl, že Boží program, jak byl předem oznámen v Písmech Starého zákona, se musel naplnit, a vysvětluje to zástupu v Jeruzalémě, tak jako to Pán řekl jemu. Ale nyní ve své horlivosti byl Petr pro Pána kameňem úrazu a byl by si také mohl způsobit velkou nesnáz, kdyby Pán toho služebníka neuzdravil.

„Tedy dí jemu Ježíš: Obrat meč svůj v místo jeho; nebo všichni, kteří meč berou, od meče zahynou. Zdalíž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů?“ (Matouš 26,52-53) V historii církve nebylo tohoto příkazu často poslechnuto a mělo to hrozné následky. Nepřítel nás podněcuje, abychom vzali věci do vlastních rukou. To není nikdy správné. Petr se stále ještě musel učit poddávat se Božím myšlenkám, které jsou vyšší než myšlenky člověka.

A. E. Bouter, TLIN 22/4/2015

A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš, řka: Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn? Řkou jemu: Davidův. Dí jim: Kterak pak David v Duchu nazývá ho Pánem, řka: řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých? Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterak syn jeho jest?

Matouš 22,41-45

To byla otázka, na kterou farizeové nemohli a nechtěli dát odpověď. Ve skutečnosti mluví proroctví Starého zákona zcela jasně o Mesiášovi, Davidovu synu a králi Izraele. David byl přece první král v Izraeli, kterého Bůh vyvolil podle Svého srdce. A Bůh stanovil, že Mesiáš bude Davidův potomek.

Znali farizeové tyto skutečnosti? Nebo je prostě nebrali na vědomí, protože nechtěli Ježíše uznat za Davidova syna?

Pán Ježíš je přímo konfrontuje s Davidovými slovy v Žalmu 110,1: *„Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.“* Je zcela jasné, že Ten, kterého David nazývá „*mým Pánem*“, je Král, kterému Bůh v budoucnosti podrobí všechny nepřátele. Proto je nejen Davidovým synem – On je Davidovým Pánem!

Udivující skutečnost! Je to jeden z největších „paradoxů“ ve Svatém Písmu. Jako král Izraele je Kristus zcela jistě pravý člověk, ale On je **více** než člověk: On je Pán nade všemi, věčný Boží Syn. Tomáš to jasně poznal, když se setkal se vzkříšeným Pánem. Řekl k Němu: *„Pán můj a Bůh můj!“* (Jan 20,28)

I naše klanění a velebení patří v celé věčnosti Jemu, našemu Pánu, Božímu Synu!

DHIN 28/6/2015

Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.

Jakuba 4,8

Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti.

1. Timoteovi 2,8

Jak sladká je pro duši výsada mít společenství s Bohem. Jeho velikost na jedné straně a naše slabost na druhé straně ukazují takovou vzdálenost, že možnost přiblížit se a pošeptat Mu o svém zármutku a své zmatenosti se nám zdá být nemožností.

Přes toto všechno On zařídil věci tak, že můžeme před Něho přijít, a při všem tajemném, co působí uctívou bázeň, tu je přece svatá prostota, která plní srdce nevýslovnou radostí. Vědomí o Jeho stvořitelské moci se všemi jejími velkými skutky, které můžeme vidět na všech stranách, by nás mohlo od Něho vzdalovat. Avšak zjevení Jeho srdce v radách Jeho lásky umlčuje každý strach a přitahuje nás k Němu do stále se zvětšující důvěrnosti a svaté radosti.

Ačkoli On je tak vysoko nad slabými stvořeními, která umístil na zemi a která jsou sama o sobě jen smítko v nesmírnosti stvoření, přece se sklání, aby se zajímal o naše radosti a zármutky, práce a radosti, naděje a obavy. Činí to takovým způsobem, aby získal důvěru našeho srdce pro Sebe. Potom, když vidíme, že se Mu zalíbilo spojit před očima vyšších stvoření Svoji slávu, čest Svého jména a neporušenost Svého trůnu s takovými stvořeními jako jsme my, můžeme se jen sklánět ve velebicím klanění a hluboké radosti.

J. McBroom, TLIN 23/4/2010

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odejít? I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš.

Jan 6,67.68

Otázka, která řídí vše v životě věřícího, zní: Co pro mne znamená Pán Ježíš? Tehdy se mnoho učedníků, kteří Pána Ježíše až do té doby následovali, od Něho odvrátilo. Nato klade Pán apoštolům srdce zpytující otázku: „*Zdali i vy chcete odejít?*“

Možná že i nám někdy přišla myšlenka, že je těžké a sotva ještě uskutečnitelné Pána Ježíše ve všem následovat. My všichni víme, že názory a měřítko světa ještě nikdy nebyly tak vzdáleny od Božích zásad a Kristova učení, jako právě dnes. A skutečně to není snadné ustavičně plavat proti proudu a s poslušností a věrností být poslušni učení Nového zákona.

Co nám nyní může dát sílu, abychom Pána důsledně následovali? – Petr zná odpověď: „*Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.*“ (verše 67 a 68 – přel.) Rozhodující je to, co pro mne znamená Kristus. Když jsem viděl něco z Jeho nesrovnatelné slávy, pak si uvědomuji také Jeho velikost a chci Ho následovat. Jeho božská sláva se musí dotknout mého srdce. Pak budu přitahován Tím, jenž „*má slova věčného života*“, slova, která mně přivádějí do spojení se všemi těmi slavnými požehnáními věčného života.

Petrova odpověď nám dává poznat, že Boží Syn zaujal v jeho životě ústřední místo. Jinak tu není nikdo, kdo by mohl naše duše tak povzbudit a naplnit radostí jako On.

DHIN 26/6/2015

A proto se navzájem napomínejte každý den, dokud se říká Dnes, aby nikdo z vás nebyl zatvrzen klamem hříchu.

Židům 3,13 – ČSP

Bible charakterizuje hřích různými způsoby. Jedním z nejmýšlivějších, a možná nejvíce mluvčím k našemu svědomí, je popis hříchu jako „oklamávajícího“. Hřích je klamný v tom, že činí sliby, které nemůže dodržet. Slibuje radost, naplnění a uspokojení, ale na konci zradí svůj slib a hořce zklame.

Pavel popisuje „starého člověka“ jako kazícího se „podle žádostí oklamávajících“ (Ef. 4,22). „Starý člověk“ byl ukřižován (Řím. 6,6), ale „tělo“ stále ještě v křesťanovi je. Pisatel Epištoly Židům varuje věřící před klamem hříchu a jeho zatvrzujícím účinkem. To znamená, že čím více je hřích udržován, tím více bude svědomí pro hřích umrtvováno, až nakonec bude úplně umlčeno.

Velkým tématem Knihy Přísloví je moudrost, která nás odvrací od cesty hříchu. V Přísloví je pro nás přirozenost hříchu často zosobňována mravně zkaženou ženou. Čteme: „*Neboť rty cizí ženy medem tekou, a měkčejší nad olej ústa její. Poslední pak věci její hořké jsou jako pelyněk, ostré jako meč na obě strany ostrý.*“ (Přisl. 5,3-4) Zde je nám opět představena klamná vlastnost hříchu. Je velmi přitažlivý, sladší než med, ale jeho konec je hořký. Přitažlivost hříchu končí, když se ho dopustíme, jak to řekl kdosi jiný: „Hřích je přitažlivý při pohledu kupředu, ale ošklivý při pohledu zpět.“

Proti moci hříchu působí to, když jsme naplněni Duchem (Gal. 5,16) a když spoléháme na zaslíbení Pána, že s pokušením On chce způsobit „*vysvobození, abyste mohli snést*“ (1. Korintským 10,13).

B. Reynolds, TLIN 24/4/2010

Pane, aj, ten, kterého miluješ, nemocen jest.

Přišel tedy Ježíš, a našel ho již čtyři dni v hrobě pochovaného.

Jan 11,3.17

Lazar byl nemocen. Marie a Marta, jeho sestry, neposlaly Pánu Ježíši jen zprávu, že je nemocen, nýbrž vzkázaly Mu: „*Ten, kterého miluješ, nemocen jest.*“ – To vlastně znamená: Pane, ne jen tak někdo je nemocen, nýbrž ten, jehož blaho se Tě přímo dotýká, neboť k němu máš přece vnitřní vztah.

I my bychom měli myslet na dokonalou lásku Pána a v této důvěře se na Něho obracet, jestliže se vynoří nějaké trápení! To je v každém případě normální a zpravidla tak také jednáme.

Nyní Pán slyší toto poselství. A tu si možná myslíme, že měl všechno nechat ležet a ihned spěchat k Lazarovi. Nebyl tento případ nyní absolutně naléhavý? – Ale co říká Pán Svým učedníkům, kteří to všechno slyšeli? „*Nemoc ta není k smrti...*“ A zůstal ještě dva dny tam, kde byl. To je Boží počítání času, kterému sice nemůžeme rozumět, jemuž bychom se ale měli ochotně poddávat. Všechno – i nemoc – slouží k tomu, aby „*oslaven byl Syn Boží skrze ni*“ (verš 4).

Když Pán konečně přišel do Betánie, ležel Lazar už čtyři dny v hrobce. Zdálo se, že vše je zbytečné – je pozdě! A přece: Zkusily by ty sestry snad soucit a slzy Pána tak jasně, kdyby jejich bratra „jen“ uzdravil? A pak toto slavné vyřešení jejich trápení: Lazar je jim dán zpět živý!

Možná namítneš, že něco tak neobyčejného učinil Pán jen tehdy. Tak tomu je, a přece chce také v tvém trápení zjevit Svoji lásku a Svou slávu!

DHIN 4/10/2015

I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou, a postavivše ji v prostředku, řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. A v zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovat. Ty pak co praviš? ... Ježíš skloniv se dolů, prstem psal na zemi. A když se nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod' na ni kamenem.

Jan 8,3-7

Jak tvrdí a krutí byli zákoníci a farizeové. Přivádějí k Pánovi ženu, kterou přistihli při skutku cizoložství. Chtěli ho přivést do rozporu s Mojžíšem, který přikázal, aby takoví byli usmrceni. Ale Pán Ježíš se sklonil a Svým prstem psal na zem. Ten Jediný, který se uměl sklonit, když viděl takový hřích, byl velký Stvořitel sám! A tentýž prst, který psal na desky zákona, nyní psal na zem. Jistě to potvrzovalo skutečnost, že ten hřích zasluhoval rozsudek smrti. Ale Kristus nepřišel proto, aby soudil, ale kvůli vzácnému předmětu spasení duší.

Odpověď, kterou jim dal, jistě žádnému z nich neposkytla možnost, aby Ho obžaloval. Kdo by se odvážil hodit na ni kámen, když On jim řekl, aby to učinil ten, kdo je bez hříchu? A tak místo aby házeli kameny, počna staršími, všichni po jednom odešli! „*I zůstal tu Ježíš sám, a ta žena uprostřed stojeci.*“ (verš 9) On byl jediný „*bez hříchu*“ – z lidí, kteří kdy přišli na svět, a jen On sám byl oprávněn hodit první kámen, ale On to neudělal. Spíše se jí zeptal: „*Ženo, kde jsou ti, kteří na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? Kteráz řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdi a nehřeš více.*“ (verše 10-11)

L. M. Grant, TLIN 28/4/2010

Mluvil pak král a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterému sloužíš ustavičně, on vysvobodí tebe.

Daniel 6,17

Daniel byl jako mladý muž odveden z Judské země do babylonského zajetí. Hned na začátku pojal pevné rozhodnutí srdce, že bude svému Bohu věrný i v cizí zemi. Bůh se k tomuto rozhodnutí přiznal a Danielovi se naklonil milostí a milosrdenstvím. Daniel brzy obdržel vysoké postavení ve službě pro babylonského vládce. A vpravdě sloužil v tomto postavení svému Bohu!

Když Daniel zestárl, vládl král Darius. Babylonská světová říše byla vystřídána médsko-perskou světovou říší. Daniel stále ještě zastával vysoké postavení. A jaké svědectví mu vydal Darius? Potvrdil, že Daniel „ustavičně slouží svému Bohu“. To nezůstalo jeho okolí skryto!

Také my dnes jsme „pozorováni“. Naše okolí si všímá, komu ve svém srdci sloužíme. A také my smíme jako Daniel ve svých závislostech a povinnostech hledět přes pozemské vztahy na Pána Ježíše a zasvětit Mu svůj život. Přitom nás povzbuzuje Danielův příklad k tomu, abychom Mu sloužili a nepřestali v tom ani ve stáří.

Potom prožijeme to, že budeme moci být ve svém okolí svědectvím pro našeho Boha – že nezůstane nezapomenuto, pro koho žijeme. A smíme se jako Daniel opírat o to, že Bůh nás v našich těžkostech zachrání. On se přizná k těm, kteří Mu chtějí být věrní. Sám Darius viděl tuto možnost záchrany pro Daniele, a Bůh potom také důrazně dokázal, že pomáhá těm, kteří Mu slouží!

DHIN 15/7/2015

**Krev pak ta na domech, v nichž budete, bude vám na znamení;
a když uzmím krev, pominu vás.**

2. Mojžíšova 12,13

Křesťan je člověk, který je nejen chráněn před soudem krví Beránka, ale je vysvobozen z tohoto přítomného zlého světa smrtí Krista a je s Ním spojen tam, kde On nyní je po Boží pravici. Je mu požehnáno všemi duchovními požehnáními v nebeských místech v Kristu.

Je tedy nebeský člověk, a jako takový je povolán, aby chodil v tomto světě ve všech těch různých vztazích a odpovědnostech, do kterých jej dobrá Boží ruka postavila. Není mnich ani asketa nebo člověk, žijící v oblacích – který není vhodný ani pro zem, ani pro nebe. Není to člověk, který žije ve vysněné, mlhavé, nepraktické oblasti. Naopak to je člověk, jehož šťastnou výsadou je vyzařovat den za dnem uprostřed výjevů a okolností země milosti a ctnosti nebeského Krista, s nímž je skrze nekonečnou milost a na pevném základě dokonaného vykoupení spojen mocí Ducha Svatého.

Takový je křesťan podle učení Nového zákona. Jeho postavení je velmi skutečné, velmi jasné, velmi pozitivní, velmi praktické. Dítě je může znát, uskutečňovat a ukazovat. Křesťan je ten, jehož hříchy jsou odpuštěny – jenž vlastní věčný život a ví to – v němž přebývá Duch Svatý – je přijat ve vzkříšeném a oslaveném Kristu a je s Ním spojen. Skončil se světem, je mrtev hříchu a zákonu a nalézá svůj předmět, svou zálibu a svou duchovní potravu v Kristu, který ho miloval a dal za něj sebe samého. Nyní čeká každý den svého života na Jeho příchod. Toto je, opakuje, novozákonní myšlenka o křesťanovi.

C. H. Mackintosh, TLIN 27/4/2010

Kdo jest mezi vámi pozůstalý, ježto viděl dům ten v slávě jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdali není proti onomu jako nic před očima vašima?

Aggeus 2,4

Tyto otázky trefily jádro problému tehdy v Jeruzalémě. Ostatek Judy, který se vrátil z vyhnanství, začal znovu stavět chrám. Boží otázky nemají Židy činit malomyslnými, nýbrž zjevit skryté, chybné pocity a myšlenky srdcí, které je olupovaly o odvahu a sílu k další stavbě.

Všem je jasné, že chrám i po znovupostavení bude daleko vzdálen za svou dřívější slávou. Nebyli v stavu vybavit ho tak velkolepě, jako to udělal Šalomoun. A střed všeho – truhla smlouvy – se ztratila.

Stavět vzdušné zámky přirozeně nemá žádnou cenu. Ale kdo v dobách úpadku myslí jen na to, co tu už není, stává se skleslým a přehlíží to, co Bůh ve Své dobrotivosti ještě dává a čím On sám chce být pro Svůj lid.

Židé byli sklíčení a skleslí. Ano, říká Bůh, tak to je. To, co nyní vidíte, nelze srovnávat s chrámem před jeho zničením. Srovnání je zničující. Lidé v Izraeli, máte pravdu! Ale vezměte na vědomí, že Já jsem s vámi, a myslíte na to, že to vše se změní! A v budoucnosti Já, Bůh, tento dům ještě jednou naplním slávou. To vám zaslibuji (verše 5 a 8).

Dnes se mohou prostá shromáždění podle naučení Nového zákona zdát našim očím ubohá – především když máme před očima dobu prvních křesťanů. Mysleme ale také zde na to: Pán sám je s nimi. Spojuje Své jméno a Svoji přítomnost s tímto shromážděním, které se našim očím jeví jako slabé. Nemění to způsob našeho nazírání?

DHIN 16/7/2015

Tak jsem posuzoval to, čemu jsem nerozuměl, věci příliš přelíživé pro mne, které jsem neznal.

Job 42,3 – přel.

Boží cesty jsou nevyzpytatelné

Často není mnoho zapotřebí k tomu, abychom museli doznat, že události v našem vlastním životě nebo v našem okolí nedokážeme pochopit.

Ani Job nedovedl pochopit, proč jej postihly takové těžké rány. Hledal na to odpověď – a žádnou nenašel. Teprve když mu Bůh představil Své divy ve stvoření, Job pochopil: Pán je veliký a moudrý, žádný člověk nemůže Jeho konání vyzpytovat.

Tak se z Jobova příběhu učíme, že za tím, co se nám děje, stojí Boží výchova. Protože nás chce ve víře přivést dále, musí někdy zasáhnout s opravou.

Bůh je věrný ve všem, co činí. Vždy má před očima požehnaný cíl a v každé podrobnosti používá prostředek, který je podle Jeho dokonalé moudrosti správný. Všechny Jeho cesty s námi jsou správné, i když jim často nerozumíme.

Kdybychom mohli vzít svůj život sami do ruky, mnohé bychom udělali jinak. Ale jak daleko vidíme? Můžeme vůbec odhadnout následky? Víme skutečně, co pro nás je to nejlepší?

Jak často jsou naše myšlenky a přání krátkozraké, sobecké a převrácené. Proto uděláme nejlépe, když přijmeme Boží cesty s námi, i když jim v té chvíli nerozumíme. Pak vnitřně dojdeme k pokoji.

NZD 7/7/2015

A byl tu díl rolí poseté ječmenem, a lid byl utekl před Filistinskými. I zastavili se uprostřed toho dílu a obdrželi jej, porazivše Filistinské. A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým.
1. Paralipomenon 11,13.14

Hospodin dává velkou záchranu – to je obdivuhodné! Také dnes se radujeme, když to můžeme prožít. Avšak jak to tehdy všechno začalo? Začalo to kusem pole plného ječmene!

Eleazar a David jsou s lidem v boji proti Filistinským. V boji nastávají různé výkyvy, a potom lid utíká. Vzdají se také tito dva bojovníci? Vůbec ne! Oba se staví na tento díl pole plného ječmene, zachraňují je a porážejí Filistinské. A Hospodin dává velkou záchranu.

Nebylo tam vlastně nějaké lepší bojiště? Anebo bylo to obilné pole strategicky tak důležité? Nikoli, ale bylo to pole s klasy, nikoli strniště. Pro Eleazara a Davida bylo dostatečně důležité, aby za ně bojovali. A Pán žehná jejich snahám.

Nachází Bůh dnes ve mně a v tobě takové, kteří se s vírou zasažují za Jeho zájmy, jimž kus pole plného ječmene není příliš málo, aby je bránili pro Boha a Jeho lid? Přitom můžeš klidně myslet na své příspěvky, na své práce pro Boha a Jeho lid, i když v tvých očích jsou snad jen nevýznamné. Jde o každou službu v rodinách Božích dětí a ve shromážděních, která přispívá k tomu, aby věřící dostávali a dávali duchovní potravu podle Písma.

Každý z nás má ve svém okolí takový kus pole plného ječmene, které je hodné toho, aby bylo bráněno. Pro Boha je cenné – a tím je cenné také pro nás. Bůh chce působit mezi věřícími, v rodině a ve shromáždění, a „*vysvobodit vysvobozením velikým*“! – A tak, kde je ječmenné pole ve tvém životě?

Bázeň Hospodinova jest počátek umění... Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova.

Příslloví 1,7; 9,10

Je mnoho vzácných zaslíbení v Božím slovu, kterých si ceníme a po kterých toužíme. Mají jednu podmínku: bázeň Páně. Zde jsou některá z nich:

„Který jest člověk, ježto se bojí Hospodina? Toho vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl.“ (Žalm 25,12 – přel.) Zaslíbení Božího vyučování. – *„Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteří se jeho bojí.“* (Žalm 25,14) Josef a Daniel jsou toho dobrými příklady. – *„Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterou jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterou jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.“* (Žalm 31,20) Všimni si, že zbožná bázeň a důvěra jdou pospolu, jak to vidíme u Noé (Žid. 11,7), Abrahama (1. M. 22,12) a jiných. – *„Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se ho bojí, a zastává jich. Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, který doufá v něho.“* (Žalm 34,8-9) Opět strach podle Boha a důvěra jdou spolu. – *„Bojte se Hospodina, svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kteří se ho bojí.“* (Žalm 34,9) Jaké zaslíbení! Nemají nedostatku v ničem. To nám připomíná Davidova slova: *„Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku.“* (Žalm 23,1) – *„Neboť jako jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteří se ho bojí.“* (Žalm 103,11) – *„Jako se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí.“* (Žalm 103,13) Má soucit a něžné city k těm, kteří se Ho bojí. – *„Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteří se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synů.“* (Žalm 103,17) – *„A tak sbory ... chodíce v bázni Páně... rozhovořovaly se.“* (Skutky 9,31)

A. M. Behnam, TLIN 29/4/2010

Proto neoblevujeme, ale ačkoli ten zevnitřní člověk nás ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne.

2. Korintským 4,16

Neumdlévat

V Bibli jsme vícekrát vyzýváni, abychom neumdlěli, tj. neklesali v životě víry.

- a) **V modlitbě:** „*Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřeba bylo vždycky se modliti a neoblevovati.*“ (Lukáš 18,1)
Když se přes vážné a snažné prosby nic nemění, jsme v nebezpečí, že budeme modlitbu zanedbávat. Avšak chtějme se modlit dále, a přitom nezapomínat: „*Mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová.*“ (Jakuba 5,16)
- b) **Ve službě:** „*Protož majíce tuto službu, jak jsme byli omilostněni, neoblevujeme.*“ (2. Kor. 4,1 – přel.) Těžkosti a odpor v práci pro Pána nás mohou učinit skleslými. Proto je třeba i nám výzvy k Timoteovi: „*Naplň svou službu.*“ (2. Tim. 4,5 – ČSP)
- c) **V činění dobrého:** „*Činíce pak dobře neoblevujeme; neboť časem svým budeme žítí, neustávající.*“ (Gal. 6,9) Protože kladný výsledek se nedostavuje, možná přestáváme dělat to, co je před Bohem a pro lidi dobré. To by byla škoda! Mysleme na to: Pán odmění všechno dobré, co děláme!

Prostředkem proti vnitřní skleslosti je každodenní společenství s Ježíšem Kristem v nebi. Při modlitbě a četbou Bible dostáváme novou energii víry, abychom pro Něho žili a s radostí plnili úkoly, které nám On dal.

NZD 30/7/2015

Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem spasitele našeho Boha, ne ze skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás.

Titovi 3,4-5

Vidím Kristovo srdce, toužící po ubohých hříšnicích – nikoli srdce ubohých hříšníků toužící po Kristu.

Když se Kristus setkává s hříšníkem a dává mu pokoj, jediná věc, na kterou On myslí, je Jeho vlastní krev, a od všeho k ní přidává – neby by se odvrátil a zavrhl by to. Není žádné jméno, na které Ježíš z Nazaretu odpovídá srdečněji, než je jméno Spasitel – nestalo se pro Něho obecným jménem. Nechce je sdílet s nikým jiným. Může mít každou slávu, ale nade všechno je toto jméno Spasitele mezi Ním a Bohem. On je „*Spasitel Bůh*“. Je tu něco, co promlouvá k duši člověka: „*vykoupení skrze Jeho krev!*“ Těch několik slov nám mluví o našem Spasiteli Bohu, ve kterém máme vykoupení. On je Ten, kdo má mít všechnu slávu. Když přijdete domů, bude vaše zalíbení ve slávě takového Krista? Jste neještě šťastni, protože jste spaseni, ale protože vidíte, co On je – jakého Spasitele máte? Být spasen není nic ve srovnání s jasem slávy, vyzařující ze Spasitele Krista. Protože On je to, co je, máme vykoupení skrze Jeho krev.

Odloží někdy Svůj charakter Vykupitele? „*Beránek uprostřed trůnu*“ na Něho ukazuje jako na Toho, jehož vykupitelská sláva bude stále viděna, i když ji budeme vidět v jiném světle. Izrael, když byl v Kanánu, se těšil z jiného podílu než Izrael na poušti, ale byla to stále jejich sláva, že jsou lidem Vykupitele Boha. Když vy se dostanete do slávy, na každého z vás bude ukázáno jako na podívanou, ukazující vykupitelskou slávu Spasitele Boha.

G. V. Wigram, TLIN 30/4/2010

A všechno, což byste koli činili, z té duše činite jako Pánu a ne lidem.

Koloským 3,23

V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.

Římanům 12,11

Mladý muž, který měl trochu teoretického vzdělání, přišel s několika misionáři jako obuvník do Afriky, aby tam svými schopnostmi sloužil Pánu a lidem. S pečlivostí konal svoji práci na botách a snažil se svému řemeslu naučit i černochoy, kteří k němu přicházeli a měli zájem. Přitom si přesně všímal slov domorodců a naučil se tak jejich řeči.

V průběhu doby misionáři jeden po druhém zemřeli. Kdo měl nyní asi kázat černochoům evangelium o Ježíšovi? – Tu náš obuvník poznal svůj úkol. Dal své nástroje stranou a začal zvěstovat slovo o kříži. Lidé s velkou pozorností naslouchali muži, který tak jednoduchými slovy, ale tím ještě jasněji a srozumitelněji, zvěstoval to velké spasení.

Pán se přiznal k jeho službě. A tento obuvník se stal požehnáním pro mnohé, více než mnozí, kteří předtím dlouho studovali. – Jak to bylo možné? On vykonával své řemeslo pokorně a věrně pro Pána; a v tichosti studoval Boží slovo a používal je na svůj život. Tak byl pod vedením Ducha Božího vnitřně utvářen. V pravý čas byl potom také připraven pro „službu Slova“.

To je povzbuzení pro všechny věřící, aby Pánu tam, kam je postavil, sloužili jako věrní správci. Jestliže jsme věrní v malém, pak nám může svěřit více a postavit nás k požehnání pro druhé.

DHIN 21/7/2015

A hned vyšedše ze školy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem. Šimonova pak tchyně ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli o ní. A přistoupiv, pozdvihl ji, ujav ji za ruku její, a hned přestala ji zimnice. I posluhovala jim.

Marek 1,29-31

Tento oddíl popisuje druhý zázrak, který Pán vykonal pro Petra. Ačkoli se týkal jeho tchyně, měl pro Petra velký význam a je poučením i pro nás. V soukromí domu přednášejí Pánu naléhavou potřebu. Je důležité přinést takové věci i-hned Pánu a nesnažit se najít řešení podle našich vlastních myšlenek. Horečnatý stav Šimonovy tchyně vede naše myšlenky k nadmíru aktivnímu Šimonu Petrovi: mnoho horka, ale žádný výsledek pro Boha – jen tam ležela.

Kolik aktivity je dnes v křesťanském vyznání, ale bez výsledků pro Boha. Uvedme Pána do situace okamžitě nebo „*hned*“ (klíčové slovo v Marku). Ve Své milosti a slitování se Pán zde ztotožnil s problémem, vzal ji za ruku. Ten, ve kterém není hřích, který neznal hřích, hřích neučinil, v němž hříchu nebylo, šel k ní a vzal ji za ruku. Ve Své síle ji pozvedl „*a hned přestala jí zimnice*“. Jako výsledek tohoto zásahu dokonalého Služebníka, se Petrova tchyně stala užitečným služebníkem: „*posluhovala jim*“. Petr potřeboval toto názorné vyučování, a potřebujeme je i my.

Pán už není s námi osobně na zemi. Ale než opustil Své učedníky, řekl jim, že je Mu dána všechna moc a že On bude s nimi po všechny dny až do skonání věku (Mat. 28,20). Pán ve Svém slitování a milosti chce pomáhat i nám, abychom se stali pravými služebníky.

A. E. Bouter, TLIN 11/3/2010

To učinili ti tři silní /tři hrdinové/.

2. Samuelova 23,17

Těmito slovy je poctěn čin, který se stal v době, kdy David ještě trpěl pod nástrahami Saule. Tehdy ho přepadla touha po napití vody z Betlémské cisterny. Byl to záchvat stesku po rodné vesnici, vzpomínka na nezatížené dny mladosti, anebo co v něm vzbudilo touhu právě po této vodě?

Srdce těchto tří Davidových mužů bylo jeho slovy zasaženo. Jejich plán byl hotov. Neptali se, jaký bude užitek jejich úmyslu. Udělali něco zdánlivě zbytečného proto, že se jim jednalo o Davidovo srdce. Za nebezpečí života pronikli řadami Filistinských a přinesli vytouženou vodu.

A David? Viděl v ní „*krev mužů těch*“ – jejich život, kterého se kvůli němu odvážili. A krev patří Bohu. Tak ji vylil jako mokrou oběť. To, co udělali pro Davida, se stalo obětí pro Boha. – Muž Jidášova druhu by řekl: „Jaká škoda, jak zbytečné!“ Avšak právě v tom se ukázalo Davidovo srdce, že těm mužům dal na srozuměnou: „Váš čin lásky je pro mne příliš veliký, tolik oddanosti náleží jen Bohu.“ Zde odpovídá jedno srdce druhému. To je nekonečně více než napít se vody kvůli žízni.

O co nám jde dnes? O vnější úspěch? Pak v ocenění Pána vyjdeme prázdní, i kdyby pochvala od lidí byla jakkoli velká. Čin těch tří hrdinů nalezl zvláštní uznání teprve na konci, když David vstoupil na královský trůn. Tak tomu bude s námi, „*až přijde Pán... A tehdy bude míti chválu jeden každý od Boha*“ (1. Korintským 4,5). Jak mnohý skutek tiché oddanosti bude potom poctěn v plném světle!

DHIN 27/7/2015

Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, která ... svažována byla, jako zahrada Hospodinova a jako země Egyptská.

1. Mojžíšova 13,10

Je důležité, abychom si všimli Lotova příběhu ve dnech, kdy Bůh nám zjevil pravdu o našem nebeském povolání, a kdy je jasné, že tu je mnoho Lotů. Ačkoli byl navenek s Abramem, nebyl v srdci to, co byl Abram; později byl navenek s lidmi Sodomy, a přece nebyl Sodomita. Odpovídá věřícímu, který není věrný. Byl na cestě směřující dolů.

Lot pouze následoval Abrama. Abram chodil s Bohem, ale Lot jenom s Abramem. Jak je to snadné chodit bez zkoušek svědomí tam, kde vede víra někoho druhého! Jak mnozí jsou takoví, kteří jsou jen přívrženci věci, pro kterou nemají žádnou myšlenku sebeobětování, kteří kolísají mezi tím, co znají jako pravdu, a světem, který nikdy neviděli ve světle pravdy. Egypt byl takovým pro Lota. Přitažlivost, kterou pro něho měl, se jasně ukázala, když vytoužená rovina Jordánu se jeho očím zdála být „*jako země Egyptská*“. Stále věrný slabosti svého charakteru, Lot ne navrhl oddělení, ale Abram ano, když jasně viděl, že už spolu nemohou dále šťastně jít.

Lot toužebně patřil na úrodnost roviny Jordánu a zvolil si být tam. Přikryl svou volbu pláštěm zbožnosti! Rovina Jordánu byla jako „*zahrada Hospodinova*“, jako ráj. Proč by v ní neměl užívat Božích darů? Když uvažoval nábožensky, zapomněl na pád do hříchu a že ráj byl pro člověka uzavřen. Ale za tím vším byl skutečný důvod: „*Je jako země Egyptská.*“

Abram následně přebýval v zemi Kanán. Bůh ho vyzval, aby ji prošel jako svou vlastní. Přestěhoval se a bydlel v Mamre („*tučnost*“), které je v Hebronu („*společenství*“). Kéž bychom jen znali Abramův podíl tam a žili v něm! F. W. Grant, TLIN 7/5/2010

Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi plně přesvědčen, věda, od koho ses naučil.

2. Timoteovi 3,14 – přel.

Věřící není v těžkých časech posledních dnů bez Božích zdrojů pomoci. Slova, určená Timoteovi, platí i nám, kteří žijeme v těchto dnech. I my máme zůstat v tom, čemu jsme se skrze pisatele Nového zákona naučili. Přitom se jedná – jako u Písem Starého zákona – o Bohem inspirovaná slova (verš 16).

Důležité je, abychom o tom, čemu jsme se tak naučili, také byli plně přesvědčeni. Zkušenost, žel, často ukázala, že věřící skrze zlá učení přicházejí ke škodě, když jim toto plné přesvědčení chybí. Tak tomu je zvláště tehdy, když – jak tomu je často – je blud smíchán s pravdou. Proto je krajně důležité, abychom si byli absolutně jisti, že to, čemu jsme se naučili, je skutečně pravda.

Jak můžeme tuto jistotu získat? Přesvědčením, že jsme se ji naučili z božsky inspirovaných Písem, protože jsme sami zkoumali Boží slovo.

Když dnes někdo od Pána obdržel dar učitele, může nám sice pravdu představit, ale žádný učitel našich dnů o sobě nemůže říci, že mluví s inspirovanou autoritou. Proto nám musí poukazovat na **inspirovaná Písma**, jestliže máme pravdu pevně držet ve víře a s plnou jistotou.

V naší době, v níž *„zlí lidé a svůdcové půjdou v horší, i ti, kteří v blud uvodí“* (verš 13), je třeba být na stráží před všemi, kteří tvrdí, že obdrželi „nové světlo“. Když zůstaneme v tom, čemu jsme se naučili z **Božího slova**, budeme ochráněni.

DHIN 29/7/2015

Řekl jsem opět srdci svému: Nuže nyní zkusím tě v veselí, uživej tedy dobrých věcí. A hle, i to marnost.

Kazatel 2,1

„Řekl jsem v srdci svém.“ To je klíčový výraz v Knize Kazatel. Je to příběh srdce člověka, které se snaží, aby našlo nejvyšší dobro mimo božské zjevení. Člověk hledí dovnitř svého srdce, poslouchá jeho diktát, a když zkusil všechno, co země může nabídnout, shledává, že to vše je marnost nebo prázdnota. Marné věci mohou upoutat na chvíli smysly, ale ponechávají za sebou lítost. Kolik vyznavačů radostí nakonec zvolalo: „Život není hodný toho, abychom ho žili!“

Šalomoun se snažil najít útěchu v radostech vína, ačkoli si umínil nejednat jako pošetilec a nedovolil si stát se opilcem. Chtěl pít mírně, doufal, že v tom najde, *„co by lepšího bylo synům lidským“*. Jeho kniha mluví o tom, jak marná byla snaha najít trvalé uspokojení v tom, když si hověl v čemkoli. Měl téměř neomezené bohatství a rozhodl se, že si nebude odpírat nic, co by si jeho oči přály anebo po čem by jeho srdce toužilo. Oddal se, alespoň na čas, plně uspokojování svých přání a doufal, že v tom najde dokonalé štěstí. Ale když se podíval zpět na zmařené roky a pohaslé naděje, uvědomil si, že sobecký život je prázdňý život. Všechno byla prázdnota a honění se za větrem. Nic pod sluncem nemůže uspokojit člověka, který je stvořen pro věčnost.

H. A. Ironside, TLIN 5/5/2010

Lid pak k nim přimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli?

4. Mojžíšova 11,4

Sotva dozněla na druhém břehu Rudého moře píseň vykoupení, už lid reptal: „*Co budeme pít?*“ A jak často ještě čteme, že v dalším průběhu cesty pouští reptali! Ne že by jejich pocity kvůli těžkostem pouště samy o sobě byly něčím zlým. Ale že je pokaždé učinili výčitkou proti Bohu, to byl hřích.

Náš dnešní verš nám ukazuje, jak si lid nevážil manny, pokrmu z nebe. Tentokrát tu nebyl žádný nedostatek, ale přimíšený lid, který s Izraelem vyšel z Egypta, toužil po něčem jiném – ne po tom, co Bůh lidu dal. Jako náказа přeskočila nespokojenost na Izraelity a také oni začali plakat. Plakali slzy vzdoru a mluvili o pokrmu Egypta, který údajně jedli „*zdarma*“ (verše 5 a 6). Nemuseli za to faraonovi vykonávat tvrdou službu a cítit karabáče poháněčů?

Jak nebezpečný je vliv „*přimíšeného lidu*“ – lidí, kteří ve skutečnosti nepatří k Božímu lidu! Apoštol Pavel nás varuje: „*Netáhněte jha s nevěřícími.*“ (2. Korintským 6,14) Proto se vzdalujme takovým vlivům a odolávejme pokušení opět toužit po „*pokrmu Egypta*“ – po pokrmu světa. Ty by jen ochromovaly náš duchovní život. Jestliže se ale sytíme čistou potravou Božího slova, ano, Pánem Ježíšem samým, dostáváme sílu k radostné cestě víry skrze „*poušť*“.

DHIN 30/7/2015

Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl síť na zem, plnou ryb velikých, sto padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, nestrhala se síť. Řekl jim Ježíš: Pojdte, obědujte. Žádný pak z učedníků nesměl se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán jest. I přišel Ježíš, a vzal ten chléb a dával jim, i rybu též.

Jan 21,11-13

Šestý zázrak, který Pán vykonal zvláště pro Petra, se stal po vzkříšení Pána. Tento zázrak byl třetí vykonaný kvůli Petrovi, který se vztahoval k rybám, a připravil prostředí pro jeho obnovení poté, co zapřel svého Mistra. Pán ve Své milosti vykonal sedm různých činností, aby Petra obnovil, a poslední z nich vedla k jeho plnému obnovení v přítomnosti ostatních učedníků, jak to je popsáno v Janu 21,15-17.

Poté co jeho spoluučedník Jan poznal, že to je Pán (v. 7), všichni přišli a viděli, že Ježíš připravil vše k jídlu. To v jednom smyslu ukázalo, že On nepotřeboval jejich pomoc, ale přece chtěl, aby byli účastni. Na Pánův příkaz Petr vytáhl na břeh síť, plnou velikých ryb (v. 11). Síť se neroztrhla v protikladu k tomu, co se stalo po prvním zázračném lovení ryb. Tehdy Pán povolal Petra a druhé, aby Ho následovali.

Na základě Kristovy smrti a vzkříšení je vytvořeno nové prostředí, kde Pán činí všechno, ale kde chce, aby ti Jeho byli zahrnuti a pracovali s Ním. Aby to tak mohlo být, není tu místo pro nedůvěru nebo pro selhání jakéhokoli druhu. Petr musí být veřejně obnoven, dříve než může posilovat své bratry (Luk. 22,32). Pán užil jídlo jako prostředí pro Petrovo veřejné obnovení. Nemá nám to snad připomenout naučení, které dal později Pavel, abychom se každý sami soudili, a tak jedli (1. Kor. 11,28)?

A. E. Bouter, 6/5/2010

Oblect se v celé odění /výzbroj/ Boží, abyste mohli státí proti útokům ďábelským.

Efezským 6,11

Když apoštol Pavel ve třech kapitolách rozvinul Boží radu vzhledem k jednotlivému věřícímu a k Církvi, pak v posledních třech kapitolách svého Dopisu napomíná Efezské, aby žili Bohu se líbícím životem. Závěrečná část tohoto oddílu popisuje Boží zbroj. Ta je nutná pro boj proti Satanu a jeho andělům, kteří nám chtějí uloupit požitky našich duchovních požehnání. Nejraději vidí nešťastné a zemsky smýšlející křesťany. Proto se musíme odpovídajícím způsobem ozbrojit.

Ale o co konkrétně jde u boje v nebeských místech? Možná že jsme už častěji pocítili nějaký konflikt, když jsme se chtěli zaměstnávat s Božím slovem a bohatstvím v Kristu. Ďábel nám před oči staví přitažlivé, někdy dokonce důležité věci, aby nás od tohoto boje zadržel. Zda jsme dovedli odolat nebo ne, to se může ukázat i v našich modlitbách: Kdo Bohu děkuje už jen za **zemská** požehnání a za odpuštění svých hříchů, ten nemá před očima **nebeská** požehnání.

V sobě samých nemáme sílu, abychom odolali útokům nepřítele. Jak je dobré, že Bůh sám nás pro to kompletně vybavuje: pravdivost, praktická spravedlnost, duch pokoje, vedle toho hluboká důvěra v Boha, jistota věčného spasení a schopnost používat duchovním způsobem Boží slovo – to je šest součástí, které musíme obléknout. Když jsme tyto pomocné prostředky „oblékli“ a denně je s modlitbou používáme, jsme „více než vítězové“ a můžeme se těšit z „*nestihlých bohatství Kristových*“ (Ef. 3,8).

DHIN 1/8/2015

Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zezstará, neuchýlí se od ní.

Příslloví 22,6

Výchova dětí

Křesťanská výchova dětí může být shrnuta do dvou krátkých vět:

- Vzhledem ke svým dětem počítej s Bohem!
- Vychovávej své děti pro Boha!

První bez druhého je nezodpovědné. Druhé bez prvního je zákonické. Ale obojí dohromady znamená zdravé praktické křesťanství.

Všichni věřící rodiče mohou pro své děti mít plnou důvěru v Boha. Ale to je nezabývá zodpovědností, aby své děti vychovávali. Když řeknou, že vzhledem k záchraně a k pozemskému životu svých dětí počítají s Bohem, ale zanedbávají svou povinnost ve výchově, pak se prostě oddávají jakési iluzi.

Chtěli bychom to položit na srdce všem křesťanským rodičům. Je tu nebezpečí, že se vyhýbáme úkolu výchovy při svých dětech a přenecháváme ji druhým, protože se bojíme těžkostí, které s tím jsou spojeny. Avšak zjistíme, že starosti a trápení srdce, které se vyvinou ze zanedbávání naší povinnosti, jsou tisíckrát horší než všechno nepříjemné, které s sebou přináší výchova našich dětí.

Pro svůj úkol rodičů můžeme vždy počítat s nevyčerpatelnými zdroji pomoci našeho Boha. On nám dá milost, moudrost a sílu, které nás uschopní správným způsobem vyhovět naší odpovědnosti jako křesťanských rodičů.

NZD 10/8/2015

Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřeby bylo vždycky se modliti a neoblevovati.

Lukáš 18,1

Ví Otec váš, čeho jest vám potřeby, prvé než byste vy ho prosili.

Matouš 6,8

Proč bychom se měli modlit? (1)

Někteří jakoby se chtěli zeptat: Proč se máme modlit? Když Bůh ví, co potřebujeme, aniž bychom prosili, proč se máme „ustavičně modlit“? Na začátek si řekněme, že modlitba není omezena na prosby. Jsou modlitby děkování, modlitby chvály a velebení a modlitby vyznání. Nemusejí být omezeny na prosby. Ale my se podíváme na to, proč bychom se měli na Boha obracet s prosbami. Je to cesta, kterou Bůh nařídil a na které můžeme dostávat. Bůh je Bůh, který komunikuje. Není jako bohové pohanů, kteří nemohou mluvit, a neslyší. Náš Bůh mluvil s člověkem, jakmile ho stvořil. Když Adam a Eva zhřešili, Bůh k nim mluvil a naslouchal jejich odpovědím. Bůh chce, abychom my, Jeho děti, s Ním mluvili. To je modlitba.

Pán Ježíš řekl: „*Proste, a dáno bude vám... Neboť každý, kdo prosí, bere.*“ (Mat. 7,7-8) A apoštol Pavel nám říká, abychom se nestarali, ale abychom předkládali své prosby Bohu skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním (Fil. 4,6). Jakub nám také říká, že nemáme, protože neprosíme (Jak. 4,2). Kdosi řekl: „Dokud nevíme, že život je válka, nebudeme vědět, k čemu je modlitba.“ Efezským 6,12 nám říká, že nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti knížectvím a mocnostem a vládcům temnosti tohoto věku a proti duchovní zlosti. Proto vedle navlečení celé Boží zbroje se potřebujeme modlit „*všelikou modlitbou a prosbou každého času v Duchu*“ (Ef. 6,18). Pán Ježíš nám řekl: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mat. 26,41)

A. M. Behnam, TLIN 13/5/2010

2. duben

Až by zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému.

Píseň 4,6

Vše, co Pán Ježíš na této zemi dělal a říkal, bylo k radosti a k zalíbení Otce. Bůh sám nad Ním otevřel nebe, aby o tom veřejně vydal svědectví: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ Lidé mohli Pánem Ježíšem opovrhovat, ale pro Boha nebylo v Jeho životě nic, co by nebylo vzácné a příjemné.

Kadidlo je voňavé koření a ukazuje na zasvěcení a oddanost Pána Ježíše. Jeho celý život byl zasvěcen Jeho Bohu, od začátku Jeho cesty až k hořkému konci. Bůh se z této dokonalé oddanosti radoval.

Myrra má hořkou chuť, ale velmi krásnou, kořenitě sladkou vůni. Jak hořká byla těžká utrpení pro Pána Ježíše, ale jaká líbezná vůně z nich vystupovala k Bohu! Nepřátelští a lhostejní lidé z toho nemohli tehdy nic pozorovat, ale očima víry smíme dnes něco z toho poznávat.

Společně s Otcem hledíme na výkupné dílo na kříži Golgoty. V těchto hodinách utrpení Pána dospěla k vrcholu, zatímco zároveň k Bohu vystupovala tato dokonalá vůně. Nikdy nebyl Bůh tak oslaven, jako právě tam, na kříži. – Místo nejhlubšího pohánění, největší hanby a nejhroznějších utrpení je zároveň horou myrrovou a pahrbkem kadidlovým.

DHIN 2/8/2015

3. duben

Dobrořečiti budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech mých. V Hospodinu chlubití se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti. Žalm 34,2-3

Chvála tohoto žalmu plyne od věřícího, jehož vůle byla zlomena. Čelil přístrachům (v. 5); jeho cesta snad byla tmavá (v. 6); byl obklíčen těžkostmi (v. 7-8) a snad měl i nedostatek (v. 10-11), ale protože měl zlomeného a potřeného ducha, jeho vůle se potají nebouřila při pomýšlení na tento tvrdý úděl. Proto tu není žádné rozčilení a hněv – které jsou jistým znamením svévole. Takto shledává Pána lepším než všechny své přístrachy. Žalm 34 předkládá zkušenost, jíž je zbožný člověk vyučován, aby dobrořečil Pánu každého času. Je snadné dobrořečit Pánu někdy, když okolnosti jsou příznivé, ale jen víra, která poznala Jeho dobrotivost a věrnost, může dobrořečit Pánu každého času. Zbožný člověk dobrořečí Pánu, chlubí se v Pánu, vyvyšuje Pána, a činí to „*každého času*“.

Tato chvála každého času je význačnou myšlenkou v tom žalmu. Je snadné chválit Pána, když tu nejsou žádné obavy z přístrachů a žádné mraky na obloze; když tu nejsou těžkosti, které tísní, ani nebezpečí, jimž je nutné čelit. Dobrořečit Pánu „*každého času*“ – v temných i jasných dnech – je zkušenost, kterou může učinit jen věřící se zkroušeným a potřeným srdcem (v. 19). Takto je povýšen nad okolnosti a „*vždycky*“ chválí Pána.

Tento duch, který může chválit Pána každého času, bude nalezen jen v tom, jenž má neotřesitelnou důvěru v Pána. A tak žalmista může říci: „*V Hospodinu chlubití se bude duše má.*“ (v. 2) Bohatství, sociální postavení, lidská schopnost nám mohou chybět; ale Pánu smíme důvěřovat každého času.

H. Smith, TLIN 14/5/2010

Otevři svá ústa za němého, za právo všech určených k záhubě. Otevři svá ústa, sud' spravedlivě, pomoz získat právo chudému a nuznému.

Příslolí 31,8.9 – ČSP

Tuto rozumnou radu dává moudrá matka svému synovi, který se připravuje na to, aby se jednou ujal královského trůnu. Jako tak často v Božím slově, začíná vyučování varováním před pokusem užívat svět. A aby ještě dále povzbudila náklonnost svého syna ke všemu dobrému, dává vyvrcholit svým naučením v překrásné písni o ctné ženě, která je ještě dnes zdrojem duchovního poučení.

Neměli bychom naučení královské matky „*otevírat svá ústa za němého*“ omezovat na pomoc tělesně postiženým. Svět je plný mladých i starých, vzdělaných i nevzdělaných, kteří potlačují své pocity a neodvažují se otevřít ústa, aby svému trápení dali volný průběh. Často se bojí nebo jsou nevědomí, anebo dokonce utlačovaní, ale možná že to v mnoha případech je prostě vědomí o vlastní vině, které je činí bezmocně němými.

Když Pán Ježíš vstoupil na zem s její bídou, mohl číst v takových zlomených srdcích, aniž by Mu někdo musel cokoli říkat. Ve volné milosti byl pro všechny dosažitelný. Řekl: „*Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhu ven.*“ (Jan 6,37) Jednou k Němu s pláčem přišla vinou obtížená, opovržená žena. Nemluvila, ale On jí rozuměl (Lukáš 7,36-50). Ano, On „*nesoudí podle vidění očí svých, ani podle slyšení uší svých netrestá*“ (Iz. 11,3). Lékem, který má pro zlomené srdce, je odpuštění hříchů.

A ještě více: On naplňuje srdce vděčností a uvolňuje k chvále jazyk, který byl zdržovaný.

Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne.

Příslaví 13,4

Lenost

K tomuto tématu podává zprávu moudrý Šalomoun: „Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého. A aj, porostlo všudy trnům, přikryly všecko kopřivy a ohrada kamenná její byla zbořená. A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze. Maličko pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel. Vtom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný. (Příslaví 24,30-34)

Tento popis se na jedné straně hodí na pozemské povinnosti. Kdo je v povolání nebo v každodenních úkolech líný, ten se nesmí divit, když to s sebou nese hospodářské následky.

Na druhé straně nám tento malý příběh ukazuje, jak se rozvíjí náš život víry, když jsme duchovně leniví. Nedbalost při čtení Bible a modlitbě brzy ukáže své negativní výsledky:

- „Plevel“ se v našem životě ukazuje, protože chybí pravidelná očista Božím slovem. Tu a tam se ukazují zvyklosti a způsoby jednání, které nemají Boží souhlas.
- „Zed“ oddělení od světa se boří, když jsme ztratili Boží pohled, jak On vidí naše bezbožné okolí. Místo abychom svůj život dávali Pánu k dispozici, vystavujeme se zbytečně špatnému vlivu světa.

NZD 20/8/2015

Neboť kolik je jen Božích zaslíbení, v něm je Ano, a proto také skrze něho Amen, Bohu k slávě skrze nás.

2. Korintským 1,20

Boží zaslíbení

Jeden křesťan v 19. století četl v nabídce knih o knížce s nadpisem „Boží zaslíbení“. Byla v ní sestavena všechna Boží zaslíbení, která autor našel v Bibli. Křesťan se zájmem napsal nakladatelství a objednal si jeden výtisk.

Kniha měla dobrý odbyt a první vydání bylo už rozebráno. Na svou objednávku obdržel křesťan krátkou odpověď: „Je nám líto ,Boží zaslíbení‘ jsou už rozebrána a už je nemáme.“

Tu ten věřící muž otevřel svoji Bibli a první místo, na které padl jeho zrak, byl Izaiáš 54,10: *„A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovnick tvůj Hospodin.“*

To jsou povzbudivá slova! Mnohé kolem nás se pohybuje a mizí, ale Boží sliby trvale zůstávají. Nikdy neztratí svoji čerstvost, nepozbudou svou sílu, prokážou vždy znovu svou působivost. A Bůh, který je dal, je také plní, a to vždy v pravý čas. Držme to pevně!

Mysleme také na to, že Boží zaslíbení mají své potvrzení, svou jistotu a své naplnění v Pánu Ježíši: *„V něm je Ano, a proto také skrze něho Amen.“* A v dopisu Laodiceji čteme, že On sám je „Amen“ (Zj. 3,14). Jaká jistota pro všechny, kteří Mu důvěřují!

DHIN 4/8/2015

7. duben

Zkuste sami sebe, zda jste ve víře, zkoumejte sami sebe; anebo se sami neznáte, že Ježíš Kristus je ve vás? – jedině, že jste snad neosvědčení.

2. Korintským 13,5 – přel.

Tomuto verši je často chybně rozuměno a je zneužíván k hlásání myšlenky, že křesťané by měli hledět sami do sebe, aby našli svědectví o svém spasení. Jako křesťan se mám vždy zkoušet, abych viděl, zda „*při mně není nějaká cesta námahy*“ (Žalm 139,24), a mám se soudit v Boží přítomnosti. Ale to je něco velmi odlišného od zkoumání samých sebe, abychom našli jistotu spasení. Následkem chybného výkladu tohoto verše je mnoho křesťanů, kteří se stále zkoumají, aby viděli, zda jsou „*ve víře*“. Mnoho křesťanů ví, že jsou spaseni, ale myslí si, že mohou své spasení kdykoli ztratit, a mnoho jiných ví, že Boží děti nemohou nikdy zahynout, ale nikdy nedosáhli jistoty spasení.

Korintští naslouchali hlasům falešných apoštolů a falešných učitelů, kteří zpochybňovali Pavlovo apoštolství (viz 2. Kor. 11-12). Pavlova odpověď na tuto pomluvu a špatné představování jeho služby byla: „*Poněvadž hledáte potvrzení, že ve mně mluví Kristus*“ (verš 3 – přel.), „*zkuste sami sebe*“ (verš 5). Jak se Korintští nejprve stali křesťany? Pavel sám je vedl ke Spasiteli. Jestliže potřebovali vidět důkaz jeho apoštolství, měli se jen podívat sami na sebe! Pavel jim neříká, aby se dívali do sebe, aby získali svědectví o spasení, ale aby se podívali na své spasení jako na pověřovací listiny jeho apoštolství.

Naše jistota nepřichází z hledění do sebe, ale spočívá ve víře Božímu slovu: „*Toto jsem vám psal, abyste věděli, že máte věčný život, kteří věříte ve jméno Syna Božího.*“ (1. J. 5,13)

B. Reynolds, TLIN 15/5/2010

Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná ke kameni nejdražšímu, jako ke kameni jaspidu, který by byl způsobu křišťálového.

Zjevení 21,11

V 21. kapitole Zjevení je Církev (Shromáždění) představená jako „*město svaté, Jeruzalém*“, viděna jako nebeská metropole a sídlo vlády nad celým vesmírem v tisíciletém království.

Dnes se ještě „*chlubíme nadějí slávy Boží*“ (Římanům 5,2). Potom to ale bude skutečnost. To město mělo slávu Boží. Potom bude také plně vidět, co Pán Ježíš ve Své modlitbě k Otci řekl: „*A já slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim.*“ (Jan 17,22) Jaký čas to nastane, když bude Boží sláva nejenom přebývat v Církvi, ale skrze ni bude také nezkalena zjevována před světem!

V úzké souvislosti s tím je také „*světlost*“ která bude vycházet ze „*svatého města*“ a je přirovnávána ke kameni jaspisu. Tento kámen je v knize Zjevení symbolem Boží slávy, **jak může být viděna ve stvoření**. Bůh má zalíbení v tom, aby ukazoval Svoji slávu v souladu se schopností chápání Svých stvoření. A koho k tomu Bůh jednou použije? – Svoji Církev, kterou „*sobě získal krví svého Vlastního*“ (Skutky 20,28 – přel.)

Tak tomu v **budoucnosti** bude v dokonalosti. Předzvěděl snad Bůh v přítomnosti pro svou Církev něco jiného? Jistěže ne. Už dnes je jako „*Boží dům*“ také „*sloup a základ pravdy*“ (1. Timoteovi 3,15). A už dnes má k Boží cti vyzařovat ve světě slávu, která je jí propůjčena.

DHIN 5/8/2015

9. duben

**Hospodin mluvil k Jozue...: vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všec-
ken lid tento, a jdi do země, kterou já dávám synům Izrael-
ským. Každé místo, po kterém šlapati budete nohama svýma,
dal jsem vám.**

Jozue 1,1-3

Kniha Jozue nám v předobrazu podává předmět Epištoly Efez-
ským. Cesta pouští končila a děti Izraele, vedeny novým vůdcem,
měly nyní přejít Jordán a vzít do vlastnictví zemi zaslíbení. Odtud
měly vyhnat nepřátele, kteří tam bydleli. Totéž platí pro nás. Ne-
beská místa jsou naším Kanánem, do kterého vstupujeme mocí
Ducha Božího. Spojuje nás s vyvýšeným Kristem a posazuje nás
spolu s Ním ve slávě. Tak se předem těšíme z této slávy, do které
nás uvede, a kterou budeme zanedlouho sdílet s Ním.

Ale mezitím musíme bojovat boj víry proti duchovní špatnosti
v nebeských místech, abychom si přivlastnili každou píd' země,
kterou nám Bůh dává do dědictví. Rozdíl mezi předobrazem a
skutečností je ten, že cesta pouští pro Izrael skončila, nežli vešel
do Kanánu, zatím co pro nás poušť a Kanán existují společně. A
to jen zvětšuje požehnání. Jestliže nás poušť učí, že stále potře-
bujeme být pokořováni a zkoušeni, abychom věděli, co je v na-
šem srdci, právě tam zakoušíme vzácnost božských zdrojů po-
moci. Bůh otevírá Svoji ruku, aby nás sytil mannou, aby nás osvě-
žoval vodou ze skály, aby nám dával okoušet nevyčerpatelné
zdroje Své milosti.

Kromě toho se současně nalézáme na zelených pastvách a u ti-
chých vod bohaté země, jejíž první ovoce okoušíme. Můžeme se
v klidu usadit u stolu, prostřeného na druhé straně Jordánu, a
požívat její potravu, když se těšíme v nebeském Kristu, který
sedí ve slávě po Boží pravici.

H. L. Rossier, TLIN 18/5/2010

10. duben

I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své.

2. Samuelova 19,39

Když byl David na útěku před svým synem Absolonem, který ho chtěl svrhnout z trůnu, a přišel do Mahanaim, prokázali mu tři vážení muži svoji lásku a příchynost zvláště dojemným způsobem. Sobi, Machir a Barzillai přinesli králi a jeho lidem lůžka, nádobí a potraviny, *„neboť řekli: Lid ten jest hladovitý a ustálý, i žíznlivý na té poušti.“* (2. Sam. 17,27-29)

Později, když bylo Absolonovo povstání poraženo a David se opět mohl vrátit do Jeruzaléma, Barzillai ho doprovázel. O něm je řečeno, že *„byl člověk bohatý velmi“* a že *„opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim“* (2. Sam. 19,32). David si této oddanosti a cenné pomoci vážil. Při rozloučení David tomuto věrnému starému muži požehnal. Královo políbení, znamení lásky a společenství, byla asi ta nejkrásnější odplata pro Barzillai, jenž se šťasten vrátil na své místo. – Jak je krásné vidět toto obecenství s králem a „odplatu“, kterou Barzillai za svou službu obdržel!

V Lukášově evangeliu čteme, že ženy sloužily Pánu svým majetkem. A ani sklenice studené vody, podaná z lásky k Němu, nemá zůstat bez odměny, když se Pán v budoucnu zjeví ve slávě na zemi (Lukáš 8,3; Marek 9,41).

To, co je činěno z lásky k Pánu Ježíši, není u Boha zapomenuto, *„neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce“* (Židům 6,10). On to bohatě odmění. Ale už nyní je „králův polibek“ – láska Pána a obecenství s Ním – vzácnou odměnou.

DHIN 6/8/2015

A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášův, miluješ-li mne více než tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé. Řekl jemu potřetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr, protože jemu řekl potřetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.

Jan 21,15-17

Na jediný zázrak, popsáný v Janově evangeliu, který se stal po vzkříšení Pána, navázalo Petrovo veřejné napravení. Náš Pán napravil Svého učedníka, když ho přivedl zpět do plného společenství s ostatními učedníky. Byla doba, kdy Petr měl důvěru sám v sebe a chlubil se, že on Pána nikdy neopustí (Mat. 26,33-35). Taková sebedůvěra způsobila, že padl. A přece Pán nedal Svého služebníka stranou, ale přivedl ho zpět a pomohl mu uvrhnout svou důvěru na Pána.

Se skutečnou vyvážeností milosti a pravdy popisuje 21. kapitola Janova evangelia Pánovo jednání a jednání Petra a druhých. Prostým, a přece hlubokým způsobem třemi otázkami, které položil Petrovi, Pán Svého učedníka úplně napravil. Zdá se, že předtím, než zapřel Pána, si Petr myslel, že je lepší než ostatní učedníci. Ale naučil se odsuzovat sám sebe a obracet svou důvěru jen na Pána. Na tomto základě mohl Pán Petra pověřit velmi zvláštním úkolem pastýřské péče, ne aby panoval nad ovce (1. Petr. 5,3), ale aby je sytil a vodil je podle jejich potřeb ke slávě Pána. Napravený Petr souhlasil s Davidem: „*Vyzpytuj mne, Bože silný.*“ (Žalm 139,23)

**Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, byl by jako potok pokoj tvůj,
a spravedlnost tvá jako vlny mořské.**

Izaiáš 48,18

Křesťanské manželství – závazek

Těmito slovy se Duch Svatý obrací k izraelskému lidu, ale platí i pro křesťanské manželství. Proč dnes v mnoha manželstvích chybí atmosféra pokoje a věrnosti? Odpověď dává náš dnešní verš. Pokoj a věrnost patří k sobě. Pokoj trpí, když chybí věrnost; a věrnost trpí, když vládne spor a jiné nesoulady.

Bůh dal pro manželství jasné směrnice. O těch napsali Boží muži mnoho dobrých knih a byly v mnoha přednáškách srozumitelně vysvětleny. A přece počet zlomených manželství a rodin nezadržitelně přibývá, i u těch, kteří vyznávají, že jsou skutečnými křesťany. Čím to je? Odpověď je prostá: Božích směrnic pro manželství nebylo dostatečně dbáno. Mnohé manželské páry sledují světské cíle; jiné zanedbávají Boží slovo. Může potom přijít něco jiného, než že musí zjistit, že svůj dům postavili na písku?

Každé křesťanské manželství musí být založeno na čtyřech sloupech: na vzájemném závazku, na vzájemné lásce, na vzájemné úctě a na panování Krista.

Závazek obsahuje bezpodmínečnou úctu k manželskému svazku. Tento závazek člověk přijímá **před Bohem**. Není to jen kus papíru. Věřící ví, že musí splnit slib, který dal před Bohem. Neboť Bůh je svatý a manželství je ustanoveno Bohem. Pán Ježíš sám řekl: „*I budou dva **jedno** tělo.... Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.*“ (Matouš 19,5.6)

DHIN 7/8/2015

Jak tvoje dny, tak bude tvoje síla.

5. Mojžíšova 33,25 – přel.

Jeden lékař byl kdysi dotázán pacientem, který měl vážnou nehodu: „Pane doktore, jak dlouho tu budu muset ležet?“ Odpověď, která zněla: „Teď jen jeden den!“, naučila pacienta vzácné lekci. Tutéž lekci učil Bůh Svůj lid a lidi za všech věků od té doby metodou opatřování potravy pro Izrael v průběhu cesty pouští. *„Lid bude sbírat, což by postačilo na každý den.“* (2. M. 16,4) Manna padala den za dnem, dost pro každý den, ani více ani méně.

Tak nám Bůh zaslibuje, že ne „jako tvé týdny“, ani „jako tvé měsíce“, ale „jako tvoje dny, tak bude tvoje síla“. A to znamená pondělní milost pro pondělí a úterní milost pro úterý, a tak dále. Proč tedy si půjčovat těžkosti pro budoucnost? Pán nám speciálně řekl: *„Nepečujte o zítřejší den.“* (Mat. 6,34) Pravidlo je žít den za dnem, žít život důvěry. Zákon Božího vysvobození je: *„pomoc vždycky hotová“* (Žalm 46,2). Zákon Božího vedení je: „krok za krokem“. Ten, kdo nese lucernu na tmavé cestě v noci, vidí jen na krok před sebou. Když udělá ten krok, popones lucernu dopředu, a tak posvítí na další krok. Nakonec dosáhne místa svého určení v bezpečí bez toho, že by jednou vkročil do tmy. Celá cesta mu byla osvětlena, i když najednou byl osvětlen jen jeden její krok. To je Boží způsob vedení – jen jeden krok najednou.

To je požehnané tajemství, toto žití den za dnem. Každý může nést své břemeno, jakkoli těžké, až do večera. Každý může konat svou práci, jakkoli tvrdou, jeden den. A v Boží síle může každý s důvěrou, v lásce a čistě žít až do západu slunce. A to je vše, co život ve skutečnosti pro nás znamená – jen jeden malý den.

A. J. Pollock, TLIN 22/5/2010

Tento ale neučinil nic nenáležitého.

Lukáš 23,41 – přel.

Lotr na kříži poznal v Božím světle nejen sama sebe, nýbrž i Toho, jenž visel vedle něho. Vírou si uvědomoval mravní odstup mezi sebou a Pánem, ačkoli přirozené oko v té chvíli nemohlo žádný rozdíl poznat. I když Pán také visel jako odsouzený na kříži, přece Ho lotr viděl bez jakékoli viny.

A nejenom to! „*Tento ale neučinil nic nenáležitého.*“ Toto znění jde dále než svědectví Jidáše, Piláta a všech ostatních. Jidáš Iškariotský mluvil o tom, že „*zradil krev nevinnou*“ (Matouš 27,4). Pilát dosvědčil: „*Žádné viny jsem nenalezl na tom člověku.*“ (Lukáš 23,14) Ale slova lotra na kříži ukazují na mravní dokonalost Pána Ježíše.

Jak milost tomuto lotrovi darovala víru a světlo:

- Ačkoli sláva Ukřižovaného byla skryta za hlubokým ponížením, poznal Ho jako Pána.
- Ačkoli Ježíš nesl jen korunu z trní, přece se lotr na Něho obrátil jako na právoplatného Krále.
- Ačkoli na kříži pro něho už nebylo úniku před smrtí, přece to pro něho byla skutečnost, že Pán „*přijde ve svém království*“.

V jak krátkém čase způsobil Duch Boží toto všechno v jeho duši! Mluví, jako kdyby znal Pána Ježíše už mnoho roků. Zatím co mnoho druhých dává průchod svému posměchu, svědčí tento muž o dokonalosti Ježíšovy Osoby: „*Tento ale neučinil nic nenáležitého.*“

DHIN 9/8/2015

Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovčí. Všichni, kolikž jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.

Jan 10,7-9

Pán Ježíš předtím mluvil o tom, že vešel do ovčince dveřmi (verše 1-3). Dveřmi byla v tomto případě prorocství Starého zákona, která mluvila o příchodu Mesiáše Izraele. Ta se dokonale naplnila, takže jasně ukázala, že Ježíš je skutečně ten pravý Pastýř Izraele. Před Ním přišli jiní a tvrdili, že jsou Mesiáš, ale ti všichni byli falešní: žádný z nich nemohl vejít dveřmi, neboť jedině Kristus mohl naplnit prorocství, týkající se Mesiáše.

Nyní Pán Ježíš prohlašuje: „*Já jsem dveře ovčí.*“ On sám nebyl dveřmi ovčince, ale když přišel do ovčince, je nám řečeno, že vyvádí Svě vlastní ovce ven. Ovčinec byl místem omezení. Neboť když Pán bere Svě vlastní ovce ven z otroctví toho, že byly „*pod zákonem*“, uvádí je také do nekonečně velkého požehnání toho, že jsou „*pod milostí*“. Toto místo je místem obdivuhodné svobody, jakou Izrael v celém Starém zákoně nemohl poznat. Tato svoboda je ve velkém protikladu k otroctví zákona. Pán Ježíš ve skutečnosti mluví o těchto ovcích, které jsou přivedeny pod milost, že tím jsou „*spaseny*“ a že „*vejdou i vyjdou a pastvu naleznou*“.

Jak dobré by bylo, kdyby si to každý věřící plně uvědomoval a chápal se každé příležitosti vcházet do Nového zákona, stejně jako vycházet ze Starého zákona, aby v obou případech nalézal osvěžující potravu pro svoji duši.

L. M. Grant, TLIN 24/5/2010

16. duben

I sloužil lid Hospodinu po všechny dny Jozue, a po všechny dny starších, kteří dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všechny skutky veliké Hospodinovy, které učinil Izraelovi... A povstal jiný věk po nich, kteří neznali Hospodina, ani skutků, které učinil Izraelovi.

Soudců 2,7.10

Zde poznáváme tři generace:

- Jozue osobně prožil Boží působení;
- starší viděli Boží dílo;
- další generace už neznala Hospodina.

Jinak zformulováno: Prarodiče (Jozue) pro Boha horlili a s modlitbou objevovali a osobně prožívali pravdy a učení Bible. Rodiče (starší) to všechno slyšeli, ale jen zčásti sami prožili; znají to, ale už to často neprožívají. Děti (další generace) se naproti tomu vyznačují lhostejností. Těšit se z požehnání je pro ně důležitější než být poslušní; Bůh už není Pán jejich života.

Nemůžeme tento trojí způsob nazírání prožívat dnes ve svém osobním životě jako křesťané? Jsou tu pravdy, které pro sebe nově objevujeme a které se nám stávají důležitými. Přitom činíme živé zkušenosti s naším Bohem. – A jsou tu pravdy, které držíme, které ale pro nás už nejsou živé; známe je, ale už pro nás mnoho neznamenaají. – A pak tu jsou, žel, také pravdy, které jsme zapomněli nebo je vzali jen lhostejně na vědomí; a zkušenostem plným síly u dřívějších věřících se můžeme jen unaveně pouštět.

Co tady lze dělat? Je zapotřebí zkusit se a vyznat a nově se zařídit podle Božího slova. Kniha Soudců dokazuje, že Bůh chce vždy znovu dát oživení.

DHIN 10/8/2015

Usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje. Jedno jest tělo a jeden Duch.

Efezským 4,3-4

Je velmi snadné sklouznout do sektářství. Ti, kteří se snažili shromážďovat se způsobem podle Písma, se nutně octli mimo dnešní náboženské organizace, a v důsledku toho jsou zvenčí odděleni od velkého počtu svých spoluvěřících, kteří se připojili k těmto organizacím. Jak je potom snadné stát se zcela odděleným od nich v srdci a v náklonnosti! Jak je snadné sklouznout k tomu, že se staneme vybranou komunitou, celistvou a sebou uspokojenou, nemající žádný zájem o něco, co leží mimo hranice komunity!

Toto nebezpečí sektářství bývá zvětšováno velkou známostí Písma, která je tak milostivě dávana těm, kdo se shromažďují v praktické poslušnosti Božího slova. V důsledku toho tu je přirozená tendence užít tuto velkou známost stejným způsobem jako kdysi Korintští užívali (zneužívali) své dary. Užívali své dary **pro sebe**, místo k užtku celého těla. Velká známost Písma může být zneužita stejným způsobem: aby dala vážnost a vyznamenání komunitě, která ji vlastní, místo aby byla užita pro dobro všech svatých. Potom se taková známost stává **odznakem sekty** a komunita se stává sektářskou a světlo se stává tmou. Pak se světlo stává testem obecenství a ochota stát se členem komunity je tou nejdůležitější věcí.

Proto svatí, kteří se shromažďují v poslušnosti pravdy, jsou často obviňováni z toho, že jsou pouhou sektou a k tomu malou! Protože jsou jen velmi malou částí Církve, může to pro ně být nemožné vyvrátit to obvinění. Ale nechť utíkají sektářství jak ve svém srdci, tak i v zásadách svého shromažďování, a nedbají na to, z čeho je druzí viní.

F. B. Hole, TLIN 26/5/2010

Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností... Nechť neodcházejí ty věci od očí tvých, ostříhej zdravého naučení a prozřetelnosti. I bude to životem duši tvé a ozdobou hrdlu tvému. Tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se. Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpočívati budeš, a bude libý sen tvůj.

Příslaví 3,19-24

Různá misijní díla se snaží o to, aby co možná v každém hotelovém pokoji byla umístěna Bible. Jen Bůh sám ví, kolik lidí tím už nalezlo spasení v Pánu Ježíši – možná během noci, kdy host nemohl spát.

Jakási skupina volnomyšlenkářů napsala jednou významnému hotelovému řetězci s prosbou, aby pro ně rezervovali nějaký počet pokojů bez Biblí. Jejich zdůvodnění znělo, že už pouhá přítomnost této knihy „jim prý brání ve spánku“. – Hotelový řetězec v Memphis, USA, odpověděl poukazem na to, že čtení Bible je přece osobní rozhodnutí a že každý hotelový host má svobodu k tomu, aby Bibli četl nebo nečetl.

Když už pouhá přítomnost Bible jim brání ve spánku, pak se zdá, že nemají klidné svědomí. Vůbec není logické, ale je to velmi výmluvné, když lidé, kteří popírají existenci Boha, se stavějí na odpor pouhé blízkosti knihy, která je považována za Boží knihu.

Jistě, Bible usvědčuje člověka o jeho vině, ale ukazuje mu také zároveň cestu ke spasení. Svatý a spravedlivý Bůh je zároveň také Spasitel – Bůh. A právě proto nám dal Svě Slovo.

DHIN 2/12/2015

I povstali přední z čeledí otců z pokolení Judova a Beniaminova, kněží také a Levítové i každý, čího ducha vzbudil Bůh, aby šli k stavení domu Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémě.

Ezdráš 1,5

Návrat ze zajetí se nestal najednou, ale během období 100 let a byl proveden v postupných etapách pod vedením Zorobábele, Ezdráše, a nakonec Nehemiáše. Tento návrat židovského ostatku je obrazem obnovy v Církvi toho, co bylo ztraceno od dnů apoštolů. To se také stalo ve třech odlišných hnutích:

Reformace: V 16. století byli mnozí vedeni k tomu, aby prohlédli klamy církevní moci Říma, a začali kázat ospravedlnění z víry. Martin Luther v Německu, William Tyndale v Anglii a mnoho dalších byli mocnými Božími nástroji. Jejich heslem bylo „pouze víra“ a „pouze Písmo“.

Oživení: Po reformaci přišlo období úpadku, a potom v 18. století přišlo mocné evangelikální oživení, známé jako „Velké probuzení“. Evangelium bylo hlášáno milionům lidí skrze kázání Georga Whitefielda, bratří Wesleyů a Jonathana Edwardse. Toto oživení se zvláště dotklo Británie a Ameriky a bylo základem toho, co následovalo.

Obnova: Během začátku 19. století Bůh milostivě obnovil plnost Pavlova učení, tajemství o Kristu a Církvi. Toto dílo Ducha Svatého také obnovilo spojené pravdy, jako je naděje na brzký příchod Pána, a osvětlilo učení o milosti a jistotě. J. N. Darby a jiní obdaření, zbožní mužové, byli vzbuzeni svrchovaným působením Boha a užití v této obnově. Kéž „pevně držíme“ (Zj. 3,11), co bylo z milosti obnoveno.

B. Reynolds, TLIN 29/5/2010

Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni.

Efezským 5,25

Křesťanské manželství – místo lásky

Náš dnešní verš se obrací k manželům. Snad z toho máme usoudit, že manželky by neměly milovat? – Bůh je láska a my jsme napomínáni, abychom se vzájemně milovali. Máme milovat dokonce i své nepřátele. Láska je podstatný znak křesťana. Podle ní mají druzí poznat, že patříme Kristu. – Proč ale jsou potom muži zvláště napomínáni? Pro to jsou dva důvody.

Předně: Žena potřebuje mít pocit, že ji muž miluje. To je část její bytosti jako ženy. Může být šťastná, i když není bohatá – ale nemůže být ve svém manželství šťastná, když chybí láska. Zde zvláště platí: *„Kdyby někdo dáti chtěl všechn statek domu svého za takovou lásku /místo lásky/, se vším tím pohrdnut by byl.“* (Píseň 8,7) Slova „miluji tě“ jsou hudbou a řečí pro její srdce. A muž by neměl váhat je často vyslovovat – a především je žít. To je pro oba dobré. *„Tak jsou povinni muži milovati své ženy... Kdo miluje ženu svou, sebe samého miluje.“* (Efezským 5,28)

Za druhé: Muž má sklony k tomu, aby se zaměstnával svou prací a svými zájmy tak, že zapomene na potřeby své ženy. Žel, že mnozí věří lži: Když roste náš blahobyť, pak roste také naše štěstí. Avšak láska má větší cenu než peníze. Dokáže odolávat ve zkouškách života, v nichž bohatství a sláva se rozpadají. Mnozí jsou chudí, ale vedou šťastné manželství, protože se milují. A jejich děti jsou šťastné a vyrovnané, protože vidí a pociťují vzájemnou lásku svých rodičů.

DHIN 11/8/2015

Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. A já život věčný dávám jim a nezhynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.

Jan 10,27-28

Pán Ježíš mluví o Svých ovcích a předkládá absolutní skutečnosti, které se jich týkají. Každý věřící by měl přijmout tyto skutečnosti hluboko do svého srdce. Předně: „*Ovce mé hlas můj slyší.*“ Jaká vzácná skutečnost týkající se každého, kdo je vykoupen krví Krista! Jiné hlasy takovým neznamenaají nic, ale Jeho hlas má pro ně největší cenu.

„*A já je znám.*“ Taková blízká známost, jako je Jeho, má obdivuhodnou útěchu a radost pro jejich srdce. Ale také: „*Následují mne.*“ Je to Pán slávy, jenž toto říká, a činí jasným, že každá z Jeho ovčí Ho následuje. Je samozřejmě možné, že následuje zpovzdálí, takže se nebude těšit z požehnání blízkosti, ale přece jen Ho následuje.

Avšak je tu ještě více než to: „*A já život věčný dávám jim.*“ Tento věčný život je dokonalý dar od Pána. Je přijímán při novém narození a nic ho nemůže změnit. Nemůže být nikdy ztracen, neboť pak by nebyl věčný. Je to tentýž život, který má Pán Ježíš. Hodnotu takového daru nelze změřit. Je nekonečně vzácný.

„*Nezhynou na věky.*“ Pán Ježíš takto dává největší možné ujištění každé ze Svých ovčí, že je věčně bezpečná před nebezpečím, že by byla ztracena pod Božím soudem. Pán k tomu přidává a říká: „*Aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.*“ Říká to, protože my vidíme, že se nepřítel duší vším možným způsobem snaží oddělit věřící od Pána. Ale ani lidé ani démoni nemohou udělat něco, co by způsobilo nejmenší oddělení Pána od Jeho milovaných ovčí.

L. M. Grant, TLIN 1/6/2010

Ženy mužům svým poddány buďte, jako Pánu. Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve, a on jest spasitel těla... Žena pak ať se bojí muže.

Efezským 5,22.23.33

Křesťanské manželství – místo úcty

Křesťanská manželství mají odpovídat naučením Božího slova a nikoli trendům společnosti. Ale žel, mnohá manželství věřících jsou v politováníhodném stavu, protože ztratila ze zřetele božské směrnice. Přečtené verše nám vysvětlují postavení ženy. Pro šťastné manželství je důležité jim rozumět.

Pro muže se zdůrazňuje, že má svoji ženu milovat. Pro manželku leží těžiště v tom, aby se svému muži podřizovala a respektovala ho. Znamená to nyní, že muž má přijmout diktátorské způsoby a že smí přehlížet přání své ženy? Nikoli! Dříve než je žena vyzvána, aby se podřizovala svému muži, jsou totiž všichni křesťané napomenuti, aby byli „*poddáni jedni druhým*“ (verš 21).

Pán ve své moudrosti srovnává vztah mezi manžely se vztahem mezi sebou a svou Církví. Kristus je Hlava Církve; ale soudil by z toho nějaký křesťan, že to je ke škodě Církvi? Je napsáno: „*On je spasitel těla.*“ To ukazuje, že On je jí Hlavou k dobrému.

Moudrý manžel naslouchá názorům své ženy – a potom činí rozhodnutí a je odpovědný za výsledek. Manželství může být rájem nebo vězením; křesťanské manželství by bezpochyby mělo být tím prvním. Mělo by být charakterizováno vzájemnou láskou a úctou. A mělo by být domovem, kde se křesťané rádi zdržují.

DHIN 14/8/2015

Upokojte se a vězte, že jsem já Bůh, který vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi.

Žalm 46,10

Víra, která se pevně chápe Boha, se nemusí projevat v konání; naopak tu může být pasivní čekání – které je stejně tak výsledkem působení víry, a možná pozoruhodnějším. Pisatel si dobře pamatuje dvě příležitosti, kdy se slova z Izaiáše 15 osvědčila se zvláštní mocí a půvabem: „*V utišení se a v doufání bude síla vaše.*“ David ve 3. Žalmu je toho krásným příkladem. V něm vidíme věřícího sevřeného ve velmi nepříjemných okolnostech, které, jak se zdá, vyžadují velice aktivní opatření, aby se dostal z nebezpečného postavení. A přece byl dokonale klidný, protože byl závislý jen na neviditelné ruce, která snad odložila zásah, ale na kterou víra vždy spoléhá.

Neklidnost je pro nás všechny až příliš obvyklá. V dobách stresu a zmatení se nám zdá být nejpřirozenější věcí **hledat cestu ven!** Ale jaká důvěra vyznačovala Davida, když se národ bouřil a uchvatitel byl na trůnu, ale on svěřil svou věc Bohu a lehl si a spal! „*Neboť*“, říká, „*mne zdržoval Hospodin.*“

Jsou doby, kdy břemeno může být příliš těžké pro slyšitelné modlitby a vzdychání před Bohem je vše, co dokážeme vyslovit. Ale je tu vědomí, že „*On to ví*“. Zde srdce nalezne odpočinek. „*Upokojte se a vězte, že jsem já Bůh,*“ mile ujišťuje duši o Jeho milujícím zájmu a ochotě chopit se naší věci ve správnou chvíli. „Upokojení se“ ukazuje na ducha, který se spoléhá na Boha.

J. W. H. Nichols, TLIN 2/6/2010

A všechno, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všechno činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.

Koloským 3,17

Křesťanské manželství – s Kristem jako Pánem

Šťěstí a zdar každého manželství – ať křesťanského nebo ne – spočívá na tom, že je pevným vzájemným závazkem a místem lásky a úcty. Když věřící ignorují tato Boží nařízení, prožijí ve svém manželství méně pokoje než někteří nevěřící.

Avšak křesťanské manželství by se mělo vyznačovat něčím více než jen zmíněnými body. Přesně vzato, manželství může být nazýváno křesťanským jen tehdy, když v něm je Kristus Pánem. V domě křesťana by měl mít „*ve všem prvotnost*“ (Kol. 1,18).

Jeden kazatel kdysi na konci svatby novomanželům řekl: „Teď vás tři propouštím do vašeho domu!“ Nevěsta ho přerušila poukazem na to, že její matka se k nim nenastěhuje. Kazatel opakoval svá slova. Nyní na to manžel poznamenal, že do jejich nového domu se nastěhuje jen on a jeho žena. Tu jim kazatel prohlásil: „Dobře poslouchejte: Budete tam ve třech, ať chcete nebo nechcete. Tím třetím bude buď Pán Ježíš, nebo ďábel.“

To je vážná skutečnost: Buď dostane Pán Ježíš Jemu náležející místo v našem domě, anebo je zaujme ďábel a způsobí neštěstí. Jen když tam je Kristus Pánem, bude tam vládnout také pokoj a radost. A jen takové manželství může vydržet v těžkostech života. V Izaiáši 48,18 čteme:

„Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, byl by jako potok pokoj tvůj a spravedlnost tvá jako vlny mořské.“

DHIN 17/8/2015

I byl Petr ostříhán v žaláři, modlitba pak ustavičná k Bohu dala se za něj od církve. A když jej již vyvésti měl Heródes, té noci spal Petr mezi dvěma žoldnéři, svázán byv dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostříhali žaláře. A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zaskvělo v žaláři; a udeřiv Petra v bok, vzbudil ho, řka: Vstaň rychle. I spadli jemu ti řetězové z rukou.

Skutky 12,5-7

Sedmý zázrak, který Pán vykonal vzhledem k potřebám Petra, se stal Jeho zásahem z nebe. A tak On stále pracuje během této doby milosti. Pán, oslavený Člověk v nebi, poslal anděla Páně, aby vykonal tento zázrak.

Vždy aktivní Petr nyní odpočívá. Plně důvěřuje Pánu, který mu řekl, že jeho služba bude pokračovat až do jeho stáří (Jan 21,18-19). Petr proto věděl, že čas, aby zemřel, ještě nepřišel, a tak mohl spát, přestože věděl, že král Herodes určil příští den pro jeho popravu. Židovské velikonoce způsobily odklad mezi Petrovým uvězněním a jeho popravou. Toto zdržení dalo čas věřícím, aby se intenzivně modlili za Petrovo propuštění. Bůh užil tyto modlitby.

Poslední ze sedmi zázraků, které Pán vykonal pro Svého učedníka, ho dále připravil, aby se stal nástrojem, vhodným pro použití Mistrem. Pán působil zázraky **skrze** něho, Svého služebníka Petra. Více událostí ve Skutcích to ukazuje. Může Pán užít tebe a mne jako Své nástroje?

A. E. Bouter, TLIN 3/6/2010

A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest.

Jan 19,30

A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, umřel.

Lukáš 23,46

Hrozně hodiny na kříži se chýlily ke konci. Přišel okamžik, kdy Pán Ježíš z hloubi Svého srdce mohl zvolat: „*Dokonáno jest!*“, a: „*Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého!*“ Kalich hněvu byl vyprázdněn. Bůh byl oslaven, požadavky Jeho spravedlnosti byly splněny.

Nyní Pán korunuje Své dílo, když ve vlastní síle a v prokázání Své božské moci dává Svůj život. *Předává* Svého ducha, když velkým hlasem volá; dává Svůj život, aby ho v moci vzkříšení opět vzal.

Opona v chrámu se trhá, cesta do svatyně svatých je uvolněna. Je vykonáno dokonalé, věčné smíření! Byl Bohem opuštěn kvůli našim hříchům; nyní byla celá otázka hříchu navěky urovnána podle Boží spravedlnosti a svatosti. Když se to stalo, byl „*vyňat z úzkosti a ze soudu*“ (Izaiáš 53,8).

*Však dokonals, jsa tichý bez přestání,
to těžké dílo, jež Ti Otec dal,
ducha Mu předals v slavném dokonání,
pro nás však v smrt a hrob jsi se vydal.*

*Oslavujem ,Tě, Pane, přejem díky,
klaníme se –,Tys zemřel místo nás –
s údivem koříme se, Ty jediný
oslavils Boha, On Tě zvýšil zas.*

DHIN 23/8/2015

A přede dnem velmi ráno vstav, vyšel a odšel na pusté místo, a tam se modlil.

Marek 1,35

I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.

Lukáš 6,12

Proč se máme modlit? (2)

Protože to je způsob, jak můžeme přijímat, a měli bychom se modlit, protože to patří k duchovní zbroji. Měli bychom se také modlit, když následujeme příklad našeho Pána Ježíše Krista a Jeho věrných služebníků. Pán Ježíš byl Muž modlitby. Jeho první a poslední slova na kříži byla modlitba k Otci. V odpověď na Jeho modlitbu Otec poslal zaslíbeného Ducha Svatého. Jan 17 zaznamenává Jeho modlitbu za nás. Vedle Jeho příkladu máme Jeho napomenutí, jak skrze jasné napomenutí, tak i v podobenstvích, jako je podobenství v Lukáš 18,1-14. Kristus chce, abychom se modlili.

Apoštol Pavel byl muž modlitby, ať ve své službě nebo ve vězení. V kládě ve vězení ve Filipis, poté, co byli bití, „*Pavel a Sílás modléce se, zpívali písničky o Bohu*“ (Sk. 16,25). Stejně tak se modlil za shromáždění ve vězení v Římě. Také napomínal svaté, aby se „*bez přestání modlili*“ (1. Tes. 5,17). Žádal je, aby se modlili za něho (Řím. 15,30-32; Kol. 4,3-4). Mluví o Epafrovi, který horlivě pracoval na modlitbách za svaté v Kolosis (Kol. 4,12). Nejen apoštolové byli muži modlitby, ale takovými byli přes celá staletí všichni, kteří byli účinní v díle Páně. Tak se rozšířilo Boží slovo po světě. Skotská královna řekla, že se bojí modliteb Johna Knoxe více než celé armády. Ať evangelisté, kteří obrátili k Pánu mnohé, nebo vykladači, kteří znovu objevili vzácné pravdy, které byly zapomenuty, všichni si uvědomovali důležitost modlitby. A tak chtějme všichni následovat těchto příkladů.

A. M. Behnam, TLIN 27/5/2010

Tedy vyšel Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýře. I počal je učit mnohým věcem.

Marek 6,34

Při četbě Evangelii se setkáváme s Božím Synem. Můžeme Ho pozorovat v různých situacích, jak zde žil jako tichý a pokorný člověk. To nás vždy znovu vede k údivu. Když Ho v duchu následujeme na Jeho cestě, pak nemůže být jinak, než že se naše srdce rozechvějí a my Ho obdivujeme a klaníme se Mu.

Zároveň vidíme v životě Pána Ježíše dokonalý příklad pro nás. Kolik se toho od Něho můžeme naučit! Vše, co viděl a slyšel, posuzoval z Božího hlediska. Následek toho bylo Jeho mluvení a konání k Božímu oslavení a k požehnání lidí. Jeho příklad nás povzbuzuje, abychom žili podle Jeho naučení a následovali Ho.

Náš dnešní verš podává zprávu o tom, jak stav zástupu v Něm způsobil vnitřní pohnutí. Jeho srdce se nedotýkal v první řadě jejich vnější nedostatek, nýbrž jejich zmatenost a bezmocnost.

Není to stav mnoha křesťanů dnes? Možná že to známe z vlastní zkušenosti. Běželi jsme po nějakou dobu se světem, a pak jsme museli zjistit, že jsme ztratili duchovní orientaci.

Jak Pán Ježíš vyřešil ten problém? „*Počal je učit mnohým věcem.*“ Jen naučení Božího slova mohou člověku ukázat nejprve cestu spasení, ale pak také cestu požehnání. Toto „řešení“ Páně je k dispozici i nám. Chtějme opět více sahat po Bibli a pravidelně ji číst!

DHIN 28/8/2015

Tito pak jsou lidé té krajiny, kteří se ze zajetí a přestěhování toho brali... Synů Betlémských sto dvacet tři.

Ezdráš 2,1.21

Počet těch, kteří se jako židovský ostatek vrátili z Persie do Judské země, byl asi padesát tisíc. Byli vzati do zajetí Nabuchodonozorem, králem Babylonu, a nyní, po sedmdesáti letech, se vracejí do země svých otců. Hospodin vzbudil ducha krále Cýra Peršského, aby jim dal svobodu, aby stavěli Boží dům v Jeruzalémě (Ezdráš 1,1-3).

Ezdráš zaznamenává podrobný seznam rodin, které se vrátily, a také judská města, v nichž předkové bydleli a do nichž se mnozí vrátili, neboť se měli vrátit „*jeden každý do města svého*“ (kap. 2,1). Právě v tomto seznamu čteme udivující zprávu o tom, že z města Betléma jich bylo **sto dvacet tři**, kteří se vrátili. Betlém byl původním domovem krále Davida, a skutečně byl nazýván „*městem Davidovým*“ (Luk. 2,4). Proto Marie a Josef měli vykonat cestu z Nazaréta do Betléma, když císař rozhodl o tom, že se má konat sčítání lidu. Oni byli přímými potomky Davida, a proto museli jít na sečtení do města svých předků.

„*Sto dvacet tři*“ z potomků z Betléma vykonalo dlouhou, namáhavou a nebezpečnou cestu z Persie do Judeje. Mezi nimi byli prarodiče Marie a Josefa, rodičů Pána Ježíše! Boží oko spočívalo na této malé společnosti. Ve Svě svrchovanosti je zachoval pro Svoji vlastní slávu a Svůj úmysl. Divíme se tomu, že Ten, jenž pohybuje národy a historií, také vede sto dvacet tři lidí. Písmo se musí naplnit: „*Ale ty, Betléme Efrata,... z tebe mi vyjde ten, který má býtí Panovníkem v Izraeli.*“ (Micheáš 5,2).

B. Reynolds, TLIN 5/6/2010

Všelikou péči svou uvrhouce na něj. Nebo on má péči o vás.

1. Petra 5,7

Musí se Bůh ujímat našich velkých starostí, zatím co my máme ty malé nést sami? – Nikoli, Bůh vůbec nečiní tento rozdíl. Chce, abychom Mu přinesli **všechny** starosti, velké i malé, aby je On nesl. Uvrhni proto **všechny** starosti na Něho! Opři se ve své slabosti zcela o Něho!

Máme Bohu důvěřovat plně a ve všem. On je ten Všemohoucí a On je tvůj Otec. Nechceš se k Němu utéci v každém trápení, v každé těžkosti, která právě přichází? Tak Ho uvádíme jakoby mezi sebe a každou skutečnou nebo i jen obávanou těžkost. Jeho milost je bez konce a On na nás shlíží vždy stejně láskyplně. Není trápení, na které by Jeho milostivá ruka nemohla stačit.

Ne vždy z našeho života odstraní těžkost, která nám právě působí velkou úzkost. Přirozeně by to mohl učinit! Ale ve svém dobrém a moudrém vedení pak chce spíše posilnit naši víru, abychom Ho v té těžkosti mohli oslavit.

Nedívejme se do budoucnosti s temným pohledem, jako kdyby nám mohla přinášet jen stále nová neštěstí! Neokusili jsme už často, „*kterak dobrotivý jest Pán*“ (1. Petra 2,3)? On je ten velký, bohatě dávající Dárce a má rád, když s Ním takto činíme zkušenosti a očekáváme od Něho samého požehnání a pomoc ve všem. Jakkoli skutečné jsou naše potřeby – On je zná naprosto přesně.

Když v první řadě hledáme „*království Božího a spravedlnosti jeho*“, pak nám „*toto vše*“, co potřebujeme, bude naším Otcem „*přidáno*“! (Srovnej s Matoušem 6,25-34.)

DHIN 25/8/2015

Nezanedbávej daru, který jest v tobě.

1. Timoteovi 4,14

Používej svůj dar!

Bůh dává každému věřícímu nějaký dar milosti. To je duchovní schopnost, kterou nám dal k užitku pro Boží lid. Abychom toto uschopnění mohli správně používat, dává nám k dispozici také potřebné pomocné prostředky.

Mojžíšovi dal hůl, Davidovi prak, Samsonovi oslí čelist, Samgarovi osten na voly, Deboře nadání k poezii, Dorce jehlu a Apollovi výmluvný jazyk. Tyto příklady ukazují, jak každý se zdánlivě nevýznamnými prostředky mohl účinně pracovat pro Pána.

V Efezským 4 jsou vykoupení společně viděni jako tělo, na kterém má každý nějakou funkci. Všechno vychází od Krista. On rozděljuje úkoly a stará se o duchovní růst. Hlava je Kristus, „z kterého všechno tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubech přisluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, vzrůst, jak na tělo přísluší, bere k vzdělání svému v lásce“ (Ef. 4,15.16). Všimněme si: Záleží na každém – na tobě i na mně. Žádný není nadbytečný, všichni jsou použiti.

Co dal Pán tobě? Každý nemusí kázat. Možná že jsi používán v osobním rozhovoru k povzbuzení osamělých křesťanů. Nezanedbávej svůj dar milosti, nýbrž používej ho pro svého Pána! On ti k tomu dá potřebnou sílu.

NZD 28/8/2015

2. květen

Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň tuto Hospodinu, a řekli takto: Zpívati budu Hospodinu, neboť jest slavně zveleben; koně i s jezdce uvrhl do moře.

2. Mojžíšova 15,1

Píseň vykoupení

Izraelité stojí na břehu Rudého moře a dívají se zpět do Egypta. Tam po léta trpěli v otroctví a volali k Bohu o záchranu. Nyní jsou osvobozeni od jha Egyptských a plni vděčnosti zpívají Hospodinu píseň. Oslavují moc Boha, který zničil nepřítele a vykoupil je z otroctví. Jsou si vědomi, že za vše vděčí Hospodinu. Proto Ho oslavují a obdivují Jeho vlastnosti, které se staly v jejich vykoupení viditelnými.

Přesně tak smíme my křesťané hledět zpět na svou záchranu a poznávat v ní Boží nekonečnou milost: *„Vzdávající díky Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na dědictví svatých ve světle, který nás zachránil z moci temnoty a přenesl do království Syna své lásky.“* (Koloským 1,12.13 – přel.)

V protikladu k izraelskému lidu jsme my zakusili duchovní a věčné vykoupení. Máme odpuštění hříchů a jsme osvobozeni od moci hříchu. Už nepatříme k bezbožnému světu a jsme vytrženi z mocného vlivu Satana. Tato rozsáhlá záchrana je založena na díle, které vykonal Pán Ježíš. Proto je pro nás věčně pevná a jistá. Chtějme každou neděli při lámání chleba hledět zpět na kříž a obdivovat moc a lásku našeho Spasitele – Boha.

NZD 30/8/2015

Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého.

Jeremiáš 15,16

Pravidelná potrava

Víš ještě, co jsi měl k jídlu v neděli před dvěma týdny? Asi sotva! Ale asi to muselo být chutné, jinak by sis na to ještě vzpomněl.

Víš ještě, které slovo z Bible bylo čteno a vysvětlováno v neděli před dvěma týdny? Možná, že ne! V každém případě to je už nějaká doba. Nebylo to tedy žádné cenné poselství? Bylo to plýtvání časem, naslouchat oné neděle zvěstování Božího slova? Přirozeně, že nikoli! Tehdy jsi dostal pro svůj život víry duchovní potravu. A tak to bylo dobře.

Jistěže jsou kázání, na která po celý život nezapomeneme, tak jako si pamatujeme nějaký zvlášť dobrý oběd. Avšak to jsou řídké případy.

Boží slovo udílí věřícím potřebnou duchovní potravu pro nový život. Toto přijímání potravy se neomezuje na nedělní zvěstování Slova. I při osobním čtení Bible jsme ve víře vedeni dále, dostáváme útěchu pro svá srdce a naučení pro své všední dny.

Ne všechno, co slyšíme nebo čteme, můžeme mít v paměti po celá léta. Ale všechno nám slouží k přítomnému posílení víry. Proto rozumíme výzvě apoštola Pavla: „*Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě.*“ (Koloským 3,16)

NZD 24/8/2015

4. květen

Já pásti budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin.

Ezechiel 34,15

Potrava a odpočinek

Pán Ježíš se v Bibli často přirovnává k pastýři, který se stará o své ovce. Tak i v dnešním textu názorně ukazuje, jak se laskavě zasazuje o blaho Svého lidu:

- 1) *Já pásti budu stádo své.* Náš Pastýř se stará o to, abychom pravidelně dostávali duchovní potravu. Proto nás každou neděli zve, abychom se k Němu shromáždili a slyšeli Jeho Slovo. Pokaždé má připraveno požehnání, které chce rozdělovat skrze zvěstovatele. Protože předem ví, s čím se během týdne setkáme, dává nám přesně to slovo, které potřebujeme. Stejně tak dává biblické poučení, abychom mohli dělat ve víře pokroky. Žádný nevyjde prázdný, všichni dostanou to, co potřebují. Proto chtějme při zvěstování Slova široce otevřít svá srdce a ochotně přijímat slovo, které Pán dává.
- 2) *Já způsobím, že odpočívati budou.* Pastýř by chtěl, abychom ve shonu života stále znovu nalézali u Něho pokoj. To, co kdysi řekl svým apoštolům, platí stejně i nám: „*Pojďte vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočiňte maličko.*“ (Marek 6,31) To platí zvláště pro shromáždění věřících. Když jsme shromážděni k Pánu Ježíši, smíme dát stranou vše, co nás zaměstnává ve všední den, a těšit se z pokoje v obecnství s Ním.

NZD 22/8/2015

Zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá vám... Proste, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla. Jan 16,23-24

Proč se máme modlit (3)

Jestliže prosíme v Kristově jménu, musí to být jistě za dobré věci, které On chce, abychom obdrželi skrze modlitbu. Zde jsou některé nepostradatelné a vzácné věci, které nám zaslíbil dát, jestliže za ně budeme prosit:

Moudrost: „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej ji od Boha, který všechněm dává, i bude dána jemu.*“ (Jakuba 1,5) Taková moudrost, přicházející shůry, je čistá, pokojná a mírná (Jakuba 3,17), „*dražší jest než drahé kamení a všechny nejžádnostivější věci tvé nevyrovnají se jí*“ (Příslaví 3,15). Tuto moudrost nemůžeš obdržet na univerzitách nebo od velkých lidí tohoto světa. Ale můžeš ji dostat u trůnu milosti. **Milosrdenství a milost:** „*Přistupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a milost našli ku pomoci v čas příhodný.*“ (Žid. 4,16) Jaká vzácná požehnání jsou nám zaslíbena skrze modlitbu! Proč by ji měl někdo zanedbávat? Dostaneme moudrost, milosrdenství a milost za modlitbu za předpokladu, že jsme upřímní a prosíme ve víře. Ale je tu více. **Radost:** „*Proste, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.*“ (Jan 16,24) Radost také? Ano, modlitba není břemeno; naplňuje radostí. David řekl: „*Sytost hojného veselí jest před obličejem tvým.*“ (Žalm 16,11) Rozumíme, proč se Satan snaží zabránit nám v modlitbě: protože radost Páně je naše síla. **Pokoj:** Tento svět se snaží o pokoj, ale není schopen ho dosáhnout. Ale nám Bůh zaslíbil pokoj: „*O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy budte Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.*“ (Fil. 4,6-7)

A. M. Behnam, TLIN 10/6/2010

6. květen

Neboť toužím po tom, abych vás viděl, abych vám udělil nějaký duchovní dar, abych vás upevnil, to jest ale, abych s vámi byl potěšen ve vašem středu, jeden každý skrze víru, která je v tom druhém, jak vaši, tak mou.

Římanům 1,11.12

Apoštolu Pavlovi byl svěřen duchovní poklad, na kterém měli mít podíl křesťané v Římě. Nebyly to jeho přirozené schopnosti nebo znalosti. Chtěl jim sdělit to, co sám obdržel jako „*duchovní dar milosti*“ od Pána.

Petr říká: *Podle toho, jak každý obdržel dar milosti, služte si jimi navzájem jako dobří správci rozmanité Boží milosti.* (1. Pet. 4,10) Toto základní pravidlo pro křesťanskou službu Pavel dodržoval s velkou oddaností. Ale to zahrnovalo, že on sám na sebe nemohl stále pohlížet jen jako na dávajícího. Ne, i druzí křesťané obdrželi od Pána duchovní dary milosti.

A duchovní růst a blaho věřících velkou mírou závisí na tom, aby tyto dary, které se vzájemně doplňují, byly také použity k užítku pro všechny. Mají vždy na svém místě sloužit ke vzájemnému upevnění a posilnění, ať to je ve veřejných shromážděních křesťanů nebo v soukromém okruhu.

Když Pavel takto mluví, pak snad ne ze slušnosti nebo diplomacie, nýbrž z upřímného očekávání. On sám chtěl být uprostřed věřících Římanů povzbuzen a potěšen, a to „*jeden každý skrze víru, která je v tom druhém, jak vaši, tak mou*“. Když je činná křesťanská láska a pokora, uznáme ze srdce to, co Bůh svěřil druhým nebo co v nich způsobil.

DHIN 2/9/2015

Zdržuje Hospodin všecky padající a pozdvihuje všechněh sklíčených.

Žalm 145,14

Jak utěšující myšlenka, o kterou se může opřít unavená hlava, že uprostřed našich nejbolestivějších zkoušek máme velkého Boha, který nás udržuje a pozdvihuje. Je to, jako by říkal: Osuš své slzy, ty, který jsi zarmoucený, neboť Já jsem po tvém boku. Já, Bůh, nekonečný v moudrosti, známosti a lásce. Já vím o všech zvláštních okolnostech tvého případu a Já pro tebe mohu být lepší než je nejlepší a nejjemnější z tvých pozemských přátel.“

Je to **nemoc**, kterou zbledly tvé tváře a která tě připoutala na týdny, měsíce nebo možná i roky na lůžko bolesti a vysílení? On slibuje: „*Nezanechám vás jako sirotky, přijdu k vám.*“ (Jan 14,18 – ČSP) Je to tvůj **pozemský poklad**, který zkazil mol a rez? Já ti dám náhradu v bohatství, které je mimo dosah lupičů a vrtkavého štěstí. Nebo snad **smrt někoho blízkého** vryla do tvé tváře vrásky smutku, vytvořila prázdné místo v tvé domácnosti a ponechala tvé city obnažené a opuštěné? Ztiš se – Já přijdu a naplním to bolestivé prázdno Svou vlastní milující přítomností. Je to **hřích**, který činí tvou tvář smutnou? Jsi-li unaven stále se opakujícími selháními všech hříšných zdrojů uspokojení a štěstí, obrať se ke Mně, živému Bohu, a tam můžeš mít pokoj a odpuštění. „*Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.*“ (Izaiáš 43,25)

Nepochybuji o Jeho moci a ochotě přinést ti útěchu – On je „*Bůh všelikého potěšení*“ (2. Korintským 1,3). A náš Pán Ježíš vzácnou citlivostí Své lidské přirozenosti je nadmíru schopen pomoci s každým trápením.

J. R. Macduff, TLIN 11/6/2010

Vy pak jste ti, kteří jste v mých pokušeních se mnou zůstali.

Lukáš 22,28

S pokušeními, o kterých zde Pán Ježíš mluví, se setkal jako pravý člověk. A Jeho učedníci na tom měli účast. Ano, měli skutečný podíl na strádáních, na hladu, na únavě a na pozemské chudobě. Snášeli se svým Pánem také nepřízeň, opovržení a pronásledování ze strany svého lidu. – Zvláště Žalmy nám podávají náhled na to, jak bolestně pociťoval Pán Ježíš tato pokušení a utrpení. Jak bylo potom pro Něho blahodárně působící, že Ho Jeho učedníci milovali, přidrželi se Ho a vytrvali s Ním.

Také dnes je ještě možné vytrvat s Pánem. Pokušení toho druhu, jak je Pán Ježíš zakoušel jako člověk ve službě pro Svého Boha, zůstala až dodnes. Často myslíme na to, že On je ve všech **našich** pokušeních při nás, a to nám dává velkou útěchu. Ale mysleli jsme už někdy na to, že to je pro Něho dobře působící a libé, když s Ním dnes vytrváme v **Jeho** pokušeních? Přitom myslíme tedy na pokušení téhož druhu, jako je On prožil a která trpíme **pro Něho**, ať to jsou strádání nebo i zkušenosti, které zraňují naše srdce.

Náš milosrdný a věrný nejvyšší Kněz „*umí s námi mít soucit v našich slabostech*“, neboť On „*byl ve všem pokoušen stejným způsobem jako my, vyjma hřích*“ (Židům 4,15). Ve všech našich souženích je On sám soužen (Izaiáš 63,9). Tak hluboké je Jeho obecenství **s námi** v našich životních okolnostech. – A tou mírou, jak kvůli Němu snášíme utrpení a pokušení, máme „*účast na Jeho utrpeních*“ (Fil. 3,10) a máme s Ním společenství v **Jeho** pokušeních.

DHIN 3/9/2015

Aj, panna těhotná bude a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, které se vykládá: S námi Bůh.

Matouš 1,23

V průběhu svého proroctví Jeremiáš položil zvláštní otázku: „*Zdali jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bůh i z daleka?*“ (Jeremiáš 23,23) Jaká byla odpověď na tu otázku? Od chvíle, kdy Bůh vykoupil Izrael z Egypta, aby byl Jeho lidem, dal poznat Svou touhu bydlet uprostřed něho. A přece za okolností, které tehdy existovaly, se musel zahalit do ohně a oblaku a hrozného majestátu a člověk musel stát v odstupu. Tak tomu bylo, ať šlo o Mojžíše nebo Arona a jeho syny, anebo o Šalomouna, když byl dokončen chrám, a ani kněží nemohli vejít, když sláva Pána naplnila dům. Byla to blízkost v určitém smyslu, ale vzdálenost v jiném.

Otevřeme Nový zákon, a vše je změněno, neboť jsme ihned vedeni k Ježíšovi, jenž je Emmanuel, což vyloženo znamená „*Bůh s námi*“. Zde máme něco naprosto nového. Ten, jenž kdysi bydlel ve sžírajícím ohni Sinaje, byl nyní mezi lidmi v dokonalém lidství a snižující se milosti. Ten, jenž je světlo a jenž přebývá v nepřístupitelném světle, se nyní zjevil takovým způsobem, aby zjemnil pronikající paprsky Své slávy, aby je lidské oči mohly přijmout. Ti, kteří byli Jeho učedníky ve dnech Jeho těla, mohli říci: „*Viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce.*“ (Jan 1,14) Skutečně s nimi byl Bůh, a oni se nebáli.

Dnes nemáme Jeho osobní přítomnost, ale máme inspirovaný záznam o Jeho přítomnosti, a máme to, co učedníci, kteří Ho následovali na zemi, neměli – přítomnost a přebývání Ducha Božího – a proto „*Bůh s námi*“ může být pro nás dnes skutečností.

F. B. Hole, TLIN 18/6/2010

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.

Jan 1,1.2

Ježíš Kristus – Boží Slovo

Zatím co tři zprávy Evangelíí začínají Ježíšovým narozením nebo Jeho službou mezi lidmi, představuje nám Jan ve svém Evangeliu na začátku **věčnou existenci** Božího Syna, jenž přišel na zem jako člověk. Jako „*Slovo*“ je Svou Osobou vyjádřením Božích myšlenek. Bůh se skrze Něho zjevuje lidem. – V těchto prostých, ale hluboko jdoucích větách jsou nám sděleny čtyři skutečnosti:

„*Na počátku bylo Slovo.*“ – V protikladu ke všemu, co bylo stvořeno, a tak mělo počátek, byl Boží Syn na počátku tady: Je **věčný**.

„*To Slovo bylo u Boha.*“ – Pojem „*Slovo*“ je zde jednoznačně použito na osobu: pro „*jednorozeného Syna*“ (verš 18). Byl a věčně trvá jako Osoba **u Boha**.

„*To Slovo byl Bůh.*“ – Boží Syn je stejně tak Bůh jako Otec a Duch Svatý.

„*To bylo na počátku u Boha.*“ – Boží Syn nebyl u Boha teprve od nějakého určitého bodu, nýbrž věčně trvá jako Osoba Božství, totiž jako „*Syn*“.

On je tedy předně věčný, za druhé je Osoba u Boha, ale za třetí je sám Bůh a za čtvrté je věčně Osobou v Božství.

Tím nám Duch Svatý dává zřetelné svědectví o nad míru jdoucí velikosti Toho, jenž se ponížil a stal se člověkem. A Jan je tím tak naplněn, že ve 14. verši musí uprostřed věty dodat. „*Viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce.*“

DHIN 6/9/2015

Proto skrze něho obětujme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.

Židům 13,15

Po osmnáct století (nyní už téměř dva tisíce let – pozn. vyd.) Kristus sedí jako přijatá Oběť po Boží pravici. V té skutečnosti je něco, co nám mluví o obdivuhodné Boží velikosti, když se sklání, aby od **nás** něco přijímal. Jak je to vzácné, že On má stále před sebou ten nádherný dar Své lásky jako přijatou Oběť, a potom se obrací k ubohým lidem, jako jsi ty a já, a říká: „Hledám od vás oběť. Chci, aby z vašich rtů přicházel kanoucí proud chvály.“

Když myslím na to, jak mne Kristus miloval, že mne umyl od mých hříchů ve Své vlastní krvi, že jsem spojen se všemi pozhánáními, která spočívají na hlavě nebeského Člověka a že s Ním také mám vládnout – když, pravím, myslím na to všechno, nemám potom, co bych řekl k Jeho chvále? Ach, jak je to těžké, vyjádřit myšlenku o tom, co bych měl říci! Jak, při tom vzácném pomyšlení, že jsem učiněn tak dokonalým skrze krev Tvého Syna, velebení hodný Bože, a že mám vládnout s Ním, jak mohu vědět, co mám říci? Vede mne to k tomu, abych se obrátil k Jeho Slovu, abych našel výraz pro to, co převyšuje všechno chápání. Bůh mne spojil se Synem Své lásky! „*On je hoden.*“

V myšlence na tu drahou krev, která nás umyla, nalezneme vždy něco, co dá i nejslabšímu rtu čerstvý podnět k chvále. Jak dalece žijeme v atmosféře chvály? Nic se nevyrovná inspirující moci chvály v tom, aby to osvobodilo srdce od všech okovů a pout světa. Jestliže jednou začneš, najdeš ve spojení s Osobou a úřady Pána Ježíše tisíce věcí, které vyvolávají chválu, jichž sis dříve nepovšiml.

G. V. Wigram, TLIN 21/6/2010

Ale ty, když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého a zavra dveře své, modli se Otci svému, který jest v skrytě.

Matouš 6,6

Modlitba v skrytu (1)

Známe tuto výsadu z vlastní zkušenosti? Stáhneme se rádi do klidu, na místo, kde jsme sami, abychom „v skrytu“ vylili své srdce před Otcem?

Bezpochyby jsou také se společnou modlitbou spojena zvláštní zaslíbení. Shromažďovat se kolem Pána, abychom se společně modlili, je jedna z velkých radostí vykoupených zde na zemi (Mat. 18,19).

Ale ten, kdo z toho chce mít skutečně požehnání a užitek, musí nejprve znát tu jedinečnou hodnotu modlitby „v skrytu“, sám s Bohem, a každý den ji užívat sám pro sebe.

Mojžíš byl zatížen mnoha povinnostmi, starostmi a úkoly. O něm čteme, že „vcházel do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem“ (4. Mojžíšova 7,89). A tam, v tichu, „v skrytu“ velesvatyně „slýchal hlas mluvícího k sobě ze slitovnice..., a mluvíval k němu“. Tu rozumíme, proč čteme, že Bůh s Mojžíšem mluvíval „tváří v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým“ (2. Mojžíšova 33,11).

Výsada věřícího dnes je dle své podstaty stejná. Může z každodenního hluku vstupovat do ticha a skrze Boží slovo „slýchat hlas“, který k němu mluví. A potom smí pokorně otevřít své srdce a modlit se – se smělostí dítěte vůči jeho otci, a přece se svatou úctou smrtelníka před Bohem.

DHIN 8/9/2015

Já pak řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremně a marně sílu svou jsem strávil, ale však soud můj jest u Hospodina, a práce má u Boha mého... I to řekl Hospodin: Málo by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.

Izaiáš 49,4.6

Zde, v Izaiáši 49, začíná nový oddíl Izaiášových spisů. Babylon už není předmětem. Zaměřujeme se na Božího pravého Služebníka. Přišel ke Svým vlastním, ale Jeho vlastní Ho nepřijali, jak je nám velmi stručně řečeno v Novém zákoně, a stává se to bolestně zřejmým, když čteme Evangelia. Nevěřící lidé se dnes pokoušejí vypodobnit Krista jako kolosální ztroskotání.

Ale Bůh s nimi nesouhlasí! Jeho plány byly větší, než že by Kristus měl pouze pozvednout pokolení Izraele a obnovit zachované z Izraele. Kristus to učiní – mnoho ze zbytku kapitoly nám to předkládá milou, vroucí řečí – ale to je stále ještě budoucí událost. Rychle se blíží čas, kdy Bůh ve Svě obdivuhodné přívětivosti opět začne jednat s Izraelem. Slepota z části se v přítomné době přihodila Izraeli, ale všechen Izrael bude spasen, je nám řečeno v Římanům 11,25-26.

Kdy to bude? Slepota se přihodila Izraeli, „*dokud by nevešla plnost pohanů*“. V Izaiáši 49 nám Bůh říká, že Svého Svatého, kterým lidé opovrhují, „*dal za světlo pohanům, aby byl spasení mé až do končin země*“. I když Církev byla stále ještě tajemstvím skrytým v Bohu a Starý zákon se zaměřuje na Boží vztah a jednání s pozemským lidem Izraelem, přece tam už máme mnoho pohledů na Boží zájem o národy či pohany.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 22/6/2010

Ale ty, když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modli se Otci svému, který jest v skrytě, a Otec tvůj, který vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

Matouš 6,6

Modlitba v skrytu (2)

Nechceme se více snažit o to, abychom odpovídali přání Pána Ježíše: „*Modli se Otci svému, který jest v skrytě.*“? On sám nám dal příklady toho a časně ráno nebo večer vyhledal klidné místo, aby se modlil (např. Marek 1,36; Lukáš 6,12). Tak se na kolenou před svým Otcem modlil za ty Své; tak byl, pronásledován nenávisť lidí, „*stále na modlitbě*“; tak přinesl tu vznešenou oběť: „*Ne má vůle, ale tvá staň se.*“ (Luk. 22,42)

V závislosti na okolnostech života to může být pro toho či jiného těžké, najít místo, kde je sám. Ale můžeme si být jisti, že Pán nám dá nějakou možnost, jestliže si ji od Něho vyprosíme.

Nadto mají tato slova Pána ještě hlubší význam. Klid, soustředění a „vnitřní“ klid jsou nezbytné, když se skutečně chceme modlit. Smíme se přirozeně modlit v každé době, na každém místě a ve všech okolnostech, a přece bez vědomí o tom, že jsme v přítomnosti Boha, který „*vidí v skrytě*“, to není ta *pravá* modlitba.

„Modlit se znamená vstupovat do svatyně – vždy“, řekl kdosi. Můžeme totiž být sami „*ve své komůrce*“, aniž bychom vstoupili do svatyně. Můžeme ale také vstupovat do svatyně, aniž bychom bezpodmínečně byli zcela sami. Avšak jak vzácné – a potřebné – jsou tyto chvíle, kdy v tichu našeho pokoje se můžeme modlit ke svému Otci, který „*vidí v skrytě*“ a chce to tak bohatě „*odplatit*“.

Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ježto škodu dělají na vinicích.

Píseň 2,15

„Lišky jsou rychlí, obratní lovci..., umějí se také tiše plížit k ptákoví, potom se vyřítí a náhle ho chytí.“ Tento popis lze použít na určité hříchy, které se mohou zmocnit zvláště těch, kteří pracují ve vinici Pána. Krátce se zmíníme o třech z nich.

Liška sexuálních hříchů. Začíná nevinným způsobem, možná poradou; potom se přátelství postupně rozvine ve vzájemný obdiv, obdiv duchovnosti, potom tělesný obdiv, a nakonec dojde k hříšnému jednání. Křesťanský pracovník by se měl mít na pozoru a při první varovné známce takového nebezpečí by měl s moudrostí vztah ukončit. *„Může-li kdo skryti oheň v klíně svém, aby roucho jeho se nepropálilo? Může-li kdo choditi po uhlí řeřavém, aby nohy jeho se neopálily?“* (Přísloví 6,27-28) Když jednou služebník Pána padl mravně, ačkoli může hledat a obdržet od Pána odpuštění, je pochybné, že by jeho služba Pánu mohla být znovu účinně rozvinuta.

Liška materialismu. Láska k penězům zničí službu služebníka Páně. Pavel řekl: *„Kteří pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení a v osídlo a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, které pohřžují lidi v zahynutí a v ztracení.“* (1. Tim. 6,9) Díky Bohu, že mnoho věrných služebníků důvěruje ohledně svých potřeb Pánu. Dbejme na to, aby se nestali potřebnými!

Liška hledání chvály od lidí. Touha po zvýšení sebe sama, je ze všech nejprohnanější. Zdá se být nevinná a neškodná, ale skutečně kazí vinici. Jeden škodlivý výsledek, pýcha, je ošklivý pro našeho Pána, který řekl: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“* (Mat. 11,29) Jiný projev je přivádění pozornosti k sobě, ne k Pánu. *„On musí růsti, já pak menšiti se.“* (Jan 3,30) Třetí škoda je ta, že někdo může ztratit svoji odměnu (Mat. 6,5).

A. M. Behnam, TLIN 24/6/2010

Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.

Žalm 23,5

David, velký král v Izraeli a skladatel Žalmů, učinil četné vzácné zkušenosti s Bohem, když ještě střežil ovce svého otce. Některé z nich dal Duch Boží zapsat, aby nám tím znázornil duchovní pravdy.

David se mohl naučit ze svých zkušeností tak užitečné lekce, protože chodil se svým Pánem. Věděl, že Bůh je s ním, když se sám zdržoval na polích. Důvěřoval Bohu, a když se s ním potkal nějaký medvěd nebo lev, s Boží pomocí ho zabil, aby zachránil ovce (1. Sam. 17,34-37).

Tak David nejen poznal moc a ochranu Pána. Radoval se také z péče, kterou mu Pán prokazoval. Představme si: prostřený stůl – před tváří nepřátel. Ve společenství s Ním a v prožitku Jeho lásky se může Jeho lid sytit i v těžkých dobách.

Jaké je to požehnání, když Pán sám přichází s „chlebem a vínem“, aby nás v boji posilnil! (1. M. 14,18).

Olejem pomazaná hlava vede naše myšlenky k Duchu Svatému, kterého na nás seslal ten velký Vítěz, náš vzkříšený a oslavený Pán. Z nebe se nyní stará o Svůj lid každým duchovním požehnáním. Když se z něho těšíme ve společenství s Ním a sytíme se Jím, je naše srdce naplněno štěstím a chválou: „*Kalich můj oplývá.*“

Zakoušet v životě Krista jako Pastýře vede k neobyčejné radosti.

DHIN 12/9/2015

Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch.

Skutky 16,7

Když apoštol Pavel začínal svoji druhou misijní cestu, dostává se nám pohledu na vedení Duchem Svatým v jeho službě. Pavlův plán cesty při nesení evangelia pohanům nebyl ovocem jeho vlastního vymýšlení, ale byl výsledkem přímého vedení Duchem. Při některých příležitostech mu Duch Svatý skutečně zakázal jít určitým směrem, protože Božím úmyslem pro něho bylo, aby šel jiným směrem.

Pavel a jeho druzi kázali evangelium v Malé Asii v krajinách Frygie a jižní Galacie. Duch Svatý jim potom zakázal tam dále kázat, a tak cestovali do Myzie v severozápadní oblasti Malé Asie. Tam nenašli svobodu, a tak se rozhodli jít do Bitynie na severovýchodě. Opět jim to Duch Svatý nedovolil. Bezprostředně po tom dostal Pavel v noci vidění a povolání, aby přešel do Macedonie. Je obdivuhodné vidět Boží svrchovanost ve vedení evangelia směrem na západ do Řecka.

Ačkoli se evangelium mělo po zeměkouli šířit všemi směry, mělo zakořenit v Západní Evropě. Dnes bychom si nedovedli představit historii Evropy bez křesťanství.

Vidíme v tom důležitost vedení Duchem Svatým v díle Pána. Služebník Pána si musí být jist, že pracuje na místě, kde ho Bůh chce mít. Možná že chybění ovoce v některé službě je zapříčiněno tím, že jsme nehledali toto vedení. Kéž bychom se otevřeli Jeho vedení ve všech věcech! Jak je důležité hledat každý den s modlitbou Jeho vedení, zvláště vzhledem k příležitostem v evangelii. Jak často v tom zklamáváme!

B. Reynolds, TLIN 26/6/2010

V tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je. K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebyvali zahanbeni.

Žalm 22,5.6

Pravdu těchto slov mohlo v průběhu tisíciletí prožít a potvrdit nespočetně mnoho lidí. Volali k Bohu a snažně prosili; pověděli Mu celé své trápení; vzývali Ho „*v den soužení*“ (Žalm 50,15). A byli tělesně, duševně i duchovně posílněni; byli uklidněni v utrpení své zkoušky. „*Mlčelivě se měli k Hospodinu, a očekávali na něj pečlivě.*“ (Žalm 37,7)

A nebyli zahanbeni! Prožili to, že Boží zaslíbení a sliby se staly skutečností. Prožili, že Bůh dodržel Své slovo. Mohli plni radosti a vděčnosti potvrdit a dosvědčit: „*Což by řekl, zdali neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?*“ (4. M. 23,19) On sám „*je vysvobodil*“ (2. M. 15,2).

Ale pak tu byl Jeden, na kterého se to dočasně nevztahovalo! Na Jeho volání nebyla žádná odpověď. Nepřišla žádná záchrana. Učinil tuto zkušenost: „*Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš!*“ (Žalm 22,3) U Něho Bůh mlčel! – Jak to bylo možné?

Když Spasitel, obtížen našimi hříchy, visel na kříži a tam byl souzen, tu nemohl svatý a spravedlivý Bůh slyšet a vyslychat. Boží oči „*jsou čisté, tak že na zlé věci hleděti... nemůže*“ (Abakuk 1,13). Proto muselo volání Pána Ježíše zůstat bez odpovědi; proto pro Něho nebyla žádná záchrana před soudem. Nedotýká se našich srdcí, že důvodem pro to byly **naše** hříchy? Jak pociťoval toto úplné osamění na kříži! Jakým trápením přitom procházel! Jak Ho bolelo Boží mlčení na Jeho volání! A přece ve Své dokonalosti sám dává vysvětlení: „*Ty zajisté jsi svatý.*“ (Žalm 22,4)

DHIN 13/9/2015

Pozdvihuji očí svých k horám, odkud by mi přišla pomoc. Pomoc má jest od Hospodina, který učinil nebe i zemi.

Žalm 121,1.2

Bůh pomůže dále

Jeden křesťan vypráví: „Před dvěma roky mi zemřela žena. Po 48 letech šťastného manželství jsem si myslel, že můj život už nikdy nebude mít nějaký smysl. Tu mi přišel na pomoc přítel. Daroval mi velký obraz s nádhernou horskou krajinou a poznamenal k tomu: „Když tě přepadne žal a už nebudeš moci snést osamělost, pak se podívej na tento obraz a přečti si z Bible první verše 121. Žalmu: *„Pozdvihuji očí svých k horám, odkud by mi přišla pomoc. Pomoc má je od Hospodina, který učinil nebe i zemi.“*“

Jak často jsem následoval této rady! Po několika měsících bolest v mém nitru povolila a žal ležel na mém srdci méně těžce. Přítel mi předtím poukázal na Pána, jenž nám všem může pomoci. Stojí při nás, abychom v těžkostech a zkouškách mohli vydržet a vést vítězný život víry.“

Kde hledáme ve svých problémech podporu? U lidí nebo u našeho Boha? Lidé nás mohou zklamat, ale Boží pomoc neseleže nikdy.

„Duše naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše a náš štít. V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme. Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě.“ (Žalm 33,20-22)

NZD 22/12/2015

A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha uprostřed stromův rajskeho. I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kde jsi?

1. Mojžíšova 3,8.9

Kristovo výkupné dílo nebylo nutné k tomu, aby obrátilo Boží srdce k hříšníkovi, nýbrž aby obrátilo hříšníkovo srdce k Bohu. Tato velká pravda se poprvé jasně ukázala v zahradě Eden, když člověk upadl do hříchu. Provinilý lidský pár hledal úkryt. Ale Ten, jenž přišel, aby hledal ztracené a aby je zachránil, volal: „*Kde jsi?*“ – Člověk je nyní ztracený hříšník, a Bůh ho hledá.

Bezpochyby to byla Boží láska, která získala jejich důvěru a vedla je z jejich úkrytu do Jeho přítomnosti. A Bůh ohlásil, že „*semeno ženy*“ potře „*hadovi*“ hlavu (verš 15). A když se od té doby člověk obrátí od své hříšné cesty a z milosti uvěří dokonalé Boží lásce, je přiveden k Bohu. Při pohledu na smrt, vzkříšení a oslavení Pána Ježíše je mu nejen odpuštěna celá jeho vina, ale je také přijat „*v tom milovaném*“ (Efezským 1,6).

Pán Ježíš přišel, aby vykonal Boží vůli a Svou smířčí smrtí odstranil hřích. Více než to nemohla božská věčná láska udělat. Co bylo cílem této velké, tajuplné oběti? „*Aby nás přivedl k Bohu,*“ nejen do nebe, nýbrž zpátky k Bohu samotnému, takže Jej nyní smíme znát a být s Ním smíření (Židům 9,26; 1. Petra 3,18).

V Kristu nalézáme jak lásku, tak i spravedlnost. To obojí jsme v Ném dostali.

DHIN 14/9/2015

Očekávající té blahoslavené naděje.

Titovi 2,13

Ale naše obcování jest v nebesích, odkud i Spasitele očekáváme Pána Ježíše Krista, který promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho.

Filipským 3,20.21

Tyto a další podobné oddíly, kde Pán a apoštolové napomínají věřící, aby čekali, bděli a vyhlíželi Jeho příchod, dokazují, že Církev neprojde velkým soužením a že tu nejsou žádná znamení, která se musí naplnit, dříve než Pán přijde pro ty Své. Kdyby tu bylo nějaké znamení, které by se muselo nejdříve naplnit, nemohli bychom čekat a vyhlížet Jeho příchod, dokud nejprve nepřijdou ta znamení nebo soužení.

Nejsou žádná znamení, která se musí naplnit před uchvácením Církve, ale je mnoho proroctví, která se musí naplnit během posledního sedmiletého období, než Kristus přijde, aby vládl. Pozorujeme události s velkým zájmem, když vidíme, jak se věci utvářejí pro naplnění všech těchto proroctví, protože víme, že Kristus předtím přijde jako Jitřní hvězda, aby k Sobě vzal Svoji nevěstu, aby byla s Ním. Kéž nás nalezne bdící a připravené, neboť můžeme v každou chvíli zaslechnout Jeho hlas, volající nás, abychom se s Ním setkali ve vzduchu (1. Tes. 4,16).

Jak velký a slavný je náš podíl. Jak vzácná je naděje na Jeho brzký příchod, aby vzal Svoji nevěstu domů – k Sobě. Když hledíme kolem sebe na dnešní svět, jistě vidíme stíny dne Jákobova soužení, jak už padají na Židy. Jak to v nás rozehrívá naše srdce, neboť víme, že k Jeho příchodu dojde předtím. Kéž každého z nás najde s opásanými bedry a s lampou hořící, podobné lidem, kteří čekají na svého Pána (Luk. 12,35-36).

E. C. Hadley, TLIN 28/6/2010

Rozpomínaje se na tu víru, která v tobě jest bez pokrytství, která byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice.

2. Timoteovi 1,5

Vzpomínky na moji babičku

Jeden vnuk píše: „Už nemám mnoho vzpomínek na svou babičku. Ale vím ještě, že žila v malém, tmavém bytě. V kuchyni stál stůl a kamna, která byla používána jak k topení, tak také k vaření. Jako dítě jsem rád chodil ke své babičce. Její přívětivou, milou tvář mám ještě před očima.

V posledních letech svého života už nemohla chodit. A přece jsem ji nikdy neslyšel naříkat. Když jsem k ní přišel, většinou četla v Bibli. Anebo jsem ji zastihl spící – před ní ležela otevřená Bible. Někdy seděla se sepjatýma rukama a spokojeně hleděla před sebe.

Moje babička neměla jednoduchý život. V průběhu let musela mnoho pracovat. Avšak vedle starosti o domácnost a o děti uměla navíc pomoci mnoha lidem. Dvě světové války a velké hospodářské krize zanechaly hluboké stopy, ale v těžkostech této doby zakoušela stále blízkost svého Spasitele a její důvěra v Něho byla posílena.

Svoji babičku jsem měl velmi rád. Je pro mne stále ještě velkým vzorem. Obdivoval jsem ji – ne kvůli vnějším věcem, nýbrž protože v tak mnoha otázkách si dobře věděla rady. Především jsem ji měl rád proto, že vždy pozorně naslouchala a já jsem mohl cítit, že její důvěra v Pána je živá a pravá.“

Na které věci z našeho života se asi budou hlavně rozpomínat naše vnoučata, když na nás později budou vzpomínat?

DHIN 15/9/2015

Krev pak ta na domech, v nichž budete, bude vám na znamení; a když uzmím krev, pominu vás..., když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské.

2. Mojžíšova 12,13

Účinnost Kristovy krve (1)

Jen Bůh sám plně zná cenu drahé Kristovy krve. Neboť i když nám mnoho sdělil ze Svých vlastních myšlenek o ní, přece musíme stále říci, že známe jen z části. Ale dvě věci jsou vždy úzce spojené: zdravý duchovní život a vysoké oceňování jejího místa a ceny. Proto v dobách duchovní vyprahlosti je vždy učení o krvi ztraceno ze zřetele, pokud není popřeno. Z tohoto důvodu je tím nezbytnější, abychom se snažili být naplněni Božími myšlenkami o ní. Měli bychom nejen rozumět, co krev pro věřícího způsobila, ale také bychom měli určitou mírou pochopit, jak jsme zavázáni Tomu, jenž se sám ponížil a stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži, proto, aby nás mohl pro Boha vykoupit.

Jeden z hlavních pohledů, představených nám v Písmech, je, že **Kristova krev byla naše výkupné**. To je vyjádřeno velmi jasně na více místech v Božím slovu. „*Vědouce,*“ říká Petr, „*že ne porušíteelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupení jste... ale drahou krví Krista, jakožto Beránka nevinného a neposvrtného.*“ A opět: „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho.*“ (Ef. 1,7) Vykoupení rovněž zpívají: „*Vykoupils nás Bohu krví svou.*“ (Zj. 5,9) Pán sám vyjadřuje tutéž pravdu, když říká: „*Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.*“ (Mat. 20,28) Význam „*výkupného*“ je: cena, zaplacená za vykoupení; význam „*vykoupení*“ je: koupit zpět ze stavu zajetí nebo otroctví.

E. Dennet, TLIN 4/7/2010

Vzal také Sádoch kněz roh oleje ze stánku a pomazal Šalomouna. Potom trúbili trubou a řekl všechen lid: Živ buď král Šalomoun.

1. Královská 1,39

V jedné velké kanceláři se jedné zaměstnankyně zeptali, zda v té změti hlasů dokáže v telefonu rozumět tomu, s kým právě mluví. Odpověděla: „To je čistě věc cviku. Musím se přesně soustředit na svůj protějšek v telefonu, a pak to jde.“

V tom měl i prorok Nátan a kněz Sádoch určitý cvik. Tehdy volalo totiž mnoho vlivných mužů: „Živ buď král Adoniáš.“ (verš 25) I sám vrchní velitel vojska Joáb a nejvyšší kněz Abiatar ztratili orientaci. Podporovali Adoniáše, když se nechal provolat za krále na místo starého Davida a korunního prince Šalomouna. – Kdo měl tehdy ještě ucho pro Boží hlas?

Bůh zná „pravdomluvné /věrné/ v zemi“ (Žalm 101,6). I v dobách těžkostí a velkého zmatku je umí najít. Zde to byl prorok Nátan, jenž s knězem Sádochem a několika druhými dovedli přesně rozlišit Boží hlas od volání těch druhých. Tito muži se s Boží pomocí úspěšně prosadili proti mínění královských synů a důstojníků vojska. Vyžadovalo to sílu a odvalu. Tak to Bůh chtěl, a tak to Sádoch udělal. A božské potvrzení přišlo ihned. Lid Jeruzaléma se postavil na jejich stranu; a za velkého plesání vstoupil Šalomoun na královský trůn.

Jak je to důležité, abychom i při rozmanitosti názorů naší doby pečlivě dbali na hlas Pána a věrně následovali Jeho Slovo.

DHIN 17/9/2015

Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnici k východu; tolikéž před slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou prstem svým.

3. Mojžíšova 16,14

Účinnost Kristovy krve (2)

Krev oběti ve staré dispenzaci a také Kristova krev, kterou představovala, byly cele pro Boha. Krev byla obětovaná nade vším, aby obhájila slávu a vyhověla Božím nárokům na hříšníka. Podle toho je první pohled na cenu Kristovy krve jako na *oběť smíření*. Význam a pravdu tohoto můžeme zjistit z Aronova jednání s krví oběti za hřích v Den smíření. Aron, „vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnici k východu.“ Podobně měl jednat s krví kozla oběti za hřích (3. M. 16,14-15). K tomu mělo být krví kropeno před slitovnicí, a to sedmkrát, protože to bylo pro člověka. Pro Boží oči to stačilo jednou.

Slitovnice ve stánku na poušti představovala Boží trůn – trůn Hospodinův uprostřed Izraele. Proto o Něm bylo mluveno jako o přebývajícím mezi cherubíny (Žalm 80,2). Krev, daná na slitovnici, proto vyhověla nárokům Božího trůnu na hříšníka. Odpovídala nárokům svatého Boha na provinilé hříšníky (nyní mluvíme o krvi Krista). Uspokojila Jeho spravedlivé nároky na člověka jako hříšníka a oslavila Boha v každé vlastnosti Jeho charakteru. Položila základ, na kterém Bůh mohl spravedlivě odpustit každému hříšníkově, který se k Němu blížil a důvěřoval ceně krve, jíž bylo kropeno. To bylo smíření – smíření, které je základem, na němž Bůh nyní může jednat v milosti s celým světem, a tak skrze Svě vyslance vysílat naléhavé poselství ke všem – i k tomu nejšpatnějšímu a nejprovinilejšímu – aby se s Ním smířili (2. Kor. 5,20. 21).

Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce. Jan 10,11

V podobenství o dobrém Pastýři srovnává Pán Ježíš postavení svého izraelského lidu pod zákonem s ovceci v ovčinci. On sám, Mesiáš a Pastýř Svého lidu, přišel přesně tak, jak to oznámil Starý zákon. Tímto způsobem vešel do ovčince „*dveřmi*“. Tam našel takové, kteří na Něho čekali: „*své vlastní ovce*“. K nim patřili například Jeho apoštolové. – A Jeho vlastní ovce následovaly Jeho hlasu.

Potom mluví Pán Ježíš v jiném smyslu o „*dveřích*“: On sám je těmi dveřmi k záchraně. Ke spasení nevede žádná jiná cesta. On je *ten* dobrý Pastýř – ne *nějaký* dobrý Pastýř, neboť žádný druhý není.

Jeho velkým činem je, že dává Svůj život za Své ovce. To nemohl udělat nikdo jiný. Jen On sám, Boží Syn, který se stal člověkem, mohl zemřít zástupně za druhé. Placený pastýř by utekl, aby zachránil svůj život. Avšak dobrý Pastýř dal Svůj život, sebe samého.

Jeho smrt neplatí jen věřícím z Izraele, nýbrž všem věřícím v celém světě, nezávisle na jejich národnosti. Mluví o nich jako o „*jiných ovcích, které nejsou z tohoto ovčince*“ (16. verš). Nyní všichni věřící tvoří společně „*jedno stádo*“. Toto stádo není udržováno pohromadě vnější ohradou, nýbrž dobrým Pastýřem samým. Ten je vede. Ovce slyší Jeho hlas a následují Ho. Podle toho je možné je poznat. U Něho jsou v absolutním bezpečí. Ten, kdo vešel dveřmi záchrany a patří ke stádu dobrého Pastýře, na věky nezahyne. Ani vnější okolnosti, ani vlastní selhání nás nikdy nevytrhnou z ruky dobrého Pastýře. – Jaká dokonalá jistota!

DHIN 18/9/2015

Probud' se, probud' se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probud' se, jako za dnů starodávních... Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moře, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny mořské v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni? A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné ať jest na hlavě jejich; radosti a veselé ať dojdou, zármutek pak a úpění ať utekou. Já, já jsem utěšitel váš.

Izaiáš 51,9-12

Když Izaiáš zaznamenával své proroctví, byl bezpochyby zmaten některými z těch věcí, které stále matou mnohé z jeho čtenářů dnes. Petr nám říká, že proroci zkoumali, co Duch Kristův, který byl v nich, ukazoval ohledně Kristových utrpení a sláv po nich (1. Pet. 1,10-11). V Lukáši 24 vidíme, že následovníci Pána Ježíše nerozuměli těm věcem, dokud jim je Pán sám nevyložil a nedal jim porozumění, aby rozuměli Písmům. Jedním úkolem Ducha Svatého v přítomné době je učit nás všem věcem (Jan 15,26). Jednou z věcí, která udivovala mnohé během staletí, je v těchto kapitolách Izaiáše střídání budoucích a minulých událostí mezi Kristovými utrpeními a slávami, které stále ještě jsou budoucí a budou následovat, když Kristus ustaví Svě království. Ani Církev, ani tato přítomná doba milosti nejsou zmíněny ani naznačeny ve Starém zákoně. Tyto předměty čekaly na to, až je Bůh zjeví, poté co Církev vznikla v den Letnic.

Boží pozemský lid, Židé, museli procházet stále znovu pronásledováními a mnoha utrpeními v průběhu staletí. A ještě horší velké soužení má ještě přijít. Ale jaký den to bude, když mezi nevěřící masou vypluje na povrch věrný ostatek, bude volat k Bohu o vysvobození, a zakusí Boží útěchu a vysvobození a věčnou radost!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 6/7/2010

A ženě té řekli: Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě spasitel světa.

Jan 4,42

U studny v Sichar v Samaří se Pán Ježíš setkal s ženou, jejíž srdce se otevřelo Jeho božskému světlu. Její život byl před Ním zjevný a On jí mohl ukázat, že jen On sám může utišit žízeň duše, která upřímně dozná svoji převrácenou cestu.

To všechno naplnilo srdce té ženy tak, že svolala lidi z města. A mnozí z nich uvěřili – nejprve „*pro řeč té ženy*“, která vyprávěla o Pánu Ježíši a dosvědčila: „*Pověděl mi všechno, co jsem činila.*“ Když ale Pán u nich pobyl dva dny „*mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho*“ (verše 39 a 41).

Jak významné jsou tyto dva kroky: Nejprve něco přijmeme od takových, kteří Pána Ježíše už znají, a potom přijdeme k vlastnímu poznání o Něk. To je důležitá zásada také pro nás dnes, kdy je člověk od mládí vychováván ke kritice. Nejprve musíme být ochotni přijmout naučení od lidí, pokud ti jsou důvěryhodní a založení v Božím slovu. Nemůžeme přece od začátku chtít sami vše posuzovat.

Tím důležitější ale potom je, abychom nikdy nezůstali stát u svědectví od lidí, nýbrž abychom skrze Boží slovo rostli v poznání našeho Pána Ježíše Krista. Potom i my budeme moci těm, kteří nám byli ukazateli cesty, říci: „Už nevěříme kvůli vaší řeči, nýbrž sami jsme slyšeli a víme...“

DHIN 19/9/2015

A neopíjejte se vínem, v němž jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem. Efezským 5,18

Víno je v Bibli symbolem radosti a v závislosti na kontextu se vztahuje buď k zemské tělesné radosti, nebo k nebeské duchovní radosti. Ve výše uvedeném verši se vztahuje k zemské tělesné radosti, neboť vede k hříšnému chování.

Být naplněn Duchem Svatým by mělo být přáním každého Božího dítěte. Je to jistě přáním našeho Boha a Otce, aby všechny Jeho děti byly naplněny Jeho Svatým Duchem. Není to výsada vyhrazená pro zvláštní jedince nebo pro ty, kteří mají velké dary. Věřící v Efezu bývali pohané, klanějící se falešné bohyni Dianě. Ale apoštol Pavel jim napsal, že když uvěřili, byli zapečetěni Duchem Svatým zaslíbení (viz Ef. 1,13-14). Všem těmto obráceným z pohanství Pán říká: „*Naplnění buďte Duchem.*“ Jsou určité požadavky, nutné pro naplnění Duchem. Zmíníme se o třech požadavcích, dvou negativních a jednom pozitivním: **1)** „*Nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterým znamenání jste ke dni vykoupení.*“ (Ef. 4,30) Jestliže zarmucujeme Ducha Svatého, nebude nás naplňovat. Hřích zarmucuje Ducha Svatého. **2)** „*Ducha neuhašujte.*“ (1. Tes. 5,19) Ducha Svatého zarmucujeme, když děláme to, o čem nám říká, abychom to nedělali. A uhašujeme Ho, když neděláme to, o čem nám říká, abychom to dělali. Když mne Duch Svatý posílá, abych šel k trůnu milosti anebo abych někomu vydal svědectví či abych pomohl bratrovi v nouzi, a já to neudělám, uhašuji Ho. Ducha uhašujeme v našich shromážděních, když Ho neposloucháme. **3)** „*Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte.*“ (Gal. 5,16) Chodit v Duchu prostě znamená nechodit podle naší staré padlé přirozenosti. Bůh nám ukazuje, jak máme být naplněni Jeho Duchem. Kéž je to i naším přáním.

A. M. Behnam, TLIN 8/7/2010

Aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázal Otec, tak činím.

Jan 14,31

Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej a vyvýším; nebo poznal jméno mé.

Žalm 91,14

Ježíšova láska k Jeho Bohu

My myslíme spíše na lásku Pána Ježíše k nám, než na Jeho lásku k Jeho Bohu. Ale je to právě první přikázání zákona, které Pán Ježíš jako jediný naplnil: *„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vší duše své a ze vší síly své i ze vší myslí své.“* (Lukáš 10,27)

A to bylo jasně vidět! Láska k Bohu byla pohnutkou všeho Jeho jednání a všech Jeho slov. Tato láska se prokazovala ne v jednoduchých nebo příjemných okolnostech, nýbrž v ustavičném utrpení uprostřed světa, který se staví proti Bohu. Tváří v tvář nepřátelství a pronásledováním rozvinul milost a pravdu – jsa stále naplněn láskou k Tomu, který Ho poslal a kterého On zjevil.

A ještě více: Když nenávisť naplnění lidé vložili ruku na Božího svatého Syna a ukřižovali Ho, vidíme dokonání lásky, která to vše bez reptání přijímá. A potom se v dokonalé poddanosti vydává Boží vůli jako oběť za hřích a bere na sebe soud, který jsme zasloužili my.

Ale Boží odpověď Mu byla zajištěna: *„Vysvobodím jej.“* Jak si vydobyl nárok na tuto záchranu! Byl vzkříšen a triumfoval nad mocí smrti, hříchu a Satana. Bůh Jej vysoce vyvýšil a posadil Ho na Svůj trůn. On je hoden vší cti a velebení!

DHIN 20/9/2015

A on jest obět smíření za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za celý svět.

1. Jana 2,2 – přel.

Účinnost Kristovy krve (3)

Taková byla nevýslovná cena Kristovy krve před Bohem. Odpověděla na všechny Jeho nároky ve vládě nad provinilým světem, takže On je ohledně otázky hříchu veřejně ospravedlněn, ano oslaven, a to právě na tom místě, kde bylo naším hříchem a vzpourou Jeho jméno veřejně zneuctěno. Nezapomeňme, že On sám ve Své obdivuhodné lásce opatřil obět smíření. *„V tom je láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět smíření za hříchy naše.“* (1. J. 4,10) Jeho svatost to vyžadovala, Jeho láska obět smíření opatřila. Proto může být nyní ohlašován jako Bůh milosti; neboť nyní sedí na slitovnici a čeká, aby přijal, odpustil a zachránil každého hříšníka, který přijde skrze víru v Kristovu krev. Když obět smíření byla přinesena, Bůh je svobodný jak v milosti, tak i ve spravedlnosti, aby žehnal hříšníkovi. Každý, kdo se blíží k Bohu vírou v Krista, je ospravedlněn. Neboť v moci té krve, která vyhověla všem Božím nárokům Jeho svaté vlády a Jeho slávy, On může spravedlivě ospravedlnit každou věřící duši. Ať se člověk snaží jakkoli, nikdy nemůže odpovídat nárokům svatého Boha. Kdokoli se postaví na půdu skutků jako prostředku spasení, je beznadějně ztracen. Ale dále může být položena otázka, jak můžeme vlastnit Boží spravedlnost? Odpověď je dána v Písmu. Apoštol pokračuje: *„Jsou ospravedlňování zdarma jeho milostí, skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši;... kterého Bůh představil jako prostředek smíření skrze víru v jeho krev ... k prokázání své spravedlnosti v nynější době, aby byl spravedlivý a ospravedlňoval toho, který je víry v Ježíše.“* (Římanům 3,24-26 – přel.)

1. červen

Blaze služebníkům těm, kteréž přijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Lukáš 12,37

Kristus se stane mnohem více předmětem našich srdcí, když denně bdíme v očekávání Jeho příchodu. Touha po Jeho příchodu, kdy On může v každé chvíli přijít, aby nás vzal k Sobě, abychom byli jako On ve slávě, nás také osvobozuje od lnutí k věcem zde na zemi, jak to nemůže udělat nic jiného. Prohlubuje naši touhu být ustavičně na cestě Jeho vůle, hledající s úmyslem srdce jen slávu našeho přicházejícího Ženicha.

Ale tato naděje na Jeho příchod bude udržována jako živá skutečnost pro naše srdce jen tehdy, když chodíme v úzkém společenství s Ním a s Otcem. Svět, který ukřižoval Božího Syna, našeho Milovaného, budeme potom spatřovat v jeho pravém charakteru jako nepřátelství proti Bohu, jako ochotného přivítat Antikrista a klanět se drakovi a šelmě (Zj. 13,2; 2. Tes. 2). Když vidíme svět, jak je takto zjeven v proroctví, v jeho naprostém zavržení Boha, a který se bude brzy klanět Satanovi, je to pro srdce, které zná Boha, velmi tíživé. A přece, když chodíme v obecenství s Ním, s tím ustavičným a jediným zdrojem radosti, pokoje a klidu srdce, ani svět, ani ďábel nás nemohou zneklidnit. Bůh je nad všemi okolnostmi, vládne nad nimi a utváří je pro naplnění Svých věčných rad.

Když chodíme v pokoji a ve společenství s Ním, svět se pro nás stává jen sférou, kam nás Bůh na chvíli postavil. Máme zde ukazovat v trpělivosti, lásce, spravedlnosti a službě Jeho božskou přirozenost, kterou máme jako narození z Něho, a denně čekat na Jeho příchod pro nás. Toto čekání na Krista jako našeho Ženicha ve společenství s Ním udržuje srdce čerstvé a kroky pevné, zatím co se, s rozhodností srdce snažíme vyplňovat místo a poslání, které nám Bůh dal.

E. C. Hadley, TLIN 12/7/2010

Proč ještě zaměstnáváš Mistra?

Marek 5,35

Dokud tu je ještě život, je tu naděje! Když přijde smrt, pak je každá naděje na uzdravení pryč. Proto spěchali poslové ke knížeti školy, aby mu přinesli tu zprávu: „*Dcera tvá umřela, proč ještě zaměstnáváš Mistra?*“

Vyhlídky na uzdravení zmizely, všechny snahy byly zdánlivě nadarmo. V srdci knížete školy by bývala snadno mohla vyvstat hořkost. Pán Ježíš byl přece zdržován ženou, která byla dvanáct let nemocná, a tak mu bylo zbraňováno, aby včas vyhledal tu na smrt nemocnou dcerku.

Tak tomu je často i v našem životě. Možná že jsme se dlouho modlili za spasení některého blízkého příbuzného a trvalá modlitba unavila naše srdce, protože nepoznáváme žádnou změnu. Nepřítel to bere rád za záminku, aby nám našeptával: „Proč ještě zaměstnáváš Mistra? Nech modlení. Vždyť to vše nemá žádnou cenu.“

Jak udivující a obdivuhodná tu je odpověď Pána! Když „*uslyšel to, co oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř*“. – Naše těžkosti jsou Jeho příležitosti. To prožil tento muž a to zakusíme i my, když svou důvěru zcela obrátíme na Něho.

Když se podíváme do sebe, hledáme nadarmo takovou víru. A možná že bychom rádi řekli s otcem v Marku 9,24: „*Věřím, Pane, pomoz nedověře mé!*“ Ale když upřímně žijeme před Pánem a ve společenství s Ním, On se k naší víře přizná.

DHIN 21/9/2015

3. červen

Nevážili jsme si ho. Ježto on nemoci naše vzal a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn a ubit od Boha, i ztrápen. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.

Izaiáš 53,3-6

Křesťané dnes pravděpodobně znají a cení si Izaiáše 52,13-53,12 stejně či více, než který jiný oddíl v této vzácné knize. Kdo nenahradil své vlastní jméno za „náš“ a „my“ a „všichni my“ ve verších 5 a 6? Uvažování o této kapitole nevyhnutelně pohne naše srdce k tomu, abychom se vděčně klaněli našemu Pánu Ježíši. Právem tak činíme! Kdo by se odvážil tomu bránit nebo to zakazovat? A přece je to jen použití, které činíme u této dojemné části Písma. Když se na ni podíváme v jejím prostředí v této pro-rocké knize, poznáme, že přijde do středu pozornosti ještě hlubším způsobem v den, který brzy nastane. Na konci velkého soužení, kdy – lidsky mluveno – věci budou vypadat nejhůře, *„přijde k Sionu vykupitel, a k těm, kteří se odvracejí od přestoupení v Jákobovi“* (Iz. 59,20). Ke svému velkému údivu poznají, že tento Vysvoboditel je právě Ten, kterého jejich národ kdysi zavrhl a ukřižoval. *„Obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvůli ti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakati budou... V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě.“* Tak to čteme v Zachariášovi 12,10-11 a dále. Slova, o nichž uvažujeme, budou bezpochyby jejich vyznáním, upřímným vyjádřením jejich hořkého zármutku. Jaký obdivuhodný den to bude! Vskutku: On *„z práce duše své užří užitek, jímž nasycen bude.“*

E. P. Vedder, Jr., TLIN 13/7/2010

Zoufalému náleží milosrdenství jeho přítele, nebo opustí bázeň před Všemohoucím.

Jób 6,4 – ČSP dle poznámky

Syrové vejce je křehké – proto je člověk bere do ruky opatrně. Job se ve svém extrémním postavení cítil křehký – a proto si přál jemnocit od svých přátel.

On, který všechno ztratil, hledal porozumění; on, který byl vícekrát a prudce zbit, si přál zakusit zmírnění a ochlazení; on, který byl skleslý, by tak rád slyšel povzbuzení; on, který už necítil žádnou radost, toužil po soucitu.

Potřeboval někoho, jako byl Boží Služebník, o kterém čteme: „*Třtiny nalomené nedolomí a lnu /knotu/ kouřícího se neuhasí.*“ (Izaiáš 42,3) – Narovnat nalomenou třtinu vyžaduje cit v prstech, trpělivost a přesvědčení. Zachránit doutnající knot tak, že opět dá plný plamen, vyžaduje opatrnost, odvahu a důvěru.

I dnes jsou tu lidé, jako byl Job: Jsou tu takoví, kteří se nacházejí „v zoufalém životním postavení“; jiní trpí svou „bázlivou povahou“. Když se s nimi setkáme, pak chtějme myslet na způsob práce Božího Služebníka, tedy na Toho, který řekl: „*Učte se ode mne.*“ (Mat. 11,29) Učme se od Něho a u Něho, jak se napravuje nalomená třtina nebo jak se k životu zachraňuje doutnající knot.

Když zoufalý (skleslý) člověk od svého přítele zakusí milosrdenství (dobrotivost, shovívavost), pak je tomu skleslému pomoheno a opět se může stát radostným. A přítel, který se naučil mírnosti a pokoře a vykonal ji, bude šťastný. Vykonal Boží vůli. Oba, ten (předtím) zoufalý i jeho přítel, obdrží požehnání: Jeden obdrží pomoc – druhý pomoc dá!

DHIN 23/9/2015

5. červen

A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele... pro vzdělání těla Kristova.

Efezským 4,11-12

Pavel byl nejen apoštol, ale vskutku vzácným způsobem kombinoval evangelistu, pastýře a učitele. Ti dva poslední jsou úzce spojeni, ale jejich práce je různá. Učitel osvětluje věc, aby se jí rozumělo, zatím co pastýř hledí k srdci. Učitel se více zabývá Slovem, zatím co pastýř se stará o duši. Učitelovo dílo je z větší části veřejné, zatím co pastýřova práce je hlavně soukromá. Jsou-li ty dva dary kombinovány v jedné osobě, pak schopnost učení dodává velkou mravní sílu a pastýřský prvek dává laskavou jemnost.

Nezaměňujte pastýře se starším neboli biskupem. Starší je místní funkce, zatím co pastýř je dar. Starší, neboli biskupové, jsou pro správu a dohled. Starší může být učitelem nebo pastýřem, ale nikdy se ty dvě věci nesmí směšovat. Představovat si tedy, že pastýř (nazývaný snad pastor – p. p.) je omezen na určité shromáždění, kde se od něho očekává, že bude vykonávat funkci evangelisty, učitele a staršího, je něco naprosto cizího učení Nového zákona.

V celé Boží Církvi je naléhavá potřeba pastýřské péče. Jak vzácný je opravdový pastýř! Je snadné použít název a vzít na sebe úřad, ale pastýřství není ani název, ani úřad, ale je to Bohem daný dar, daný Hlavou Církve. Jak málo je skutečných pastýřů a jak řídký je pastýřský dar a pastýřské srdce. Vážně vás prosíme, abyste se vroucně modlili k Bohu, aby nám vzbudil opravdové pastýře. Smutně pociťujeme jejich nedostatek!

C. H. Mackintosh, TLIN 15/7/2010

Synu můj, ostříhej řeči svých, a přikázání má schovej u sebe.

Príslovi 7,1

Hříchy představují svod. Slibují člověku „zábavu“ mimo Bohem vyznačené cesty. V tom je to hříšné. Tak se mohou hříchem stát také jednání, která uvnitř Bohem stanovených hranic nejsou žádným hříchem, nýbrž mají svůj smysl a užitek.

Když k nám přistoupí hříšný svod, pak je třeba říci „ne“. To můžeme jen tak dlouho, dokud tu ještě je zábrana, která nám brání poddat se. Běda, když ta je překročena – jako u „bláznivého mládence“ v Príslovi 7,22: „*Šel za ní hněd, jako vůl k zabítí chodívá.*“ – „*Hněd*“ byla překročena zábrana, a už tu nebyla žádná opora.

Jak vděční bychom měli být za takové zábrany, například za vliv výchovy podle Boha, která vyznačí pocity mladého člověka a staví takové ochranné valy. – Také všeobecné mravní pojmy jako pocit studu, počestnost a hanba mají svoji cenu jako zábrany. Dokud nějaký chybný krok v prostředí, ve kterém žijeme, je považován za hanbu a vyvolává odpovídající reakce, je to významná brzda. Avšak všechny tyto hráze jsou dnes ve světě zpochybňovány jako „donucovací“ a z velké části už byly strženy.

Konečně je společnost s věrnými věřícími pomocí i ochranou. Neboť „*kdo se odděluje, hledá vlastní touhy*“ (Prís. 18,1 – ČSP). Ale takoví, kteří jsou jako Timoteus „*příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě*“ (1. Tim. 4,12), šíří pozeňnaný vliv, kterého bychom se neměli zříkat.

DHIN 25/9/2015

I zkují meče své v motyky a oštěpy své v srpy.

Izaiáš 2,4

Ať je pokrok našeho věku jakýkoli, ani jediný zbytek, který dává chloubu prvnímu člověku, nezůstane v den Hospodinův. Myslíte si, že božská moc nemůže překonat nebo nepřekoná každý vynález, ať už je jakkoli zázračný v očích člověka? Jestliže se lidé zeptají, jak mohou takové věci existovat, věřící se nemusí znepokojovat hledáním odpovědi. Stačí mu, že dojista ví, že Bůh sníží člověka, který se sám vyvyšuje, a v ten den vyvýší Sebe samého. Ani jediná památka nebude ponechána: Bůh udělá ze všech pilných děl člověka na zemi za posledních šest tisíc let, anebo alespoň od potopy, *tabula rasa* (setřenou – čistou tabuli). A ukáže, že v tom, čím se člověk nejvíce chlubil, to Bůh udělá lépe. Neboť všechno, co je na světě, žádost těla a žádost očí a pýcha života, musí pominout.

I nádhera přírody tak, jak je, musí padnout, a tím více impozantní stavby lidí, které jsou ve srovnání maličké. Neboť co jsou vysoké věže lidí a ochranné hradby ve srovnání se vznešenými kopci a vyvýšenými horami? Silné a majestátní lodě budou zkaženy a pěkné obrazy upadnou v nicotnost. Hospodin jediný bude vyvýšen v ten den.

2. a 3. kapitola Izaiáše říkají mnoho, ale v žádném případě ne všechno o rozsáhlých proměnách, které „onen den“ uvede do malých i velkých věcí. Ve skutečnosti se Pán dá do konání všeho způsobem a rozsahem, hodným Jeho vlastní slávy. Hospodinovo vyvýšení k vyloučení prvního Adama má nejširší použití – na vše, čím se člověk snažil sám se vyvýšit a získat slávu a rozkoš – ano, na všechno.

W. Kelly, TLIN 17/7/2010

Hříchu v něm není.

Jan 3,5

Když byl Adam stvořen, žil v nejpříznivějších vnějších životních okolnostech. Nebyl tu nedostatek, nepokoj, nemoc, smrt. Bůh pro něho vše obdivuhodně zařídil. Měl jen jedno přikázání, které měl zachovat: nejíst ze stromu poznání dobrého a zlého. Ale tohoto jednoho příkazu neuposlechl. Tak přišel na svět hříchu a smrt a člověk byl vyhnán ze zahrady Eden.

Když přišel na tento svět Ježíš Kristus, byly vnější životní okolnosti vše jiné než rajske. Když se narodil, nebylo místo v útulku – byl položen do jeslí. Později s Ním museli Josef a Marie utéci do Egypta, protože Ho král Herodes chtěl zabít. Svě dětství a mládí strávil v málo vážené Galileji. V době Svě služby mezi lidem říká On sám: *„Lišky doupata mají a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“* (Matouš 8,20)

K těmto vnějším těžkým okolnostem života přistupovalo odmítání Jeho poselství a Jeho Osoby. Stále znovu se Mu protivili. Jeho divy lidé připisovali dokonce moci Satana. Jeho nepřátelé se vícekrát pokoušeli Ho zabít. A nakonec Ho ukřižovali.

Avšak tyto vnější těžkosti nezadržely Pána Ježíše ani na chvíli od toho, aby činil Boží vůli. Nic nemohlo zkalit Jeho společenství s Bohem. A nikdo Ho nemohl usvědčit z nějakého hříchu. Zůstal poslušný až ke smrti na kříži. Protože byl bez hříchu, mohl zástupně zemřít za mne a za tebe, za ztracené hříšníky. – Děkuje Mu za to každý den?

DHIN 27/9/2015

9. červen

I vyšel opět k moři a všechen zástup přicházel k němu, i učil je. A pomíjeje, uzřel Lévi Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojd' za mnou. A on vstav, šel za ním. Marek 2,13-14

V počátečních kapitolách Marka čteme vícekrát o různých skupinách u Pána Ježíše. Učí v synagoze v Kafarnaum, kde jsou posluchači udiveni Jeho autoritou. Potom vstupuje do domu Šimona a Ondřeje. Později prochází Galilejskou krajinou a káže v synagogách. Když se vrací do Kafarnaum, je dům přeplněn lidmi, takže se nikdo nemůže dostat do dveří. Pak ve výše uvedených verších jde za Ním po břehu velký zástup.

Přes zástup však Ježíš vidí jednotlivce. V synagoze v Kafarnaum uzdravuje démonem posedlého člověka. V domě učedníků uzdravuje Šimonovu tchyni. Když prochází Galilejí, přiblíží se k Němu muž s malomocenstvím, který potřebuje poznat slitování Pána. V naplněném domě vidí víru čtyř mužů, kteří přinášejí svého chromého přítele, aby byl uzdraven a aby mu bylo odpuštěno. A potom, na břehu moře, vidí Pán Léviho. Ačkoli je obklopen zástupem, vidí tohoto muže na místě, kde pracuje, a zná Léviho prázdné srdce a jeho ochotu činit pokání. Prosté zavolání: „Pojd' za mnou,“ má za následek okamžitou, radostnou odpověď.

V našich každodenních úkolech jsme také často právě jedním v zástupu. Možná že tu je mnoho jiných lidí při práci anebo velký počet inteligentních studentů ve škole, nebo davy lidí a žen na ulicích města. Nikdo si nás nevšimne, tak si to možná myslíme, a snad se nikdo skutečně nestará. Ale skrze ty zástupy tě Ježíš vidí. Zná tvé srdce a volá tě, osobně, abys šel za Ním. Co by mohlo být větším důvodem k radosti? Když Pán sám řekl: „*Radujte se, že jména vaše napsána jsou v nebesích.*“ (Luk. 10,20)

S. J. Campbell, TLIN 19/7/2010

Jozes pak, kterýž přijmí měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn útěšení) ...

Skutky 4,36

Při svém narození dostává jméno Jozes. Když je starší, vyznačuje jeho život láska a péče o druhé. Tu ho apoštolové nazvou Barnabášem, synem útěchy. Poznali: Barnabáš myslí na druhé – ne na sebe.

Pokaždé, když čteme o Barnabášovi, je to někdo, kdo druhým dodává odvalu: Nejprve prodává svůj statek a dává peníze Pánu – povzbuzuje svým dáváním druhé (kap. 4,36.37). Později povzbuzuje Pavla svou důvěrou a svým přátelstvím: Když Pavel po svém obrácení přijde do Jeruzaléma, věřící se ho ještě bojí. Tu se ho ujímá Barnabáš a přivádí ho k apoštolům (9,26-30). Později oba společně cestují mnoho kilometrů ve službě pro svého Pána.

Barnabáš povzbuzuje i svého synovce Jana Marka. Když ten na první misijní cestě jde s Pavlem a Barnabášem, po krátké době se vzdává. Později mu chce Barnabáš dát ještě jednu šanci, avšak Pavel to odmítá. – Boží slovo nám o tom nesdělují žádný úsudek. – Barnabáš bere Marka znovu s sebou. Stará se o něho. Pro Barnabáše by bylo jednoduché říci: „Marek zklamal, co ten může ještě dělat v díle Páně?“ Ale zdá se, že jeho postoj byl tento: „Zklamal; co já pro něho ještě mohu udělat?“ (kap. 13,1-13; 15,36-41) – Pavel se opět zmiňuje o Markovi potom o několik let později ve svých Dopisech. Píše dokonce: „*Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě.*“ (Koloským 4,10; 2. Timoteovi 4,11)

Kdyby tě křesťané, kteří tě znají, chtěli označit nějakou přezdívkou, jak by tě nazvali? – „Synem potěšení“? – Je někdo, koho můžeš dnes povzbudit?

DHIN 29/9/2015

11. červen

Ej, všichni žízňiví, pojdte k vodám, i vy, kteří nemáte žádných peněz. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty, víno a mléko. Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasyčuje? Poslechněte mne raději a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše.

Izaiáš 55,1-2

Když mluvil o zavržení a utrpení Krista a o Jeho vyvýšení v Izaiášovi 52 a 53, a o šťastných výsledcích pro Izrael jako národ v kapitole 54, Hospodin volá na každého jednotlivce, aby uspokojil žízeň své duše. Jakého Boha to máme!

Bůh dnes stále ještě zve. Chce uspokojit toužící duše a naplnit hladové duše dobrotou. Nabízí spasení volně – bez peněz a bez ceny – každému, kdo chce. Všechno musí být dle Jeho podmínek, avšak jaké lepší podmínky mohou být nabídnuty? Zlý člověk musí opustit svou cestu a své myšlenky, neboť ty se nikdy nepozvednou k výši Božích myšlenek a cest. Námanovo: „*Hle, řekl jsem u sebe*“ by nikdy nemohlo uzdravit jeho malomocenství, ani si nemohl uzdravení koupit za vozy naložené stříbrem a zlatem. Spasení může být získáno jen Bohem určeným způsobem.

Kristus je nejen Boží odpověď pro Izraele a pro jednotlivce. Je Boží odpověď na potřeby národů a pro všechny lidi země. Bůh Ho oslavil. Dal Ho „*za svědka národům*“ a „*za vůdce a učitele národům*“. Božím konečným úmyslem je přivést požehnání, radost, pokoj a zpěv na tuto zem. Chce vidět stvoření svobodné od jeho vzdechů a práce s námahou, a přivést je do svobody slávy Božích dětí.

Je Kristus váš Spasitel? Jestliže ne, Bůh vás naléhavě varuje, abyste Ho hledali, dokud může být nalezen, a vzývali Ho, dokud je blízko.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 20/7/2010

Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!

4. Mojžíšova 23,10

Přání věštce Baláma, aby jednou zemřel, jako umírají věřící, se nenaplnilo. Přehlédli, že ten, kdo chce „*umřít smrtí spravedlivých*“, musí mít také život spravedlivých. Ale Balám byl nepřitelem Božího lidu, ačkoli mu Bůh dal výroky, v nichž Balám musel dokonce prorokovat o Mesiášovi, který vyjde jako „*hvězda*“ z Jákoba.

Ubohý Balám! I když mu Bůh vložil Svá slova do úst, tu přece sám Balám neměl žádný díl na požehnáních a slávách, o kterých musel mluvit. Nakonec dal nepřátelům Izraele radu, aby lid svedli k odpadnutí od Pána a k modloslužbě. Tím Balám jasně ukázal, jakého druhu je jeho smýšlení! A jak smutný byl jeho konec: Tento věstec byl zabit mečem (Zj. 2,14; 4. M. 25; 31,8.16).

Ne nadarmo varuje Nový zákon před „*poblouzením Balámovým*“, který miloval „*mzdu nepravosti*“ (Judy 11; 2. Petra 2,15). Chtěl si zasloužit stříbro a zlato moábského krále Baláka, a přece mít zároveň podíl na požehnáních Božího lidu. – Jaký hrozný klam!

Až příliš mnoho lidí se podobá tomuto Balámovi. Chtěli by žít jako svěští lidé, kteří se neptají na Boží vůli, ale zemřít jako bohabojní. Daremná naděje! Konec, smrt, může být jen tehdy „dobrá“ nebo „blažená“, když člověk má Krista, Zachránce, už v životě. Nikdo by se proto neměl oddávat Balámovu klamu!

DHIN 1/10/2015

A neopíjejte se vínem, v němž jest prostopášnost.

Efezským 5,18

Abychom byli naplněni Duchem, nesmíme Ho zarmucovat, ani Ho uhašovat. A musíme chodit v Duchu. Jsme-li skutečně naplněni Duchem, nebudeme se chlubit ani přitahovat na sebe pozornost, ale budou tu jasné výsledky, líbící se Bohu.

1. Vítězný život je život, který oslavuje Boha a ne sebe, život, ve kterém vzniká ovoce Ducha. „*Ovoce pak Ducha jest: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost.*“ (Gal. 5,22-23) Čti tyto vlastnosti pozorně. Probuzení, které jim nedává vzniknout, je falešné. Dříve než nás Bůh použije ve Svě službě, chce v nás pracovat, aby z nás učinil nádoby ke cti, posvěcené a užitečné pro Mistra, připravené pro každé dobré dílo.
2. Služba s mocí Ducha. To je plodná služba líbící se Pánu. O Barnabášovi, když byl shromážděním v Jeruzalémě poslán do Antiochie, čteme: „*Který přišel tam a užřev milost Boží, zradoval se a napomínal všech, aby v úmyslu srdce trvali v Pánu. Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I přibyl veliký zástup Pánu.*“ (Skutky 11,23-24)
3. Radost, chvála a děkování. *Naplnění buďte Duchem, mluvíce sobě vespolek v žalmech a v chválách a v písničkách duchovních, zpívající a plesající v srdcích svých Pánu. Díky činíce vždycky ze všeho.*“ (Ef. 5,18-20). A to přes pronásledování (Sk. 13,52).
4. Smělé svědectví. To je jasné v životě Petra a Pavla, jak je zaznamenán ve Skutcích. A přece v žádném případě tam nebyla sebedůvěra, ale modlili se za smělost. Pavel žádá bratří, aby se za něho modlili, aby mohl se smělostí oznamovat tajemství evangelia.

A. M. Behnam, TLIN 22/7/2010

Aj, zvítězil lev, ten, který jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečeti jejích.

Zjevení 5,5

Beránek jako zabitý (1)

Jan, vidoucí, vidí „*po pravici sedícího na trůnu*“ zapečetěnou knihu: roli, která je popsána z obou stran. Obsahuje Boží plán se světem, stejně jako Jeho soudy, které musejí předcházet zaslíbeným požehnáním.

Boží nároky, jako i Jeho soudy, jsou dokonalé. Dokud Nevěsta ještě dlí na zemi, jsou soudy zdržovány. Proto je kniha ještě zapečetěná. Ale jakmile bude Nevěsta uchválena do domu Otce, je soudům ponechán volný průběh.

Silný anděl volá po někom, kdo by byl v stavu vzít knihu a její soudy do ruky. Ale nikdo z lidí ani z andělů k tomu není schopný. Lidé vzdychají pod vládou Satana a andělé jsou sice povoláni ke službě, ale ne k vládnutí. Zarmoucený Jan už nevidí žádnou možnost, aby zaslíbená požehnání mohla přijít.

Ale pak je mu ukázáno na Krista – v obrazu lva, který protivníka přemohl. Lev je symbol vítězné královské moci. K tomu je Kristus také kořen Davidův; On je ten Věčný, z jehož rady vzešel Davidův dům i celé lidstvo.

Je to Boží Syn, jenž Svým vítězstvím přemohl knížete tohoto světa a svrhl ho z trůnu. Svou obětní smrtí si jako „*Syn člověka*“ dobyl nároky na celé stvoření. On jediný má proto právo a také potřebnou moc, aby vykonal soudy.

DHIN 4/10/2015

**A viděl je, a oni se s těžkostí plavili: (nebo byl vítr odporný jim).
A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim chodě po moři.**

Marek 6,48

V době, kdy učedníci procházeli Palestinou s Pánem Ježíšem, bezpochyby přepluli Genezaretské jezero na lodi vícekrát. Dvě z těchto plaveb jsou pro nás popsány s větší podrobností. Při plavbě, zmíněné v Marku 4, si učedníci mysleli, že v bouři zahynou. A přece Pán a Mistr byl s nimi v lodi, a proto se nemohli potopit.

V dnešním verši byli na moři sami a Pán byl na hoře, kde se modlil. Tentokrát byl vítr proti nim, takže nemohli postupovat kupředu.

Tyto přeplavby jsou obrazem našeho života jako věřících. Ještě nejsme na svém místě určení. Bouře života se často stávají tak hrozné, že si zoufale myslíme, že musíme ztroskotat. Ale vždy, poněvadž jsme byli zachráněni, máme Pána Ježíše, svého Vykupitele s sebou v naší lodi života. On se postará, abychom nezahynuli v žádném ze Satanových útoků, ale abychom se bezpečně dostali do svého nebeského cíle.

A kdybychom si někdy měli myslet, že tu prostě už není cesta, jak jít dále, On přijde k nám po vodách, tak jako to udělal tehdy; to je, On stojí nad všemi našimi okolnostmi. To, co otrásá námi, Jeho vůbec neotřese. Pro Něho nejsou žádné neřešitelné problémy. On má cestu úniku pro každou situaci!

K tomu nezapomínejme, že On viděl Své učedníky a jejich úzkost, jak zevní, tak i vnitřní, dávno předtím, než k nim sám přišel. I nás vidí v každé chvíli. Nikdy nespouští ze zřetele nikoho z těch, kteří Mu patří. Není to velká útěcha?

TLIN 23/7/2010

Madian a Amalech... kazili úrody země... a nenechávali potravy v Izraeli.

Soudců 6,4

Madianští a Boží lid

Izraelský lid těžce trpěl pod útlakem od Madianských. Bůh dal Izraelitům zemi Kanán, aby pod požehnáním a v pokoji vlastnili její bohatství. Ale pro nevěrnost lidu dovolil Bůh jejich nepřátelům už vícekrát, aby je utlačovali. – Pokaždé, když lid potom Bohu vyznal svou vinu, povolal Bůh nějakého soudce, aby je osvobodil od jejich nepřátel. A přece vždy znovu od Boha odpadali.

Tentokrát to byli Madianští a jejich spojenci, kteří soužili lid.

Izraelité směli sice obilí zasít, ale žeň jim Madianští neponechali. Každý nepřítel Božího lidu má svůj původ a svůj zvláštní způsob jednání. Kradení a kažení sklizně s cílem vyhladovět lid – to byla metoda Madianských.

A když se ptáme, co nám dnes chce uloupit duchovní potravu, co nám chce bránit v tom, abychom se více těšili z Krista samého, z „úrody“ nebeského Kanánu – pak jsou to především pozemské zájmy.

Dnes nechyběj Bible. Ale co nám brání, abychom v Bibli více četli? Inteligence je dnes podporována více než kdy jindy, ale k čemu ji používáme? A jak to je s naším časem? Jistě ho máme často málo – ale proč? Na co máme čas a na co nikoli? Zcela všeobecně nám dnes nechybějí předpoklady a pomocné prostředky. Na čem záleží, je stanovení cílů pro náš život, směřování našich zájmů. A zde nepřítel napíná své síly, aby nám škodil.

DHIN 6/10/2015

Aby živí poznali, že v lidském kralování Nejvyšší vládne a on je dává, komukoli ráčí, ba i nejnižšího z lidí nad ním ustanovuje.

Daniel 4,14 – ČSP

Král Nabuchodonozor napsal celou kapitolu knihy Daniel. Měl na mysli, aby se všemi lidmi sdílel „*znamení a divy*“, které při něm učinil Bůh (Dan. 3,32). Jeho pojednání byla skutečně „osobním svědectvím“, které poslal „*všechněm lidem, národům i jazykům, kteří bydlí na vsi zemi*“ (Dan. 3,31). Někteří toto jeho prohlášení nazvali Nabuchodonozorovým evangelizačním traktátem. Ovšem mezi tímto a jinými teologickými traktáty je ten velký rozdíl, že toto bylo povinné čtení!

Bůh velice ponižil Nabuchodonozora kvůli jeho pýše (Dan. 4,27). Musel se naučit, že „*panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komu chce, dává je*“ (Dan. 4,22). Podává důrazné svědectví o absolutní svrchovanosti Nejvyššího Boha, když říká: „*Podle vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země*“ (Dan. 4,32). Končí tím, že vyvyšuje a ctí „*Krále nebeského, jehož všichni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud*“ (Dan. 4,34).

Ústřední lekce, které se Nabuchodonozor naučil, byla výsledkem jeho ponížení. Je užitečná i pro nás dnes. Živý Bůh vládne nad světem, a dokonce „*i nejnižšího /nebo: mravně nejnižšího/ z lidí nad ním ustanovuje.*“ (Dan. 4,14 - ČSP). Mnozí křesťané jsou nešťastní kvůli vládě a vůdcům, protože zastávají protikřesťanskou politiku nebo mají nízký mravní charakter. Ale neměli bychom zapomínat, že „*není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha*“ (Řím. 13,1 – ČSP). Kéž nás Pán ochrání od politických aktivit a stranění. Naší věcí je modlit se za ty, kteří nad námi vládnou (1. Tim. 2,1-2).

B. Reynolds, TLIN 24/7/2010

Hospodin s tebou, muži udatný.

Soudců 6,12

Madianští a Gedeon, udatný muž

S Gedeonem se setkáváme v (asi ve skále vytesaném) presu. Na tomto neobvyklém místě vymlátí potají trochu pšenice, aby ji ukryl do bezpečí před Madianskými. Gedeon se totiž nespokojil se současnou situací. Věrně užíval to málo, co bylo k dispozici – a Bůh o tom věděl.

Tak je Gedeon obrazem věřícího, jemuž jsou důležité nebeské zájmy. Gedeon nedopustil jednoduše, aby Madianští uloupili ještě poslední zbytek potravy. – Kéž by dnes bylo jen více bratrů a sester, kteří jsou stejně tak málo ochotni poddat se mělkosti a duchovní chudobě! Přitom Gedeon nemyslel ani v nejmenším na to, že jednou dostane takový velký úkol. Tak nemusíme ani my hned myslet na nějakou veřejnou službu. Jde o potravu pro nás samotné a také pro naše rodiny. – Je nám to skutečně důležité?

Gedeon že má být udatný muž? Tak ho nazval anděl Hospodinův. Avšak to si neumí představit. „*Ó Pane můj,*“ vyrazí z něho, „*pročž pak na nás přišlo všecko toto?*“ Ale Bůh skutečně chce být s ním, s Gedeonem, aby skrze něho osvobodil Izrael. Ve dnech úpadku záleží přece ještě více než kdy jindy na jednotlivci! Bůh zůstává trpělivý. Snáší otázku „Proč?“, která už dlouho trápila Gedeonovo srdce. Také my smíme svá srdce bez zábran vylévat před Bohem. A dokud otázka „Proč?“ není vyslovena ve vzpouře, rozumí nám a „*nic nevyčítá*“ (Jakuba 1,5). A když Gedeon říká: „*Nyní opustil nás Hospodin,*“ právě tu se Hospodin k němu obrací a dává mu prožít, že je stále ještě tu.

DHIN 7/10/2015

Pakli by řekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou a syny své, nevyjdu svobodný: Tedy postaví ho pán jeho před soudce a přivede ho ke dveřím neb k veřeji a probodne pán jeho ucho jemu špicí; i zůstane služebníkem jeho na věky.

2. Mojžíšova 21,5-6

Od prvních stránek historie, když skrze neposlušnost člověka vešel na svět hřích a smrt, jsou Písma Starého zákona plná ilustrací, obrazů a stínů, které všechny ukazují na příchod Pána Ježíše Krista. Nikdo jiný nemohl zjevit Boží srdce, jen Jeho milovaný Syn. Jen On mohl odpovídat popisu tohoto služebníka ve 2. Mojžíšově 21. Jaká významná chvíle nastala, když Kristus přišel s těmito slovy ve Svém srdci: *„Aj, jdu, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.“* (Židům 10,7) Všecko nebe se radovalo z té sladké vůně, která vystupovala od Krista k Bohu od chvíle, kdy byl dítětem v jeslích v Betlémě, až ke kříži. On byl skutečně ten věrný Služebník. Jeden z nejkrásnějších znaků tohoto Služebníka je viděn v těch prostých slovech: *„Miluji Pána svého, manželku svou a syny /děti/ své.“* Nebyla to jen prázdná slova, nikoli – Jeho jednání vydávalo jasné svědectví o tom, že Jeho láska byla pravá a *„silná jako smrt... Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí“* (Píseň 8,6-7). Jak krásně to vyobrazuje Kristovu lásku, která přesahuje poznání. Když služebník prošel šesti lety služby, která předobrazovala bezhříšnou dokonalost Pána Ježíše, mohl vyjít svobodný, ale Kristus nechtěl, protože by zůstal sám. Proto musel nutně vejít do smrti, smrti na kříži, a poddat se spravedlivému Božímu soudu proti hříchu. Tam, během tří hodin tmy, se přes Něj převládalo vlno-bití a všechny vlny Božího hněvu, ale Jeho láska zvítězila a ukázala se být silnější než smrt – láska k Jeho Pánovi, Jeho ženě a dětem.

J. Redekop, TLIN 25/7/2010

Jdi v této síle své.

Soudců 6,14

Gedeon a jeho síla

Dobře bychom rozuměli tomu, kdyby Bůh řekl: Jdi v síle, kterou ti dám. Ale „v této síle své“, co tím má na mysli? – Zde se setkáváme se zásadou, že v životě víry musíme jednat s těmi prostředky, které nám jsou svěřeny, ať je jich jakkoli málo. Teprve tehdy, a ne dříve, nám Bůh svěří také více.

„Co jest to v ruce tvé?“ zeptal se kdysi Bůh Mojžíše. „Hůl.“ To bylo skutečně málo; ale tato hůl se stala nástrojem a obrazem Boží moci při osvobození Jeho lidu z Egypta (2. Mojžíšova 4,2). – „Máš malou sílu“, dává Pán říci církvi ve Filadelfii. Ano, je malá; na to nikdy nezapomínejme! Ale dokud Pán dává „otevřené dveře“, má Filadelfie věrně jednat – právě s touto silou (Zjevení 3,8).

Ten, kdo sleduje další události až k vítězství Izraele, se stále znovu diví, jak milostivě Bůh odpovídá na všechny Gedeonovy obavy. Na námitku, že je nevýznamný a příliš mladý, Bůh odpovídá ujištěním: „*Já budu s tebou, protože zbiješ Madianské jako muže jednoho.*“ A pak následuje dlouhá řada obdivuhodných opatření, která všechna směřují k tomu, aby posílila Gedeonovu důvěru v Boha a učinila ho schopným pro jeho úkol. Kolik trpělivosti měl Bůh s tímto slabým nástrojem!

I my pocítujeme, jak velmi jsme v této době odkázáni na Boží trpělivost a slitování. Duchovně viděno, prochází Boží nebeský lid srovnatelnými těžkostmi. Ale i Boží věrnost je stejná jako u Gedeona. – Proto se chtějme chopit zaslíbení: „*Já budu s tebou!*“ a opření o ně, konat i to druhé: „*Jdi v této síle své!*“

DHIN 8/10/2015

A my jsme poznali a uvěřili o lásce, kterou Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá.

1. Jana 4,16

V 1. Jana 4,7 máme oznámen charakter Boha. Bůh je láska, a ta je rodinným znakem Božích dětí. „*Každý, kdo miluje, z Bo-ha se narodil.*“ Boží spravedlnost a svatost mají vztah ke sféře stvořených věcí, ale zde je ukázán charakter Boha v Jeho vlastní sféře. Jak milá je myšlenka, že Bůh je láska, jako protiklad ke všemu, co je člověk: není tu žádné sobectví – žádná nutnost obrátit se od Něho, protože by člověk od Něho něco nemohl dostat. Jako déšť na žíznivé půdě, tak duše vpíjí tu myšlenku: „Bůh je láska.“ To je balzám na utišení vaší duše za všech okolností. Bůh ve Svě slávě myslel na ubohé hříšníky. Byla to Jeho myšlenka, aby poslal Svého Syna zemřít, abychom my mohli žít skrze Něho. Kdo a co byli ti, kvůli kterým byl poslán? Ubozí lidé, „*mrtví v přestoupeních*“. Nic než jen částečky prachu, zmítané Satanem, hnané do víru zkázy. Bůh mohl říci: „Mohou být mrtví, mohou být jen prachem v Satanově ruce, ale já jim chci poslat Svého Syna, aby jim dal život.“ Po celou věčnost nenajdeme nic, v čem bychom se mohli tak radovat, jako je Boží myšlenka na poslání tohoto Syna Jeho lásky, aby dal život mrtvým hříšníkům. Kristus nám byl dán jako věčný život ve vsí té smrti, ve které nás nalezl. Já bych byl mrtev pro věčnost, kdyby Bůh nezasáhl a nedal mi život ve Svém Synu. Když řeknu: „*Bůh je láska,*“ co tím mám na mysli? Že Bůh poslal Svého jednorozeného Syna, abychom my mohli v Ném mít život. My stále s sebou nosíme starou přirozenost. Ale Bůh buď veleben, kdykoli mne Satan chytil, nikdy mne nezničil; je tu vykoupení – jsem uvnitř, chráněn krví a je mi odpuštěno.

G. V. Wigram, TLIN 27/7/2010

Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, ten bude umět rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.

Jan 7,17

Vůdcové Židů byli udiveni učeností, kterou ukazoval tento Ježíš z Nazaréta. Přitom vůbec nebyl vzdělán v rabínské škole (verš 15). Pán Ježíš jim dal výše uvedenou odpověď. Kdyby skutečně bylo jejich snahou činit Boží vůli, pak by Ho už dávno uznali za Toho, který přišel od Boha! A potom by přijali Jeho učení jako Boží slovo. Problém spočíval v chybném postoji jejich srdcí.

Ve slovech Pána je zjevná také všeobecná zásada: Bůh dává poznání o Svých myšlenkách a o Své vůli jen takovým lidem, kteří Jeho vůli také chtějí činit.

V tom spočívá tedy tajemství poznání Boží vůle pro náš život. – My bychom také mohli učinit svá rozhodnutí předem, a ptát se na Jeho vůli jen jako na „dodatečné ujištění“. Ale pak bychom neměli zaslíbení, že nám sdělí Své myšlenky. – Avšak chceme-li upřímně činit Boží vůli, a přitom důvěřujeme Jeho moudrosti a Jeho dobrotivosti, pak nám ukáže Svoji vůli a povede nás po Své požehnané cestě.

Nezakusili jsme už často, že Bůh bohatě odměňuje naši důvěru? Zadržela nám snad někdy Jeho láska to, co pro nás bylo dobré? Proto se chtějme den za dnem svěřovat Jeho vedení. Tak si zvykne rozeznávat a poslouchat signály, které nám dává. A potom nám bude možné poznávat Jeho vůli i v důležitých rozhodovacích života.

DHIN 10/10/2015

Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

Žalm 23,1

Od svého obrácení máme zcela osobní vztah k Ježíši Kristu. Jako David můžeme říci: „*Hospodin je můj pastýř.*“

Tento vztah k Němu pěstujeme při čtení Bible a při modlitbě. Když si pro sebe osobně čteme Boží slovo nebo je slyšíme při zvěstování Slova, mluví dobrý Pastýř k nám. Vždy znovu nám něco sděluje, co se nás přímo dotýká. Povzbuzení, pokárání nebo naučení – jak často nám v pravý čas dal správné slovo!

Při modlitbě mluvíme my s naším Pánem. Jemu smíme všechno říci, On nám vždy naslouchá a ví, jak to myslíme. Raduje se, když se k Němu modlíme a hledáme společenství s Ním. K tomu chce ve Své moudrosti vyslyšet naše prosby. Nic Mu není příliš těžké, nic pro Něho není bezvýznamné!

Svůj vztah k Ježíši Kristu prohlubujeme v každodenním životě. Když v jednotlivých situacích vědomě žijeme s Ním, zakoušíme Jeho vedení a Jeho podporu. Prokazuje se jako Ten, kterému můžeme plně důvěřovat – jak v dobrých, tak i v těžkých dnech. Poznáváme Ho jako Toho, který umí vyjít vstříc našim potřebám a darovat pravé životní štěstí.

Čím déle známe Pána Ježíše a pěstujeme svůj vztah k Němu, tím zřetelnějším se nám stává: Protože On je můj Pastýř, nemám nedostatku!

NZD 6/1/2016

A pohleděl jsem, a aj, uprostřed trůnu... Beránek stojí jako zabítý, máje sedm očí, jenž jsou sedm duchů Božích, poslaných na všecku zemi. I přišel a vzal tu knihu z pravice toho, který se děl na trůnu.

Zjevení 5,6.7

Beránek jako zabítý (2)

Oko vidoucího Jana hledí na „*Lva z pokolení Judova*“ a spatřuje v Něm „*Beránka jako zabitého*“ – jedno z nejslavnějších zjevení našeho Pána. Ten se jako Boží obětní beránek vydal až na smrt a opět vítězně vstal.

Na Svém těle slávy však nese známky ran, které Mu byly způsobeny na kříži. Proto Ho Jan vidí „*jako zabitého*“. Ten na zemi nejhlouběji ponížený a zavržený Ježíš zaujal nyní v nebi nejvyšší místo.

Tento Beránek nestojí před trůnem jako nějaká třetí osoba, nýbrž uprostřed trůnu, takže patří k trůnu samému. To jasně zdůrazňuje Jeho vyvýšení. A je to jeden z příkladů v Janových spisech, kde rozlišení tří Osob božské Trojjedinosti přechází do Boží jednoty.

Beránek nese symboly božské dokonalosti: „*Sedm rohů*“ je znakem božské moci a „*sedm očí*“ je znakem Boží vševědounosti a plnosti moci Ducha Svatého, který nyní není viděn jako Duch milosti, nýbrž jako sedminásobný Duch soudu.

Kristus přichází v tomto výjevu jako Beránek a bere knihu Božích soudů. To nám ukazuje, že Jeho nároky na zem nejsou jen věcí moci, nýbrž že spočívají na základu kříže.

DHIN 11/10/2015

I odpověď jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijít po vodě.

Matouš 14,28

Petrova chyba nebyla v tom, že opustil loď, ale že hleděl na vlny a na vítr – místo aby hleděl na Ježíše. Vstoupil na stezku, po níž mohl jít jen vírou – stezku, na které, kdyby neměl Ježíše, neměl by vůbec nic. Znamenala buď jít s Ježíšem po vodě, anebo klesnout pod ní bez Něho. Nic než jen víra nemohlo podepřít srdce na takové cestě. Ale víra mohla podepírat, neboť víra může žít uprostřed nejprudších vln a nejbouřlivější oblohy. Víra může chodit po nejrozbouřenějších vodách; nevěra nemůže jít ani po těch neklidnějších.

Ale Petr zklamal. Dokazuje to, že chybil, když poslechl volání svého Pána? Pokáral ho Ježíš za to, že opustil loď? Ach nikoli. To by se Mu nepodobalo. On nemohl říci Svému ubohému služebníkov, aby šel, a potom ho kárat za to, že šel. Proto čteme: „*I-hned Ježíš vztáhl ruku, ujal jej a řekl jemu: Ó malé víry, pročezs pochyboval?*“ A kde byl Petr, když to slyšel? V náruči svého Pána! Jaké to místo! Petr udělal dobře, když opustil loď, a ačkoli upadl na cestě, na kterou vstoupil, přivedlo ho to jen k pocitu o jeho vlastní slabosti a o milosti a lásce jeho Pána.

Jaké je mravní naučení toho všeho pro nás? Prostě toto: Ježíš nás volá od věcí a času a citů, abychom šli s Ním. Vyzývá nás, abychom opustili všechny své zemské naděje a důvěru ve stvoření – opory, ke kterým naše ubohé srdce lne. Jeho hlas může být slyšen daleko nad hlukem vln a bouří, a ten hlas říká: „*Pojď!*“ Kéž bychom poslechli! Chce nás mít blízko u Sebe, chodící s Ním a opírající se o Něho, nedívající se na okolnosti, ale hledící vždy jen k Němu.

Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou? A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o něm byla.

Lukáš 24,26.27

Dva zklamaní učedníci jsou na cestě z Jeruzaléma do Emaus. Mluví o tom, co se stalo teprve před krátkou dobou: Ježíš, jejich Pán, byl ukřižován. Když rozmlouvali, přichází On sám, přidružuje se k nim, ale oni Ho nepoznávají. To, jak nyní jedná s jejich zármutkem a jejich nevěrou – je dojemné a krásné! A dává se jim poznat teprve tehdy, když jim otevřel a vysvětlil Písma.

Ti dva učedníci měli jednostranný pohled: Mysleli jen na budoucí Mesiášovo království a na osvobození Izraele od jeho nepřátel: „*My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele.*“ (verš 21; viz též Lukáš 19,11) Přitom přehlédli, že Kristus nejprve musí trpět, než může přijít Jeho království ve slávě.

Nebezpečí jednostrannosti tu je také pro nás: Jestliže nejsou naše oči obráceny na Krista, pak zdůrazňujeme jednu určitou stránku pravdy, místo abychom „ve všech Písmech“ dbali na to, co se Jeho týká.

Tehdy jim Pán asi ze všech Písem ukázal poukazy na Svá utrpení: semeno ženy, jehož pata bude potřena; jediného Syna, který byl položen jako zápalná oběť na oltář; zachraňující krev velikonočního beránka; předobrazy v obětech; hada z mědi; muže, jehož ruce a nohy byly probity, a „muže bolesti“. Všechno to a ještě více před nimi asi s božskou silou rozvinul. Jak asi hořelo jejich srdce, když jim v Písmech vysvětloval to, „*co se Jeho týkalo*“! (1. M. 3,15; 22,2; 2. M. 12,13; 3. M. 1-7; 4. M. 21,9; Žalm 22,17; Izaiáš 53,3)

DHIN 12/10/2015

Protož doufanlivé mysli vždycky jsou a vědouce, že dokud pohostinu jsme v tomto těle, vzdáleni jsme od Pána... Doufanlivé mysli jsme a oblibujeme raději vyjít z těla a přijít k Pánu.

2. Korintským 5,6-8

Stav křesťana mezi smrtí a vzkříšením je stav vědomé blaženosti. Avšak některé kulty drží blud, zvaný „spánek duše“, který učí, že po smrti není vědomý život, že existence přestává.

Náš dnešní text ukazuje, že Pavel důvěřoval skutečnosti, že když jsme „*nepřítomni v těle*“ jsme „*přítomni u Pána*“. Řecká slova, přeložená jako „*přítomný*“ a „*nepřítomný*“ doslova znamenají „*doma*“ a „ *pryč z domu*“. Pán Ježíš řekl pokání činícímu lotrovi, že nebude muset čekat na království, nýbrž řekl mu: „*Dnes budeš se mnou v ráji*.“ (Luk. 23,43) Z jiného místa se učíme, že ráj je v nebi (viz 2. Kor. 12,4).

Když Štěpán, první křesťanský mučedník, umíral v rukou svých pronásledovatelů, modlil se: „*Pane Ježíši, přijmi ducha mého*.“ (Sk. 7,59)

Pavel nazval smrt „*ziskem*“ pro věřícího. Přemýšlel o pozůstání v tomto životě nebo odchodu, aby byl s Kristem, což, jak říká, bylo „*mnohem lépe*“ (Fil. 1,21.23).

„*Blahoslavenou nadějí*“ křesťana není smrt, ale příchod Pána a vzkříšení našeho těla. Pavel říká, že „*lkáme*“, čekající na vykoupení našeho těla a „*vzdycháme*“, abychom byli oblečeni svým „*příbytkem z nebe*“ (Řím. 8,23; 2. Kor. 5,2-3). „*V okamžení*“ budeme my všichni proměněni. Ale křesťan má to jasné očekávání, že když zemře před tímto dnem, že bude v přítomnosti Pána!

B. Reynolds, TLIN 31/7/2010

Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.

Koloským 3,1-3

Pro duchovní stav člověka je svěťáctví zřetelnějším zkušebním kamenem než jednotlivý hřích. Hřích může v našem životě přijít náhle jako následek pokušení. Pak jsme o něm předtím nepřemýšleli a potom jsme ho nenáviděli, litovali, zavrhlí a vzdali se ho. Ale když se někdo cítí doma v zábavách a snahách světa, pak se jedná o stav.

Proto činí Jan ten rozdíl: „*Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce*“; ale: „*Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm.*“ (1. Jana 2,1.15)

Mnoho křesťanů je v nebezpečí, že budou hledat radost ve stejných zábavách, za kterými běhá svět. Možná že přijali Krista jen jako umírajícího Spasitele k záchraně před soudem pro jejich hříchy. Ale nepřijali Ho vědomě a celým srdcem do svého života jako živého průvodce a Pána. – On, jenž za ně z lásky zemřel, a nyní pro ně věčně žije, jehož jsme vlastnictvím, chce s nimi chodit a mít s nimi společenství. Když se křesťané ptají: „Smím dělat toto nebo ono? Co na tom je?“, pak to ukazuje, že neznají vzácnost společenství s živým Kristem. Jinak by se ptali: „Může v tom být Kristus se mnou?“

Křesťané přemohou svět jen tehdy, když jim Kristus stačí. Když necítí puzení hledat rozptýlení a zábavu v tom, co nabízí svět.

DHIN 13/10/2015

Aj, v den postu vašeho libost provodíte a ke všem robotám svým přísně doháníte. Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby slyšen byl na výsosti hlas váš... Není-liž toto půst, který oblíbují: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopky obtěžující a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli?

Izajáš 58,3-6

Kdy se naučíme, že nemůžeme Bohem manipulovat tím, že vytváříme zdání zbožnosti? Bůh hledá skutečnost. Jeho starý lid se postil – to bylo duchovní cvičení, které se stalo řídkým, alespoň mezi křesťany dnes. Ale v těchto verších vidíme, že jejich půst nebyl podle standardů Boží svatosti. To, co dělali, mohlo vypadat zbožné před lidmi: skláněli své hlavy a prostírali si pod sebe žíní a popel. Ale dělali, co se jim líbí, a určitě ne to, co by způsobilo, aby Bůh na výsosti slyšel jejich hlas.

Půst je v podstatě výrazem sebezapření. Postít se k sváru a různici (verš 4) je toho pravý opak. Vyžadovat všechny práce znamená zajistit si, abyste dostali vše, co vám náleží. Ve více vyvinutých zemích se dnes klade velký důraz na obdržení svých práv. To nevidíme u našeho Pána. Jestliže někdo měl práva, pak On, Boží Syn, Stvořitel. Ale když přišel na svět, odložil Svá práva stranou, stal se chudým, pokořil se, zemřel na kříži, aby nás osvobodil.

Jak mnoho se máme od Něho učit! Bůh shledává dávání chleba hladovému a přijímání těch, kdo nemají domov, důležitějším, než trvání na tom, aby se vše dělo naším způsobem. Jen Jeho způsob – jak o něm čteme v této kapitole – dá pravé požehnání a radost, které uspokojí naše duše.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 3/8/2010

Duši mou občerstvuje (nebo: Napravuje moji duši), **vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.**

Žalm 23,3

Jak často jsem potřeboval napravení! Jak rychle mi přicházejí na mysl hříšné myšlenky, anebo přes mé rty přejde nepřívětivé slovo. Anebo přijde příliš rychlá reakce těla tam, kde jsem si předsevzal, že se tomuto hnutí už nikdy nepoddám.

Jak dobré je potom vědět, že On se stará o mou duši! Petrovi Pán jednou řekl: „*Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.*“ (Luk. 22,32) A jak často udělal totéž pro mne. Můžeme se spolehnout na našeho milostivého Pastýře, který nás napravuje, ale ani na chvíli se nemůžeme spolehnout na svou vlastní sílu – na to, že my Ho nezarmoutíme.

Když se jen polovičním srdcem pokoušíme poznat Boží vůli pro náš život, můžeme se lehce mýlit. Pak se chápeme iniciativy, abychom uskutečnili své plány – a končíme ve zklamání. Mysleli jsme, že to byla vůle Pána, a nyní se všechno hroutí.

Pak jsme začali hledat, kdo za to může. Když někoho najdeme, jsme spokojeni. Když ne, připisujeme vinu ďáblu. – Přesně to udělal Adam, když přestoupil Boží příkaz.

Ten velký Pastýř ovcí čeká na to, abychom Ho ze srdce následovali. Vede nás na správnou cestu – ne proto, aby nám učinil laskavost, nýbrž „*pro jméno své*“. Není Jeho porozumění lepší než naše? Nemůžeme Mu snad důvěřovat – Jemu, jenž Svůj lid za staré doby „*pásl v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je*“ (Žalm 78,72)?

DHIN 15/10/2015

1. červenec

Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci.

Žalm 60,5

Snášej spolu se mnou útrapy jako dobrý voják Krista Ježíše.

2. Timoteovi 2,3 – ČSP

Tvrdé věci, zkoušky, jsou cenné v tom, že nám zjevují nás samé a ukazují nám naši nedostatečnost a selhání. Jsou Božím postupem v díle duchovního prohlubování, které je nutné pro utváření života a charakteru. Nikdy se sami neznáme, dokud nepřijde zkouška! Potom víra a odvaha, které sálaly takovým plamenem ve chvíli nadšení, najdou svou pravou úroveň a duše je ve své nicotnosti a bezmocnosti uvržena zpět na Krista samotného, aby v Něm našla své všechno.

Jákobovy zkoušky ho přivedly ke konci se sebou. Jobovo soužení ho přivedlo k tomu, aby odhodil svou samospravedlivou důvěru v sebe. Petrův pád zlomil jeho pýchu a vlastní postačitelnost a přivedl ho k hledání své síly mimo sebe v Kristu samém. To je důvod, proč tě Pán provádí zkouškou, aby tě naprosto přesvědčil o tom, že tvé ocenění vlastní síly je zcela chybné a přehnané, a aby tě přivedl k tomu, abys mohl říci: „*Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.*“ (Gal. 2,20)

Když nám Bůh přináší zkoušky a dovoluje, abychom se dostali na tvrdá místa, vykonává pro nás více, než si uvědomujeme. Zkoušky nás: 1) učí poznávat Boží zdroje pomoci; 2) učí nás víře; 3) učí nás modlit se; 4) učí nás lásce; 5) učí nás trpělivosti a odvaze, utváří nás k tomu, abychom pomáhali druhým. Chceme z toho, co se nám děje, dostat vše, co pro nás Bůh má? Chceme být „*více než vítězi skrze Toho, který nás zamiloval*“ (Řím. 8,37 – přel.)? A chceme snášet útrapy jako dobří vojáci Ježíše Krista? Je-li tomu tak, pak od Něho jednoho dne uslyšíme: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný... Vejdi v radost pána svého.*“ (Matouš 25,21.23)

A. B. Simpson, 5/8/2010

2. červenec

List náš vy jste..., kterýž znají a čtou všichni lidé. Nebo to zjevné jest, že jste list Kristův způsobený skrze přisluhování naše...

2. Korintským 3,2.3

Apoštol Pavel nazývá věřící „Kristovým dopisem“. Na nich mají lidé mít možnost číst, kdo je Kristus. Tak má být život věřících mocným svěděním o Pánu, které podporuje a ověřuje naše ústní svědectví.

V naší době k tomu patří zvláštní odvaha, svědčit o Pánu Ježíši nejen našimi slovy, nýbrž také životem podle Jeho příkladu a Jeho měřítek. Být „Kristovým dopisem“, k tomu patří též:

- vyhradit si denně nějakou část svého času pro modlitbu a čtení Bible;
- jako manželé si zůstat věrni, a to i proti nové, nebiblické morálce uprostřed mnoha rozpadlých partnerství a přes všechny těžkosti, které jsou i v našem životě;
 - dávat své síly a čas k dispozici a pomáhat souženým;
- strpět pohanění a pronásledování, aniž bychom si naříkali, aby ti, kteří námi pohrdají nebo nás pronásledují, byli zachráněni;
- ve stáří trpělivě snášet ubývání své síly a přibývání obtíží a se srdcem plným dobroty se zajímat o blaho druhých;
- zůstat věrnými Pánu a tiše důvěřovat v Něho a Jeho milost, ať už jsou okolnosti našeho života jakékoli.

Jak často byli nevěřící lidé přitaženi živým „Kristovým dopisem“, a potom ochotně přijali Boží slovo!

DHIN 17/10/2015

3. červenec

/Bůh/ jej dal /jako/ hlavu nade všechno církvi, která jest tělo jeho.

Efezským 1,22-23

Je zajímavé a užitečné si všimnout, jak všechny ty různé linie pravdy v Božím slovu jsou nerozlučně spojeny s Osobou našeho Pána Ježíše Krista. On je božským středem vši pravdy, a každá pravda by měla najít své správné místo v naší duši, aby vykonávala svůj náležitý vliv a formující moc nad naším chozením a charakterem.

Žel, že v nás všech je sklon k tomu, abychom byli jednostranní – abychom vzali nějakou zvláštní pravdu a zdůrazňovali ji takovým způsobem, že až vadí zdravému působení některé jiné pravdy. Vezměte například velký předmět, kterým je náš Pán Ježíš Kristus jako Hlava a jako Pán. Měli bychom si všimnout, že Kristus je Hlava Svého těla, stejně jako je Pán jeho jednotlivých údů. Když na Krista myslíme jako na Hlavu, nebude to vadit pravdě o tom, že On je Pán, ale povede nás to k tomu, abychom tyto dvě věci měli v rovnováze. Když budeme myslet na Krista jen jako na Pána Jeho služebníků jednotlivě, způsobí to, že naprosto ztratíme pocit o svém vztahu k druhým v tom jednom těle, jehož On je Hlavou.

Když pravdy o Kristu jako Hlavě a o **jednom těle** dostanou své správné místo v naší duši, nebudeme zjevovat nezávislost, ale naše chození a naše cesty budou ukazovat, že věříme, že se dotýkají každého údu Kristova těla na zemi. Plně si uvědomíme, že každý z nás ve své individuální cestě a službě je odpovědný „jednomu Pánu“ a že jsme údy „jednoho těla“ skrze „jednoho Duča“ (Ef. 4,4-5), a že jsme takto spojeni s „jednou Hlavou“ v nebi. To je pravda stejně tak dnes, jako to byla pravda, když apoštol psal Epištolu Efezským. *C. H. Mackintosh, TLIN 6/8/2010*

4. červenec

A jak vzal tu knihu, hned těch čtvero bytostí a těch čtyřiaadvacet starších padlo před tím Beránkem... A zpívali píseň novou, řkouce: hoden jsi vzítí tu knihu, a otevřítí pečeti její. Nebo jsi zabít, a vykoupils Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu. A učinil jsi je Bohu našemu krále a kněží, a budou kralovati na zemi.

Zjevení 5,8-10 - přel.

Beránek jako zabitý (3)

Když se Beránek chystá otevřít knihu Božích soudů, padají před Ním s velebením starší a ty čtyři živé bytosti. Přitom Jan vidí v rukou starších harfy a zlaté nádoby plné **kadidla** – obraz modliteb svatých na zemi, které jsou podporovány od starších, těch již oslavených věřících. To je svědectví o zvláštní účasti věřících v nebi s ještě žijícími svatými na zemi. Harfy ale doprovázejí píseň vykoupených v nebi.

Jan slyší **novou** píseň – výhled na budoucnost svatých. Obsah jasně ukazuje, co Beránek učinil pro **ně samé** a co učinil z **nich**: krále, kněze a vládce nad zemí. A přece o tom mluví jen ve třetí osobě. Proč?

Nejen starší v nebi, nýbrž také pronásledovaní svatí na zemi, jejichž modlitby podporují, jsou povoláni k tomu, aby byli králi a kněžími a vládci. – K tomu hledí starší od sebe pryč na Beránka: Jsou zcela naplněni Jeho slávou a obdivují cestu, na které Beránek tuto slávu získal a naplnil Boží radu.

DHIN 18/10/2015

Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté.

2. Timoteovi 3,16

Jsou Satanovy řeči, to, co mluvili zlí lidé, a podobenství našeho Pána všechny stejně inspirované? Bezpochyby. Inspirace se vztahuje na to, co je napsáno, ne na to, co je řečeno nebo uděláno. Zlí lidé nebyli Bohem inspirováni, aby říkali zlé věci, ale psaný záznam o nich je inspirován. A trváme na slovní inspiraci. Písmo se skládá z písmen a slov, a to, co je napsáno, je inspirováno, neboli Bohem vdechnuto „*slovy... kterým vyučuje Duch svatý*“ (1. Kor. 2,13). Kdyby to byla inspirace myšlenek, ponechávající pisateli, aby užil svůj vlastní jazyk, jakou bychom potom měli jistotu, že vlastníme pravdu, jak byla dána Bohem? Musela to být slovní inspirace u proroků, neboť ti psali věci, kterým sami nerozuměli (1. Petra 1,10-12).

Někteří mají těžkost s tím, aby sloučili lidský prvek s inspirací, ale my zde nevidíme nejmenší nesnáz. Duch Boží je svrchovaný ve Svě volbě nástrojů. Způsobil, aby se mocná Pavlova mysl odrážela v jeho spisech, tak jako Janovo vřelé srdce v jeho spisech. Duch užívá lidskou nádobu, chrání ji ve sdělování pravdy, a přece nevylučuje individualitu a charakter té osoby.

Ale dost. Jsme si tak jisti, že ve své Bibli máme Boží slovo, jako že slunce svítí na nebi. Která jiná kniha kromě Bible může vysvětlit hádanku mravního zmatení, které všude existuje? Která jiná kniha změnila tisíce opilců a zlodějí v bohabojné muže a ženy a obrátila jejich kdysi zlé domovy v místa pokoje a radosti? Je to ta jediná Kniha, která je zjevením Boha a je od Boha. Bible je mapa pro život na naší zmotané cestě. Vede nás stále kupředu, vzhůru k branám z perel, ano, dovnitř jaspisových zdí nebeského Jeruzaléma.

W. Scott, TLIN 7/8/2010

Proměňuje bouři v utišení, takže umlkne vlnobití jejich.

Žalm 107,29

Bouře, to může být nemoc, nehody, ztráta milovaného člověka, výpověď v práci nebo výpověď nájemní smlouvy, nezaměstnanost, finanční těžkost, vyhoření, urážlivá slova, nepochopení, nelaskavost, spor, skleslost nebo bezmocnost, neklid, zármutek, stáří, deprese.

Utišení, to naproti tomu je pokoj, vyrovnanost, radostnost, spokojenost, vděčnost, radost, klid, víra, důvěra a síla.

Pro cestu od bouře k utišení potřebujeme Jeho, našeho Pána. Utišení bouře nemůžeme dosáhnout sami o sobě, nemůžeme se ho sami dopracovat. Tady musí zasáhnout Pán nad větrem a vlnami a změnit to. Jen Jeden může zkrotit moc bouře, může myšlenkám a starostem nasadit pouta a vést nás k „*břehu žádostivému*“ (Žalm 107,30). Cožpak neporučil moři: „*Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého.*“ (Job 38,11)? A nemyslel na Noého a nejednal? „*Pročež uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody, a zavříný jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest přívál s nebe.*“ (1. Mojžíšova 8,1.2) Jenom Jeho poslechl vítr a vlny: „*I spokojily se a stalo se utišení.*“ (Lukáš 8,24)

Přestala snad dnes Jeho síla? Stal se slabým? Nikoli, bez proměny platí: On proměňuje bouři v utišení; On zcela obrací situace; On mění; On uklidňuje. Bez proměny „*činí veliké věci, avšak nemůžeme rozuměti, jak*“ (Job 37,5). To platí – a to může naše skleslá, zesláblá srdce uklidnit i dnes.

DHIN 19/10/2015

Tedy vyšel Ježíš ven, nesa tu korunu trnovou, a ten plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj, člověk.

Jan 19,5

Zdá se to být udivující, že Pán Ježíš, věčný Boží Syn, dovolil Svým vlastním stvořením, aby s Ním nakládala s takovým záštiplným opovržením. Korunovali Ho, protože tvrdil, že je král, ale korunovali Ho trním, znamením zlořečení, a vložili na Něho purpurový plášť. Pilát, římský soudce, Ho představil lidu se slovy: „Aj, člověk.“ Mohl docela dobře říci „Ten Člověk“; On je Člověk Božích rad, hodný věčného velebení. Ale přední kněží a úředníci lidu, ti, kteří v Něm měli rozeznat majestátní Boží slávu, se zlostnou nenávistí a zuřivostí volali po Jeho ukřižování. Jak je možné, že ti, kteří byli poctěni jako vládci nad Božím lidem, byli vůči Němu vedeni takovou nenávistí, že žádali, aby byl zabit?

Ale římský zákon zakazoval Židům provádět rozsudek smrti, a Židé byli rozhodnuti učinit Piláta zodpovědným za vynesení rozsudku smrti. Prohlašovali, že podle jejich zákona má Kristus zemřít, protože se činil Božím Synem. Nenáviděli pravdu, že On je Boží Syn, a žádali Jeho ukřižování od soudce, který věděl, že jsou vedeni závistí.

Pilát kapituloval před jejich bezcitným požadavkem a vydal rozkaz, aby Boží Syn byl ukřižován! Tak byli Jeho smrtí vinni nejenom vůdcové Židů, ale i Řím. Národ, který se chlubil nestrannou spravedlností, se sám zapletl do nejhoršího zneužití spravedlnosti v historii. Nápis na kříži byl skutečně napsán v latině, řečtině a hebrejštině, a tak ukazoval, že všichni lidé jsou ve svých představitelích zahrnuti v té hrozně věci nenávisti vůči Božímu Synu – ať politický svět (latina), intelektuální svět (řečtina) nebo náboženský svět (hebrejština).

Ale Kristus vstal z mrtvých!

L. M. Grant, TLIN 9/8/2010

Zdaliž tím nezhřešil Šalomoun král Izraelský? ...Kterýž byl milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bůh králem nade vším Izraelem, však i toho k hříchu přivedly ženy cizozemky.

Nehemiáš 13,26

Ne o mnoha lidech říká Bible výslovně, že je Bůh miloval. Čteme to o Danielovi, o Jákobovi, o apoštolu Janovi a o sourozencích v Betanii. Abraham je třikrát nazván „*přítelem Božím*“. Také bohatého mládence Pán „*miloval*“ (Marek 10,21).

Šalomoun je už při svém narození nazván „milovaný Hospodinův“. Čteme tam: „*A Hospodin miloval jej.*“ (2. Sam. 12,24. 25) A v Šalomounově životě se ukazuje odpověď na tuto lásku: „*Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodě v příkázáních Davida otce svého.*“ (1. Král. 3,3)

Také my, věřící dnes, víme, že nás Bůh miluje. Dal za nás Svého Syna. A nyní Jeho srdce očekává naši vstřícnou lásku. Jakou dáme odpověď?

Šalomounův příběh není v tomto bodě u konce. V 1. Královské 11,1 čteme: „*V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé.*“ A pak to šlo krok za krokem s kopce dolů. Ty ženy přitáhly jeho srdce k jiným bohům. Bůh šel za ním a varoval ho, ale on „*neostříhal toho, což byl přikázal Hospodin*“. Tu mu Bůh musel ohlásit soud. Avšak ani teď nečteme, že by se Šalomoun obrátil.

Neměl by nás tento příběh varovat? Jak snadno opouštíme i my „*svoji první lásku*“! Jiné priority určují náš všední den; Jeho ale stavíme do pozadí. – Ach, kéž bychom alespoň potom přece slyšeli, když nás Bůh varuje! Když se k Němu obrátíme, budeme opět zakoušet Jeho lásku. A šťastni zpozorujeme, že také my Jej trochu opět milujeme.

DHIN 21/10/2015

Místo toho, že jsi byla opuštěná a v nenávisti, tak že žádný skrze tebe nechodil, způsobím důstojnost věčnou, a veselí od národu do pronárodu. Nebo sáti budeš mléko národů;... i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel tvůj silný Jákobův... Nebude více slyšáno o bezpráví v zemi tvé..., ale bude Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou... Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky dědičně obdrží zemi..., dílo rukou mých, abych v něm oslavován byl.

Izaiáš 60,15-21

Jaký protiklad je mezi tím, co dělá člověk, a co působí Bůh! Po mnoha staletích rozptýlení mezi národy se před více než sto lety židovský lid pod vedením sionistů opět začal usazovat v Palestině, aby obnovil svůj národ. Uprostřed velkého tlaku a nesnází byl v květnu 1948 opět vyhlášen Izrael. Téměř okamžitě jej napadly armády sousedních národů a chtěly tento nový národ zničit a zahnat Židy do moře. Nebyli v tom úspěšní. Od té doby Izrael bojoval za svou existenci při více příležitostech a v minulých více než šedesáti letech byl předmětem mnoha proslovů a rezolucí Spojených národů.

Je jasně vidět, že nejlepší snahy židovského lidu znovu obnovit svůj národ neměly úspěch v tom, aby přinesly slavné výsledky, které Bůh zaslibuje skrze Svého proroka. Izrael není radostí pro své sousedy. Ačkoli je Izrael velmi podporován Spojenými státy a Židy po celém světě, je dalek toho, aby „*sál mléko národů*“. Mnoho Židů je světských, ba dokonce jsou ateisté. Jen málo jich je skutečně spaseno. Násilí nepřestalo.

Jaký to bude den, když Hospodin bude jejich věčné světlo, jejich Bůh bude jejich slávou a všechen lid bude spravedlivý! Jak vzácné je to zaslíbení: „*Já Hospodin časem svým brzo způsobím to.*“ (22. verš)

E. P. Vedder, Jr., TLIN 10/8/2010

A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v soužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem.

1. Samuelova 22,2

Jaký zvláštní zástup těch, kteří se shromažďují v jeskyni Adulam kolem Davida! Nemůžeme v tom poznat obraz toho pravého Davida a těch, které k sobě vyvolal ze světa?

Jaké společné zájmy mají ještě tito opovrhovaní lidé s králem Saulem? Žádné! Našli nový střed; a společenství s Davidem je odděluje od všeho jiného. Ať se nacházeli v jakémkoli bídém, ubohém postavení, nyní jsou Davidovi služebníci a on je jejich kníže. To jim propůjčuje zcela nový charakter. Vždyť se postavili na stranu pomazaného Božího. Jeho zájmy se staly také jejich zájmy. Unikli vládě a vlivu Saula a nalézají se nyní ve společenství se zavrženým králem. Jejich dluhy, jejich soužení, jejich zahořklost – vše je zapomenuto. Láska a přízeň Davida jsou v přítomné době jejich radostí, a jeho budoucí vláda je jejich nadějí pro budoucnost.

Právě tak to má být dnes s námi. Skrze Boží milost a vedení jsme našli cestu k Pánu Ježíši, Pomazanému Božímu, který je ve světě ještě zavrhován. Odpustil nám všechny viny, odejmul všechnu hořkost a bázeň. – A my? Shromažďujeme se nyní v srdečné lásce a vděčnosti kolem Vůdce a „*Původce našeho spasení*“? (Židům 2,10) Obrátili jsme se ke světu zády? – V celém našem životě by mělo být znát, že hledíme s velkou radostí vstříc tomu okamžiku, kdy náš „David“ vstoupí na trůn!

DHIN 22/10/2015

Tento jest ten Syn můj milý, toho poslouchejte. A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám.

Lukáš 9,35-36

Učedníkům bylo dovoleno vidět slávu Krista na svaté hoře, dříve než přijde chvíle Jeho zjevení. Tehdy nerozuměli dosahu tohoto výjevu. Protože jsme nebyli povoláni, abychom se na něj dívali s nimi, známe jej jen na základě jejich svědectví. Ale i my nyní vlastníme výjev slávy, neboť je řečeno: „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*“ (2. Kor. 3,18)

Když se Petr díval na Mojžíše a Eliáše, zapomněl na Kristovu prvotnost. Řekl: „*Udělejme tři stánky.*“ Když je spojil s Ním, chtěl ve skutečnosti postavit zákon a proroky na jednu úroveň s Kristem. A mnozí z nás činí nevědomky totéž. Duch obrací náš pohled ke slávě království. Tělo snižuje tuto slávu na úroveň padlého člověka. Učedníci slyší, co přítomnost Syna vyvolala z Otcových rtů – výrok, který nás vede do tajemství Jeho srdce: „*Tento jest ten Syn můj milý, toho poslouchejte.*“

Takové je naše přítomné požehnání. Bylo nám dovoleno sdílet Otcovo tajemství. Taková důvěrná blízkost k Němu nemůže být převýšena ani ve věčném stavu – ačkoli potom bude mnohem dokonaleji prožívána. Uvidíme tam celé zjevení Kristovy slávy; budeme viděni v této slávě, ale nyní jsme účastníci Otcových myšlenek zjevujících Syna. Když nasloucháme tomuto hlasu, stále více budeme poznávat, co Otec je pro Něho a pro nás.

H. R. Rossier, TLIN 12/8/2010

Byl pak Hospodin s Josefem, a všechno se mu šťastně vedlo... Pán jeho... představil ho domu svému, a všechno, což měl, dal v ruku jeho. ... Požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Josefa.

1. Mojžíšova 39,2-5

To zní téměř dokonale! Tu jeden všechno, co má, vkládá do rukou někoho druhého. Tomu druhému se vše daří. Boží požehnání je všem zjevné. – To může přece být jen předokoušení nebe!

Putifar koupil Josefa. Viděl, že je úspěšný a že Bůh dává prospěch všemu, co dělá. Tu vzal všechno, co měl, a svěřil to Josefovi. A Bůh požehnal jeho domu kvůli Josefovi. Cítíme úspěch a požehnání, ale také Putifarovu důvěru k jeho otrokovi. Ale blížilo se neštěstí. Putifarova žena chtěla Josefa svést. Ten však řekl „ne“ a utekl. Byl pomluven, odsouzen a uvržen do vězení.

Bůh dává i nám časy požehnání: ve škole dobré známky, dobré přátele po našem boku, zajímavé zaměstnání, radost v manželství, zdravé děti. Jsme vděční a těšíme se z Božího požehnání. Ale náhle se všechno zvrátí. Propuknou problémy a postaví náš život na hlavu. Předtím pokojná situace se obrátí v opak. Cítíme se pevně drženi jako v nějakém vězení. – Co se stalo? Odtáhl Bůh Svoji ruku zpět?

Josefův čas s Putifarem začíná takto: „*Byl pak Hospodin s Josefem.*“ A končí ve vězení týmiž slovy: „*Byl pak Hospodin s Josefem.*“ (verše 2 a 21) To je působivé. Při vši změně, všem zmatku a vši ztrátě pro Josefa platilo: Pán, Jeho blízkost a Jeho náklonnost zůstaly stejné. – Při každé změně v našem životě to také pro nás smí být slibem a povzbuzením!

DHIN 23/10/2015

Ale chlubití mi se není dobré, nebo přišel bych k viděním a zjevením Páně. Zním člověka v Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom těla, nevím, Bůh ví), kterýž byl vtržen až do třetího nebe.

2. Korintským 12,1-2

Apoštol Pavel byl „nucen“ mluvit o tom, že byl vtržen do třetího nebe, kvůli falešným apoštolům, kteří nečestně kritizovali jeho apoštolství, a protože Korintští naslouchali jejich očerňování (2. Kor. 12,11).

Ale kromě bezprostředního důvodu kvůli shromáždění v Korintu tu je jasná lekce pro každého věřícího, a tou je, že **tělo je nepolepšitelné**. Nezáleží na tom, jak vysoká je naše duchovní zkušenost, tělo jí není zlepšeno. Mysleli bychom si, že když Pavel byl přiveden tak blízko k Bohu, do samého ráje, že už nebude mít žádné těžkosti s tělem. Není tomu tak! Ve skutečnosti tělo chtělo užít právě tu zkušenost, aby se nadýmalo! Pavel říká, že nebezpečí pro něho bylo dvojí: předně že druzí o něm budou smýšlet výše, než by měli, a za druhé, že on sám se bude „*pozdvihovat nad míru*“ (verš 7). Aby tomu předešel, dal mu Pán „*osten do těla*“. Toto soužení ho udržovalo před vyvyšováním sebe a učilo ho opírat se o dostatečnost milosti Pána (verše 7-9).

Pavel byl „*člověk v Kristu*“. To je požehnané postavení, které je pravdivé a platí pro každého věřícího v Pána Ježíše Krista! Co je **stejně** pravda o nás, jako to byla pravda o apoštolovi, je, že tělo je stále ještě v nás. Můžeme být činní v křesťanském díle a snad vidíme i požehnání na své práci. Můžeme také mít hluboká duchovní cvičení a zkušenosti, ale **tělo není nikdy polepšeno**. Pán dovoluje zkoušky a soužení, abychom důvěřovali v Jeho milost, která dostačí pro vše, a ne ve svou duchovnost.

B. Reynolds, TLIN 17/8/2010

Proto když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ryncích, aby chválení byli od lidí.

Když byste se pak postili, nebývejte jako pokrytci zasmušilí; neboť pošmuřují tváří svých, aby vědomé bylo lidem, že se postí.

Matouš 6,2.16

Pro věřící to je výsada, že mohou druhým udělovat něco z pozemských statků, které nám Bůh svěřil ke správě.

V Matouši 6 nám Pán Ježíš ukazuje, v jakém smýšlení to máme dělat: „*Netrub před sebou.*“ Nuže, to sotva bude náš zvyk. Ale skutečně jsme nikdy nedoufali, že budeme od lidí viděni, když jsme druhým dali něco ze svých hmotných statků nebo ze svého času? – „*Nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá, ... Otec pak tvůj, který vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.*“ (verše 3 a 4)

„*Nebývejte zasmušilí,*“ dodává Pán Ježíš, když se obrací k těm, kteří se postí. – Když zde Pán poučuje učedníky o půstu, je třeba dbát toho, že hluboký smysl Jeho slov jde daleko za dobrovolné zřeknutí se potravy.

Je mnoho věcí, které bychom někdy měli z lásky k Pánu dát stranou jako příležitost přinést „oběť“. Máme proto „*být zasmušilí*“? Naopak. Když se člověk ze srdce kvůli Pánu něčeho vzdá, nečiní ho to smutným, nýbrž plní ho to radostí. Něco takového by se nemělo jevit jako oběť, která je od nás vyžadována. Našemu srdci by mělo plně dostačovat vědomí o souhlasu našeho Otce, „*který vidí v skrytě*“!

DHIN 24/10/2015

Ó bys protrhl nebesa a sestoupil..., abys v známost uvedl jméno své nepřátelům svým a aby se před tváří tvou národové třásl!... Ó vzhlédni, prosíme, všichni my lid tvůj jsme. Města svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno. I zdalíž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi trápití budeš?

Izaiáš 64,1-2,9-12

Toto hlasité volání zjevného zoufalství zbožného ostatku Izraele slyšíme v těchto závěrečných kapitolách Izaiáše, a také ve více Žalmech. Jejich trápení je žene k Pánu. Vzpomínají a připomínají si Jeho velkou dobrotivost, Jeho milosrdenství a množství Jeho přívětivosti ve své minulé historii. Uznávají: *„Hřešili jsme..., jsme jako nečistý my všichni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše.“* Slyší Bůh? Jistě slyší. *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1. J. 1,9) Šalomoun se při zasvěcování chrámu modlil a prosil Boha, aby odpustil, když Jeho izraelský lid zhřeší a navrátí se k Němu celým svým srdcem a bude činit pokání a vyznávati svůj hřích a pokorně Ho prosit. Vidíme Daniele, jak to velmi dojemným způsobem činí v 9. kapitole své knihy. Boží osobní odpověď Danielovi byla okamžitá. Obdivuhodně mu otevřel budoucí události způsobem, že to stále ještě je klíčem pro naše porozumění proroctví.

Volání Božího lidu a jeho vzdychání se vždy dotýkaly Jeho milosrdného srdce. On je vždy tentýž, a tak si můžeme být jisti, že odpoví i na naše volání i na volání budoucího ostatku.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 17/8/2010

Pak jsem měl vidění a uslyšel jsem hlas mnoha andělů okolo trůnu a těch živých bytostí a těch starších, jejich počet byl desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců, a říkali mocným hlasem: „Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.“ A všechno stvoření, které je v nebi, na zemi, pod zemí i na moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úcta, sláva i moc na věky věků!“ A ty čtyři živé bytosti říkaly: „Amen.“ A starší padli na tvář a poklonili se.

Zjevení 5,11-14 – ČSP

Beránek jako zabitý (4)

Po velebení starších s jejich „novou písní“ vidí Jan zástup nesčíslných nebeských andělů, a pak v dalším okruhu celé stvoření, kteří rovněž oslavují Beránka. Ti všichni přinášejí Beránkovi chválu, čest, moc a slávu. Obdivovali jistě s údivem ty velké věci, ale ani sami nezakusili vykoupení, ani nepřišli do takového úzkého vztahu k Bohu a k Beránkovi jako vykoupení věřící.

Ty čtyři živé bytosti nato dávají své souhlasné Amen, což znamená: „Ano, vpravdě to je tak!“ A starší padají v žasnoucím velebení. Jaká je to obdivuhodná, slavná scéna! Málo tahy načrtává naši budoucnost ve slávě.

Máme zde jakoby předehru k veřejnému oslavení Pána, dříve než začne období soudů. Tu i samo němé stvoření v zemi bude oslavovat Stvořitele.

DHIN 25/10/2015

Požehnaný Hospodin, skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.

Žalm 144,1

Je jeden rys, který je společný všem těm, kteří byli Bohem cvičeni pro Jeho službu: měli co činit s Ním v soukromí, dříve než se stali známými v očích lidí. Protikladem k tomu je neklid těla, které se snaží přitáhnout pozornost, dříve než duše měla tuto nutnou kázeň. Běží, aniž byli poslání; a museli se učit znát sami sebe vlastními bolestivými selháními. Jestliže Pavel je vyvolenou nádobou Pána, aby nesl Jeho jméno, jeho výcvik je ve škole zkoušky: „*Já zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé.*“ (Sk. 9,16) Tak má Bůh pro Svoji službu Svě skryté způsoby cvičení.

Stejně tak tomu bylo s Davidem. Davida nalézáme nejdříve v naprostém skrytu – ani jeho bratři o něm nemají vysoké mínění, ani jeho otec; je pryč od rodiny, hlídal ovce; nebyl ani považován za hodna, aby byl pozván k oběti. Ale nebyl na poušti sám. Byl tam pod Božím vyučováním. Byl připravován pro veřejnou službu ve skryté škole Toho, jenž nehledí na vnější tvářnost a jenž nehledí na to, na co hledí člověk.

Nuže tak tomu musí být s námi. Musí tu být život před Pánem. Pokud naše duše nejsou před Ním cvičeny, nepoužije nás jako nástroje ve Svě službě. My si snad myslíme, že ano, ale nebude tomu tak. Bůh chce vždy mít v soukromí co činit s duší, kterou má v úmyslu užít veřejně ve Svě službě. Výtečná moudrost našeho Boha v tom může být viděna v historii Jeho nejpřednějších služebníků. Jejich přípravou byl život v skrytu před Tím, jenž je tak nekonečně větší než všichni, totiž před živým Bohem!

J. L. Harris, TLIN 18/8/2010

I vyšel ten druhý učedník, který byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou i uvedl tam Petra.

Jan 18,16

Petr byl ve „dvoře nejvyššího kněze“ na chybném místě. On, který byl s Pánem „*hotov i do žaláře i na smrt jíti*“ (Lukáš 22,33), utekl se všemi učedníky, když se Pán nechal Svými nepřáteli svázat. Později šel za Pánem „*zdaleka*“ (Matouš 26,58).

Dále zjišťujeme, že „*ten druhý učedník*“ přece byl také ve dvoře nejvyššího kněze, ale Pána nezapřel. To ukazuje Petrovo jednání jako ještě vážnější a ukazuje nám jeho neopatrnost, neboť zjevně se „*ten druhý učedník*“ neusadil u ohně z uhlí, i když byla studená noc. Anebo to snad byla jen jeho známost s nejvyšším knězem, která způsobila, že na tomto místě nebyl tak nápadný jako Petr? Boží slovo o tom mlčí. Víme jen, že „*ten druhý učedník*“ – zjevně jím byl apoštol Jan – zůstal uchráněn, a Petr nikoli.

Z toho se můžeme učit následujícímu: Může se stát, že se cítím svobodný jít na nějaké určité místo anebo udělat něco určitého, a že mi to také není ke škodě. Ale když dopomohu někomu druhému, aby udělal totéž, může se to pro něho stát osidlem. Jak pečlivě bychom proto měli myslet na to, abychom nikdy nepřiváděli jiné věřící, především mladé, do situací, na které jejich víra nemůže stačit!

DHIN 27/10/2015

Ale povalí se jako vody soud, a spravedlnost jako potok silný.

Amos 5,24

V celém Písmu je souhlasné učení, že „*poslouchati lépe jest, nežli obětovati*“ (1. Sam. 15,22). Náboženské povinnosti jsou často vykonávány obřadným způsobem, zatímco jsou zároveň záležitosti praktické spravedlnosti zcela ignorovány. Náš Bůh vyžaduje od Svého lidu spravedlivé jednání.

Amos musel ve své době stavět proti sobě vysoké vyznání a nízkou praxi. Řekl národu, že Hospodin opovrhne jejich svátky a nechce přijímat jejich oběti (Amos 5,21-22). Nazval jejich klanění „*hlukem*“ a nemohl slyšet jejich hudbu (verš 23). Důvod toho byl, že ačkoli povinně přinášeli oběti libé vůně Hospodinu (verš 22), klaněli se též pohanským božstvům a utiskovali chudé (Amos 2,6.7; 5,26.27). Izaiáš mluvil podobným tónem jako Amos a říkal, že Hospodin je „*unaven*“ jejich obětmi, a vyzýval je, aby „*přestali zle činiti*“ a „*učili se dobře činiti*“ (Iz. 1,16-17). Pán Ježíš vyslovil „*běda*“ nad farizeji ve Svých dnech proto, že byli velmi pečliví v malých podrobnostech klanění, ale opouštěli „*to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost*“ (Matouš 23,23).

Obraz, který Amos užil k popsání zbožného života u vyznávajícího Božího lidu, je obraz hojných vod, plynoucích a vystupujících z nás každý den v nikdy nekončícím „*potoku silném*“. Podrobnosti velebení jsou důležité, jak Pán Ježíš řekl: „*Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti.*“ (Matouš 23,23) Ale toto musí být kombinováno se skutečností, osobní svatostí a spravedlivým jednáním vůči druhým. „*Synáčekové, nižádný vás nesvod. Kdo činí spravedlnost, spravedlivý jest, jako i on jest spravedlivý.*“ (1. Jana 3,7)

B. Reynolds, TLIN 21/8/2010

Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým, všelikou péčí svou uvrhouce na něj. Nebo on má péči o vás.

1. Petra 5,6.7

Pokořit se – po tom dnes v naší společnosti není poptávka. Sám sebe před někým druhým ponížit nebo snížit se nehodí do doby svobody a rovnoprávnosti. Dnes se od člověka očekává jasné sebevědomí.

Nuže, náš dnešní verš nás nevyzývá, abychom se pokořovali jen tak před někým, nýbrž před Bohem. Ani to není lehká věc. A přece je to dobré a pro nás potřebné. Když uvrhneme své starosti na Boha, pokorně uznáváme, že On ve Své moci stojí nade vším a že my své problémy bez Něho nemůžeme vyřešit. Toto doznání naší slabosti je předpokladem pro to, aby Bůh mohl být bez překážek činný.

Biblické slovo neslibuje nějakou „rychlou pomoc“. Avšak když své starosti uvrhneme na Něho, nemusíme je už jako břemeno vláčet s sebou. A Bůh má úmysl nás v pravý čas povýšit. Kdy tento okamžik přijde, nevíme. I to je součástí našeho pokoření se před Bohem, abychom Mu nepředepisovali žádný čas! Přenecháváme Mu „jak“ a „kdy“.

Dokonce ani není řečeno, zda ještě na zemi prožijeme, že nás vyjme z těžkého postavení, které nás tíží, nebo že nás „povýší“. Nejpozději u Něho ve slávě budeme zbaveni všech těžkostí.

„Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratři moji, vezměte proroky, kteří mluvivali ve jménu Páně,“ říká Jakub (kap. 5,10). Mnozí z nich nezakusili povýšení v době života, ale často intenzívně prožili, že Bůh má o ně péči.

DHIN 28/10/2015

Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v něho.

Žalm 2,12

Možná žádná kniha není více známá než Kniha Žalmů. Ale možná, že žádné knize není méně rozuměno. Obvykle se na ni hledí jako na obsahující jen zbožná cvičení. Jistě je v Žalmech vyjádřeno srdce tak, jako nikde v Boží knize. Ale za zbožným pohledem leží prorocký pohled. A není-li toto viděno, je v Žalmech mnohé, čemu nemůže být nikdy porozuměno. Celá Kniha hledí kupředu ke dni Pána, kdy Bůh opustí Svůj současný postoj zdrženlivosti a ještě jednou zasáhne do věcí lidí. Tématem 2. Žalmu je Kristovo budoucí zjevení. Duch se v počátečních verších ptá, proč lidé tak zuří proti Hospodinu a Jeho Pomazanému a proč jsou rozhodnutí od sebe zavrhnout jejich svazky. Lidskému bezmocnému bouření se Hospodin směje a trvá na tom, že On přece ustanovil Svého Krále nad Svou svatou horou Sion. Když přijde ta chvíle, aby Kristus požádal o Svě dědictví, začne dílo soudu a každý nepřítel bude smeten z Jeho cesty.

Při pohledu na to Duch ve verších 10-12 dává lidem radu: „*Srozumějte.*“ – „*Líbejte Syna, aby se nerozhněval a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v něho.*“ Kristus je jediné útočiště pro hříšníky. On trpěl za hříchy a jediné v Něm můžeme doufat. Až se zjeví, nenajde se před Ním žádné útočiště. Ale útočiště v Něm mohou nalézt všichni, kdo touží utéci budoucímu hněvu. Ale jestliže nám Jež Písmo takto představuje jako útočiště před božským hněvem, není On nutně Bůh? On, jenž byl kdysi zabit, je skutečně náš Pán a náš Bůh, provždy hodný velebicí lásky našich srdcí.

W. W. Fereday, TLIN 24/8/2010

A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej.

Jeremiáš 45,5

Tak musí mluvit Jeremiáš k Báruchovi. Ten prokázal svou věrnost Bohu tím, že přes nepřátelství mnoha Židů se přidržel Jeremiáše. Báruch také napsal Jeremiášova slova. Avšak ani u krále, ani u lidu nenalezl uznání. Toto odmítnutí Báruch hluboce pociťuje. *„Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin zármutku k bolesti mé. Ustávám v úpění mém, a odpočinutí nenalézám.“* (Jer. 45,3)

Také jsme klesli na mysli? Očekávali jsme velké věci? – Pro Boha nebo pro sebe? – Jestliže jsme je očekávali pro Boha, pak nebudeme zklamáni. Bůh učinil velké věci ke Svě cti, a to způsobem, který bychom nikdy neočekávali: Poslal Svého milovaného Syna, který za nás zemřel. Jeho smrtí byly zachráněny nesčetné cenné duše. Bůh Jej vzkřísil z mrtvých a dal Mu místo po Svě pravici.

Může se stát, že některý věřící si sám pro sebe od bezbožného světa nic nepřeje. Ale může se dostat do jiného osidla: Chce dělat velké věci pro Boha – a tímto způsobem učinit své vlastní jméno velkým!

Učedníci Pána upadli do tohoto osidla: Rozmlouvali mezi sebou *„kdo by z nich byl největší“* (Lukáš 9,46). Tu Pán postavil do jejich středu dítě a opravil jejich postoj. Ale učedníci na toto naučení zapomněli. Krátce před ukřižováním Pána propukl ten sobecký svár opět. Pán jim musel říci, že tato ctižádost je obvyklá ve světě. On sám ale nepřišel, aby ukazoval Svoji velikost, nýbrž aby v jejich středu byl *„ten, který slouží“* (Lukáš 22,27). A to měl být také jejich cíl.

DHIN 30/10/2015

A v církvi Bůh ustanovil nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele, potom moci, potom dary uzdravování, pomoci, vedení, druhy jazyků. 1. Korinským 12,28 – ČSP

Mezi těmito dary čteme o „*pomocích*“. To je velmi milé slůvko: „*pomoci*“. Je mnoho lidí, kteří mohou být pomocí ve shromáždění, kteří snad nejsou vlastníky nějakého velkého daru. Je velmi milé být „*pomoci*“ a je to velmi milostivé, že Bůh nám dovoluje, abychom byli „*pomocemi*“ jeden druhému, stejně jako i pomocníky pod Jeho vedením. Byl jsem kdysi velmi zasažen slovy v 5. kapitole Soudců. Byla tam velká krize v historii Izraele a vidíme určitou společnost, která nepomohla. „*Zlořčte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořčte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.*“ (Soudců 5,23)

Je to velká věc být vždy volný, čerstvý a prostý v srdci a připraven být v ruce Páně k činění právě toho, co On chce dát k činění. Každý z nás má své vlastní místočko k uplatnění pro Boha a je dobré pamatovat na slova našeho Pána, když „*opouštěl dům svůj, a poručiv služebníkům svým vladařství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl*“ (Marek 13,34). My všichni můžeme být „*pomocemi*“. Pán nám každému dává příležitost, abychom ve svém malém koutku mile a prostě sloužili Jemu a Jeho lidu. Ať máme ty a já jakýkoli dar, ten může být rozmnožen, a jestliže nemáme nějaký zvláštní dar, rád bych věděl, zda máme žádostivost ve smyslu 1. Korinským 12,31. Jsi žádostivý v tomto směru? Žádáš si „*lepších darů*“? Kéž by tu bylo více oddanosti Pánu, více vyhledávání od Něho, abychom mohli být pomocníky Jeho svatých. Jsem si jist, že by tu bylo více darů, než tu je. Apoštolovo napomenutí je velmi pozoruhodné.

W. T. P. Wolston, TLIN 27/8/2010

Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal. Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.

Žalm 139,1.2

Boží vševědoudnost

Člověk nemůže vyzpytovat Boží Bytost. Ale Bůh se zjevil ve Svém Slovu, takže můžeme poznat něco z Jeho velikosti a vyvýšenosti. Představuje se nám jako Ten, který všechno ví a všechno zná. Význam toho se nám správně ujasní, teprve když vidíme Jeho vševědoudnost v protikladu k našemu omezenému vědění:

Víme, co vidíme. – Bůh vidí také to, co je pro lidské oko nerozeznatelné. Jeho oči probíhají celou zemi (2. Par. 16,9). Není odkázán na světlo, aby viděl.

Víme, čemu jsme se naučili. – Bůh se nemusel nikdy ničemu učit. On je „*věděním dokonalý*“ (Job 36,4 – přel.).

Víme, co jsme slyšeli. – Bůh zná také ta slova, která jsme ještě nevyslovili, včetně pohnutek a přemýšlení našich srdcí (1. Korinským 4,5).

Víme, co bylo v minulosti. – Bůh vidí do budoucnosti. Ví, co bude zítra, a jak se všechno bude vyvíjet. Jeho vědění není vázáno na čas. Už před stvořením světa znal každou podrobnost mého a tvého života.

My zapomínáme mnohé z toho, co jsme jednou věděli. – Bůh nezapomene nic.

Toto dokonalé Boží vědění by nám mohlo působit strach, máme-li ve svém životě temné body, které bychom raději viděli skryté. Ale toto vědění nás může také utěšit, protože nad námi stojí Ten, který nás miluje a který používá Své neomezené vědění v náš prospěch. Ten vševědoud Bůh je **pro** nás!

DHIN 2/11/2015

By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? Avšak cesty své před obličej jeho předložím. Job, 13,15

Já vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červi zvrtali, však vždy v těle mém uzřím Boha. Kterého já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný. Job 19,25-27

Proto ošklivím se sám sobě, a činím pokání v prachu a popelu. Job 42,6 – přel.

Poetická část knihy Job začíná 3. kapitolou a jde až ke kapitole 42,6. V tomto velkém dramatu máme Joba v rozepři s jeho třemi přáteli. Ti trvají na tom, že Bůh nedovolí, aby spravedlivý člověk trpěl, ale že zármutek je podílem jen zlých. Proto – říkají – Jobův případ znamená, že s ním Bůh jedná kvůli nějakému hříchu nebo hříchům, otevřeným nebo tajným, a to patriarcha neumí nebo nechce uznat.

Když Ho přátelé nedokážou usvědčit ze špatnosti, objevuje se Elihu, aby mluvil „*místo Boha*“. Ukazuje, že utrpení není nutně potrestání za skutečně spáchané hříchy. Často to může být kázeň nebo výchova, aby přivedla člověka k hlubšímu poznání své vlastní neschopnosti a také zdůraznila malost a nevědomost člověka a oslavila Boží velikost a moudrost. To Pán sám podrobněji rozvádí, když k Jobovi mluví z bouře s výsledkem, že srdce trpícího se před Ním skloní v uctivosti a pokání.

V průběhu všech těch zmatených zkušeností Job drží svou víru v Boha a má absolutní jistotu o tom, že jednoho dne bude vše učiněno jasným. Zatím může říci: „*By mne i zabil, což bych v Něho nedoufal?*“ – neboť má jistou naději na vzkříšení, kdy ve svém těle uvidí Boha a vše bude vysvětleno.

H. A. Ironside, TLIN 28/8/2010

Nebo to zjevné jest, že jste list Kristův... napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého.

2. Korintským 3,3

Francouzský malíř a grafik Gustav Doré (1832-1883) ilustroval některá významná díla světové literatury, a také Bibli. Na cestě po cizině byl v jednom městě vyzván, aby předložil svůj pas. Protože ho neměl u sebe, musel jít k prověření svých osobních údajů na policejní strážnici. Když řekl, že je kreslíř Gustave Doré z Paříže, úředník odvětil: „To by mohl říci každý. Znáám Dorého kresby! Čím se mi můžete vykávat?“

Protože Doré u sebe neměl ani žádné jiné papíry, z nichž by vyplývala jeho totožnost, krátce rozhodnut přistoupil k oknu. Odtud byl nádherný výhled na katedrálu města a Doré ji v několika málo minutách nakreslil na list papíru. Úředník v údivu zvolal: „Tak umí kreslit jen Doré! Velmi výstižně jste se legitimoval.“ Nato mohl Doré pokračovat ve své cestě.

Čím se vykazujeme my věřící jako Boží děti ve světě, který nás nezná? Od světa jsme posuzováni méně podle svých slov, ale spíše podle svých skutků. Mohou lidé kolem nás v našem životě rozeznávat charakterové znaky Krista? Vyznání, které spočívá jen ve slovech nebo ve vnější formě, nemá velkou cenu.

Boží dítě také není hned poznáno podle jména „křesťan“. Proto záleží na tom, abychom své křesťanství prakticky žili. Jen tehdy, když máme Pána Ježíše za vzor a když slova a skutky při nás souhlasí, můžeme být pro Něho svědectvím. Jenom pak jsme „list Kristův“, „který znají a čtou všichni lidé“.

DHIN 3/11/2015

Nebo já... shromáždím všechny národy a jazyky. I přijdou a uzří slávu mou. A položím na ně znamení, a pošli z nich, kteří zachování budou, k národům... kteříž neslychali pověsti o mně, aniž vídali slávy mé. I budou zvěstovati slávu mou mezi národy, a přivedou všechny bratry vaše ze všech národů za dar Hospodinu... na horu svatosti mé do Jeruzaléma. Izaiáš 66,18-20

Bůh je žárlivý vzhledem ke Své slávě. Chce, aby celý svět viděl Jeho slávu. Jeho sláva se ukazuje mnoha způsoby. Stvoření je jejím obdivuhodným svědectvím. Žalm 19 nám říká, že nebesa vyhlásují Boží slávu. Křesťané dnes jsou svědectvím ve světě k chvále slávy Jeho milosti. Vskutku, bohatství Jeho slávy bylo uděleno nám křesťanům, které vyvolal z prostřed Židů a také z prostřed národů.

Ale On přinese slávu Svému jménu také ve spojení se Svým pozemským lidem Izraelem. On je věrný Svému slovu. Žádné z Jeho zaslíbení nezklame. Ačkoli musel dovolit, aby Izrael byl při různých příležitostech vzat do zajetí, nikdy nezrušil Své zaslíbení jejich otcům, že jim dá zemi Palestinu. Svět dělal, a stále dělá, co může, aby zrušil nárok Izraele na tu zem. Ale Bůh bude mít poslední slovo!

Během doby soužení, která bude následovat po přítomné době milosti, si Bůh vzbudí ostatek mezi Svým pozemským lidem, aby zvěstoval Jeho slávu mezi národy. Později budou viditelným způsobem přivedeni zpět ze všech národů do své země. Následně všechno tělo přijde, aby se klanělo před Hospodinem.

Boží sláva bude velmi vážně také zjevena v Jeho soudu nad zlými. „*Červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budou v ošklivosti všelikému tělu.*“ (Izaiáš 66,24)

Aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati, dokud nenajdu místa Hospodinu...

Žalm 132,4.5

Kvůli nevěrnosti izraelského lidu se truhla smlouvy dostala do ruky Filistinských, a potom se různými cestami vrátila do Izraele. Ale lid se ukázal málo schopným odpovídat svatosti Boží truhly. Přišla do Kariatjeharim a po mnoho let se o ni dále nestarali (1. Samuelova 7,1.2).

Potom to přišlo na srdce Davidovi, aby opět dal truhle smlouvy její náležité místo uprostřed lidu. Ale sám se musel nejprve skrze pochybení a zármutek naučit, jak svatý je Bůh, „*sedící nad cherubíny*“, jehož jméno se vzývá při truhle smlouvy (2. Samuelova 6,2).

Ale nakonec se přání Davidova srdce splnilo. Za velkého jásání vešla truhla do Davidova města. Uprostřed slavnostního průvodu *David poskakoval ze vsí síly před Hospodinem*“, oblečen lněným rouchem podle způsobu kněží (2. Samuelova 6,14).

Když truhla přišla do stanu, který pro ni rozbil, přinesl oběti a žehnal lidu v Božím jménu.

David v Boží škole vnitřně uzrál a vyrostl. Nikdy nebyl šťastnější než teď. Ať po jeho vítězství nad Goliášem, nebo když ho lid v Hebronu posadil na trůn, při jeho mnohých vítězstvích a osobních úspěších – nikdy nenacházíme takové štěstí a takové plešání jako zde, kde šlo o přítomnost jeho Boha. A tak to zůstalo i později: Boží dům stál vždy uprostřed jeho plánů a myšlenek.

DHIN 4/11/2015 – dokončení 30. 7.

Stůjte tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou.

Efezským 6,14

Máme stát a mít svá bedra opásaná pravdou. To mluví o myšlenkách a náklonnostech, udržovaných v pořádku pravdou. Když jí posuzujeme všechny myšlenky a hnutí srdce, měli bychom nejen být osvobozeni od působení těla, ale měli bychom mít své náklonnosti formovány ve shodě s pravdou a obráceny k věcem nahoře.

Tato část zbroje posiluje vnitřního člověka a reguluje naše myšlenky a náklonnosti, spíše než naše jednání, mluvení a cesty. Často se velmi namáháme, abychom zachovali správné vnější chování jeden k druhému, a zatím jsme bezstarostní, pokud jde o naše myšlenky a náklonnosti. Jestliže máme obstát před léčkami nepřítelů, musíme začít tím, že jsme v pořádku vnitřně. Kazatel nás varuje ohledně toho, co říkáme svými rty, na co hledí naše oči a kam klademe své nohy, ale nejprve říká: „*Přede vším, čeho se stříci sluší, ostříhej srdce svého.*“ (Přísloví 4,23-27) Jakub varuje: „*Pakli máte hořkou závist a dráždění v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdě.*“ (Jakuba 3,14) Spory mezi bratřími začínají v srdci a mají svůj kořen v „*hořké závisti*“. Když pravda udržuje náklonnosti, spor, hořká závist a jiné zlo těla budou odsuzovány. V ten den budeme schopni odporovat úkladům ďábla.

Žel, až příliš často nás zlý den nalézá nepřipravené. Zanedbávali jsme oblékat pás pravdy, a tak když přijde nějaký náhlý útok, jednáme v těle. Když nám zlořečí, zlořečíme oplátkou; místo abychom trpělivě snášeli, hrozíme. Chtějme na sobě nosit to opásání, a tak chodit s myšlenkami a náklonnostmi ze zvyku udržovanými v pravdě.

H. Smith, TLIN 1/9/2010

Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do města Davida, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího před Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém.

2. Samuelova 6,16

V protikladu k Davidovi měla Míkol pro truhlu smlouvy a srdeční záležitosti svého muže jen jeden pohled oknem. Kdysi Davida měla ráda. Ale v srdci zůstala „*dcrou Saulovou*“.

Míkol nerozuměla svému muži, když přinesl truhlu smlouvy na Sion. Jak ho musel urazit její posměch, když mu vyčítala: „*Jak slavný byl dnes král Izraelský, který se odkrýval dnes před služkami služebníků svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyšlných!*“ (verš 20)

Kdyby David uvedl slavnostní průvod v královské nádheře, pak by něco z jeho důstojnosti padlo také na ni. Ale on zaměnil královské roucho za lněné, aby mohl lépe „*plesat a poskakovat*“. – David se mohl zříci vši své důstojnosti, protože všechno byla jen milost od Boha: „*Čím se ještě více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u těch služek, o nichž jsi mluvila, i u těch, pravím, slavnější budu.*“ A pokud se týkalo jeho vážnosti, důvěřoval v Boha. Dokonce i ty služby budou mít větší porozumění než jeho vlastní žena!

Zde je cenné naučení pro věřící ženy. Každý muž, který ve službě pro Pána nějakým způsobem zjevuje své srdce před druhými, potřebuje porozumění své ženy. Ať některý zvěstuje Boží slovo nebo veřejně vyslovuje velebení – vždy zjevuje něco ze svého nejhlubšího nitra, a tím se jakoby „*odkrývá*“. Často je přitom také rozeznatelná určitá slabost. Stojí potom jeho žena svým srdcem za ním?

DHIN 5/11/2015

I dí Šimonovi Ježíš: Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš lovit.

Lukáš 5,10

„*Neboj se!*“ – Tuto výzvu Pána Ježíše slyšíme v Bibli při různých příležitostech.

Když Petr, přemožen velkým rybolovem, padl ke kolenům Pána Ježíše, vzpřímil ho Pán slovy: „*Neboj se!*“, a povolal ho za rybáře lidí. Jaký to obrat v Šimonově životě!

Je povzbuzující, jak se Pán ustavičně obrací k duchovním potřebám. U knížete synagogy Jaira připojil ke Svým slovům: „*Neboj se!*“ rozhodující: „*Toliko věř!*“ Zármutek se měl proměnit v radost. (Lukáš 8,50)

Svým ustaraným učedníkům poukazuje Pán na havrany a na lilie. A aby posílil jejich víru, povzbuzuje je: „*Neboj se, ó maličké stádce.*“ (Lukáš 12,32)

Ve Skutcích 18 vidíme Pavla v Korintu, kde před ním leželo těžké pracovní pole. Pán věděl, že Jeho služebník potřebuje povzbuzení, a ve vidění mu řekl: „*Neboj se!*“ (Skutky 18,9)

Poslední „*Neboj se!*“ z úst Pána platilo apoštolu Janovi na ostrově Patmos, když viděl Krista v Jeho soudcovské slávě a „*padl k nohám jeho jako mrtvý*“ (Zjevení 1,17).

Nejsme často v podobné situaci jako Šimon u jezera Genezaretského, jako Jairus, který měl úzkost o život své dcery, jako starostí a neklidem naplnění učedníci, jako Pavel ve velkých těžkostech, anebo jako Jan při spatření Krista v Jeho slávě jako Soudce? Ale v každé situaci smíme slyšet volání Pána: „*Neboj se!*“

DHIN 7/11/2015

1. srpen

Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Dříve než jsem tě zformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem. Ale Hospodin řekl mi. Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemu tě koli pošli, jdi, a vše, co přikáží, mluv. Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil, dí Hospodin.

Jeremiáš 1,4-8

Zde, na začátku Knihy Jeremiáše, nalézáme, že slovo Páně přišlo k Jeremiášovi během posledních čtyřiceti let Judského království. V kapitolách 43 a 44 vidíme, že Bůh ho stále ještě užívá i poté, co byl přinucen jít do Egypta s některými Židy, kteří nadále neposlouchali Boha a utekli tam. Takto byl Jeremiášův život životem věrné služby Pánu, a přece zároveň i řadou smutných zkušeností s lidem, který ustavičně odmítal dbát na poselství, která jim Bůh skrze něho dával. Není divu, že je nazýván plačícím prorokem.

Ačkoli Jeremiáš byl jak kněz, tak i prorok, jeho život byl stále ohrožován jeho neposlušnými krajany. Lidsky řečeno, měl všechny důvody k tomu, aby se bál o svůj život a bezpečnost. A přece od chvíle, kdy ho Bůh jako mladého muže povolal do Své služby, ujistil ho, že bude s ním: *„Bojovati budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobodil.“* (Jer. 1,19) Jaké povzbuzení dává Bůh Svému mladému služebníkov!

Žijeme blízko skončení této dispensace (= způsob Božího jednání s člověkem) Boží milosti. Soud se rychle přibližuje. Křesťanstvo je stále více ve vzpouře proti Božímu slovu. Kéž by tu byli věrní mladí mužové a ženy, kteří chtějí vzdorovat této záplavě zla a stát věrně pro Boha!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 7/9/2010

2. srpen

Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k němu a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho? Čím tedy více, když řekl: Umej se, a budeš čist. A protože sestoupiv, pohřžil se v Jordáně sedmkrát vedle řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého a očištěn jest.

2. Královská 5,13.14

Náman odjíždí s hněvem od domu proroka Elizea. Jeho služebníci jsou zklamaní. Tak blízko u cíle! A nyní se obrací pryč! Jaká škoda!

Elizeovo poselství bylo tak jasné: *„Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno bude tělo tvé a čist budeš.“* A teď to nechce udělat. Raději se chce nemocný a bídny ve svém malomocenství vrátit domů. S jakou přichylností ho jeho služebníci přemlouvají! A Náman? – Nechává se přemluvit. Přemáhá svůj hněv a svoji pýchu a sestupuje do Jordánu a prožívá očištění od svého malomocenství.

Nechceme se učit od Námanových služebníků? Máme lidi *„přemlouvat“*, ano, *„na místě Kristově prosit: Nechte se smířit s Bohem!“* (2. Korintským 5,20 – přel.). Mnozí řeknou: „Ne, to se nesmí, člověk nemá mluvit do těch zcela osobních věcí druhého.“ Ale takoví lidé by jistě byli ochotni něco podniknout k záchraně, kdyby viděli nějakého člověka v nebezpečí života a mohli mu pomoci. A o to zde jde! O věčný život nebo o věčnou zkázu! Proto bychom měli učinit všechno, abychom lidi přemluvili, aby se s důvěrou uvrhli do záchranné náruče Pána Ježíše.

Proto se nechtějme unavit v tom, abychom volali lidi k Pánu Ježíši, aby vložili své srdce a život do Jeho rukou!

DHIN 12/11/2015

3. srpen

Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo vzděláváte hroby proroků, a ozdobujete hroby spravedlivých.

Matouš 23,29

U proroků není nic obvyklejšího než to, že během svého života jsou nenáviděni, a potom, když zemřou, se stávají předměty nejvyšší cti. Stávají se předměty cti u téže nevěřící třídy, která nemohla snést prorocké slovo, když žili. Lidé jsou hotovi zabít prorockého posla, když žije, a klanět se mu, když je mrtev.

Nuže, je to táž nevěra, která působí v těch dvou způsobech. Když byl živ, odsuzovali a nenáviděli ho. Ale když byl mrtev a už nebyl žijící osobou, která by se dotýkala jejich svědomí, právě ti lidé, kteří vedli s prorokem válku, budou stavět krásné pomníky na jeho památku. Pak na sebe vezmou charakter lidí, kteří mají velkou úctu k prorokovi, lidí, kteří dělají pro náboženství to nejlepší. Dávají peníze, aby se postavil krásný pomník, nebo hezká socha. Jak je pravdivé, že tělo je velmi pozoruhodně ochotné ctít člověka, když je mrtvý, jehož nemohlo snést, když žil.

Náš Pán vedl pozornost právě k tomuto charakteristickému znaku. Vůbec to není nějaká moje myšlenka; je to Boží pravda. Náš Pán to velmi důrazně vyčítal Židům. Ale vůbec to není omezeno na židovský národ. Když teď půjdete do města Bedfordu v Anglii, najdete tam krásný pomník Johnu Bunyanovi, který byl za svého života vězněn a byl považován za špatného člověka. Stejná třída lidí nyní kupuje jeho knihu „Cesta poutníka“. Tím pro sebe získávají pověst lidí, kteří se vůbec neprotiví náboženství – když se nedotýká jejich svědomí. Avšak ta věc, o které mluvím, je vždy pravdivá a vždy bude pravdivá, dokud Pán nepřijde.

W. Kelly, TLIN 8/9/2010

4. srpen

**Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepolo-
žím nepřátele tvých za podnože noh tvých.**

Žalm 110,1

Tak jako mnoho jiných žalmů, také 110. Žalm mluví prorocky o Pánu Ježíši. Jeho sláva jako vyvýšeného člověka po Boží pravici, Jeho autorita jako Vládce a Soudce a Jeho věčné kněžství jsou tématy tohoto Žalmu.

Náš dnešní verš ukazuje, jaké místo Bůh dal **Člověku** Ježíši Kristu: místo cti po Své pravici. Přitom se nás zvláště dotýká, že Pán Je-
žíš byl tak vysoko vyvýšen na základě Svého **ponížení**. Jeho vy-
výšení je Boží odpovědí na to, že Pán se tak hluboce ponížil a
strpěl odmítání a zavržení od lidí.

Bohu jde vždy o čest Jeho Syna. Ať o Něm lidé smýšlejí jakkoli,
když Ho zavrhnou a nemají o Něm vysoké smýšlení: Bůh chce, aby
Jeho Syn byl ctěn a oslaven. Proto Mu Bůh dal po dokonání
díle vykoupení místo po Své pravici – to nejvyšší místo, které
Pánu zajišťuje panování **nad celým vesmírem**. „*Dána jest mi vše-
liká moc na nebi i na zemi,*“ říká právem po Svém vzkříšení (Ma-
tous 28,18).

Ale Pán ještě čeká, až Mu Bůh položí všechny nepřátele k no-
hám. Pak Ten kdysi zavržený a opovrhovaný Ježíš z Nazaretu, za-
ujme Svůj vlastní trůn v Jeruzalémě, kde bude sídlo Jeho vlády
nad zemí. Sláva a čest, kterou Bůh Svému Synu dal, bude potom
viditelná pro oči všech. A pak na Něho už nikdo nebude moci
vložit ruku; pak se každý bude před Ním sklánět.

DHIN 8/11/2015

5. srpen

**Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neo-
zval se mi. Nalezše mne strážní, kteří chodí po městě, zbili mne,
ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí městských.**

Píseň 5,6-7

Zřekl se milý Svě lásky k ní? Absolutně ne! Učil ji, že obnovení je možné jen skrze kázeň. Prožitek přítomnosti Krista může být ztracen v okamžiku, ale často to trvá celé dny, než je znovu nalezen. Když je hřích vyznán, odpuštění je okamžité, ale obnovení společenství může být jen postupné – zabere čas!

Vidíme to zde. Věrní strážní byli pověřeni kázní ve městě, a když ji našli bloudící samotnou, nezanedbali konat povinnost. Shromáždění potřebuje věrné, kteří dávají pozor jako ti, „kteří mají vydat počet“ Pánu (Židům 13,17). Použijí moc Slova, aby pomohli, i když to působí rány. Církev volá po pravých pastýřích, kteří umějí rozeznat stav duší lidí a jsou obratní v nápravě bloudících a odpadajících v srdci.

Jestliže strážní symbolizují pastýře, pak strážní zdí městských udržují svatost v Božím domě. Střeží ty, kteří jsou uvnitř, před nepřítelem vně a chrání ty vevnitř v pokoji a bezpečí. Žárlivě budou držet venku ty, kteří nemají právo vstupu – musejí odejmout její rouchu (zastření), aby poznali, zda ona je to, co vyznává!

Milostivý výsledek jejich služby se jeví v její zesílené touze po jejím milovaném. Chce, aby její milý věděl, že ona je „*nemocná láskou*“! Kéž bychom my nebyli uspokojeni ničím menším než trvalým zůstáváním v Kristově lásce.

E. Dennet, TLIN 9/9/2010

6. srpen

Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteří uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.

Jan 8,31

Pokoj mnohý těm, kteří milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky.

Žalm 119,165

Zde nacházíme tajemství skutečného učednictví v našem všedním životě. Je nám to dobře známé, a přece je potřebné, abychom si to stále znovu připomínali, proměňovali to ve skutek a předávali to další generaci.

Nejlepší způsob, jak studovat Bibli, spočívá prostě v tom, že ji denně pozorně čteme a s modlitbou se vystavujeme Božímu světlu, které z ní vychází. Pak se nám ukáže mnohé, o čem bychom měli dobře přemýšlet. Přitom působí Duch Svatý na naše srdce a skrze naučení Svatého písma stále více formuje naše myšlenky. Jestliže chceme rozumět Božímu slovu, abychom také skutečně podle něho žili, pak ono vykonává svůj vliv až do hloubek naší duše. A charakterové rysy Boha a Pána Ježíše mohou nabývat tvářnost v našem srdci a životě.

U učednictví tedy není nic, co by bylo zvláště komplikované nebo nápadné. Naopak: Všechno je úžasně jednoduché; a funguje to. Když v tomto postoji průběžně čteme Bibli, poznáváme ji stále lépe, rozumíme potom jejímu poselství a jejím souvislostem, a stojíme pod jejím požehnaným vlivem.

Na toho, kdo je ještě mladý ve víře, často působí silným dojmem známost Písma u starších křesťanů. Ale to je jen přirozený výsledek toho, když každý den používáme tyto prosté prostředky: číst Boží knihu, takže se nám ve všech podrobnostech stává stále důvěrněji známá.

DHIN 14/11/2015

7. srpen

A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, které dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho, nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.

1. Mojžíšova 2,2-3

Sedmý den má takto od Boha dané zvláštní místo, protože v něm nebylo konáno žádné dílo. Bůh toho dne odpočinul. Je smutné, že odpočinek byl velmi brzy porušen hříchem člověka, takže Pán v Janu 5,17 říká: *„Otec můj až dosavad dělá, i já dělám.“* Ale tento odpočinek v 1. Mojžíšově 2 je symbolem věčnosti, o které čteme v Židům 4,9: *„A protož zůstává svátek /správně: sobotní odpočinutí/ lidu Božímu.“* To hledí kupředu k věčnosti, když tu už nebude námaha a práce.

Izrael však byl po mnoho let postaven pod zákonem, který zahrnoval odpovědnost dodržovat sobotu. A přece se Izrael nepoddal, ale provinil se ustavičným porušováním soboty. Když však nyní Pán Ježíš přišel, trpěl a zemřel na kříži pro hříšníky, není tu už žádné přikázání dodržovat sobotu. Ve skutečnosti nejsme v žádném smyslu pod zákonem nebo přikázáními, ale skrze víru v Pána Ježíše jsme přešli ze smrti do života, kde máme výsadu být *„pod milostí“* (Římanům 6,14). A Boží milost má obdivuhodnou moc vést ty, kdo ji přijímají.

Ve Skutcích 20,7 nám je řečeno: *„Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba.“* Ale to nebyla sobota. Byl to první den týdne, den vzkříšení, který uvádí období Boží milosti. Nebyl tu žádný zákon, že mají tak činit, ale Duch Boží je vedl. Když tomu tak je, těšíme se z krátkého okoušení předem radosti věčnosti, kterou budeme sdílet s Pánem Ježíšem v den, který se rychle blíží. Pane Ježíši, přijď!

L. M. Grant, TLIN 10/9/2010

Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme soužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho.

1. Mojžíšova 42,21

Bylo to před mnoha lety, avšak Josefovi bratři to mají před očima, jako kdyby to bylo včera: úzkost v srdci svého bratra. – Po celou dobu mezi tím na to nemysleli? Anebo vzpomínku potlačovali, varovali se rozhovoru o tom mezi sebou? – Nyní je ale vzpomínka zachvátila, a jsou dojati: Tehdy viděli a slyšeli úzkost duše svého bratra – a přitom ji přece **přehlédli a přeslechl!**

Josef je předobraz někoho jiného, většího: Pána Ježíše. Když náš Spasitel byl v zahradě Getsemane, řekl Svým učedníkům: *„Smutná jest duše má až k smrti.“* (Matouš 26,38) Zde myslíme na slova Žalmu: *„Vysvobod' mne, ó ,Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé.“* (Žalm 69,2) Jak drtivé bylo všechno trápení a úzkost, které ležely na Jeho duši, když zvolal: *„Naplněna jest trápeními duše má!“* (Žalm 88,4) Jaké soužení mluví z Jeho snažné prosby: *„Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou (nebo: „osamělou“) mou!“* (Žalm 22,21)

Josefovi bratři vyznávají: *„Viděli jsme soužení duše jeho... a nevyslyšeli jsme.“* Dnes vidíme **my** úzkost duše našeho Spasitele, kterou trpěl kvůli našim hříchům. Jsme tím ve svých srdcích dočtení? Pociťujeme něco z trápení Jeho duše? Umíme – i když jen ve slabých pokusech – soucítit? Ukazují naše slova, ale také naše mlčení, jak jsme si vědomi úzkosti Jeho duše? Jistěže také naše cítění pro Něho a Jeho hluboká utrpení patří k ovoci, jímž On bude nasycen – nyní a ve věčnosti (Izaiáš 53,11).

DHIN 15/11/2015

Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluviti budu k srdci jejímu.

Ozeáš 2,14

Boží lid se vážně pokazil, a ačkoli ho Bůh zahrnoval milosrdenstvím, on přijímal dary, aniž by Ho uznával za Dárce. Beze studu dávali přednost cestám hříchu před Božími cestami! Mohli bychom očekávat, že Bůh odpoví odplatou za jejich zrádné chování – zasloužili si být provždy odvrženi! Avšak hle, je slyšet slova lásky – On říká: „*Namluvím ji /přivábím ji/“* a „*mluviti budu k srdci jejímu*“!

Bůh stále jedná se Svým lidem tímto způsobem. Jestliže se na Něho zapomeneme v záři a lesku blahobytu, On nás vezme na poušť zkoušky, a potom, když jsme sníženi a pokořeni, On nás těší a ukazuje nám Svoji lásku. Jak pomalý je k tomu, aby nás opustil, i když my opouštíme Jeho! Použije každý prostředek, který má k dispozici, aby nás přivedl k Sobě, spíše než aby nás zanechal ovoci našeho vlastního provinilého odcizení.

Jedná Bůh s tebou skrze zármutek? Zmařil tvé zemské naděje a učinil všechno kolem tebe pouští? Mysli na to, co by se mohlo stát, kdyby ti dovolil jít hlouběji a hlouběji na tvé cestě odcizování se. Není to Jeho milosrdenství, když zatemní ten falešný a klamný lesk země? Naslouchal jsi Jeho hlasu, když se ti dobře dařilo? Jak jsi projevoval svoji vděčnost k Němu za tisíce vzácných darů, kterými tě už obdařil?

On to je, kdo nám dává všechno naše pohodlí, a tak když to vidí za potřebné, odebírá je. Naší odpovědností je poznávat ve všem, co činí, Jeho myšlenky a neproměnnou lásku k nám. My máme slyšet, „*co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě že mluví pokoj k lidu svému.*“ (Žalm 85,9)

J. R. Macduff, TLIN 11/9/2010

Uvrz na Hospodina břímě své, a on opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl spravedlivý.

Žalm 55,23

Boží děti nemohou nikdy přijít do situace, ve které by se nesměly obrátit k Bohu. Když nás tísní vnější okolnosti a těžkosti a my se neodvažujeme hledět vstříc budoucnosti, tu můžeme našemu dobrému a velkému Bohu a Otci se vší Jeho všemohoucností, vševědoucností, láskou a dobrotou o tom říci.

Je srdce tísněno osobní slabostí? Pak se mohu utéci k těm nevyčerpatelným zdrojům Boží pomoci, k Jeho slitování a soucitu, neboť On je „*Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení*“ (2. Kor. 1,3).

Je to tlak obtíženého svědomí, vědomí viny, co nás zatěžuje? Máme se obrátit k „Bohu vší milosti“, který je bohatý na odpuštění.

Jaká útěcha to je, že ani naše hříchy nám nemohou uzavřít cestu k Bohu! Vždy můžeme k Němu přijít v upřímném pokání. – Bůh stačí na všechno lidské trápení, slabost a hřích. Stojí nade vším a stačí na všechno. Kdo se Ho vírou uchopí, bude pozvednut nade všechny těžkosti a zkoušky.

Šťastný je každý, kdo porozuměl, že věřící se v okamžiku může pozvednout z hluboké skleslosti ke zdrojům božského slitování! Tak to učinil David, když přišel do velkého soužení, do kterého se zapletl vlastní vinou. Našel opět cestu k Bohu, jehož pomoc již tak často zakusil. „*Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém*“ poté, co se kvůli své malé víře pokořil. Společenství s Bohem bylo obnoveno (1. Samuelova 30,6).

DHIN 18/11/2015

Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Matouš 9,13

Toto Boží milostivé svědectví k člověku jasně učí, že jen Bůh může učinit člověka šťastným a vysvobodit ho od věčného odsouzení tím, že se nad ním v jeho bezmocnosti a hříších slituje a zdarma mu dá plné a věčné spasení. Znat toto v duši, to znamená svobodu. Duch Boží o tom svědčí, a „*kde jest ten Duch Páně, tu i svoboda*“. To jediné dává důvěru a skutečnou úlevu. Plyne od Boha k hříšníkově. „*Dokazuje pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.*“ (Řím. 5,8) Tak Bůh miloval hříšného člověka!

Postavení člověka před Bohem je postavení hříšníka – všichni zhřešili. Je otrokem Satana, služebníkem hříchu, porušitelem Božích zákonů, bojí se smrti. Neví nic o Boží svaté přítomnosti a chvěje se, když slyší o návratu Pána z nebe. Takoví jsme od přirozenosti my všichni. V tomto padlém stavu na nás hledělo Boží litující oko. Jeho soucitné srdce bylo pohnuto. Protože věděl, že jediný způsob, jak vykoupit člověka a uvést ho do svobody a do požehnání, je Jeho vlastní Syn, poslaný v podobnosti těla hříchu a činící smíření skrze smrt na kříži, tento nevýmluvný dar ve Svém bohatém milosrdenství nezadržel. Bůh dal Svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Tak Kristus přišel dolů na zem do utrpení a smrti na kříži, aby vyvýšil hříšného člověka k výšinám věčné slávy.

Pavel napomíná Galatské, aby pevně stáli „*ve svobodě, kterou Kristus nás osvobodil*“. Kristus zajistil svobodu od otroctví Satana, viny a vlády hříchu, od otroctví a zlořečení zákona, a od strachu ze smrti. Dal nám svobodu synovství a služby v Boží přítomnosti.

H. H. Snell, TLIN 12/9/2010

Načež bych tedy nyní očekával, Pane?

Žalm 39,8

Jednou jsem zapsal své myšlenky k této otázce:

- Obracím svoji důvěru a svou naději ke svému zdraví, své síle, svému dobrému vzhledu. Můj věk na mně lidé nevidí; sportuji; daří se mi dobře.
- Také peníze jsou důležité: Vyznám se v akciích a půjčkách; využívám výhod životního pojištění a kapitálového spoření; z úroků mám nemalý výnos.
- Se svou manželkou jsem velmi šťastný: je pilná, milá, humorná a půvabná. Rád s ní cestuji; rozumíme si a máme se rádi.
- Také se rád nechám vidět se svými dětmi: Jsou dobře vychované, pravidelně navštěvují hodiny ve sboru; ve škole a v zaměstnání to s nimi jde nahoru.
- A potom dům a zahrada: jsou pěkné, udržované, ne snobské. Tady chci ještě prožít mnoho krásných hodin.
- Rád navštěvuji shromáždění věřících: Jsou tam někteří bratři, jimž Pán dal krásné dary. Jsme pospolu s mnoha milými a zajímavými věřícími; jejich počet roste.
- Už mnohého jsem ve svém životě dosáhl; pro mnohé mám ještě své plány. Tak to může zůstat: jsem šťastný a spokojený.

Pane, když tak čtu tyto myšlenky, pak je mi poněkud nedobře. Myslím, že ode mne chceš slyšet něco zcela jiného! – Chceš se mi učinit sám velkým! A nyní Ti stojím se svými myšlenkami v cestě. Prosím, pomoz mi, abych se naučil: „*Na tě, Hospodine, očekávám.*“ (Žalm 38,16) – Ano, pomoz mi, aby můj život ukazoval: „*Očekávání mé jest na tebe.*“ (Žalm 39,8) *DHIN 19/11/2015*

Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Co vidíš, Jeremiáš? I řekl jsem: Prut mandlový vidím. Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já se slovem svým, abych je vykonal. Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně po druhé, řkoucí: Co vidíš? I řekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně půlnoční. Tedy řekl mi Hospodin: Od půlnoci přivalí se to zlé na všechny obyvatele této země.

Jeremiáš 1,11-14

Pán ujistil Jeremiáše, že On vložil slovo do úst tohoto mladého proroka. Ale dříve, než začne užívat Jeremiáše jako Svého proroka, zkouší ho. Bůh má také Své způsoby testování.

První věcí, kterou se Jeremiáš musel naučit, je, že Bůh bdí nad Svým slovem, aby je vykonal. Každý Boží posel o tom musí být přesvědčen. Písmo nás ujišťuje, že náš Bůh je Bůh, který nemůže lhát (4. M. 23,19; Tit. 1,2; Žid. 6,18). Prorok nemluví za Boha pouze slova. Boží slovo často způsobilo okamžitou akci. Jindy to trvalo staletí, než se naplnilo. Bůh nám pověděl některé věci, které se také naplní teprve v budoucnosti. Ale na každou částku v Božím slově se absolutně můžeme spolehnout. Bůh zaručuje, že On vykoná všechno, co mluvil a co slíbil.

V dalším pokračování své prorocké služby se Jeremiáš naučil, z kterého směru přijde Boží soud na Jeho lid, a proč. Král Joziáš Judský zemřel, když se pokoušel zastavit faraona Nécha Egyptského ve sledování jeho politických cílů. Ale Bůh jasně ukázal, že nebezpečí pro Judu není z jihu, ale ze severu. Král Joziáš sám hledal Pána a pokoušel se přivést Judu zpátky k Němu. Ale je smutné, že srdce lidu nepřijalo tuto nápravu. Opustili Boha a obrátili se k jiným bohům.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 14/9/2010

Kdo tedy postaví se přede mnou?

Job 41,1

Na konci knihy Job popisuje Bůh dvě tehdy žijící mocná zvířata: behemota a leviatana. Ta budila takový strach a byla tak nebezpečná, že se žádný člověk neodvážil k nim přiblížit. Ani zbraněmi nemohla být zkrocena. Byla to Boží stvoření, proti kterým si každý člověk připadal malý a bezmocný. Když nyní už stvoření jsou tak mocná, oč mnohem větší a mocnější je potom Stvořitel sám!

Nedlouho předtím se Job modlil: „*Všemohoucí sám bude odpovídati..., jako kníže přiblížil bych se k němu.*“ (Job 31,35.37) Nyní mu Bůh činí zřejmým, že žádný člověk si nesmí dovolovat, chtít vést všemohoucího Boha k odpovědnosti. Před Bohem jsme všichni nekonečně malí. To nyní poznává i Job. Nahlíží, že Bůh ve Své velikosti a vyvýšenosti může dělat, co se Jemu líbí, aniž bychom my měli právo od Něho žádat nějaké zdůvodnění.

My všichni známe slova: „Jak to může Bůh dopustit?“ Když se trápení rozmáhá, pak člověk chce svému srdci uvolnit. Ale náleží člověku takové provokativní vystupování? – Musíme doznat: „*Nebo Bůh silný tak jest veliký, že ho nemůžeme poznati.*“ (Job 36,26) Nadto víme něco, co Job neznal: Bůh ukázal, že miluje lidi. Bůh to dokázal, když na zem poslal Svého milovaného Syna. Jeho smířící smrtí na kříži byla plně zjevena Boží obdivuhodná láska.

Jako Boží děti smíme vycházet z toho, že Bůh nám dává jen dobré. I když my sami to nedovedeme vždy poznat – tu viděno z Boží perspektivy, všechny věci musejí spolupůsobit k našemu dobrému. Pevně to držíme, i když se dostaneme do situací, v nichž Božím cestám nejprve nerozumíme.

DHIN 20/11/2015

On pak zarmoutiv se pro to slovo, odešel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží.

Marek 10,22

Ve čtyřech Evangeliích asi není více zpytující událost, jediné snad rozmluva Pána s Nikodémem, jak je zaznamenána ve 3. kapitole Jana. Jistě ji žádný čestný člověk nemůže pozorovat, aniž by u něho nevznikla otázka: Na čem já zakládám svoji naději věčného života? Jestliže na vlastních snahách, pak stavím na písku. Jestliže jen na Kristu, pak je moje důvěra založena na neotřesitelné skále.

Ale musím si být jist, že víra v Něho, kterou vyznávám, není jen pouhé rozumové přijetí určitých historických skutečností. Věřit v Něho znamená předat se Mu. To nutně znamená mé uznání, že On je Pán. On, jenž zemřel, aby mne zachránil, má nyní mít autoritu nad mým životem.

Něco menšího než to je prázdné vyznání. Je tedy třeba, abych se na věc díval čestně a nikdy nebyl uspokojen, dokud nade všechny pochybnosti nevím, že jsem vyhověl nárokům Pána Ježíše!

Bohatý mladý muž měl přitažlivé vlastnosti a milou osobnost, ale neměl život z Boha, který je výsledkem nového narození (Jan 3,3). Je ohromný rozdíl mezi přitažlivostí toho, co je jen přirozené, a krásou charakteru, která má duchovní původ. Žádná lidská snaha nemůže nikdy proměnit tělo v ducha. Proto udělení života shůry, který přichází skrze víru, je podstatná věc (Jan 3,6-7; 14-16).

H. A. Ironside, TLIN 18/9/2010

Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání svého.

Efezským 4,4

Křesťanstvo je dnes roztříštěno do nespočetných církví a společenství. Je to podle Božích myšlenek? – Nikoli! Proto chtějme vírou zaujmout Boží stanovisko a odtud se dívat na církvev. Co potom vidíme?

Bůh má ve světě **jednu** církev (nebo lépe: shromáždění). Skládá se ze všech lidí, kteří skutečně věří v Božího Syna a vlastní Ducha Svatého, a skrze Něho jsou navzájem spojeni. To je Boží skutečnost. Když je někdo znovuzrozen a dostane Ducha Svatého, patří k tělu Krista, k jednotě všech vykoupených. Nemůže se už považovat za nezávislého jednotlivce, nýbrž je údem jednoho těla, tak jako ruka nebo noha jsou údy lidského těla. Patří k té **jedné** Boží církvi, za kterou Kristus zemřel (Efezským 2,15.16; 5,25-27).

V průběhu dějin církve nechyběly Boží zdroje pomoci. Přesto jsme my křesťané zklamali. Nezachovali jsme **praktickou** jednotu věřících a došlo ke všem těm rozdělením v křesťanstvu. Ale Kristus je stále ještě Hlavou toho **jednoho** shromáždění. Duch Svatý neztratil Svoji sílu. A Boží slovo nepozbylo své platnosti. To je pro víru spolehlivý základ. Pán Ježíš „*syť a pečuje*“ o Svou církev – za všech dob a v každé situaci (Efezským 5,29). On zaslíbil: „*Na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou ji.*“ Matouš 16,18

DHIN 23/11/2015

Protož v svobodě, kterou Kristus nás osvobodil, stůjte, a nezaplétejte se zase v jeho služebnosti.

Galatským 5,1

Je velmi pokořující, že člověk je skutečně otrokem Satana; ale není nepopiratelné, že jsme služebníky těch, které posloucháme? Poslouchá člověk Boha? Jistěže ne; neboť svědectví Duha Svatého je: „*Není spravedlivého, ani jednoho. Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.*“ Koho tedy přirozený člověk poslouchá? Ne knížete tohoto světa, který je také nazván bohem tohoto věku /světa/? Zarmucující myšlenka, ale žel, až příliš pravdivá. „*Neboť všechno, co jest na světě, jako žádost těla a žádost očí a pýcha života, to není z Otce, ale jest ze světa.*“ (1. J. 2,16) Měnící se móda, oslepující zábavy, hovnění tělu v dnešní době, to je ze světa, a proto je to v přímém spojení s podvodníkem tohoto světa.

Ale tento úhlavní nepřítel oklamává a oslepuje lidi, aby slavné evangelium nezasvítilo do jejich srdce. Ježíš však přišel, aby zkalil skutky ďábla, aby osvobodil lidi od této zlé služby, aby vykoupil Svůj lid od všech nepravostí, aby je vyplatil z moci hrobu, aby zničil smrt a toho, který má moc smrti, ďábla. Člověk upadl do poddanství Satana a byl pevně svázán jeho řetězy. Ale silnější, než je Satan, mu přišel na pomoc. Všemohoucí Spasitel vyšel k jeho záchraně od Otce, a Svou smrtí a vzkříšením vedl to, co poutalo, jako zajatce a slavil vítězství nad knížectvími a mocemi. Tak Kristus jednou obětí vykoupil Svůj lid. Protože nic menšího než Jeho krev je nemohlo vykoupit z hrozného otroctví, ve kterém byli, Ježíš za ně zaplatil tu velkou cenu. Všichni, kteří věří v Jeho jméno, jsou učiněni svobodnými. Kristus způsobil jejich svobodu od Satanova otroctví.

H. H. Snell, TLIN 20/9/2010

**Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám
jemu Axu dceru svou za manželku.**

Soudců 1,12

Axa, Kálefova dcera

Jako jeden z izraelských zvědů viděl Kálef město Hebron už dlouho před vejitím do zaslíbené země. Důvěřoval Bohu a Jeho zaslíbením, a Bůh mu přislíbil Hebron do vlastnictví. Mezitím byl Hebron dobyt, a nyní se jednalo o dobytí sousedních měst. Tomu, kdo by dobyl Kariatsefer, slíbil Kálef dát svou dceru Axu za manželku jako odměnu za vítězství.

Tehdy v Božím lidu – tak jako v mnoha jiných národech – vládly zcela jiné mravy, než je známe dnes. Dnes by bylo nemyslitelné, aby rodiče uváděli své děti do manželství tímto způsobem. Boží slovo nás také vůbec nevyzývá k tomu, abychom napodobovali starozákonní kulturu. Ještě méně ovšem můžeme následovat bezuzdný společenský vývoj našich dnů. Manželství je Boží zřízení. A věřící se má ženit nebo vdávat „v Pánu“. Další Boží výslovné příkazy k tomu nenalézáme. Ale mladí lidé, kteří se chtějí líbit Bohu, se při volbě svého partnera do manželství budou ptát nejen na Boží vůli, nýbrž budou hledat také souhlas rodičů.

Mohla být Axa klidná při myšlence, že je vystavena jako „cena za vítězství“? Axa byla pravou dcerou Kálefovou: Tak jako její otec, i ona měla živý zájem o Boží požehnání, o zaslíbenou zem. To se ještě zřetelně ukáže. Jak by tu mohla myslet na nějakého povrchního mladého muže? Také pro její srdce přicházel jistě v potaz jen někdo, kdo se přesně tak jako její otec Kálef zcela zasažoval o to, aby dobyl zem a skutečně pro sebe vzal Boží požehnání.

Nitro mé, nitro mé /dosl.: střeva má/, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mně srdce mé, nemohu mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. Potření za potřením svolává se; popléněna zajisté bude všechna země... Až dokud vídati budu korouhev, slychatí hlas trouby? Nebo bláznivý lid můj nezná mne, synové nemoudří a nerozumní jsou. Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře neumějí.

Jeremiáš 4,19-22

Počínaje 2. kapitolou Jeremiášova proroctví používá Bůh mnoho obrazů k nářku nad Judovou nevěností k Sobě, nevěností, kterou zobrazuje jako duchovní cizoložství. Domlouvá Judovi, aby se k Němu vrátil, a hledí kupředu do budoucnosti, kdy tento lid spolu s královstvím deseti pokolení Izraele bude ve vztahu k němu napraven. Mezi tím ohlašuje soud proti vzpurnosti Svého lidu. „*Cesta tvá i skutkové tvoji to způsobili tobě,*“ říká jim. „*Toť nešlechtnost tvá, že to hořké jest, a že dosahá až do srdce tvého.*“ (Jer. 4,18)

Jeremiáš je hluboce zarmoucen tímto poselstvím a křičí ve své úzkosti. V Božím slovu je na střeva pohlíženo jako na sídlo pocitů, zatím co my obvykle spojujeme své emoce se srdcem. Boží slovo je k prorokovi velmi reálné; ve svých myšlenkách slyší troubu a vidí válečnou korouhev! Bereme si skutečně Boží poselství k srdci? Jak hluboce se dotýká nás osobně? Dotýká se našich srdcí osud lidí, kteří nejsou spaseni, soud, který má brzy přijít, anebo ho kážeme a jdeme svou cestou s pocitem, že jsme vykonali svou povinnost? Hospodin smutně odpovídá na prorokův dotaz. Bázeň Páně je počátek moudrosti; známost toho Svátého je rozumnost. To je přesně to, co zde chybí. Moudří k činění zlého se také snadno stáváme, často aniž bychom uměli činit dobré.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 21/9/2010

Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.

Soudů 1,13

Axa, cena za vítězství

Byl to Otoniel, Kálefův příbuzný, jenž dobyl město Kariatsefer. Kálefův zájem o Boží požehnání, o zaslíbenou zemi, jistě ovlivnil také jeho. Byl hotov bojovat „boje Hospodinovy“. Později se pak stal prvním z izraelských soudců. – Nepochybně ho posilnila také „cena za vítězství“, kterou Kálef vypsál.

Otoniel a Axa byli spolu blízce příbuzní. Proto máme za to, že ji znal více než jen dle zevnějšku. Jistě věděl, že jí mnoho záleželo na Božím požehnání, na zaslíbené zemi. Druzí mohli jít do boje, protože Axa byla asi přitažlivá i navenek. Otoniel vytáhl jistě do boje a vybojoval cenu za vítězství proto, že k tomu znal také něco z Axina nitra.

Tento zájem o Boží požehnání je to, co i dnes činí mladé sestry přitažlivými pro mladé bratry, kteří chtějí sloužit Pánu.

Podle Božích myšlenek se muž a žena stávají „jedno tělo“ (1. Mojžíšova 2,24). K tomu patří zcela podstatně také společenství podle duše a ducha. V dnešní společnosti stojí v popředí převážně vnější krása a tělesná přitažlivost. Ale manželství, která stavějí jen na tom, nemají pevný základ a dříve nebo později jsou ohrožena ztroskotáním.

Ostatně: Také Axa znala Otoniele, a to nejen dle zevnějšku. Pravděpodobně na něho myslela a modlila se za něho a za jeho vítězství. – V použití na naši dobu je tato myšlenka každopádně blízká.

DHIN 25/11/2015

Dí jemu jeden z učedníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra: Jestliť mládeneček jeden zde, který má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale co jest to mezi tak mnohé? Jan 6,8-9

Ten malý chlapec byl přiveden. Byl na místě, když bylo potřebí; byl připraven. Kéž Bůh dá, abychom byli jako tento chlapec! Jak milé to je, být jako on na scéně, když je potřeba, a moci vidět a slyšet Pána Ježíše. Malý chlapec, který je zde se svými chleby a rybami, je lepší než celý konvoj potravin deset kilometrů odtud. Ten chlapec byl malý, chleby byly jen ječné, nikoli pšeničné, ryby byly malé, a přece když Pán Ježíš řekl: „Dej mi své chleby,“ jak rychle Mu je dal. A ve svaté ruce Pána se chleby a ryby rozmnožily a velké zástupy byly nasyceny a sebráno bylo více, než bylo na začátku. Pamatujme si, že normální způsob Pána Ježíše je působit skrze Svůj lid.

Kéž nám Bůh pomůže, abychom nezmeškali příležitost. Ty i já máme nyní příležitosti, které nikdy nebudeme mít v nebi. V nebi nepůjdeme, abychom promluvili k unavené duši. Tam není žádná unavená duše, ke které bychom mohli mluvit. V nebi nebude žádné protivenství: není tam, kdo by se stavěl proti. Jestliže ztratíme přítomné příležitosti sloužit Pánu Ježíši Kristu, jestliže se Mu neoddáme nyní, ztratíme je provždy. Nezanedbávejme příležitosti! Bůh nám dej milost v našich dnech, abychom byli pokorní a prostí, abychom nečekali na příležitost být velcí nebo udělat něco velkého, ale abychom byli malí a dělali ty malé věci, které jsou před našima rukama, v oddané službě našemu Mistru. Budeme-li věrní, On ve Svou chvíli najde pro nás větší věci, abychom je pro Něho konali. Nahoře Ho budeme zvučně chválit, ale nikdy Mu nebudeme moci sloužit tak, jako když nám jsou dány příležitosti sloužit Mu zde.

Stalo se pak, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i sesedla s osla. A řekl jí Kálef: Co jest?

Soudců 1,14

Axa a Otoniel

Když bylo uzavřeno manželství a Axa přišla k Otonielovi, „*ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole*“. To, že Axa si cenila zaslíbenou zem, může být vyloženo jen pozitivně. Ale že přitom „*ponukla*“ svého muže...? Neporušila tím Boží pořádek pro manželství, který není závislý ani na čase, ani na kultuře, nýbrž je platný od stvoření? (1. Korintským 11,3)

Jistě to není podle Písma, když věřící ženy své muže nutí, aby dosáhli nějaké zvláštní postavení v povolání. Ani ve službě pro Krista by ženy bezpochyby neměly své muže pohánět, aby vystupovali na veřejnosti. U Axy ale šlo o Boží požehnání. A tu není nikdy chybné, když mladé ženy povzbudí své muže, aby si skutečně přivlastnili to, co je nám od Boha darováno.

Ta statečná žena v Přísloví 31,10-31 se vyznačuje právě tím, že pilně spravuje Boží „*dědictví*“ pro svou rodinu, a dokonce je rozšiřuje: „*Vyhlédne si pole a dostane ho.*“ (Přisl. 31,16 – ČSP) Přesně to leželo Axe na srdci! O ní také platí: „*Důvěřuje se jí srdce muže jejího; nebo tu kořisti nebude nedostatku.*“ To Otoniel rychle zakusil.

On sám se později stane nejen „*starším země*“ (Přísloví 31,23), nýbrž po smrti Jozue bude prvním soudcem v Izraeli (Soudců 3,8-11). Pak už o Axe nic nečteme. Ale to, co mohl Otoniel na veřejnosti udělat pro Boží lid, by bez jeho Axy doma a bez jejich společné víry v Boží zaslíbení sotva bylo možné.

Otoniel měl v Axe *pomoc*, „*kteřá mu odpovídala*“ (1. Mojžíšova 2,20 – přel.).

DHIN 26/11/2015

Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého. A aj, porostlo všudy trnům, přikryly všecko kopřivy, a ohrada kamenná její byla zbořená... Maličko pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel.

Příslaví 24,30-33

Toto přísloví nám předkládá živý obraz vinice, která místo aby byla naplněna svěžími révami, byla porostlá bodláky a kopřivami. Kamenná ohrada, která vyznačovala a chránila vinici, byla zbořena a ukazovala na nedostatek péče.

Šalomoun „dostal naučení“ (verš 32) ohledně toho, jak k takovému stavu věcí došlo, a rovněž je pro naše naučení zaznamenal. Zeď nespádla najednou celá, ale spíše se z nedbalosti poškodila během nějaké doby. Vždy tu a tam se nějaký kámen zřítil dolů. Bez ochrany zdi byly révy vydány na milost a nemilost divoce rostoucím rostlinám, až nakonec začaly převládat trny a bodláky, které zachvátily celou vinici.

Šalomounova ilustrace nám připomíná podobenství o koukolu, rozasetém mezi pšenici (Mat. 13,24-30). Pán Ježíš řekl, že „*když lidé usnuli*“ (Mat. 13,25), nepřítel zasel koukol. Zásada zde je, že tu musí být oboje, bdělost i energie, aby bylo možné udržet to, co nám bylo svěřeno. Je-li tu nedostatek bdělosti, ať v křesťanském svědectví, nebo v našem osobním životě – „*maličko zdřímeš, maličko složíš ruce*“ (Příslaví 24,33) – a jsme oloupeni o vše, co je pro Boha. Kdyby se jen „*muž lenivý*“ probral dříve, chudoba by ho nezachvátila (verš 34), ale on byl „*nemoudrý*“. Nepřítel je dnes velmi aktivní v bourání „*ohrady kamenné*“. Proto dávejme pozor a vždy se rozhojňujeme v díle Páně!

B. Reynolds, TLIN 25/9/2010

i sesedla /Axa/ s osla. I řekl jí Kálef: Co jest? A ona odpověděla: Dej mi dar, poněvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních končinách.

Soudců 1,14.15

Axa a její otec

Ta Axa! – Právě domluvila svému muži, aby vyžádal od jejího otce pole, a už bere věc sama do ruky, a to skutečně s temperamentem. Sesedá s osla. Má hlubokou žádost a ví, kdo ji může splnit.

Kálef je přece její otec! Proto můžeme dobře rozumět její smělosti. A dnes je stejně tak správné, aby se věřící ženy plně zájmu vztahovaly po Božích požehnáních – k blahu celé jejich rodiny.

Axa měla hlubokou důvěru ke svému otci. Věděla, že Kálef své dceři žádnou prosbu nemůže odmítnout. A tak směle prosí o studnice vod. Země, kterou už obdržela, byla totiž vystavena polednímu slunci. Jestliže tu skutečně měl být nějaký výnos, byly nutné studnice. A Kálef dává, dává rád a bohatě: horní i dolní studnice.

„Země“, duchovní požehnání křesťana „*v nebeských místech*“, je nám už „*v Kristu*“ darovaná (Efezským 1,3). Avšak i my potřebujeme „*studnice*“, abychom se ze svého „*dědictví*“ skutečně mohli radovat jako z požehnání. – Duch Svátý nám je dán, aby pro naše srdce stále znovu oživoval nebeské postavení a vztah ke Kristu a aby nás vedl na naší cestě po zemi v síle a v Božím požehnání.

DHIN 27/11/2015

Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: Mluv synům Izraelským a rci: Když by kdo zhřešil z poblouzení proti některému ze všech přikázání Hospodinových, čině, čehož býti nemá, a přestoupil by jedno z nich; jestliže by kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí: tedy obětovati bude za hřích svůj, kterým zhřešil, volka mladého bez poskvrny Hospodinu v oběť za hřích.

3. Mojžíšova 4,1-3

3. Mojžíšova začíná Božím povoláním Mojžíše, když s ním mluvil z šečíny – oblaku slávy, který naplnil stánek (2. M. 40,34). Než pochybení dvou Aronových synů pokazilo tento krásný obraz, kdy Bůh přebýval mezi Svým lidem, Pán mluvil k Mojžíšovi desetkrát. Sděloval mu Svě myšlenky o Jemu vzácných věcech a hledal odpověď ochotných srdcí mezi Svým lidem.

V 3. M. 1 až 3 Bůh mluvil o zápalné oběti, o suché oběti (oběti pokrmů) a o pokojné oběti: o dobrovolných obětech, které vyjadřovaly odpověď podle Božích myšlenek. Potom ve 3. M. 4 Bůh mluvil podruhé, ale nyní to bylo o vyžadovaných obětech, které měly být přineseny kvůli hříchu mezi Božím lidem. Hřích znamená minout se cíle nebo způsobit nějaký přestupek, odklonit se od toho, co je před Bohem správné. Bůh vždy předpokládá, že hřích mezi Jeho lidem je učiněn v neznámosti, neúmyslně, ne ve vzpouře nebo domýšlivosti.

3. Mojžíšova 4 pojednává o hříšném stavu, který působí hříšné skutky. Tento stav je kořenem, který působí zlé skutky, zlý strom, který plodí zlé ovoce. V Epištole Římanům Pavel píše nejprve o zlém ovoci, a potom pojednává o zlém stromu, který je plodí. Tyto hříchy budou odpuštěny, když hříšník činí pokání a vyzná je a ve víře přijme Boží milostivé opatření. Hříšný stav nemůže být odpuštěn: byl odsouzen a odstraněn v Kristu, když On se stal naším Zástupcem.

A. E. Bouter, TLIN 26/9/2010

Jakub, Boží a Pána Ježíše Krista služebník, dvanáctému pokolení rozptýlenému pozdravení.

Jakuba 1,1

Jakubův Dopis se obrací na dvanáct pokolení Izraele, to je na něm to zvláštní. Platí tedy tento Dopis potom vůbec pro nás křesťany? – Zcela určitě ano! Ale čas a zvláštní situace, ve které byl napsán, daly podnět k jeho zvláštní formě.

Na začátku bylo evangelium nejprve zvěstováno izraelskému lidu. Nato mnoho Židů uvěřilo v Pána Ježíše. Zůstávali ale ještě spojeni s židovskou bohoslužbou. Tak vznikla podobná situace, jako ji máme dnes v křesťanstvu: Práví věřící vidí, že jsou obklopeni takovými, kteří se drží jen vnějších náboženských forem, aniž by měli vnitřní vztah k Bohu.

Jakub patřil k vedoucím bratrům shromáždění v Jeruzalémě (Sk. 21,18 aj.). Ve svém Dopisu se obrací k oběma skupinám. Přitom mu nejde o to, aby rozvíjel křesťanské učení. Spíše předpokládá, že je známé. Tak mluví o víře v Pána Ježíše a o Jeho opětém příchodu, o novém narození a o církvi. Také se zmiňuje o skutečnosti, že ve věřících přebývá Duch Svatý.

Jaké naučení nám tedy dává Jakubův dopis? Ukazuje, že naše chování musí souhlasit s naším vyznáním a s naším postavením jako křesťanů, a dává nám cenná naučení pro každodenní život. Kromě toho mluví důrazně ke svědomí těch, kteří jsou vůči evangelii lhostejní („bohatí“) nebo kteří jsou osloveni, ale nerozhodnou se („kolísaví, dvojí mysli“).

DHIN 30/11/2015

Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, který zná naučení nejvyššího a vidění všemohoucího vidí, který když padne, otevřeně má oči.

4. Mojžíšova 24,16

Jestliže se dívám na Boží lid „s vrchu skal“ (4. M. 23,9), budu ho vidět tak, jako Bůh vidí, jako oděný vši příjemností Krista – dokonalejší v Něm – přijatý v tom Milovaném. To je to, co mne uschopňuje jít dále s tímto lidem, chodit s ním, mít s ním společenství, povznášet se nad jeho spory a náhledy, skvrny a pošpinění, selhání a nedostatky. Jestliže se na něj nedívám z tohoto vyvýšeného stanoviště, mohu si být jist, že obrátím své oko na nějaký malý bod nebo na něco jiného, co úplně zničí společenství a odvede mé náklonnosti.

Když Balák pokračuje a přesouvá zkaženého a chamtivého proroka z místa na místo, vidíme se být vedení od výšiny k výšině, až nakonec stojíme na úplném vrchu a hledíme na roviny slávy ve vši jejich délce a šířce, táhnoucí se daleko za meze smrtelného vidění.

V tomto posledním z Balámových příměrů se dostáváme jakoby na nejvyšší výčnělek „skal“, odkud můžeme rozeznávat paprsky slávy, ozlacující horizont. *„Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající oči otevřené...Uzřím jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjde hvězda z Jáкова a povstane berla z Izraele, která poláme knížata Moábská a zkazí všechny syny Set.“* (4. M. 24,15.17)

Kéž v duchu zůstáváme na „vrchu skal“; kéž vždy máme „oči otevřené“, kéž slyšíme „výmluvnosti Boha silného“ a „známe naučení Nejvyššího“; a kéž vidíme jen „vidění Všemohoucího“.

C. H. Mackintosh, TLIN 27/9/2010

I přimlouvali mu mnozí, aby mlčel.

I zavolali toho slepého, řkouce jemu: Dobré mysli buď, vstaň, volá tě.

Marek 10,48.49

Dvě reakce – leží mezi nimi jen krátký čas. Jedna brání, druhá motivuje. Jedna udržuje daleko od Ježíše, druhá vede do Jeho blízkosti. A uprostřed je Bartimeus, slepec. Která skupina bude mít navrch, která se prosadí? Bohu buď dík! To druhé volání je rozhodující. A Bartimeus přichází k Ježíšovi a je uzdraven.

Ke které skupině patříme my? Co děláš ty a co dělám já?

Mnoho lidí kolem nás má trápení, těžkost. U mnohých je v pořádku vnější fasáda, ale ve svém nitru jsou nejistí a plní otázek. Ukazujeme jim na Pána Ježíše? Užíváme příležitosti, které nám Bůh dává, abychom k nim promluvili dobré slovo? Anebo hledáme své odpovědi jen v moudrostech a zkušenostech lidí – a tím je od Něho odtahujeme pryč?

Děti kladou otázky: Uděláme si na ně čas? Doprovázíme je tak do školy a do učení nebo na studia? Anebo jsme tak zaneprázdnění prací, zájmy a volnočasovými zaměstnáními, že jejich otázky vůbec nevnímáme, takže vyrůstají bez nás, a následkem toho si odpovědi získají odjinud? – Přinášíme Pána Ježíše do jejich života jako střed?

A zklamání, těžkosti, otázky věřících – jak na ně reagujeme? Máme pro ně nějaké „zavolání“, které je přivede do blízkosti Pána?

„Den tento jest den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekat až do svítání, postihne nás nepravost.“ (2. Královská 7,9)

DHIN 1/12/2015

Já Jan, i bratr váš, i spoluúčastník v soužení i v království i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. A byl jsem u vytržení ducha v den Páně..., užírl jsem... podobného Synu člověka.

Zjevení 1,9-10.12-13

Dříve než vidíme vidění Krista, učíme se, že taková vidění vyžadují zvláštní okolnosti; vyžadují potřebný stav duše a svůj náležitý čas. Tak se Jan nachází v okolnostech zkoušky, a ačkoli je skutečně v království jako poddaný Krista, přece není ještě v království a ve slávě, ale v království a trpělivosti v Ježíšovi. Dále je vyhnán na pustý ostrov Patmos. Jestliže však je vyhnán na nějaké pusté místo výnosem člověka, je to proto, aby vzdálen každého jiného vlivu, mohl přijmout slovo Boží a svědectví Ježíše Krista. Jak často se v historii Božího lidu období zkoušky stala obdobími duchovního osvětlení. Jak kdosi jiný poukázal, Josef musí jít do vězení, aby se stal zjevovatelem tajemství; David musí být hnán do doupat země, aby mohl zpívat své nejkrásnější písně.

Jan není na tomto osamělém místě jako poustevník, který se sám oddělil, zahořklý vůči světu, ale jako vyvrženec, kterého svět nepotřebuje. Ačkoli je vzdálen od Božího lidu, stále může o sobě užívat slova „*bratr váš, i spoluúčastník v soužení*“, a Pán činí osamělost na Patmu příležitostí pro Jana, aby druhým sloužil v lásce.

Kromě toho Jan nebyl jen na správném místě k přijetí Zjevení, ale byl také ve správném stavu, neboť může říci: „*Byl jsem v Duchu.*“ Tak je na místě vzdáleném od světa a ve správném stavu – v Duchu; a ve zvláštní době – v den Páně. Jan je zadržen, aby viděl tato obdivuhodná vidění a aby slyšel tato vážná sdělení.

H. Smith, TLIN 28/9/2010

Řekl Samuel Saulovi:... Ty pak pozastav se málo, až oznámím řeč Boží.

1. Samuelova 9,27

Ve staré době mluvil Bůh ke Svému lidu skrze proroky. Dnes mluví Pán Ježíš ke Své církvi skrze Písma Starého a Nového zákona. A také ani jednotlivý člověk není Bohu příliš malý nebo nevýznamný. Chce každého oslovit zcela osobně a učinit pro něho Své Slovo skrze Ducha Svatého živým (Zjevení 2,7 a dále; Lukáš 24,27).

Není to nepochopitelné? Na jedné straně stojí velký, všemohoucí, nepochopitelný Bůh, Stvořitel a Udržovatel nebe a země – a na druhé straně člověk; mezi miliardami jiných; malý, nevýznamný, bezmocný člověk. Proti velkému Bohu je ničím. – Ale Bůh k němu osobně, soukromě mluví.

I dnes má slovo, které je přesně uzpůsobené pro tebe a tvou situaci. Předkládá ti Své posouzení; laskavě, ale zřetelně tě napomíná; připomíná ti Svá zaslíbení; sděluje ti Své plány a myšlenky. – Počítal jsi s tím? Očekáváš, že Bůh k tobě mluví Svým Slovem? Zná tvoji životní situaci. Přesně ví, které slovo dnes potřebuješ, aby tě povzbudilo nebo potěšilo. Zná tvou náladu, tvůj charakter, tvá tajná přemýšlení a obavy. Na všechno to a ještě více má odpověď, která se přesně hodí na tvoji situaci. A chce, abys pozorně dbal na to, co ti Svým Slovem chce sdělit. Chce, abys Mu rozuměl a abys Slovo s modlitbou použil na svůj život – a abys zase znovu žasl nad tím, že ten velký Bůh se s tebou sdílí, že k tobě mluví.

DHIN 3/12/2015

... ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňujícíe.

Římanům 12,16

Pokora v Božím lidu

Ctižádostivý člověk si klade vysoké cíle a chce je všemi prostředky dosáhnout. Na této cestě často nedbá na zájmy druhých. Pěstuje styky s takovými, o kterých věří, že mohou jeho vysoké plány podpořit. – V Božím lidu očekává Pán něco jiného:

- **Ne vysoce o sobě smýšlejíce!** K tomu Ježíš Kristus říká: „*Chce-li kdo první býti, bude /„ať je“/ ze všech nejposlednější a všech služebník.*“ (Marek 9,35)
- **K nízkým se nakloňujícíe!** To neznamena, že se k nim snižují, nýbrž že se ze srdce považují za jednoho z nich.

Pán Ježíš nám v tom je příkladem. Nehledal styk s pyšnými a vlivnými farizeji. Naopak! Dal se pokřtít od Jana a učinil se tak za jedno s lidmi, kteří se před Bohem pokořili a činili pokání ze svých hříchů. Později kolem sebe jako učedníky shromáždil prosté rybáře a opovržené celníky.

Je to nepochopitelný div hlubokého ponížení našeho Pána! Boží Syn se stal člověkem a v lidské společnosti zaujal poslední místo. I v kruhu Jeho učedníků vystupovala Jeho pokora. Když se mezi sebou přeli, kdo z nich je největší, prohlásil jim: „*Já mezi vámi jsem jako ten, který slouží.*“ (Lukáš 22,27) – Kéž bychom napodobovali Jeho pokorné smýšlení!

NZD 27/1/2016

1. září

**Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuje...
Takový jest můj milý..., ó dcery Jeruzalémské.**

Píseň 5,9.16

Dcery Jeruzalémské ještě nepostřehly krásy jejího milého a byly překvapeny stravujícím charakterem nevěstinych náklonností. Jejich otázka ohledně toho vyvádí pravdu z jejího srdce. Pak vyhlásí žhoucí popis jeho krás, s rozkoší se zastavuje u detailů každého rysu, a tak ukazuje svou blízkou známost s tím, o kterém mluví. Potom to shrnuje a říká: „*Všecken jest přežádostivý.*“

Zde vidíme tajemství vši schopnosti svědčit o Kristu. Předně s Ním musíme být dobře seznámeni, a za druhé musí být naše srdce naplněno pocitem Jeho lásky, Jeho milosti a Jeho dokonalosti. Výsledek bude, že druhá srdce budou povzbuzena k tomu, aby Ho sama hledala.

Když se nevěsta dívala na Jeho krásy, byla její láska oživena a ona s velkou radostí mohla říci: „*Já jsem milého mého, a milý můj jest můj.*“ (Píseň 6,3) Dobře si všimni tohoto Božího způsobu obnovení! Kdykoli duše upadly do studeného stavu bez života a chybí jim duchovní energie, nechť se zabývají různými dokonalostmi a milostmi Krista, jak jsou zjeveny v Božím slovu.

Potom nechť mluví o Jeho krásách s druhými a shledají, že jejich srdce planou opět ohněm lásky a že jsou opět šťastné v pocitu Jeho přítomnosti a lásky. Pak ve chvíli dojde k obnovení. On ukáže, jak jsme v Jeho očích drazí a jak velmi si cení naší lásky.

E. Dennet, TLIN 30/9/2010

2. září

Aj, panna počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel.

Izaiáš 7,14

Syn panny (1)

Nikdo není v stavu porozumět tajemství Osoby Krista. Na nás se sluší uctivost a zdrženlivost. To platí především vzhledem k tomu, že byl učiněn tělem a že se stal dokonalým člověkem. Obojí zůstává nakonec stejně tak nepochopitelné jako skutečnost, že náš Pán je věčný Syn, ano, Bůh Syn! „*Žádný nezná Syna, jedině Otec.*“ (Matouš 11,27) A přece se mohu radovat ze všeho, co mi Boží slovo říká o Osobě mého Pána a Spasitele. K tomu některé myšlenky:

Když lidé mluví o Pánu Ježíši jako o *Synu panny*, myslí přitom především na Jeho předivné narození a na události, které tomu předcházely, jak nám o nich podává zprávu Matouš a Lukáš. Ale už daleko dříve se o Něm mluví jako o Synu panny:

Duch Svátý nám podává v Bibli jasný obraz Syna panny – vykreslený v různých dobách, ale zřetelný a ucelený. Náš Pán je:

- Semeno ženy (1. Mojžíšova 3,15);
- Boží Syn, Jím zplozený (Žalm 2,7);
- potomek Abrahama a Davida (1. Mojžíšova 22,18; 2. Samuelova 7,12.16; Matouš 1,1);
- narozený z panny jménem Marie (Matouš 1,18; Lukáš 1,27);
- narozen v Betlémě v zemi Judské (Micheáš 5,1; 1. Mojžíšova 49,10).

Jméno *Ježíš*, které Mu bylo dáno při Jeho narození, je jediné jméno pod nebem, ve kterém je záchrana. Pro každého, kdo o tom ví, je toto jméno „*mast rozlitá*“ (Píseň 1,3).

DHIN 6/12/2015

3. září

Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

1. Mojžíšova 3,6

Když Bůh postavil Adama a Evu do zahrady Eden, dal jim jen jeden zákaz. Mohli jíst z každého z mnoha stromů v zahradě, ale ze stromu vědění dobrého a zlého jim bylo zakázáno jíst. Pro Evu se zjevně stal velmi přitažlivým a Satan se brzy chopil této výhody. Na Satanovu otázku odpověděla: „*Ovoce stromů rajských jíme; ale o ovoci stromu, který jest uprostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, ani se ho dotknete, abyste nezemřeli.*“ Ale Bůh neřekl: „*ani se ho dotknete*“, ani neřekl: „***abyste nezemřeli***“, ale: „*smrtí umřeš /nebo: **jistě zemřeš***“ (1. M. 2,17). Když nebyla starostlivá ve způsobu jednání s Božími slovy, byla na cestě k uvážené neposlušnosti.

Lidé jsou dostatečně pošetilí, aby namítali, že to nebylo od Boha pěkné, když člověka potrestal jen za to, že si vzal nějaké ovoce, neboť to byla jen druhořadá věc. Ale vůbec to nebyla druhořadá věc. Byla to uvážená neposlušnost slov živého Boha. Stanovil snad Bůh nějaký přísný nebo nepřijatelný příkaz, který by člověk nemohl uposlechnout? Vůbec ne! Bůh má právo zkusit člověka. Vykonal toto právo skrze poměrně snadnou zkoušku, a ukázalo se, že člověk je neposlušný. Proto byl na všechny lidi vydán rozsudek smrti, neboť všichni zhřešili (Řím. 5,12). Ale Bůh na celou tu věc odpověděl obdivuhodnou přívětivostí tím, že dal Svého milovaného Syna, aby trpěl na kříži za hříchy lidí. Nyní volně nabízí všem, kdo chtějí přijmout Krista, dar absolutního odpuštění a věčný život. Oč mnohem moudřejší je přijmout tento velký dar, než přijmout ovoce zakázaného stromu!

L. M. Grant, TLIN 2/10/2010

Aj, panna počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel.

Izaiáš 7,14

Syn panny (2)

Syn panny měl mít jméno Immanuel, což znamená: Bůh s námi. To nebylo obvykle dávané jméno, nýbrž vyjadřovalo, kdo tento Syn je: Bůh a člověk v jedné Osobě! Jiná jména nám Duch Boží jmenuje v Izaiáši 9,5 při popisu „Dítěte“ nebo „Syna“, na jehož rameni spočine „knížectví“.

Mnoho míst Písma svědčí o tom, že Pán je „s“ těmi Svými, ale v Izaiáši 7,14 spočívá to zvláštní v tom, že Syn panny je zároveň Immanuel, „**Bůh s námi**“. Syn panny a Immanuel – lidství a božství, ponížení a vznešenost, utrpení a sláva – to vše je v tom zahrnuto! Jako nemluvně v jeslích a v náruči starého Simeona byl Immanuelem stejně tak jako na kříži, když vše a všichni byli proti Němu; také tu byl On „**Bůh s námi**“!

Nepřišel na tuto zem jako dospělý člověk, srovnatelně s prvním člověkem, nýbrž jako dítě, jako „*narozený z ženy*“ (Gal. 4,4), odkázaný na pomoc své matky a závislý na její péči – ale zároveň „*zdržoval všechno slovem moci své*“ (Židům 1,3).

„Immanuel“ nevyrostal jako člověk v nějakém paláci, nýbrž v domě tesaře (Matouš 13,55). Pro nás se stal „*chudým*“ (2. Kor. 8,9). Nevyznačovala ho důstojnost „*trůnu vysokého a vyzviženého*“ (Izaiáš 6,1), nýbrž ponížení a chudoba jako **Syna Marie** (Marek 6,3). „*Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.*“ (Izaiáš 53,2) Narodil se jako člověk, aby za nás mohl zemřít jako smírná oběť (Židům 10,5-7). Jemu náleží naše velebení!

DHIN 13/12/2015

5. září

Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobě, praví Hospodin a vykupitel tvůj. Izaiáš 41,14

Tato slova: „červíček Jákobův“, mluví o slabosti, bezvýznamnosti, nehodnosti. A přece tento „červíček“ má místo v Božích myšlenkách, dostává se mu Jeho soucitu a ujištění o Jeho mocné pomoci.

Možná, že jsi skloněn ve velkém zármutku, možná že se cítíš špatně kvůli vlažnosti své lásky, nestálosti svých nejlepších úmyslů, kvůli slabosti své služby. A přece tvůj Bůh přichází k tobě blízko a připomíná ti, že jsi Jeho milované dítě. Jeho myšlenky o tobě jsou „*myšlení o pokoji a ne o trápení*“ (Jer. 29,11).

V tomto verši si všimneme Jeho **poselství** útěchy, když říká: „*Neboj se;*“ a Jeho **zaslíbení**: „*Já spomáhati budu tobě;*“ a **záruky** toho, že se zaslíbení naplní, neboť Ten, jenž slibuje, není nikdo jiný než Hospodin!

Pán se rád blíží ke Svému lidu, když je v těžkých situacích, ve slabosti. Máme ujištění, že „*třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhasí*“ (Izaiáš 42,3). Ano člověk by udělal tyto věci. Člověk by svou nohou rozdrtil svíjejícího se červa. A člověk by chvějícího se a litujícího poslal pryč. Ale ne tak náš Pán! Jeho myšlenky nejsou jako naše myšlenky a Jeho cesty nejsou jako naše cesty (Izaiáš 55,8). On „*vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, který nemá pomocníka*“ (Žalm 72,12).

Bůh dává sílu ve slabosti. „*Když mdlím,*“ říká apoštol Pavel, „*tehdy silen jsem.*“ (2. Kor. 12,10) Kéž bychom všichni šli v síle Pána, Boha, jenž říká: „*Já spomáhati budu tobě,*“ a to s vírou, že On má sílu pro všechny naléhavé potřeby a nepředvídané těžkosti, s nimiž se snad setkáme zde na zemi.

J. R. Macduff, TLIN 4/10/2010

6. září

Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš... Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potom rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteří by v něm pocvičení byli.

Židům 12,5.11

Bůh provádí Svě děti kázní – oba ty biblické verše nám ukazují, jak důležitá je tato skutečnost! Slovo „kázeň“ má co činit s výchovou. Když Bůh provádí kázní, neděje se to z hněvu, nýbrž jako důkaz Jeho otcovské lásky a péče. Na tuto kázeň můžeme však reagovat rozdílně:

Můžeme jí *pohrdat* (*málo si jí vážit*) a myslet si: To vše je náhoda. Pak nám není k žádnému užitku. Je to, jako kdybychom za nějakou věc draze zaplatili, a potom „ji dali stranou“. Je to jako vyhozené peníze!

V kázní si můžeme *stýskat* (*umdlévat*). Místo abychom měli užitek z toho, že se s námi Bůh zaměstnává, začínáme pochybovat o Jeho lásce. Ale Bůh nás nechce učit žádné lekci, která by pro nás byla příliš těžká! Ne, když posloucháme Jeho hlas, dá nám potřebnou milost. Dobrý otec ví, jak musí své děti vychovávat a co od nich může očekávat – oč více pak náš nebeský Otec! On je „*Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení*“ (2. Korintským 1,3).

Kázní a zkouškami se můžeme *učit*. – To je správná reakce. Pak se kázeň vyplatila. Jsme skrze ni „*pocvičení*“, protože jsme přezkoumali své cesty a pohnutky, abychom poznali, zda, kde a proč jsme zklamali. Nyní víme: Bůh trestá „k užitku“ (v. 10) a těm, kteří se z toho učí, dává „*rozkošné (pokojné) ovoce spravedlnosti*“.

DHIN 7/12/2015

7. září

**Slovo, které se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: Po-
stav se v bráně domu Hospodinova a ohlašuj tam slovo toto a
rci: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteří vcházíte do
bran těchto, abyste se klaněli Hospodinu. Takto praví Hospo-
din zástupů, Bůh Izraelský: Polepšete cest svých i předsevzetí
svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě tomto. Nesklá-
dejte naděje v slovech lživých, říkájíce: Chrám Hospodinův,
chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest.**

Jeremiáš 7,1-4

Bůh opakovaně posílal Jeremiáše na veřejná místa, aby vyhlašoval Jeho slovo. Zde stojí v bráně Hospodinova domu. Někdy tam byl při příležitosti svátku nebo půstu, kdy se tam lid scházel z celého okolí. Tak se stal proslulým – a velmi nepopulárním! V 26. kapitole mu usilovali o jeho život. Pán Ježíš byl po dobu 3 ½ roku Svě veřejné služby také normálně před zraky veřejnosti. Při procesu před nejvyšším knězem, když byl dotázán na Svě učedníky a Svě učení, odpověděl: *„Já zjevně mluvil jsem světu, já vždycky učival jsem v škole a v chrámě, kde se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil.“* (Jan 18,20) Když byl Jeremiáš tak často posílán k chrámu, nebylo to kvůli svatosti místa. Lidé se tehdy (podobně jako mnoho lidí dnes) chlubili vznešeně krásnými budovami, ale jejich každodenní vyhledávání modlářských aktivit ukazovalo, že jejich srdce bylo daleko od Pána. Bůh hledá skutečnost! Pouhé vnější zachovávání náboženství jim nic nepomohlo. Pán brzy dá chrám v Jeruzalémě stranou, jako kdysi dal stranou místo, kde se mu klaněli v Sílo. Nechtějme obracet svou důvěru k místu, kde máme společenství, že nám dá nějakou zásluhu před Bohem. On hledá čistá srdce – srdce, která jsou k Němu upřímná!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 5/10/2010

8. září

Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží), ne ze skutků, aby se někdo nechlubil. Jsme zajisté jeho dílo.

Efezským 2,8-10

Čím to je, že se lidé tak často odvracejí, když jim Bůh nabízí Svoji milost? Vlastně je to zvláštní, neboť ten, kdo ji přijme, nemůže nic ztratit, nýbrž jenom získat. Ale člověku v tom brání jeho pýcha. Jen ten, kdo pozná, že je ztracený hříšník, je také ochoten přijmout Boží milost.

Ten, kdo se nechá poučit Božím slovem, pozná celou svoji mravní chudobu a bude si vědom své slabosti a hříchu. Ale našťástí nepozná jenom to! Zakusí také, že k němu v Osobě Krista přišla „*milost a pravda*“ a že tato milost je nadmíru „*rozhojnilá*“.

Bůh jednal z čisté lásky a sklonil se ke Svým stvořením, aby je zachránil. A spasení, které jim nabízí, je absolutně dokonalé. Bůh sám je dokonalý, a proto by se nemohl spokojit s tím, kdyby lidé, které zachránil, nebyli pro Něho učinění vhodnými. Ten, kdo uvěřil v Krista a poznal něco z bohatství Boží milosti, se učí rozumět, že jeho stará bytost je pro Boha zcela nepoužitelná. Musela být „*ukřižována s Kristem*“, protože nemůže být zlepšena.

Ten, kdo by ke Kristovu dílu chtěl ještě přidávat vlastní snahy, by dokazoval jen neznámost Boha a nedostatek víry. „*Starý člověk*“ je s Kristem ukřižován a pohřben. Věřící ho tam má nechat, má se radovat z lásky a bohaté Boží milosti. Jen tak se v něm může nový život volně rozvíjet k Boží cti.

DHIN 8/12/2015

Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?

Skutky 1,6

Jako zbožní Židé vyhlíželi apoštolové obnovení království Izraele a konec doby vlády pohanů. Věřili, že Pán Ježíš je Mesiáš, a tak doufali, že On je Ten, který „*by měl vykoupiti Izrael*“ (Lukáš 24,21). Pán je učil, „*mluvě o království Božím*“, po dobu čtyřiceti dnů mezi Svým vzkříšením a vystoupením na nebe (Skutky 1,3). Jak se blížil den Letnic, domnívali se, že jistě **nyní** přišel čas, aby Pán, jako Syn Davidův, zřídil Své slavné království.

Je pro nás velmi důležité, abychom pečlivě zvážili Pánovu odpověď na jejich otázku. Někteří na základě tohoto oddílu učili, že Bůh s izraelským národem skončil a že na zemi nebude žádné doslovné království. Avšak Pán neříká, že tu nebude království, ale že **nebude nyní**. Nebylo jejich věcí, aby znali „*časy a příhodnosti časů*“, neboť Otec určil, kdy má království přijít. Nyní skrze příchod Ducha Svatého uskutečňuje jiný úmysl, aby shromáždil lidi z každého národu, aby byli Kristovým tělem a Kristovými spoludědici.

Když Pán Ježíš vystoupil do nebe z Olivetské hory, dva andělé řekli učedníkům, že On opět přijde takovým způsobem, jakým Ho viděli jít do nebe (Skutky 1,9-12). Prorok Zachariáš o Pánu prohlásil, že „*stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské*“. Pán Ježíš opět přijde, aby vysvobodil Izrael a „*bude králem nade vši zemí*“ (Zachariáš 14,4.9). Skutečně, všichni proroci mluvili o tomto budoucím království. Dnes vidíme, že Židé jsou zpět ve své zemi, obklopeni svými starými nepřáteli. Jistě je blízko „*ten den*“, který „*Otec v moci své položil*“.

B. Reynolds, TLIN 9/10/2010

V druhou pak noc postaviv se při něm Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle.

Skutky 23,11

John Bunyan (1628-1688) musel mnoho let svého života strávit ve vězení. Jednou ho navštívil jakýsi kvaker, který mu řekl: „Příteli, Pán mne k tobě poslal. Hledal jsem tě už v polovině všech anglických vězení.“

Bunyan na to okamžitě odpověděl: „Ne, to je zcela nemožné. Kdyby tě **Pán** poslal, pak bys mne hned našel. On ví, že už roky sedím v tomto vězení!“

„Pán ví...“ To Bunyan pevně držel, a v tom nalézal útěchu.

Jakým povzbuzením to jistě bylo i pro apoštola Pavla, že Pán Ježíš, který ho miloval a sebe samého za něho vydal, přesně znal jeho situaci i místo, kde se zdržuje, a stál při něm v jeho těžkém postavení.

„Budiž stálý /Bud' dobré mysli! /!“ Tento výrok platí i nám. Když byl prorok Jeremiáš ve velkých těžkostech a lidé usilovali o jeho život, přece mohl říci: *„Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne.“* (Jeremiáš 12,3) A tato slova jsou velkou útěchou pro každého věřícího, který obrací svoji důvěru na Pána a nalézá v Něm svoji radost.

Boží děti mohou procházet různými druhy zajetí a zkoušek. Možná že jsi právě v zajetí žalu a trápení, anebo jsi spoután nějakým neštěstím anebo připoután na lůžko nemocí; anebo jsi v nějakém jiném, z lidského hlediska bezvýchodném postavení. Avšak Pán tě tam vidí a volá k tobě s útěchou: „Já jsem s tebou.“ – „Bud' dobré mysli!“

DHIN 9/12/2015

11. září

Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel a bydlí tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, který se ukázal tobě, když jsi utíkal před Ezau, bratrem svým.

1. Mojžíšova 35,1

Jít k Božímu domu

Když se Jákob po dlouhém pobytu v cizině vracel do Izraele, vyžval ho Bůh: „*Vstana, vstup do Bethel!*“ Jméno „Bethel“ v překladu znamená „Boží dům“. Jákob měl tedy jít k místu, kde bydlí Bůh. – Dnes je Boží dům uskutečňován tam, kde jsou dva nebo tři shromáždění ke jménu Pána Ježíše (Matouš 18,20). Na tomto místě, kde zaslíbil Svoji přítomnost, se my křesťané společně ukazujeme před Bohem.

Hospodin dal Jákobovi další úkol: „*Udělej tam oltář.*“ Oltář mluví o společenství a o velebení. – Tak je dnes naší výsadou, když jsme shromáždění ke jménu Pána a slavíme jídlo na památku, mít společenství s naším Bohem a Otcem a ze srdce Ho ctít.

Jákob věděl, že se v Bethel setká se svatým Bohem. Proto přikázal všem, kteří s ním byli: „*Odvrzte bohy cizí, které máte mezi sebou, a očistěte se a změňte roucha svá.*“ – Také z toho pro nás plyne naučení. Odstranění cizích bohů mluví o tom, že shromáždění ve jméno Pána musí být očištěné od modlářství, bludných učení a lidských idejí. Očištění ukazuje na osobní zkoušení se: Je v mém životě něco, co se nehodí do Boží přítomnosti? Změna šatů nás učí, že se před Bohem máme ukazovat důstojným způsobem.

NZD 14/2/2016

12. září

Libá vůně jsou tvé masti, vylitý olej je tvé jméno.

Píseň 1,3 – přel.

Náš biblický text ukazuje na Pána Ježíše. Jeho jméno mluví o tom, čím je On sám v Sobě.

Když zde žil, poznávali lidé něco z Jeho dokonalosti, která se šířila jako vůně masti. Petr s nejhlubším přesvědčením prohlásil: „*My jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží.*“ (Jan 6,69 – ČSP). Ale jen Otec v nebi uměl plně ocenit tu libou vůni, která k Němu nepřetržitě stoupala od Ježíše Krista. Viděl lásku, pokoru, poslušnost, svatost, kterou Jeho Syn přes odpor a utrpení v každé situaci zjevoval. Otec dvakrát veřejně vydal svědectví o Svém ocenění: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Matouš 3,17; 17,5)

Když Ježíš Kristus dal na kříži Svůj život, šířila se Jeho dokonalost jako vůně vylitého oleje. Lidé to příliš nezaznamenali. Ale Bůh viděl, jak velká byla láska, poslušnost a oddanost Pána Ježíše, když dal Svůj život. Za velkých bolestí se obětoval, aby pocítil svého Otce a vykonal Jeho vůli. Tak se v Jeho utrpení smrti rozvinula plná míra Jeho slávy a vystupovala jako libá vůně nahoru k Bohu. Také tentokrát Bůh ukázal Svě ocenění: Po třech dnech vzkřísil Svého Syna z mrtvých.

NZD 10/4/2016

A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

Marek 1,11

Kvůli tomu, že synovství bylo Otcem dosvědčeno při křtu Pána Ježíše, nemáme žádné právo soudit, že **On** v této chvíli **začal** být „milovaným Synem“. Pravda je ta, že jsa Syn, sestoupil na toto ponížené místo poslušnosti na zem, aby se stal učícím se. Ve Svém sebeponížení je už draze milovaný Syn Otce, protože jím byl dříve, než přijal tělo.

„Toto jest Ježíš, ten král Židovský“ (Mat. 27,37) – to byla jistě pravda o Pánu dlouho předtím, než nápis byl umístěn na kříž. Tak když Otec řekl: *„Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo“*, byla ta slova pravdivá o Pánu dlouho předtím, než vystoupil z Jordánu. Jak dlouho předtím, nám říká draze milovaný Syn sám, neboť řekl k Otci: *„Neboť jsi mne miloval před ustanovením světa.“* (Jan 17,24) A není třeba říkat, že jestliže Syn byl Otcem milován před ustanovením světa, Syn tu byl od věčnosti a byl milován. On je, buď Jeho svaté jméno velebeno, věčný Syn, vždy zůstávající v objetí Otcovy lásky.

Otcova láska spočívala na Synovi s bezmezným zalíbením vždy, ještě před začátkem času. Od věčnosti nalézal Otec Své zalíbení ve Svém milovaném Synu. Tak také na jiném místě čteme, že Hospodinova duše má zalíbení v Jeho milovaném Služebníkově (Izaiáš 42,1). Synem byl osobně, Služebníkem se stal jako Prostředník.

W. J. Hocking, TLIN 11/10/2015

14. září

Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvůj, které jsi vykoupil mocí svou převelikou a rukou svou přesilnou.

Nehemiáš 1,10

Nehemiáš se ve své modlitbě zmiňuje o vykoupení Izraele z Egypta. Tehdy Bůh prokázal na faraonovi Svou velkou moc, Svou „*silnou ruku*“ a osvobodil Svůj lid z tvrdého otroctví.

Toto zdůraznění Boží „*silné ruky*“ nalézáme zvláště při vyjití z Egypta a při zpětném pohledu na ně. Vždyť tehdy začal nový úsek ve způsobu Boží vlády se zemí. Bůh vyvolil izraelský lid pro sebe. A od Jeho příbytku uprostřed Izraele měla začínat **přímá** Boží vláda nad zemí.

Mocná znamení a divy jsou v Božích cestách typické pro **dobu začátku**. Tak bylo také zvěstování Slova v počáteční době Církve potvrzováno znameními a divy (Židům 2,3.4). A tisícileté království bude rovněž uvedeno Kristovými mocnými činy.

Nehemiášova doba měla naproti tomu charakter **doby konce**. Juda se obrátil k modlám, nedbal na Boží varování a byl odveden do babylonského zajetí. Na místě přímé vlády nastoupila **ne-přímá** Boží vláda nad zemí. Zvláštní Boží jméno nyní znělo: „*Bůh nebeský*“ (Ezdráš 1,2 aj.). V biblických knihách z této doby pak také už nečteme o „*silné ruce*“ Boží (kromě při pohledu zpět).

Při povrchním pohledu bychom se mohli zeptat. Cožpak není už Boží ruka silná? Anebo On už Svůj lid nemiluje a nechce použít už Svoji „*silnou ruku*“ ve prospěch věřících? Cožpak u Boha už není možné po úpadku žádné probuzení, žádný nový začátek?

/dokončení zítra/, DHIN 10/12/2015

I dal mi král vedle štědré /dobré/ ruky Boha mého ke mně.**Nehemiáš 2,8**

Když se Zorobábel a Jozue, Ezdráš a Nehemiáš vrátili z vyhnanství, nebyla Boží „*silná ruka*“ veřejně viditelná. Probuzení v jejich dnech nebylo provázeno mocnými činy. A také obnovený chrám už neměl dřívější slávu.

Kdysi Boží „*silná ruka*“ zkrotila faraona. Nyní Boží ruka vskrytu vedla srdce židovského ostatku a perských králů (Ezdráš 1,1-4; 7,6.9.27.28; Nehemiáš 2,8,18). Tak se pro věrné v době konce prokázala jako Boží „*dobrá ruka*“.

Proroci nyní vyhlašovali: „*Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*“ (Zach. 4,6) – „*Slovo, jímž jsem smlouvu učinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta, a Duch můj trvá ve vašem středu: Nebojte se!*“ (Aggeus 2,5 – přel.)

Mnohé se změnilo, ale něco zůstalo nezměněné. To platí i pro dobu konce dnes. Postrádáme znamení a divy, slávu a vnější jednotu z doby prvních křesťanů. Ale Boží slovo a Boží Duch zůstali! To víře stačí: Nepochybuje o moci a lásce Boží. Poznává, že Boží „*dobrá ruka*“ pro ni působí za kulisami světových událostí a má pro ni cestu uprostřed úpadku. Vedena Duchem, opírá se o Boží slovo.

Naproti tomu je krajně nebezpečné a vede to k zdánlivým probuzením, když je tu snaha o **vnější sílu a slávu** doby začátku. Bohem působené probuzení se dnes ukazuje spíše návratem k **základům Písma** a nečiní si nárok na velkou sílu (Ezdráš 3,3.4; Zjevení 3,8). Boží „*dobrou ruku*“ zakoušíme, když se věrně přidržíme Pána Ježíše a Jeho slova.

DHIN 11/12/2015

Někdo bohatým se děláje, nemá nic.

Příslloví 13,7

Byl to vážený muž a byl v zámožných kruzích dobře známý. Vlastnil mnoho cenných pozemků a budov v nejlepších částech velkoměst. Každý v něm viděl bohatého podnikatele. Svým vystupováním dovedl získat úvěry v miliardových částkách.

Pak přišel krach jeho majetku. Odborníci z finančního světa byli překvapeni. Nejvíce se divili tomu, jak se mu podařilo klamat je všechny tak dlouho. Ve výsledku obnášely jeho dluhy několika násobek toho, co měl. Dělal se bohatým – a na konec neměl nic.

Jak lehce se necháme lidmi klamat! I v naší vlastní hříšné povaze žije sklon klamat druhé, i když ne tak ostře jako v našem příkladu. Zkoumejme někdy svůj život! Není možné, že jen navenek budíme dojem, že jdeme svou cestou v úzkém společenství s Pánem Ježíšem? Vždyť víme, co druzí věřící na nás chtějí vidět a od nás slyšet, a umíme se tomu přizpůsobit. Tak jako Šalomoun v našem verši říká: „*Někdo bohatým se děláje...*“

Ale náš verš jde dále: „..., *nemá nic.*“ Ani my sami, ani druzí, a už vůbec ne Pán má něco z toho, když předstíráme, že jsme duchovně „bohatí“ – a přitom nejsme. Dříve nebo později se to ukáže.

Budme pravdiví a opravdoví! Pánu tak jako tak nemůžeme nic předstírat. Opravdové duchovní bohatství se ukáže v tom, že nestavíme do popředí sebe, ale jen Pána.

DHIN 14/12/2015

Koho zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jaká tedy jest moudrost jejich?... Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, ani se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, který činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech libost mám, dí Hospodin.

Jeremiáš 8,9; 9,23-24

Jaký je rozdíl mezi moudrostí tohoto světa a tím, co Bůh uznává za pravou moudrost! Je smutné říci, že moudrost tohoto světa je charakterizována zavrhováním Boha, Božího slova a Boží autority. Místo toho se člověk chlubí sám sebou, pyšní se svou moudrostí, mocí a bohatstvím. V Jeremiášových dnech vůdcové Judy odmítali dbát na Boží varování o soudu, který měl na ně rychle přijít, a raději důvěřovali svým modlám a svým smlouvám a opatřením. Pokoj, pokoj, říkali, a přece nebylo žádného pokoje. Nepřítel byl na cestě.

Lidské srdce se za těch 2600 let od Jeremiášovy doby nezlepšilo. Jedno společné mají všechna lidská, stále se měnící vyhlášení o tom, jak vznikl svět a jak jsme se dostali tam, kde jsme, totiž že Bůh s tím nemá nic co činit! Že i matematické zákony pravděpodobnosti odporují teoriím člověka, pro něj neznamena nic. Nezáleží na tom, jak nesnadné jsou doby a jak neřešitelné se ukazují být problémy tohoto světa; každý politik má na ně svoji odpověď a slibuje, že je vyřeší. Zdá se, že skutečnost, že se to stále a stále opakuje, pokaždé nadarmo, nikdy neovlivnila moudré tohoto světa.

A přece Bůh i nadále pokračuje v tom, aby přesvědčoval člověka, stále lidem představuje Svoji lásku a Spasitele, kterého dal. Ach, obrať se k Němu nyní!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 12/10/2010

Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.

Římanům 8,28

Několik veršů předtím apoštol Pavel napsal, že vykoupený člověk smí volat „*Abba, Otče*“! Neboť „*ten Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme děti Boží*“. Bůh si přeje, abychom si stále byli vědomi Jeho Otcovské lásky.

Věříš, že všechny věci ti napomáhají k dobrému? Bůh stojí nad všemi okolnostmi, které se dotýkají Jeho dětí. A zatím co my vždy vidíme jen jednotlivé malé úseky, On je vidí v jejich celku a řídí vše tak, aby pro nás spolupůsobily k dobrému. To chtějme vírou pevně držet – i tehdy, když tomu ještě nedovedeme rozumět.

Ale platí to také pro okolnosti, které jsme si sami zavinili, a pro jejich následky? Ano, ani ty netvoří žádnou výjimku. **Hřích**, který leží u kořene, Bůh odpouští, když ho upřímně vyznáme. Bolestné **následky** svévolné cesty naproti tomu možná trvají dále. Ale i potom chce Bůh z těch těžkých okolností pro nás vyvést pozhénání, když žijeme v závislosti na Něm.

Apoštol říká: „*Víme pak...*“ On a jeho spolupracovníci tak mohli mluvit ze zkušenosti. Společně snášeli mnoho těžkostí. Jak asi ta jistota, že všechny věci spolupůsobí k dobrému, vzpřimovala také je! Neboť ten, kdo to ví, už nehledí na okolnosti. Také už neříká: „Kéž bych jen mohl...!“ Učí se ve všem poznávat Boží ruku. – A co je následkem? Hluboký pokoj naplní srdce. Bůh ví všechno. Miluje Svě děti neúnavnou láskou. Okolnosti, viděné zvenku, jsou ještě „proti nám“, ale hluboko v nitru vím: **Bůh je pro nás.**

DHIN 15/12/2015

Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk přikrývající střeva a všecken tuk, který jest na nich... Tak jako se odjímá od volka oběti pokojné, a pálení to bude kněz na oltáři zápalu.

3. Mojžíšova 4,8.10

Tuk oběti ukazoval její kvalitu, a když byla nalezena v dobrém stavu, její výtečnost. Byl cele pro Boha, neboť On musí mít to nejlepší, a jen to nejlepší. Abel tomu už rozuměl, když přinesl Bohu svoji oběť (1. M. 4,4). Tak byl tuk oběti pokojné pro Boha; patří Jemu (3. M. 3,16). Bůh byl ten jediný, kdo měl právo přijmout tuk, a to všecken. Obětující zde, kněz, který chybil, mohl být obnoven, když uznal Boží výlučná práva. Když to použijeme na sebe, učíme se, že musíme ctít Boží práva vzhledem ke všemu, co jsme a co máme.

Existovalo pozoruhodné pojitko mezi oběťmi přinášenými Bohu a obětujícími. Kvalita oběti za hřích, která byla přinesena Bohu, odrážela také stav obětujícího, který nyní byl napraven. V přinesení této oběti se ztotožnil s její horlivostí a energií, která byla plně oddaná Bohu, jak byla představována tukem. Uvědomoval si, že to vše je pro Boha. Tuk oběti za hřích je zde spojen s **po-kojnou obětí**: je tu obnovení společenství. Nejenže tuk oběti za hřích je položen na oltář **zápalné oběti** a společně s ní vystupuje jako oběť libé vůně k Bohu. To vše ukazuje, že nemůžeme oddělovat různé pohledy na Kristovu oběť, ačkoli rozlišovat musíme: Je to jedna a táž obdivuhodná oběť. Ukazuje to také, jak velký je Bůh, který užívá i naše selhání jako příležitost, aby byl oslaven, a aby nás více učil o Kristu a Jeho dokonalé oběti. Jemu buď sláva nyní i navěky!

A. E. Bouter, TLIN 14/10/2010

I počala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest krásný, kryla ho za tři měsíce. A když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a omazala ji klím a smolou; a vložila do ní to dítě, a vyložila do rákosí u břehu řeky.

2. Mojžíšova 2,2.3

Když se Mojžíš narodil, byl svět pro izraelský lid jevištěm smrti. Farao, král Egypta, nařídil, aby všechny narozené chlapce Izraelitů utopili v Nilu. Obrazně to neznámá nic jiného, než že dábel, nepřítel Boha a Jeho lidu, sahá po našich dětech, aby je nechal zajít v životních zásadách světa. V tomto smyslu je svět i dnes jevištěm smrti.

Ale Bůh stojí nade vším. Víra dala Mojžíšovým rodičům odvalu, aby dítě nejprve ukrývali. Byl pro ně příliš „krásný“, než aby ho dali do Nilu. A co ve víře začali, v tom Bůh pokračoval ve Svém moudrém vedení. Tak to zakusí i dnes rodiče, kteří vidí ve svých dětech tuto „krásu pro Boha“, která za žádných okolností nesmí padnout za oběť zkaženosti světa (Židů 11,23).

Avšak dejme pozor na to, co udělala Mojžíšova matka. Vložila dítě do košíku z rákosí. Neznámá to ochrannou schránku modlitby a laskavého, dětskému porozumění přiměřeného vyučování? A pečlivost, s níž byl košík utěsněn, nesvědčí snad o trpělivé drobné práci?

Tak mohou děti později v ochraně toho, co jim rodiče dali na cestu, přežít ve světském okolí. A Pán vezme jejich život do Svě ruky a povede je ke slavnějšímu cíli, než jsme si snad mysleli – jako u Mojžíše.

DHIN 16/12/2015

A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, uprostřed stromův rajského.

1. Mojžíšova 3,8

Říká se, že „svědomí dělá zbabělce z nás ze všech“, a to je vidět hned na začátku historie člověka na zemi. Adam odpověděl: *„Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.“* (v. 10) Pán samozřejmě věděl, kde jsou, ale zavola-
lal je, a oni se už nemohli dále skrývat. Lidé se od té doby dobře od Adama naučili svádět vinu za chybné konání na někoho jiného. Když vinil svou ženu, že mu dala ovoce ze stromu, ve skutečnosti také soudil, že Bůh má nějakou vinu, protože On mu dal ženu (verš 12). Potom se Pán zeptal Evy, a ona obvinila hada z toho, že ji oklamal (verš 13). Nakonec oba vyznali tu nepříznivou skutečnost: *„...a jedl(a) jsem.“*

Ale Pán vložil nepřátelství mezi hada a ženu a její semeno (verš 15). Je jasné, že tímto semenem nemůže být nikdo jiný než Pán Ježíš, jenž se o mnoho let později narodil z panny, ačkoli *„jeho východové jsou od starodávna, ode dnů věčných“* (Micheáš 5,2). Boží Syn, jenž se v čase stal člověkem, naprosto zkazil ďáblovu skutky. Potřel hadovi hlavu, ačkoli když tak učinil, utrpěl potření Svě paty. To se samozřejmě vztahuje na utrpení a smrt Pána Ježíše na kříži Golgoty. Potření hlavy hada znamená naprostou zkázu Satana pomocí nezměrné ceny Kristova kříže.

Hospodin Bůh udělal pro Adama a Evu kožené oděvy a oblékl je jimi (verš 21). To vyžadovalo smrt zvířete jako předobraz Kristovy smrti pro odpuštění našich hříchů a naše oblečení spravedlností Krista. To je skutečně obdivuhodná milost.

L. M. Grant, TLIN 16/10/2010

Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě mého putování.

Žalm 119,54

Heinrich Schütz (1585-1672), nejvýznamnější německý skladatel své doby, zhudebnil mnoho biblických textů. Mezi jeho četnými skladbami na slova žalmů hraje dnešní verš zvláštní roli. Dal ho umístit nad vstup do své pracovny a zvolil ho také za text pro svůj vlastní pohřeb.

Vskutku musel během svého dlouhého života hořce pociťovat utrpení „svého putování“: pustošení 30-leté války, smrt své ženy po pouhých sedmi letech manželství a smrt svých dětí. Ale to všechno nemohlo umlčet chvalozpěv v jeho ústech.

Schütz zjevně nepovažoval Boží ustanovení za stísnující. Tak jako napořád v tomto Žalmu jsou ty různé projevy Boží vůle („rozkazy“, „ustanovení“) vždy vyjádřením Jeho dobrotivosti. Bůh nechce lidi nechat bloudit, nýbrž chce jim ukazovat Svou dobrou cestu.

I pro nás, kteří jsme byli výkupným dílem Pána Ježíše ospravedlnění z víry, mají taková „ustanovení“ velký význam. To nám ukazují četná napomenutí Nového zákona. Jsme v nich zároveň povzbuzováni, abychom je neenesli jako těžké břemeno. Naopak, jejich následování nás má osvobodit – jak ke správné službě jedněch druhým, tak i k Boží chvále:

„Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě se vší moudrostí, učíce a napomínající sebe vespolek žalmy a zpěvy a písničkami duchovními, s milostí zpívající v srdci svém Pánu.“ (Koloským 3,16)

DHIN 17/12/2015

A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti.

Efezským 6,16

Pod tlakem různých zkoušek, které na nás přicházejí, ať od okolností, zdraví, když někdo blízký zemře, anebo z mnoha těžkostí, které ustavičně vystávají mezi Božím lidem, se nepřítel může snažit obklopit naši duši hroznou myšlenkou, že Bůh je lhostejný a není pro nás. Té tmavé noci, když učedníci museli čelit bouři na jezeře a vlny bily do lodi, byl Ježíš s nimi, i když spal, jako kdyby byl lhostejný k tomu, že jsou v nebezpečí. To byl test víry. Žel, nebyli chráněni štítem víry a ohnivý šíp pronikl jejich brněním. Vystala hrozná myšlenka, že Pán se o ně nestará, neboť Ho vzbudili a řekli: „*Mistře, nedbáš, že hyneme?*“ (Marek 4,38)

Ohnivá střela není náhlá touha uspokojit nějakou žádost vystávající z těla uvnitř. Je to spíše ďábelské vnuknutí zvenku, které chce vzbudit pochybnost o Boží dobrotivosti. Satan střelil ohnivou střelu na Joba, když ten byl v hrozném zkoušce a jeho žena mu domlouvala, aby „*zlořečil Bohu a zemřel*“. Job uhasil tuto ohnivou střelu štítem víry, neboť řekl: „*Dobré-li jen věci bráti budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati?*“ (Job 2,9-10)

Đábel stále využívá trýznivých okolností života ve své snaze otrást naší důvěrou v Boha a odvádět nás od Boha. Víra užívá právě ty okolnosti, aby vedla blíže k Bohu, a tak triumfuje nad ďáblem. Satan se také může snažit vzbudit nějakou ošklivou myšlenku v mysli, nějaký nevěřící nápad, který propaluje do duše a oslepuje mysl. Takové myšlenky nelze uhasit lidským rozumováním nebo obrácením se k citům nebo zkušenostem, ale pouhou vírou v Boha a Jeho Slovo.

H. Smith, TLIN 18/10/2010

Jděte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti mají?

2. Mojžíšova 10,8

Bůh dal faraonovi několikrát výzvu: „*Propust' lid můj, ať mi slouží!*“ Pod tlakem propuknuvších ran učinil farao ústupky s omezeními jako: „*Jděte, obětujte Bohu svému tu v zemi,*“ nebo: „*Já propustím vás..., však dále abyste nikoli neodcházeli.*“ (kap. 8,25.28) Ale pokaždé, když přišlo polehčení od těch ran, farao přece potom nenechal Izraelity jít.

Tak v našem verši vidíme nejprve předstíraný plný souhlas faraona. Ale navazující otázka: „*Kdo jsou ti, kteří jíti mají?*“, která zdánlivě ukazuje na určitý zájem, tvoří ve skutečnosti opět nové omezení: Chtěl nechat jít jen muže (kap. 10,11).

Toto jednání nám názorně ukazuje, jak Satan, Boží protivník, chce až dodnes svádět věřící ke kompromisům. Mnohem více než všemi pronásledováními je Boží věci činěna škoda kompromisy se světskými zásadami. Ale když jde o službu Bohu, nemůže být směrodatný lidský úsudek, i když to, co je nabízeno jako prospěšné, se rozumu zdá být velmi moudré. Nakonec také obchod s obětními zvířaty a směňování peněz v chrámu těm, kteří přišli zdaleka, byla praktická myšlenka. – Avšak pro Boha to byla ohavnost!

Ptejme se jen na Boží slovo a prosme Boha, aby nám v této zmatené době udržel jasný pohled na věci, abychom byli schopni sloužit Mu a oslavovat Ho, aniž bychom byli ovlivňováni světem a jeho zásadami!

DHIN 18/12/2015

Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteří hledají bezživotí tvého, říkajíce: Neprorokuj ve jménu Hospodinovu, abys neumřel v ruce naší. Protož takto praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti budou mečem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem. A nebudou mít potomků, když uvedu zlé na Anatotské času toho, v němž je navštívím.

Jeremiáš 11,21-23

Jeremiášovy zkušenosti byly často nesnadné zkušenosti. Ve svém domovském městě byl knězem. Anatot bylo kněžské město, ležící v dědictví pokolení Benjamin (Jozue 21,17-19). A přece zde čteme o lidech z Anatot, kteří usilovali o jeho život, a v kapitole 12,6 je nám řečeno, že to zahrnovalo jeho bratry i dům jeho otce. A když procházíme tuto knihu Jeremiáše, je tam ještě mnohem více zmínek o tomto nepřátelství proti němu.

O Pánu Ježíši čteme v Janu 7,5: *„Nebo ani bratři jeho nevěřili v něho.“* Marek 3,21 dodává: *„A slyševše o tom příbuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pomínil.“* Jsme vděční, když čteme, že se to po vzkříšení Pána změnilo, neboť nalézáme Jeho bratry a Jeho matku Marii, jak se účastní ustavičné modlitby s Jeho učedníky v horním pokoji ve Skutcích 1,13-14, a dva z nich, Jakub a Juda, se sami v epištolách, které napsali, nazývají *„služebníky Ježíše Krista“*.

Věřící, kteří dnes chtějí být věrní Pánu Ježíši, čelí často podobnému protivení se od svých milovaných a příbuzných. Zatímco oddílý jako Marek 13,12-13: *„Vydá pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti proti rodičům, a budou je mordovati. A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé,“* se vztahují k budoucímu soužení, Jan 15,18-21 ukazuje, že to je i pro nás dnes.

E. P. Vedder, Jr., 19/10/2010

**Dím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž na-
ději skládati budu.**

Žalm 91,2

Prorocky slyšíme v tomto verši především hlas Pána Ježíše, který jako člověk na zemi plně důvěřoval Bohu. Z tohoto Žalmu citoval Satan, když pokoušel Pána (Matouš 4,6). Ale přitom vynechal tuto část verše: „... aby tě ostříhal na všech cestách tvých.“ (verš 11) Vrhout se dolů s vrchu chrámu nebyla cesta důvěry v Boha. Poslechnout Satana a pokoušet Boha předpokládá zlou cestu!

Celý Žalm obsahuje vzácná proroctví o Mesiášovi. Ten byl na zemi vždy „v skryši Nejvyššího“, vždy zůstával „v stínu Všemo-
hociho“. Bůh byl Jeho útočiště a hrad; cele v Něho důvěřoval. Tak Mu je na základě Jeho dokonalého života přislíbeno, že Ho Bůh ochrání „z osidla lovce“, od „přístrachu nočního“, od „střely létající ve dne“ – ano od všeho neštěstí (verše 1-10).

Ale Kristus se nejprve všech těchto Bohem zajištěných práv a jis-
tot Mesiáše vzdal, a vytrpěl nevýslovná utrpení a smrt, aby za-
platil za naše hříchy.

V 13. verši čteme: „Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš
lviče i draka.“ To se naplnilo ve smrti Pána Ježíše, když porazil
Satana a vzal mu jeho moc. A „poněvadž mne zamiloval“ (verš
14), Bůh Krista „vysvobodil“. Vzkřísil Ho a dal Mu místo po Svě
pravici.

Zaslíbení tohoto Žalmu platí v první řadě Kristu a věrnému
ostatku Izraele. Ale i dnes se může každý věřící o tato Boží zaslí-
bení opírat a vírou se z nich těšit.

DHIN 20/12/2015

Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.

Skutky 1,5

Protož pravicí Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.

Skutky 2,33

Příchod Ducha Svatého a Jeho přítomnost na zemi byly výsledkem toho, že Pán byl vyvýšen a oslaven v nebi. Duch Svatý tu je stále i dnes, a to je velmi zvláštní, velmi podivuhodná pravda, která má základní důležitost.

Nemysleli jste si někdy, že by to byla nádherná věc, být v izraelské zemi, když zde byl Pán, a mít výsadu vidět Ho a slyšet? Ano, bylo by to velké požehnání, ale víte, že dnes máme něco dokonce lepšího než to? Když Boží Syn byl zde, Jeho božská sláva byla skryta za lidskou oponou, takže to tehdy vyžadovalo tolik víry věřit v Něho, jako to vyžaduje dnes. Syn byl zde, a vrátil se do nebe. Dnes Duch Svatý, jiná Osoba Trojice, je zde na zemi a zaujal Svůj příbytek v těch, kteří věří, jak to Pán řekl (Jan 7,39). Nebydlí v někom, kdo je ve svých hříších. Bydlí v těch, kteří věří, kteří byli od svých hříchů očištěni drahou krví Krista. Bydlí v nás jako výsledek Kristova dokonalého díla a Jeho slávy nyní nahoře.

Jak mohu vyjádřit vážnost a požehnání toho, že máme takového Hosta, přebývajícího v nás? Pavel napsal Korintským: *„Zdali nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kterého máte od Boha, a nejste sami svoji.“* (1. Korintským 6,19) Jsme v časovém období, vyznačujícím se přítomností Ducha Svatého ve věřících, a Ten působí to, že jsme schopni hledět vzhůru a vidět Pána „slávou a ctí korunovaného“.

S. Labelle, TLIN 20/10/2010

Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Matouš 11,29

Na Kristově příkladu se máme učit být tichými /mírnými/ a pokornými. Není mírnost Pána vzácným způsobem vyjádřena na kříži, když se modlil: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ (Lukáš 23,34)? Anebo i předtím: Když Ho nejvyšší kněží tvrdě obžalovávali, trpělivě mlčel.

I od Mojžíše se můžeme učit: Nemyslel na pomstu, když byl Aro-nem a Marií napaden. Pán sám pokáral Arona a Marii: Marie se stala malomocnou. A jak potom reagoval Mojžíš na tu bídu, která postihla jeho sestru? Neřekl: „Teď máš, co sis zasloužila,“ nýbrž volal: „*Ó Bože silný, prosím, uzdrav ji!*“ (4. Mojžíšova 12,13) To je pravá mírnost.

Vidíme Pána Ježíše v Jeho pokoře, když se sklonil, aby umyl nohy učedníkům. To byla služba otroka! Později vyzval Svě učedníky, aby činili totéž (Jan 13,1-16).

A mysleme na popis ve Filipským 2,5-8, jak se Kristus ponížil. On byl a je Stvořitel a věčný Boží Syn. Ponížil se, když se stal člověkem. A jako takový se ponížil ještě dále, když „*byl poslušný až do smrti, a to smrti kříže*“. Taková pokora by měla být vidět také v našem životě: „*Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.*“ (Filipským 2,3)

Jak snadno může pýcha a sobectví vést k nejednotě a k rozdělení mezi lidmi všeobecně a mezi Božím lidem zvláště! Pravá tichost a pokora by tomu často mohly zabránit.

DHIN 23/12/2015

Lišky doupaty mají a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

Matouš 8,20

I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou, a v ruce své srp ostrý.

Zjevení 14,14

Výraz „*Syn člověka*“ Pán užíval buď ve vztahu ke Svému zavržení a utrpení, anebo když mluvil o Svém slavném druhém příchodu a o království. Kristova utrpení a slávy, které následují, jsou dva charakteristické znaky titulu „*Syn člověka*“. To lze vidět u první a u poslední zmínky o „*Synu člověka*“ v Novém zákoně. Co je zvláště povšimnutí hodné, je, že v obou těchto případech je zmínka o **hlavě** Pána Ježíše.

V první zmínce Pán odpovídá na výrok jednoho, který chtěl být učedníkem, že za Ním půjde, kamkoli půjde (Mat. 8,19-20). Pán řekl, že stvoření živočichové mají své místo odpočinku, ale On, jako ponížený a zavržený Syn člověka, nemá ani „*kde by hlavu sklonil*“. Pomysli na Spasitele, jak chodí, dobře čině, hledá ztracené hříšníky, a na konci dne spí pod širým nebem a nemá pod hlavou podušku!

V poslední zmínce o Synu člověka vidíme hlavu Pána Ježíše korunovanou zlatou korunou. Čas pro sklizeň země přišel, a země má být sklizena rozlišujícím soudem. Ten, jenž kdysi neměl, kde by složil hlavu, bude soudit zemi, neboť na Svě hlavě nese korunu vítěze. Všechna moc k vykonání soudu byla dána Jemu, „*nebo Syn člověka jest*“ (Jan 5,27).

Ale naší výsadou nyní je vidět Syna člověka „*slávou a ctí korunovaného*“ (Židům 2,9).

B. Reynolds, TLIN 23/10/2010

Nebo narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, ležící v jeslích. A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha.

Lukáš 2,11-13

Jesle

Když Pán Ježíš přišel na zem, byli andělé a celé nebe zaměstnání Jeho narozením. On byl a stále je středem Božích myšlenek. – Ale jakého přijetí se Mu dostalo na zemi? V hospodě v Betlémě nebylo pro Ježíše místo, a když se narodil, nebyla pro Něho připravena žádná postýlka.

Jesle, do kterých byl „*Král slávy*“, zavinutý v plenkách položen, byly asi ty jesle, které cestující jinak během svého pobytu používali pro nakrmení svých jízdních zvířat.

Tak byl „*Pán slávy*“ už při Svém vstupu na tento svět málo vážen a byl dáván stranou. A tak to zůstalo všeobecně až do konce – až ke kříži.

Ale Boží andělé poznali to velké na této události. Nenechali se ovlivnit vnějším zdáním; chválili svého Boha, kterého zde mohli spatřovat v tvářnosti dítěte. Bylo to znamení, že se Boží zaslíbení naplnilo: Boží syn se stal „*Synem člověka*“ – malým dítětem v jeslích.

S údivem hledíme na Božího Syna, jenž se tak hluboce ponížil. Jakým je v tom pro nás příkladem! Ale nechybí nám často ochota zaujmout poslední místo? Když jde o naše sebeoceňování, pak myslíme vždy na jesle a na cestu ponížení, která před Ním ležela.

DHIN 24/12/2015

1. říjen

Tak bude i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se porušitelné, vstane neporušitelné; rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné; rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní.

1. Korintským 15,42-44

Když věřící zemře a jeho tělo je položeno do hrobu, začne proces rozkladu a tělo se vrací do prachu. To je porušení. Když tělo bude zase vzkříšeno, už nebude poddáno porušení; je neporušitelné.

Smrt je velký vyrovnávač. Nebere zřetel na postavení, vzdělání, bohatství ani moc. Bere člověka, který měl v tomto životě moc a velkou autoritu nad druhými. Když zemřel, kde jsou všechny jeho schopnosti, jeho znalosti, jeho moc? Zanechal je za sebou a jeho tělo leží absolutně bezmocné ve smrti. Ale věřící, který zemřel, i když se mu posmívali a byl tímto světem zavrhován, bude vzkříšen ve slávě a moci.

Tělo, které dáváme do hrobu, je přirozené tělo. Víme, co přirozené tělo je, protože je všichni máme, a jsme si tedy dobře vědomi jeho mnohých omezení, slabostí a jeho nejistého udržování života v tomto světě. Když bude tělo věřícího vzkříšeno, není to duch, ale duchovní tělo. Jak můžeme vědět, jaké je duchovní tělo? Pohledte na Pána Ježíše poté, co vstal z mrtvých. Jedl v přítomnosti Svých učedníků, a stále mohl ukazovat známky Svého ukřižování (Luk. 24,38-39). A přece nebyl omezován normálními fyzickými omezeními. Byl se Svými učedníky, když se shromáždili, a potom odešel, ale neodešel dveřmi. Vzkříšené tělo věřícího bude duchovní tělo, podobné tělu Pána, když vstal z mrtvých. „*A jako jsme nesli obraz zemského, tak ponejsem obraz nebeského.*“ (1. Kor. 15,49) Jaká nádherná proměna čeká ty, kteří patří Pánu a uslyší Jeho volání!

S. Labelle, TLIN 26/10/2010

Bratří svých hledám.

1. Mojžíšova 37,16

Pro Josefa toto hledání znamenalo, že šel za svými bratry, dokud je nenašel, a že se octl v jámě, ze které byl prodán do otroctví do Egypta.

Pro našeho Spasitele tato slova znamenala:

- že přišel ze slávy nebe na zem a stal se člověkem (Jan 1,14);
- že Svou cestu nezačal v královském paláci, nýbrž v jeslích v Betlémě (Lukáš 2,7);
- že Jeho služba nebyla lidmi přijata; stále silněji se ukazovalo odmítání a nenávist – nebo lhostejnost;
- že Svou službu neukončil předčasně, nýbrž šel po své cestě od jeslí až ke kříži;
- že se vystavil jak posměchu synedria, tak i ranám a zlému jednání od vojáků, nespravedlivému rozsudku Piláta i výběrovému rozhodnutí zástupu ve prospěch lupiče Barabáše;
- že Ho Jeho cesta nakonec vedla na kříž.

Náš Spasitel – mnohem úplněji a dokonaleji než Josef – neukončil Své hledání. Nevzdal se, nýbrž šel za ztracenými lidmi ze Židů i pohanů, dokud je nenašel. Když na Něm ležely naše hříchy, když byl učiněn hříchem – tu je „našel“. Teprve tam přišel k cíli. Jaká hlubina na konci tohoto hledání!

DHIN 25/12/2015

3. říjen

Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské oběť Hospodinu. Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na oběť jeho. Na Kaina pak a na oběť jeho nevzhlédl. Protož rozlít se Kain náramně, a opadla tvář jeho.

1. Mojžíšova 4,3-5

Na svět se narodily první dvě děti. Je pochopitelné, že Kain, který byl „oráč“, rolník, se domníval, že Pán by měl být uspokojen obětí ovoce, zrna nebo zeleniny. A přece byl bezpochyby poučen, že Bůh zabil zvíře, aby udělal oděvy z kůže pro jeho rodiče a že vyliť krve bylo nutné, aby učinilo smíření za hřích. Abel byl pastýř a přinesl Pánu jako oběť něco z ovcí svého stáda. Bůh schválil Abelovu oběť, ale nepřijal Kainovu oběť. Ale Kain se velmi rozhněval, protože Abelova oběť byla přijata a jeho ne. Pán milostivě mluvil s Kainem a vedl ho k tomu, aby zvážil své myšlenky. Stále měl možnost přinést krvavou oběť, kterou chtěl Bůh rád přijmout. Ale on zabil svého bratra. Jaký je to tragický obraz nenávisti vzbuzené v duších, když jsou informovány, že jejich hříchy zasluhují Boží soud. A přece Bůh sám dal Svého Syna, aby trpěl a zemřel na kříži, aby učinil smíření za viny lidí, a tak přinesl odpuštění všem, kteří v Něho důvěřují.

Tak tito první dva lidé, kteří se narodili na svět, představují velice vážné naučení, které by měl každý zvážit. Jeden, který si uvědomí, že je hříšník, a svěří se oběti Pána Ježíše Krista, aby odejmula všechny viny a přivedla ho do samé Boží přítomnosti. Druhý, ačkoli ví, že je hříšník, se snaží přikrýt své hříchy důvěrou ve skutky svých vlastních rukou, o kterých si myslí, že by je Bůh měl respektovat. Jaké hrozné výsledky to přináší!

L. M. Grant, TLIN 30/10/2010

Kniha rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahamova.

Matouš 1,1

V královských domech tohoto světa byla vždy udržována vzpomínka na velké činy předků. A mnohý panovník ze slavné dynastie, který sám neměl štěstí, se slunil v lesku svých větších předchůdců.

I v královském domě, ke kterému patřil Pán Ježíš, byli hrdinové – především David, první král tohoto rodu. Ale Pán Ježíš se nezdobí slávou druhých. A mnohé události, o kterých se Duch Svátý v první kapitole tohoto Evangelia zmiňuje, jsou dokonce vše jiné, než slavné. Juda a Tamar, Raab se svou minulostí, král David a Uriášova žena – tato jména připomínala židovským čtenářům tohoto Evangelia těžké hříchy. A také Rut Moábská jen z milosti našla místo v Božím lidu a Mesiášově linii.

Ne, sláva Pána Ježíše jako Krále nespočívá ve slávě Davidova královského rodu. Spočívá v sobě vlastní dokonalé spravedlnosti. To je v tomto Evangeliu velmi jasné v Ježíšových slovech a mocných skutcích. Izrael zavrhl svého Krále, ale Jeho vlastní sláva a spravedlnost uschopnily Pána Ježíše, aby vykonal dílo vykoupení. Nyní mohl On Svůj lid – a tím i Davida, „zakladatele dynastie“ – vysvobodit od jejich hříchů (verš 21).

Nikoli David vrhá tedy slavné světlo na Pána Ježíše, nýbrž zcela obráceně: Všechna sláva byla Davidovi propůjčena Bohem, aby – už dlouho před příchodem Pána – směl naznačit něco z mnohem větší slávy „*Davidova Syna*“.

DHIN 26/12/2015

5. říjen

I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na místě tomto... Nevcházej do domu smutku, aniž chod' kvíliti, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin. Když pomrou velicí i malí v zemi této, ... Tolikéž do domu hodování nechod', abys sedati měl s nimi při jídle a pití.

Jeremiáš 16,1-8

Jeremiášův život služby pro Pána zahrnoval obětování mnohého z toho, co my lidé považujeme za normální a bereme to za dané. Žena, synové, dcery, sociální aktivity – ať účast na pohřbech nebo svátcích – to vše Hospodin Svému prorokovi zakázal. Měl být ve skutečnosti osamocený člověk mezi lidem, na který Bůh brzy uvede hrozný soud. Kvílení i slavení, obojí v Judovi přestane. Lidé buď zemřou bolestivou smrtí, nebo budou odvedeni do zajetí v cizí zemi.

Strádání, jimž jsme poddáni jako věřící, kteří chtějí být věrni Pánu, jsou často skutečně Jeho milosrdenstvím vůči nám. Když Jeruzalém padl, Jeremiáš neměl ženu ani děti, s nimiž mohlo být zle nakládáno, nebo kteří mohli být nepřítelem zabiti. Na druhé straně byly Sedechiášovy ženy a děti vyvedeny ke Kaldejským a jeho synové byli zabiti před jeho očima jako pravděpodobně poslední věc, kterou viděl, než mu byly oslepeny oči (Jeremiáš 38,22-23; 52,10-11).

Náš Pán bohatě nahrazuje ztráty, které utrpíme. „*Amen pravím vám, žádného není, ježto by opustil dům, neb bratří, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb rolí pro mne a pro evangelium, aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sester a matek a dítek a rolí s protivenstvím, a v budoucím věku život věčný.*“ (Marek 10,29-30)

E. P. Vedder, Jr., TLIN 2/11/2015

Půjde dále a proviní se: Tato jeho síla je jeho bůh!

Abakuk 1,11 – přel.

Hospodin Panovník jest síla má.

Abakuk 3,19

Prorok Abakuk popisuje dva rozdílné druhy síly a jejich zdroje. Byl tu národ Kaldejských, kteří se ve své vojenské síle zdáli být neporazitelní. Spěchali od vítězství k vítězství, nikdo je nemohl zadržet. S velkou rychlostí a brutalitou dobývali jedno území za druhým. Žádný král, žádná pevnost jim nemohla odolat.

I dnes jsou takoví „úspěšní lidé“. Bez ohledu na druhé se ženou kupředu a obsazují vedoucí pozice v hospodářství a ve společnosti. Rafinovaně a rychle dosahují svých cílů, o nichž si druzí mohou nechat jen zdát. Neznají nad sebou žádnou vyšší moc; jejich síla a inteligence jsou jejich bohem.

Ale nade vším stojí ten pravý a živý Bůh a přihlíží. Jeho úsudek tehdy zněl: „*Lid Kaldejských půjde dále a proviní se.*“ On sám je povede k odpovědnosti.

V protikladu ke Kaldejským se prorok cítí slabý a bezmocný. A přece není bez zdrojů pomoci: „*Spravedlivý z víry své živ bude.*“ (Abakuk 2,4) Jeho síla nespočívá v něm samém, nýbrž opírá se o Boha. Vírou se jeho myšlenky odpoutávají od pozemských, viditelných věcí, a pozvedají se k věčnému Bohu.

Tak to máme dělat i my: Nezávisle na okolnostech života smíme důvěřovat našemu Bohu a Otci, že On nás provede i těžkými časy. V této jistotě můžeme s prorokem volat: „*Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.*“ (Abakuk 3,18)

DHIN 28/12/2015

7. říjen

Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí. Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím.

1. Mojžíšova 6,13-14

Už časně v historii člověka se jeho vina stala tak velkou, že ho Bůh už nechtěl déle snášet. Řekl Noému, že zkazí zem potopou vod. Vzhledem k tomu dal Noému úplné instrukce, jak má postavit archu. To zabralo dlouhou dobu, neboť měla mít kapacitu nejen pro osm lidských bytostí, ale i pro četné živočichy. Během té dlouhé doby byl Noé „*kazatelem spravedlnosti*“ (2. Petra 2,5). Můžeme si představit ten posměch, který Noé musel snášet od nevěřícího světa. Nikdo mimo jeho rodinu mu nevěřil, ačkoli lidé měli po léta příležitost, aby se obrátili k Pánu a byli přijati do archy.

Jak je to působivý obraz postoje dnešních lidí, kteří slyšeli o Pánu Ježíši, té jediné bezpečné arše pro lidi, ochraňující před budoucím soudem. A přece je smutné, že odmítají věřit, že budou trpět takový soud. Jejich svědomí jim říká, že nemohou opovrhovat Boží snášející milostí a že nemohou očekávat, že neobdrží žádnou odplatu za své viny. To je jistě pozoruhodná obdoba tehdejšího způsobu, když lidé dnes dávají odpověď na evangelium Boží milosti. Kristus je jim kázán jako jediný způsob spasení od hříchů a oni dokonale vědí, že jim v budoucnosti hrozí soud.

Od doby potopy všichni lidé, kteří se kdy narodili na zemi, pocházejí od Noé, jeho tří synů a jejich žen. Ale mnoho z nich následovalo víru svých rodičů a jsou v podobném nebezpečí. Dej pozor, abys včas přijal „*dar Boží*“, kterým je „*věčný život skrze Ježíše Krista našeho Pána*“.

L. M. Grant, TLIN 4/11/2010

8. říjen

A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.

1. Mojžíšova 28,15

Jak mocná jsou zaslíbení všemohoucího Boha – tehdy Jákobovi a dnes nám! On zaslubuje:

Svoji přítomnost: „*Já jsem s tebou.*“ – **Bůh** sám je aktivní. Činí slib. Spojuje Svou Osobu s Jákobem. Nám to říká podobně: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny.*“ (Matouš 28,20)

Svoji ochranu: „*Ostříhati tě budu.*“ – To není pro Jákoba volnost k tomu, aby dělal, co chce. Ale je to Boží ujištění pro všechny cesty, po kterých Jákob půjde. Bůh nad ním bděl – a On bdí i nad námi!

Své vedení: „*Přivedu tě zase do země této.*“ – To je „zpáteční jízdenka“. To je zaslíbení a naplnění. I když nejbližších dvacet let v Jákobově životě z toho nedává nic tušit – stane se to! „*Jist jsa tím, že ten, který začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista.*“ (Filipským 1,6)

Svou spolehlivost: „*Neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.*“ – Bůh měří Své jednání Svými vlastními slovy a zaslíbeními. **On** mluvil – a stane se to! Měřítkem jsou **Jeho** slova, nikoli Jákobova slova nebo skutky. Mojžíš, a tím také my, slyšel nekončnou dobrotivá a útěchyplná slova: „*Tvář má předcházeti vás bude, a dám odpočinutí.*“ (2. Mojžíšova 33,14)

Vezměme si Jeho sliby do dalšího času! Jsou řečeny pro nás a k nám – a splní se!

DHIN 1/1/2016

Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh.

1. Petra 4,11

Když jdeme ke stolu Páně a do shromáždění k velebení nebo k modlitbě, a předmětem je „vykonávání daru“, je jasné, že tu je naprosté neporozumění charakteru takových shromáždění. Nejdou vykonávat dar, ale lámat chléb, klanět se, setkat se s Tím, jenž řekl: *„Kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich,“* a: *„To čiňte na mou památku“*. Výraz samotný ukazuje chybné myšlení, když u nás vzbuzuje myšlenku nějakého výkonu, čemuž se to také často podobá. Tak tomu bylo u Korintských. Ti neměli *„nedostatku v žádném daru“*. Ale místo aby je užívali v poddanosti Duchu Svatému k Boží slávě a ke vzdělání Jeho dětí, vykonávali je **oni**, a tím **oslavovali** sami sebe. Neznám nic, co by více zneuctvovalo Pána mezi svatými, než toto. Skutečná poddanost Duchu Svatému s vědomím **přítomnosti Pána**, by ihned zastavila myšlenku „vykonávání darů“. Vědomí o **Jeho přítomnosti** okamžitě odstraní každou myšlenku na sebe. Je to velmi zarmucující, když jdeme čekat na Pána a těšit se z Jeho přítomnosti, a najdeme nějakého všetečného, soběstačného člověka, který se činí středem shromáždění, zabírá čas, plní myšlenky svých bratří myšlenkami o sobě (místo šťastnými myšlenkami o Kristu) a vším způsobem brání požehnání.

„Kde jest ten Duch Páně, tu i svoboda,“ – svoboda, ve které má vedení Duch (a nikoli energie těla). Potom bude Pán sám vyvýšen, neboť žádné tělo se nebude chlubit v Jeho přítomnosti. Potom je Bůh všechno a člověk nic. Kéž ten jeden předmět všech našich srdcí je, aby Bůh byl ve všech věcech oslaven skrze Ježíše Krista. Amen!

Jistě Syn Boží byl tento.

Matouš 27,54

Ten římský setník měl velení nad popravou. Některé věci přitom nebyly takové, jako jindy. Byl tu spěch, s kterým to vše muselo být provedeno. Pak bylo řečeno, že jeden ze tří odsouzených tvrdil, že je Boží Syn. – Cožpak to byl nějaký důvod, aby byl popraven? Vždyť jinak o Něm bylo slyšet jen dobré věci. – Ale rozkaz je rozkaz, a tak se dění rozběhlo.

Avšak co jen bylo s tímto jedním, jemuž byl vykázán prostřední kříž? Když jinak byly probíjeny hřeby skrze ruce a nohy, pak to zdrtilo i toho nejtvrdšího, pak byl vyveden z míry a bolest ho doháněla téměř k šílenství. Ale tento zde byl jiný. Jak odhodlaně nechal se sebou vše konat. Jak důstojně snášel ty hrozné bolesti!

Setník musel vidět ještě mnohé: posměch vůdců lidu, pak tmu a na konci zemětřesení a mocné zvolání ukřižovaného. A hned na to: „*Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.*“ (Lukáš 23,46) S těmito slovy vydechl svůj život.

Tu se bál a musel připustit: „*Jistě člověk tento spravedlivý byl.*“ (Lukáš 23,47) To, co viděl, ho přivedlo k přesvědčení: Přece to byla pravda, co ukřižovaný o sobě řekl: On byl Boží Syn!

Tak přišel tento pohan, jemuž byl Bůh naprosto cizí, doprovodnými okolnostmi ukřižování k lepšímu poznání o Pánu než Boží lid. Izrael byl totiž vždy poučován o zaslíbeném Mesiášovi a mohl Jeho charakterové znaky bez námahy poznávat v celém životě Pána Ježíše.

DHIN 3/1/2016

Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl druhý ode dveří domu Eliasibova až do konce domu jeho.

Nehemiáš 3,21

Předstírání nebo cesta požehnání

Nehemiáš se s některými Židy vrátil z babylonského vyhnanství do Jeruzaléma, aby tam opět postavili městskou zeď. Věděl, že pro lid byla uprostřed Bohu nepřátelského světa jen **jedna** cesta k trvalému požehnání: jasné oddělení od světa. V Nehemiášovi 3 čteme, jak Bůh zaznamenal jména těch, kteří pomáhali při této namáhavé práci. Je přitom uvedeno mnoho podrobností, které nám – kteří patříme k Božímu nebeskému lidu – mají mnoho co říci.

U Eliasiba jsou nápadné zvláště dva body. Spolu s druhými sice obnovil Ovčí bránu jako součást městské zdi, ale zanedbal připevnit nutné závory a zámky. Tak nemohla být brána zavírána. Z toho poznáváme, že uskutečňoval oddělení jen zdánlivě. Vědomě ponechával otevřenou možnost, aby někdo v noci vnikl do města.

Za druhé neopravil zeď proti svému domu. To udělali druzí. Protože chybil i v nutném oddělení k Bohu ve vztahu ke svému vlastnímu domu, nebyl jako nejvyšší kněz pro lid příkladem a pomocí. Jak důležité je v oddělení od světa osobní přesvědčení z Božího slova a odpovídající uskutečňování toho v osobním životě. Má to účinky na celý Boží lid!

NZD 29/4/2016

Kdo chodí v upřímnosti své, bojí se Hospodina, ale převrácený v cestách svých pohrdá jím.

Příslloví 14,2

Jak kdo smýšlí o Bohu – tak žije!

Když někdo chce sloužit Bohu, bude dělat to, co se Bohu líbí. Bude si ze srdce přát, aby na své životní cestě šel stále v důvěrnějším společenství s Ním. Apoštol Pavel byl na cestě se svým Pánem přes třicet let, avšak nikdy se nespokojil s tím, co dosáhl. Ne, jeho přání bylo, aby Mu byl stále blíže, aby Ho poznával lépe a hlouběji (Filipským 3,7-10).

Nemůžeme jít po cestě s Bohem a „*chodit ve tmě*“ (1. J. 1,6). Nemůžeme jít po cestě s Bohem, a zároveň být pyšnými. Nemůžeme jít s Bohem a „*milovat svět*“ (Jakuba 4,6-10; 1. J. 2,15.16).

V Žalmu 73 slyšíme Azafa. Záviděl nevěřícím. Ptal se sám sebe, zda něco zanedbal. Viděl, že se zlým daří dobře. Téměř by sešel z cesty víry. Téměř by začal dělat kompromisy se světem. Téměř by s ním spolupracoval – kdyby se nebál toho posledního kroku! Kdy se změnilo jeho mínění? Když „*všel do svatyní Boha silného*“ (Žalm 73,17). – Jen tak může naše duchovní oko opět mít jasný pohled.

Vejdi do Boží přítomnosti – a naučíš se opět myslet tak jako On, vidět věci tak, jak je On vidí! Jestliže se bojíš Pána, budeš nenávidět to, co On nenávidí, a milovat to, co On miluje. A budeš moci s Azafem říci: „*A mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi.*“ (Žalm 73,25)

To vše závisí na otázce, zda se Pána bojíš nebo ne.

DHIN 4/1/2016

13. říjen

Zlořečený ten muž, který doufá v člověka, a který klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho. Nebo bude podobný vřesu na pustině, který necítí, když co přichází dobrého... Požehnaný ten muž, který doufá v Hospodina, a jeho náděje jest Hospodin. Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách a při potoku pouštějícímu kořeny své, který necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce.

Jeremiáš 17,5-8

Jaký obrovský rozdíl je mezi těmito dvěma muži! V koho doufáme my – v člověka nebo v Pána? Jsme jako vřes na pustině, obývajíc vyprahlá místa v divočině, v slatinné zemi, v níž se nebydlí? Anebo jsme jako strom štípený u potoka, rozprostírající své kořeny podle vody, vždy zelený a nesoucí ovoce i v době horka? Který z těch dvou jsme?

Když jdeme v té kapitole dále, učíme se o proradnosti našeho srdce. Je nevyhléditelné! Pán sám zná hloubky jeho zkaženosti. Nakonec On dá každému podle jeho cest, podle ovoce Jeho konání. Ať člověk pro sebe nahromadí cokoli, bude to muset opustit. Bohatý, zjevně úspěšný rolník v Lukáši 12,16-21 snad byl obdivován lidmi pro své ambice a pečlivé plánování. Ale Bůh ho nazval bláznem, neboť plánoval jen pro tento život a byl náhle odvolán od všeho, co měl. Ani bohatý muž v Lukáši 16 neučinil opatření pro svou budoucnost. V soužení v Hádes pro něho nebylo pomoci, dokonce ani kapka vody!

Jaký protiklad k trůnu slávy, postavenému na výsosti od začátku, jak je zmíněn ve 12. verši, k místu naší svatyně! Epištola Židům 4,16 ho nazývá trůnem milosti a zve nás, abychom se mu směle blížili, abychom našli milosrdenství a milost ke včasné pomoci.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 9/11/2010

Chci pak, bratří, abyste věděli, že to, co mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo. Tak že vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po celém pretoriu, i jinde všudy. A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluvit slovo.

Filipským 1,12-14

Pavel dává věřícím vědět, že Bůh je svrchovaný. On je vždy Pánem situace. Události v našem životě se nedějí prostě náhodně. A ani zdi vězení nemohou bránit Bohu a Jeho dílu.

Apoštol podává zprávu, jak se „*skrze jeho pouta*“ evangelium rozšířilo dokonce mezi gardou pretoria a mezi císařskými úředníky (srovnej s kap. 4,22) – jako následek jeho uvěznění – a na konec také mnozí jiní ve svém svědectví pro Pána získali odvahu. Život má svá „vězení“, stejně jako i své „paláce“. Záleží velmi na tom, jak my jako Kristovi služebníci v různých situacích reagujeme, neboť to nezůstává bez účinku na nevěřící i na věřící. Když se dostaneme do těžkých životních okolností, chtějme se proto ptát: „Jaké příležitosti mám zde, abych svědčil o Pánu a sloužil Mu?“ A pak smíme každou situaci použít jako věrní služebníci, jako to dělal Pavel.

John Bunyan napsal svou slavnou „Cestu křesťana“, když kvůli své kazatelské činnosti seděl ve vězení. Miliony lidí četly tuto knihu. Mnozí skrze ni byli přivedeni ke Kristu, mnoho jiných bylo povzbuzeno na své cestě víry. To vše bylo možné jen proto, že se na svou situaci díval jako na příležitost, a ne jako na překážku.

DHIN 5/1/2016

On jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různu,... aby ty oboje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj. A v mír uvedě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž. Efezským 2,14-16

Na konci 1. kap. Efezským uvádí Pavel předmět Boží Církve a píše o Tom, jenž je její Hlavou, který je nyní na výsosti. Ve druhé kapitole předmět rozvíjí a ukazuje, kdo jsou ti, kteří ji tvoří: předně ukazuje, co byli mravně (verše 1-10), a potom jaké bylo jejich postavení, co se týká Božích domácností (verš 11-22). Po mravní stránce nemohlo být nic beznadějnějšího: duchovně mrtví, vyžadující, aby pro ně byla Bohem použita oživující moc, aby mohli žít. Jak plně byli všichni závislí na lásce a milosrdenství a moci Boží! Neboť jestliže k životu potřebovali oživující moc, použití té moci záviselo výhradně na jednání Boha v milosti. Z hlediska Božích domácností byli Židé blízcí a pohané byli daleko vzdálení. Židé zaujíмали výhodné postavení, které pohané neměli. Ti, kteří byli kdysi dalecí, jsou v Kristu učiněni blízkými skrze Jeho krev; a ti, kteří byli kdysi Židé, spolu s těmi, kdo byli kdysi pohané, jsou stvořeni v **jednoho nového člověka** v Kristu. Nový druh člověka, jaký tu nikdy předtím neexistoval, ti dvoje učiněni jedno v Kristu! Když jsme toto poznali, je jasné, že bychom neměli vzhlížet ke Starému zákonu pro naučení ohledně vytvoření Církve, ani pro vedení ohledně klanění se Církve. Ta v oněch dnech neexistovala, ani nebylo dříve nikdy něco takového povoláno v jsoucnost. Nic obdobného nemůže být nalezeno na stránkách židovských pisatelů. Proto bylo třeba se chránit před jakýmkoli začleňováním starozákonních praktik do křesťanského velebení. Mělo být vyhledáváno to, co Nový zákon učí o Církvi, o tom novém člověku, o tělu Krista, a tomu se přizpůsobit. Bylo to všeobecně činěno?

C. E. Stuart, TLIN 10/11/2010

Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.

Žalm 138,3

Zde čteme krátké, stručné a přesné věty. Ani slovo navíc, ani slovo nechybí. Zároveň výrok, který povzbudí a posilní, který vede pohled vzhůru a kupředu.

Volání a odpověď se dějí v týž den: Volání o pomoc – Bůh reaguje ihned. Snažné volání – Bůh odpovídá obratem. Ano, člověk má téměř dojem, že Bůh to volání očekával a už má připravenou přesně správnou odpověď „na míru“. Podobně to prožil Abrahámův služebník během jedné modlitby: *„I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka... vycházela, a věderce na rameni je-jím.“* (1. Mojžíšova 24,15)

Volání a odpověď jsou vysoce osobní: **Já** se modlím – a **mně** Bůh odpovídá. Není tu zapotřebí žádného lidského zprostředkovatele, žádného, kdo musí za mne vznést nějaké dobré slovo. Ne, já smím tomu velkému Bohu říci všechno, co se **mne** dotýká a co **mně** dělá těžkost. A On, jenž je skrze Ježíše Krista nyní mým Otcem, mi odpovídá Svým Slovem. Je to jako rozhovor „mezi čtyřma očima“ – otevřený a důvěrný.

Mé volání může být slabé, avšak Jeho odpověď mne oživuje a posiluje – byť to byl jen Jeho příslib, že mne slyší a že mi pomůže. To mi dá vydržet a opět znovu důvěřovat. Tento příslib se podobá praménku vody na téměř uschlou rostlinu: Opět se vzpřímí, roste, kvete a ukazuje svou krásu.

DHIN 6/1/2016

Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vsi zemi.

1. Mojžíšova 11,4

Po potopě se lidé radili a rozhodli se postavit město, které bude sloužit k tomu, aby je udržovalo pohromadě, a věž, jejíž vrchol je v nebi – symbol pýchy na jejich činy. Takové věci pokračovaly po celé věky a ovlivňovaly myšlenky lidí. Bůh je vynechán, neboť člověk dává přednost své vlastní schopnosti k činění plánů, které budou sledovat jeho vlastní cíle.

Potom Pán sestoupil, aby pohleděl na to, co člověk dělá. Neboť to vše bylo ve skutečnosti urážkou živého Boha. Co udělal? Předtím měli jen jednu řeč, a potom Bůh vložil do jejich úst různé jazyky, takže nyní budou odděleni jedni od druhých, když každý se nyní přidruží jen k těm, kdo mají stejný jazyk. Toto rozdělení jazyků je oddělilo a jednota, o kterou se snažili, byla zcela ztracena. Jejich podnik byl proto nazván Babel, což znamená „zmatení“, předobraz zkaženosti křesťanstva, novozákonního Baby-lonu.

Ale ve Skutcích 2,1-4 čteme o velkém Božím díle, když poslal Svého Ducha Svatého a naplnil celý dům, kde učedníci seděli. „*I naplnění jsou všichni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jak ten Duch dával jim vymlouvat.*“ To byl obdivuhodný opak toho, co bylo učiněno u věže v Babel. Lidské dílo vyústilo v naprostou nejednotnost; nyní dílo Ducha Božího svedlo k sobě v dokonalou jednotu ty, kteří měli živou víru v Pána Ježíše, kteří mohli nyní rozumět jeden druhému skrze moc Ducha Božího. Tato jednota nyní zahrnuje všechny věřící pod nebem, kteří byli jedním Duchem pokřtěni, aby tvořili tělo Krista (1. Korintským 12,13). Skutečně vzácná jednota!

/Ježíš řekl:/ **Jděte do městečka, které proti vám jest. Do které-
hož vejduce, naleznete oslátko přivázané, na němž nikdy
žádný z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte ke mně. A optal-
li by se vás kdo, proč odvažujete, tak díte jemu: Proto že Pán ho
potřebuje.** Lukáš 19,30.31

Věřící mají sklon k tomu, aby se v první řadě zaměstnávali **svými
vlastními** potřebami. Rádi myslíme na to, jak se Pán Ježíš staral
o potřeby zástupu i jednotlivců. A je to dobré. Je takto znát. Jak
to ale bylo s **Jeho vlastními potřebami**? Při různých příležitos-
tech použil Pán druhé, kteří se měli starat o **Jeho** potřeby:

- Vlastník oslátko Mu je měl dát k dispozici, poněvadž On je „*potřeboval*“.
- Použil Petrovu loď, aby odtud mluvil k zástupu.
- Požádal samařskou ženu o vodu. Udělal to proto, aby se s ní dostal do rozhovoru o vodě, kterou On chtěl dát. A přece byl také unaven cestou.
- Pět chlebů a dvě ryby, které Mu dal jeden chlapec, použil k požehnání pro mnohé.
- Přijal libru nardu, kterým Ho Marie pomazala. Nebylo to žádné plýtvání. Bylo to učiněno pro Něho.
- Nikodém byl použit, aby před židovským synedriem řekl něco ve prospěch Pána.
- Josef z Arimatie dal k dispozici svůj hrob, do kterého bylo položeno tělo Pána.

Pán Ježíš, Boží Syn, je bezpochyby všemohoucí. A přece se sklonil, aby řekl: „*Pán ho potřebuje.*“ – Chce použít také tebe. Už ses Ho zeptal, jak můžeš Jeho žádosti dnes vyhovět?

19. říjen

Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtěl; ale když se zestaráš, vztáhneš ruce své, a jiný tě opáše a povede, kam bys ty nechtěl.

Jan 21,18

Petr byl ve svém mládí hotov k energickému jednání a zvyklý užívat svou svobodu, a přitom měl až příliš malou nedůvěru k sobě samému. Odvažoval se jít, kam chtěl, i do domu nejvyššího kněze; a v té míře, jak to sliboval, bychom si mohli myslet, že jako muž bude konat velké činy nebo že strpí velké soužení pro svého zrazeného a uráženého Mistra. Petr byl stále více veden k tomu, aby viděl a pociťoval výsledek toho, co udělal, až se dostal dolů ke kořenu a zcela ho před Bohem odsoudil. Ale nyní mu Pán také oznamuje, že milost mu vrátí to, co se pro něho zdálo být provždy ztraceno, totiž společenství Kristova utrpení a přizpůsobení se Jeho smrti, a to mnohem více, než Petr ve své vlastní, příliš důvěřivé lásce a síle z vlastního popudu nabízel předtím, než tak bídne selhal.

Petr přišel k nejhorsímu: jako velmi přízní obdařený služebník zapřel toho Svatého a Spravedlivého, svého nejmilostivějšího Mistra. Bylo to nejhlubší pokoření, a přece byl opravdový věřící a milující učedník; ale tak tomu bylo proto, že vešel do pokušení na svůj vlastní náklad, místo aby je snášel podle Boha, když byl zkoušen. Tak byl jeho pád nevyhnutelný, neboť nikdo nemůže vytrvat, kromě ve víře a sebeodsuzování.

Být věřícím a vroucně milovat Pána v takových okolnostech neuchrání ani v nejmenším. To může znít zvláště pro mnohé, kteří málo myslí na to, jak často a hluboce zapírají Pána prakticky ve velkých i malých věcech, s nimiž On spojuje Svě jméno. Musíme být zahanbeni v každé věci, na kterou jsme pyšní; a jak mnohem lepší je i tento zisk, než abychom byli ponecháni ve své samolibosti bez pokárání.

W. Kelly, TLIN 12/11/2010

Věrou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehěře.

Židům 11,31

Poté, co 11. kapitola Epištoly Židům po řadě představila svědky víry až do vejítí Izraelského lidu do zaslíbené země, je nyní k našemu úžasu zmínka o pohanské ženě, která žila hluboko v hříchu.

Tím působivější je potom ovšem její víra. Neměla k Božímu lidu žádná přirozená pojítka. Naopak, její přirozené pocity by ji musely dokonce vést k tomu, aby se postavila na stranu města Jericha a jeho lidu. A záchrana zvědů nebyla podle lidských měřítek ničím jiným než vlastizradou. Boží slovo nám ale sděluje, že nepřeběhla jen tak od jednoho lidu k druhému, nýbrž že jednala z víry. Odvrátila se od svého dosavadního světa, ve kterém žila a který byl pod rozsudkem Božího soudu, a rozhodla se pro Boha Izraele a pro Jeho lid.

Raab přijala zvědy „*pokojně*“, protože slyšela o velkých Božích skutcích pro Jeho lid (Jozue 2,9-11). Ale její lid se nechtěl Bohu poddat, byli nejen „*nevěřící*“, nýbrž – což je ve významu slova rovněž obsaženo – také „*neposlušní*“. Raab ale vírou uznala, že Hospodin „*jest Bůh na nebi svrchu, i na zemi dole*“ (Jozue 2,11) a že On určil zem Kanán pro Izrael. Když schovala zvědy, místo aby je vydala, položila svůj vlastní život na misku vah.

Její víra byla bohatě odměněna: Celá její rodina byla ušetřena soudu nad Jerichem. A ona sama obdržela čestné místo v dějinách izraelského lidu: její jméno se objevuje v Mesiášově rodopisu.

DHIN 8/1/2016

21. říjen

Protož jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodíte, vkořenení a vzdělání na něm, a utvrzení u víře, jak jste naučení, rozhojňující se v ní s díků činěním.

Koloským 2,6-7

Mnozí **znají** evangelium, ale musí přijmout Jeho a důvěřovat Mu. Spasení není víra v **text** Písma, ale přijetí Toho, o němž Písmo mluví. Člověk, který přijme Pána, bude také toužit ctít Jeho žádost: „*To číňte na mou památku.*“ (1. Kor. 11,24)

Jestliže jsme Ho přijali, shledáme to být velkou poctou **sloužit** Mu, jenž toho pro nás tolik učinil. Je mnoho způsobů mimo kázání jak to činit (srovnej s 1. Kor. 12), ale když sloužíme, musíme začínat s Ním, mluvit o Ném a činit Jeho svým tématem. Víme, že Pán je uprostřed shromáždění (Matouš 18,20). Když tam jdeme, měli bychom tam jít setkat se s Ním – potom nezáleží na tom, zda jsou bratři příjemní nebo ne! Křesťané nemají pravdu, když říkají: „Nepůjdu tam, když tam bude ten nebo ta,“ anebo když hrozí, že odejdou, jestliže všechno nebude tak, jak by to chtěli mít. Jestliže tam je Pán, **musíme tam být také!**

Naneštěstí **může** dojít k **selhání**, selhání ve způsobu, jakým je držena pravda, a v duchu, který zjevují i ti, kteří pravdu drží. Každý nepořádek může být překonán tím, že se držíme radosti z Krista a Jeho Shromáždění, a když obracíme své oči od nepořádku k milosti, která je v Kristu Ježíši. Všechno závisí na tom, aby **Kristus osobně** měl Své místo. Můžeme mít dobré učení a bojovat za „zásady“ a můžeme udržovat zákonické oddělení od toho, co je chybné. Ale jestliže to je vše, co máme, budeme sami vyprahlí a dokonce budeme ohrožovat své bratry! Jen když přijímáme Jeho, chodíme v Ném, stáváme se zakořeněnými a jsme vzděláni v Ném, budeme se moci rozhojňovat s díků činěním.

TLIN 15/11/2010

22. říjen

Amen, amen, pravím vám: Jestliže zrna pšeničné nepadne do země a nezemře, zůstane samo; jestliže ale zemře, přinese mnohé ovoce.

Jan 12,24

V tomto verši se Pán Ježíš srovnává s pšeničným zrnem. Z pšenice se ve starozákonní obětní službě mlela jemná mouka pro suchou oběť. Tato suchá oběť byla „*svaté svatých z ohnivých obětí Hospodinových*“ (3. Mojžíšova 2,10).

Tak byl také Pán Ježíš dokonale svatý a čistý – bez hříchu. Jeho celý život to ukazoval. Proto nebyl poddán smrti, „*odplatě za hřích*“, nýbrž vždy se mohl vrátit do nebe. Ale pak by ve Své dokonalosti zůstal „*sám*“, a to neodpovídalo myšlenkám Otce, který hledal ovoce, jež mělo být „*připodobněno obrazu Syna jeho*“ (Římanům 6,23; 8,29).

Když opatrně vyjmeme ze země rostlinku, která vyrostla z pšeničného zrna, nevidíme už nic z dřívějšího zrna. To muselo zajít, aby stéblo mohlo nyní nést mnohonásobné ovoce. Tak Pán ve Svém Slově používá obrazy z přírody, aby nám ukázal, jak cele se pro Boha a za nás vydal ve smrt.

Chtěl přinést ovoce k oslavení Svého Boha a Otce. Chtěl zachránit lidi, aby je přivedl k Otci jako velebitele (Jan 4,23). Nikdo Mu nemohl vzít život. On jej dal dobrovolně z lásky k nám a ke Svému Otci (Jan 10,14-18). Neměli bychom Mu za to každý den přinášet děkování a velebení?

„Ježíš Kristus,... kterýž zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich krví svou, a učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemuž bud' sláva a moc na věky věků. Amen.“ (Zjevení 1,5.6)

DHIN 10/1/2016

Slovo, které se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: Vstaň a sejdi do domu hrnčířova, a tam způsobím to, abys slyšel slova má. I sešel jsem do domu hrnčířova, a aj, on dělal dílo na kružích. Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnčířově, kterou on dělal z hlíny, tehdy zase udělal z ní nádobu jinou, jakou se dobře líbilo hrnčíři udělati. Jeremiáš 18,1-4

Bůh měl pro Jeremiáše důležité poučení. Tak jako hrnčíř mohl s hlínou dělat, co chtěl, tak je Bůh absolutně svrchovaný. Bylo Jeho výsadou hrozit Izraeli soudem a odvrátit se od soudu, když činili pokání. Ale rovněž bylo Jeho výsadou přivést soud na tento národ, kterému si přál žehnat, když činili zlé v Jeho očích a ne dbali na Jeho hlas. I dnes je Bůh absolutně svrchovaný a může působit v požehnání nebo v soudu tak, jak On to vidí správné. Není žádné odvolání vůči tomu, co On činí.

Žel že Juda za staré doby stále říkal: „*To nic, nebo za myšlenkami svými půjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechetného vykonávati budeme.*“ (v. 12) Místo aby dbali na Boží slova skrze Jeho proroka, říkali: „*Pojďte a vymysleme proti Jeremiášovi nějakou chytrost. ... Pojďte a zarazme jej jazykem a nemějme pozor na žádná slova jeho.*“ (v. 18)

Když takto hrozili, Jeremiáš, jako to činilo mnoho jiných svatých Božích za staré doby, volal k Pánu, aby jednal s jeho nepřáteli. Protože žil v domácnosti zákona, bylo to pro Jeremiáše na místě, když se modlil: „*Nebud' milostiv nepravosti jejich, a hříchu jejich před tváří svou neshlazuj, ale nechť jsou k úrazu dostrčení před obličejem tvým, a v čas prchlivosti své s nimi zacházej.*“ (v. 23) My se dnes nemáme takto modlit, ale máme dbát na našeho Pána Ježíše, který nám říká, abychom milovali své nepřátele a modlili se za ty, kteří nás urážejí a pronásledují nás (Mat. 5,44).

E. P. Vedder, Jr., TLIN 16/11/2010

Rozpomenul se pak Bůh na Noé.

1. Mojžíšova 8,1

Bůh nás zná. Ví, kde bydlíme, zná náš osobní pokojík (Mat. 6,6) a... naše nejtajnější přemýšlení. Jemu jsou známá všechna naše přání, naše naděje a plány. Jak je dobré, když žijeme ve vědomí Jeho blízkosti! Přináší to požehnání.

O Noémovi víme, že věřil Bohu. Jak by jinak také mohl stavět koráb? Stavěl ho s přesvědčivou silou, která ovlivnila a strhla jeho celou rodinu. Přirozeně se musel každý rozhodnout osobně, zda chce do archy vejít nebo ne. Noé asi až do konce stál u dveří a zval lidi.

Pak přišla potopa. Po 40 dní voda stoupala, po 150 dní stály vody v plné výši, takže všechen život na zemi byl uhašen (kap. 7,12.24). A pak čteme, že se „*Bůh rozpomenul na Noé*“. Noé nebyl zapomenut. Bůh ho viděl i jeho víru a ochránil ho. Avšak ještě nebyla doba čekání u konce. Ještě musely vody postupně z povrchu země odtéci – až konečně přišel určený čas, kdy Bůh Noému řekl, aby vyšel z archy.

Archa je obrazem Pána Ježíše. V Římanům 8,1 je to napsáno tak povzbudivě: „*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.*“ To se netýká jen cíle naší cesty, to platí také pro cestu samou. Bůh nás nenechává samotné. On myslel na Noého, na Abrahama, na Ráchel (1. Mojžíšova 19,29; 30,22). Ti všichni měli otázky a byli v těžkostech. Ale Bůh jim ve Svě dobrotivosti ve Svůj čas vyšel vstříc. Nejenom slovy, také skutkem. On je a zůstává tentýž: Myslí a rozpomíná se na nás.

DHIN 11/1/2016

Hospodin Bůh tvůj uprostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plesati bude nad tebou s prozpěvováním. Sofoniáš 3,17

Zde máme nádhernou myšlenku – myšlenku na Boha, odpočívajícího ve Své lásce, lásce ne k bezhříšným andělům, ale k padlým, vykoupeným lidem! Slovo „přestane“ znamená odpočinek někoho po dovršení nějakého namáhavého díla. Bůh odpočinul při stvoření, ale ten odpočinek je jen slabým obrazem Jeho uspokojeného odpočinku a radosti nad jednou znovuzrozenou, vykoupěnou duší.

Tento verš obsahuje krásný sled myšlenek – pozvedá se k vrcholu! Předně Bůh zachraňuje, potom se raduje, pak odpočívá, a nakonec plesá nad Svým lidem s prozpěvováním. Tato láska je Boží povaha. Lidé mohou i v případě nelaskavého srdce vykonat impulzivně nějaký štědrý a přívětivý skutek, ale Boží přirozenost je láska, a v Jeho lásce není nikdy nic nestálého, libovolného nebo vrtošivého. Není to bloudivý, nestálý potok, ale je to hluboká, klidná, vždy tekoucí řeka.

Jedno slovo nebo pohled mohou odcizit vašeho nejlepšího pozemského přítele, ale Boží láska je neměnná. Vracející se marnotratník je uvítán nejen se slzami a objetím otcovského odpuštění, ale s radostí: „*Veseliti a radovati se náleželo.*“ (Luk. 15,32) Největší radost neměl ten otrhaný poutník, ale radující se otec, který plesal nad synem, jenž byl ztracen, a nyní nalezen (Luk. 15,32).

„*Tak, pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.*“ (Luk. 15,10) Tato radost se šíří soustřednými koly, až dosáhne samého okraje slávy, ale nejhlubší je v samém středu. Začíná u trůnu a hlavní nápěv té písně radosti je dán Bohem samým!

J. R. Macduff, TLIN 21/11/2010

Had... řekl ženě: Takliž jest, že vám Bůh řekl...?

1. Mojžíšova 3,1

Důvěra je cenná mravní hodnota. Nedůvěra naproti tomu ochromuje a ničí dobré vztahy. Neměl člověk v zahradě Eden všechny důvody k tomu, aby Stvořiteli důvěřoval? Bůh ho postavil do překrásného, dokonalého prostředí. A vybavil ho všemi dobrými dary. Nic mu nechybělo.

To vše byl jasný důkaz bezpodmínečné Boží lásky. V Božím Synu, Pánu Ježíši Kristu, byla tato věčná láska později plně zjevena. Ale už Adam a Eva mohli zřetelně poznávat znamení Boží lásky a měli Bohu za Jeho přívětivost srdečně děkovat. Namísto toho se nechali oklamat Satanem, tím starým hadem.

Drzou otázkou: „*Takliž jest, že vám Bůh řekl...?*“ zasel Satan do Evina srdce hlubokou nedůvěrou. A ona jí ihned propadá. Naslouchá Satanovi, rozmlouvá s ním, utváří si svůj vlastní, od základu chybný úsudek. Pak ji zachvacuje žádost, Eva se stává neposlušnou a upadá do hříchu. Následně svede ještě svého muže. Tu je do lidského pokolení vložen zárodek smrti s nejsmutnějšími účinky na všechny lidi za všech dob.

Utrpení a námaha, nemoc a smrt se odvozují od tohoto neblahého, prvního skutku nedůvěry k Božím slovům. Tak vážný je tento pochybovačný postoj, tento hřích. – Nemáme my každý den před očima nesčetné důkazy o Boží dobrotě a trpělivosti? Anebo nám Bůh chce zadržovat dobré věci? Nikoli, naopak! Boží láska je stále stejná. Jaký Bůh je náš Bůh! Je vždy hoden naší důvěry – Jeho Slovo je pravda! Ale odmítání Jeho Slova by stále ještě mělo nekonečně těžké následky.

DHIN 13/1/2015

Přistupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

Židům 4,16

Je nám řečeno, abychom přicházeli k trůnu milosti, a to znamená jít přímo k Bohu, nikoli ke knězi. Je to trůn milosti. Potřebujeme milosrdenství. Jsme ubozí a slabí lidé, kteří v selhání potřebují milosrdenství a kteří jako poutníci stále potřebují milosrdenství. Jaké milosrdenství bylo ukázáno Izraelitům v poušti, když byli poutníky! Jejich šaty nezvetšely – Bůh se staral dokonce i o šaty na jejich těle! Mysli na milosrdenství, že jejich nohy neotékaly! Neznali cestu, ale Bůh šel před nimi a ukazoval jim ji. Přes to všechno byli přece bázlivi.

Jako svatí jsme slabší než svět. Potřebujeme si uvědomovat tuto skutečnost, a proto čekat na Boha. Když nemáme důvěru v Boha, můžeme vidět tak mnohé, na co si můžeme stěžovat nebo čeho se můžeme bát. Ale Bůh vládne – nechyluje v žádné věci! Jestliže jde o otázku mezi žalobami nepřítele a Božím lidem, nedovolí ani slovo proti nim. Říká, jako v Balámově případě (4. M. 23,16-21): Nenalézám při nich nepravosti. Ale když jde o otázku mezi Ním a Jeho lidem jako v případě Achana (Joz. 7,16-26), pak soudí.

My můžeme vždycky přijít k trůnu, i když jsme selhali. Vždycky přicházíme pokorní, a přece směle. On snad pošle kázeň, ale je to trůn milosti a všechno je milosrdenství – milost k pomoci ve všech druzích potřeby. Jestliže my jdeme k trůnu, místo aby Trůn šel k nám, abychom tak řekli, najdeme jen milost – dostane se nám pomoci. Nikdy nemůžeme jít k trůnu milosti, aniž bychom nenalezli milosrdenství.

J. N. Darby, TLIN 22/11/2010

Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou, kteří byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. I našel ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus. I přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty sloužíš budeš Céfas, což se vykládá Petr.

Jan 1,41.42

To je zpráva o začátku nového života: Jeden, jenž našel Pána Ježíše, se pak setkává se svým vlastním bratrem. Sděluje mu, že našel toho od Boha zaslíbeného Mesiáše, a sám ho vede k Němu. Pán pohlédne na Šimona a jmenuje ho tak, jaký je podle své lidské přirozenosti a původu: Šimon, syn Jonášův. Zároveň mu ale dává nové jméno, a tím ho přijímá pro svou službu, chce ho jako **Kéfase**, to znamená jako **kámen**, vložit do Boží stavby, zcela úzce spojeného s Ním samým, jenž jako **skála** bude základem této stavby.

Jen Pán Ježíš sám může takto na člověka hledět a prohlédnout ho, jak to popisuje náš dnešní verš: tak, že celý život je před Jeho očima „*nahý a odkrytý*“ (srovnej s Židům 4,13). A jen On sám může život od základu změnit tak, že se stane „*novým stvořením*“ (srovnej s 2. Kor. 5,17).

A přece přitom i „Ondřejova služba“ hraje svoji úlohu. **Ten, kdo našel Ježíše jako Zachránce a Pána**, bude mít potřebu o tom vyprávět také „*bratru svému vlastnímu*“. Chce ho seznámit se zprávou, která jeho vlastnímu životu dala zcela nový směr, a chce ho přivést do spojení s Pánem samým. Toto svědectví přirozeně začíná u jeho „nejbližšího“, ale nemusí zůstat omezeno na něj. Křesťané smejí být všude Ježíšovými svědky, **kamkoli je jejich Pán pošle!**

DHIN 16/1/2016

Nebo aj, Hospodin v ohni přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hněv svůj, a žehrání své v plameni ohně. Hospodin, pravím, ohněm mstítí bude, a mečem svým nad všelikým tělem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina.

Izaiáš 66,15-16

Tato poslední kapitola zobrazuje to, co se stane, až budeme jakoby stát u bezmezného moře věčnosti. Jaké vážné místo! Možná že nejpozoruhodnější rys u tohoto konečného soudu je v předmětech, proti kterým je namířen!

Lidé schvalují tresty proti těm, kteří porušují zákony, proti sociálně neschvalovanému mravnímu jednání, proti všemu, co škodí pohodlí a blahobytu společnosti. Ale pocítí, že Bůh bude směřovat Svůj hněv proti porušovatelům Jeho zákonů. Lidé stále považují za těžké věřit, že ctihodní, nábožní lidé mohou také zakusit Boží hněv. Lidé mohou dokonce věřit, že „je to útěcha myslet na to, že Bůh sotva uvede do věčného zahynutí ty, kteří ,se připojili k církvi‘, kteří prošli všemi jejími formami a žili slušným životem. Ne, to je nemyslitelné, že by Bůh mohl takové lidi zavrhnout!“

Žel, to je ohromný omyl! To je také ta široká cesta, po které mnozí jdou a o které Pán mluvil. Proč? Není tu ani slovo vyznání, ani vzdech lítosti, ani jedno pomyšlení na potřebu odpuštění, a ani zašeptnutí myšlenky, že Bůh dává odpuštění jen skrze drahou krev Krista!

Není žádné nebezpečí, které by se vyrovnalo nebezpečí náboženství!

F. C. Jennings, TLIN 25/11/2010

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Žalm 22,2

Žalm 22 nám ukazuje to, co má na mysli apoštol Petr, když píše o „*utrpeních Kristových a o velikých za tím slávách*“ (1. Petra 1,11). Tak se Žalm dělí také na dva oddíly: Verše 1-23 se zaměstnávají Kristovými utrpeními, navazující verše 14-32 slávami v tisíciletém království.

Žalm začíná utrpeními Pána jako oběti za hřích: Stihl Ho svatý Boží hněv proti hříchu, a proto je Bohem opuštěn. Volá, a není vyslyšen; avšak ospravedlňuje Boha při pohledu na Jeho svatost a věrnost.

Verše 7-23 popisují utrpení Pána na kříži a Jeho vzkříšení. Tato úžasná prorocství se až do jednotlivých podrobností naplnila: Je opovržen od lidu i od národů (verš 7-13). Satan jako řvoucí lev proti Němu obrací celou svou moc (verš 14). Pán je ukřižován, a přitom jsou Jeho ruce a nohy probity (verše 15-18). Lidé si dělí Jeho šaty a losují o Jeho oděv (verš 19). Jeho prosba, aby byl zachován „*z úst lva*“, naproti tomu ukazuje na Jeho vzkříšení (verše 20-22). A potom zvěstuje Boží jméno „*uprostřed shromáždění*“ (verš 23).

Další verše mluví prorocky o tisíciletém království: Začíná chvalozpěvem Izraele, „*rodiny Jákobovy*“ (verš 24) a rozšiřuje se pak na všechny národy. „*Rozpomenou se... všechny končiny země, a skláněti se budou před ním všechny čeledi národů.*“ (verš 28)

Náš Pán je ještě odmítán, ale smíme na Něho myslet a zvěstovat Jeho smrt, „*dokud nepřijde*“ (1. Korintským 11,26). Jaká je to výsada!

DHIN 17/1/2016

31. říjen

Aj, přijde hodina, anobř již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsem sám, nebo Otec se mnou jest.

Jan 16,32

Sám – a přece ne sám

Pán Ježíš byl ve Svém životě na zemi často sám, protože s Ním jako s Člověkem z nebe jednali jako s cizincem. Jeho čistota a Jeho svatost Jej učinily osamělou Osobou.

Lidé milovali tmu více než světlo. Proto se drželi vzdálení od Ježíše Krista, jenž o sobě řekl: „*Já jsem světlo světa.*“ (Jan 8,12) V Jeho blízkosti se necítili dobře, protože Jeho přítomnost zjevovala jejich hříšný stav, a oni byli příliš pyšní, než aby ze svých hříchů činili pokání. Tato odmítavá zdrženlivost se Spasitele velmi hluboce dotýkala. Lidé Ho nechtěli, ačkoli k nim přišel v milosti a pravdě, aby jim pomohl.

Zároveň se těšil ze společenství s Otcem. Tak prohlásil těm, kteří Ho odmítli: „*Ten, který mne poslal, se mnou jest. Neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.*“ (Jan 8,29)

Učedníci následovali Pána Ježíše po tři roky. Když však byl zajat, snažili se jen zachránit svůj vlastní život a opustili Ho. Jak Ho to muselo bolet, že ho opouštějí právě v této těžké chvíli!

Přesto nebyl bez útěchy. Při pohledu na nadcházející hodiny soudního projednávání a ukřižování věděl: „*Ale nejsem sám, nebo Otec se mnou jest.*“ (Jan 16,32)

NZD 1/5/2016

1. listopad

O svrchní věci pečujte,... nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.

Koloským 3,2.3

Jaké obdivuhodné hloubky a výšiny Boží milosti! Ve svých hříších a vinách jsme byli vystaveni Božímu hněvu, ale nyní o nás může být řečeno, že „*nejsme v těle*“ a že „*nejsme ze světa*“, „*nejsme pod zákonem*“, ale jsme „*v Duchu*“! Přijímáme tyto pravdy svou myslí, ale přijali jsme je do srdce a spojili je s vírou? Ti, kteří tak činí, se z nich radují a odpočívají v Otcově přítomnosti, kde se Mu klanějí v pravdě.

Ačkoli věřící nejsou v těle, tělo je v nich. Se zármutkem se učíme pokořujícím zkušenostem, abychom řekli: „*Vím zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém) dobré.*“ (Řím. 7,18) Náš problém není tolik to, co jsme učinili, jako to, co jsme – ze zkušenosti poznáváme tuto zlou přirozenost, produkující pýchu, svévoli a žádosti. Tělo je takto naším stálým protivníkem, a to tak zlým, že je nic nemůže zlepšit, ať se snažíme jakkoli tvrdě. A čím více s ním bojujeme, tím hůře se cítíme.

Způsob, jak jednat s tělem, není zabývat se s ním, ale uznat se pro ně za mrtvé a žít Bohu v Kristu Ježíši (Řím. 6,11). Potom, když se tělo začne pozvedat, poznáváme je, „*křižujeme je*“ – jednáme s ním jako se soudně umrtveným v ukřižovaném Kristu – a sami se zabýváme „*svrchními věcmi*“.

Skutečnost, že Bůh nás vždy vidí dokonalé v Jeho milovaném Synu, je utěšující. Skutečně jsou šťastni ti, kteří se zabývají osobní slávou, výtečnostmi a dokončeným dílem našeho Pána Ježíše. Tyto věci nám umožňují mít potěšení a radost v Pánu a v naději na Jeho příchod.

H. H. Snell, TLIN 29/11/2010

2. listopad

Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.

Žalm 121,7

Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou, neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde soužení.

Žalm 57,2

Na pobřeží Pacifiku na Novém Zélandu trénují někteří zkušení plavci. Náhle vidí, že jsou obklopeni delfíny, kteří je uzavírají v kruhu a stále se k nim blíží. Tu jeden z plavců v dáli upozoruje bílého žraloka, který se pohybuje přímo k nim. Téměř jednu hodinu tvoří delfíni bezpečnostní pás, a tak brání tomu, aby se žralok mohl přiblížit ..., až nakonec všichni sportovci mají pod nohama pevnou půdu.

Nevede nás to k tomu, abychom mysleli na ochranu, kterou nám zajišťuje náš Bůh? Od chvíle, kdy hřích přišel na svět, je zde Satan, odpůrce, který „*jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral*“ (1. Petra 5,8). Máme co činit s nepřítelem, který je mnohem silnější a inteligentnější, než jsme my.

Pán Ježíš tohoto nepřítele porazil na kříži. Proto bychom u Něho měli stále hledat útočiště. Bůh nad věřícími rozprostírá svůj štít. Staví kolem každého z nich ohradu, kterou Satan nemůže překonat (viz Job 1,9.10). Jestliže žijeme blízko Pána Ježíše, nemáme žádnou příčinu, abychom se báli útoků nepřítele. Pán kdysi Petrovi řekl:

„Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.“ (Lukáš 22,31.32)

DHIN 18/1/2016

3. listopad

A vpravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest v slávu.

1. Timoteovi 3,16

Vzat do nebe

Křesťanská víra má jak v učení, tak i v praxi za obsah a střed jednu Osobu: Ježíše Krista, Božího Syna. Tím, že se stal člověkem, Svým životem na zemi a Svou smrtí na kříži nám zjevil Boha. Ukázal nám, že Bůh nás miluje a nechce, abychom zahynuli. Protože nás chce zachránit před věčným potrestáním, poslal Svého jediného Syna na zem a vydal Ho za nás na smrt.

Od té doby je skrze evangelium zvěstován Ježíš Kristus jako Spasitel světa. Všichni mají vědět, že pro nás lidi vytvořil most k Božímu srdci. Kdo pozná svou vinu a uvěří ve Vykupitele, přijde k Bohu a stává se Jeho dítětem.

Jako křesťané věříme nejen v zemřelého Spasitele. Víme také, že Ho Bůh vzkřísil a vzal do nebe. Tam žije jako člověk a požívá plné Boží uznání. To má konkrétní účinky na náš život víry:

- Můžeme si být jisti, že jsme od Boha přijati, protože přivítal našeho Vykupitele v nebi.
- Následujeme Pána, který má v nebi všechnu čest. To nás povzbuzuje, abychom Mu byli věrní přes opovržení ze strany světa.
- Směřujeme svůj život k nebi, neboť tam je Ježíš Kristus, kterého ze srdce milujeme.

NZD 5/5/2016

4. listopad

Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha moci a lásky a rozvahy.

2. Timoteovi 1,7 – ČSP

Jistě už mnohý z nás myslel s určitou tesklivostí na dny apoštolů, kdy svědectví evangelia rozvíjelo ještě svou první sílu před celým světem. Pán apoštolům řekl: „*Přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové... až do posledních končin země.*“ (Skutky 1,8) Tak jim bylo dopřáno, aby v jedinečném zplnomocnění a rozvinutí síly šířili evangelium. – Jak nepatrná je naproti tomu síla, s kterou my dnes zvěstujeme lidem poselství o spasení v Kristu!

A přece Bůh nechce, abychom byli skleslí. On se nemění a Jeho Duch, který v nás bydlí, je tentýž jako tehdy. Tento Duch nikdy nepůsobí „*bázlivost*“, nýbrž „*moc, lásku a rozvahu /střídmost/*“. I když nyní na zemi na konci doby milosti žeň končí a už jsou sklízeny jen poslední snopy, tu je **moc** Ducha ještě tu. Prokazuje se účinně, když se o ni v pokoře a závislosti opíráme. Formu a rozsah jejího působení můžeme potom klidně přenechat Pánu. Pán nás postavil do **této** doby, abychom v těchto okolnostech byli Jeho svědky. A k tomu nám dává všechno potřebné.

Ale k síle patří také **láska**. Tato láska k duším je pohnutkou, abychom lidem kolem sebe svědčili o spasení a těm, kteří Pánu už náležejí, poskytovali pomoc a povzbuzení. A jak je ke všemu potřebná **rozhoda /střídmost/**! Ochraňuje nás před tím, abychom chtěli ve vlastní síle něco, co Pán nepůsobí.

DHIN 19/1/2016

5. listopad

Namlouvals mne, Hospodine, a dal jsem se přemluvit, silnější byl nežli já, protože zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá. Nebo jakž jsem začal mluvit, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. Řekl jsem: Nebudu ho připomínati, ani mluvit více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu.

Jeremiáš 20,7-9

Jeremiáš ohlašoval na Hospodinův příkaz hrozící jistý soud v To-fet, údolí syna Hinnom, smetišti Jeruzaléma. (Jméno Džehenna, jezero ohně, peklo, místo věčného potrestání zlých lidí, je odvozeno od tohoto místa.) Když potom mluvil Boží slovo za tím účelem v chrámu, Paschur, syn Immerův, který tam byl přední správce, ho bil a dal ho přes noc do vězení v chrámu. Jeremiáš potom vyslovil nad tímto knězem soud.

Jeremiášův úkol, daný od Boha, byl všechno jiné, jen ne příjemný. Bůh ochránil Jeho život, ale dovolil, aby v průběhu své služby podstoupil mnoho utrpení. Jeremiáš ostře pociťoval poškození a bolest, neboť nebyl žádným stoikem, ale velmi citlivým mužem. Normálně bychom ani my raději nechtěli dar utrpení, o kterém je zmínka ve Filipským 1,29, kde čteme: „*Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli.*“ Málo z nás se podobá apoštolům ve Skutcích 5,41, kteří se radovali, že byli počtení za hodné trpět pro Jeho jméno. Přes urážky, které strpěl, nemohl Jeremiáš přestat zmiňovat se o Pánu a mluvit v Jeho jménu. Ale mohl pozvednout svůj nářek vášnivě, až hoře, k Pánu v modlitbě. Chtějme i my sami používat tentýž zdroj pomoci v modlitbě dnes!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 30/11/2010

A tak opět David tázal se Hospodina. Jemuž odpověděl Hospodin...

1. Samuelova 23,4

David se na útěku před králem Saulem zdržuje v pohoří Juda. Když mu je podána zpráva, že město Cejla na jihu Judské země je tísněno Filistinskými, chce obyvatelům přijít na pomoc.

Nyní je právě v této kapitole zmínka, že David se ptá Boha (verše 2.4.10.12). On sám zvažuje možnosti, ale nechce rozhodnutí učinit sám, nezávisle na svém Bohu. Předkládá Bohu své myšlenky a čeká na Jeho odpověď.

Slouží také k našemu povzbuzení, když potom vidíme, že Bůh se přiznává ke Svému služebníkovu a dává mu jasná naučení. Když se Davidovi muži bojí a David se znovu ptá Boha, Bůh bez jakékoli výčitky odpovídá a potvrzuje Svůj slib. – Jaký je výsledek? David dobývá vítězství a uchází také pronásledování od Saula.

Tak nám dává David dobrý příklad. Až příliš často podléháme přece pokušení, stát se sebejistými. Možná že si už neuděláme čas, abychom se Bohu svěřili v modlitbě a abychom Ho nechali k sobě mluvit skrze Jeho Slovo. Pak se může stát, že nám porážkami v našem životě musí připomenout, že sami v sobě jsme slabí a že ve všem jsme odkázáni na Něho.

Když ale je naší velkou potřebou mít společenství s Bohem, když se k Němu modlíme a čteme Jeho Slovo, pak nemusíme být zneklidnění, když od Něho nedostaneme pro každý krok zvláštní pokyn. Pohybuj se prostě v okruhu, který jsi z Božího slova poznal jako správný – pak Mu můžeš důvěřovat, že On ti dá všechno ostatní, a to „*mnohem hojněji než my prosíme aneb rozumíme*“ (Efezským 3,20).

DHIN 21/1/2016

Nemůže zrušeno býti písmo.

Jan 10,35

Náš velebeníhodný Pán Ježíš vždy vyjadřoval absolutní důvěru v psané Boží slovo, jak to vidíme v dnešním verši. Když Pán Ježíš mluvil tato slova, vztahovala se ke Starému zákonu. Čtyři oddíly Starého zákona jsou zvláštním předmětem útoků Satana. Je pozoruhodné, že Pán Ježíš v průběhu Své služby je všechny citoval jako inspirované, autoritativní Boží slovo. To je odpověď těm, kdo dnes popírají jeho inspiraci:

1. Lidé nevěří zprávě o stvoření, uvedené v Písmu, a chtěli by ji odkázat do kategorie mýtů. Ale Pán Ježíš cituje 1. Mojžíšovu 1,27: „*Což jste nečetli, že ten, který stvořil z počátku, muže a ženu učinil je...?*“ (Matouš 19,4-5)
2. Lidé jsou připraveni věřit jakémukoli příběhu o časné historii země, kromě historické zprávy o potopě. Pán Ježíš mluvil o potopě za dnů Noého jako o příkladu toho, co se stane při Jeho druhém příchodu (Matouš 24,37-39).
3. Kritikové Bible kladou Daniele téměř na konec historie Starého zákona. Jejich uvažování je, že jeho proroctví jsou tak překvapivě přesná, že on musel žít „po těchto událostech“. Ale Pán Ježíš ho nenazývá „Danielem dějepiscem“, ale „Danielem prorokem“ (Matouš 24,15).
4. Lidé se posmívali Jonášově příběhu jako nemožnosti, ale Pán Ježíš řekl, že Jonáš byl znamením smrti a vzkříšení Syna člověka, a žádné jiné znamení nebude tomuto „*pokolení zlému a cizoložnému*“ dáno (Matouš 12,39).

Jeho odpovědi na útoky nepřítele a zneužívání Božího slova byla vždy citace Písma (Matouš 4,4.7.10). Pán Ježíš věřil v inspiraci a autoritu Slova. Jestliže Boží Syn řekl: „*Nemůže zrušeno býti písmo,*“ pak i my můžeme naprosto důvěřovat Bibli, neboť „*všeliké písmo od Boha jest vdechnuté*“ (2. Tim. 6,16). TLIN 4/12/2010

Byl pak hlad v té zemi; protož sestoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.

1. Mojžíšova 12,10

Vyhnout se problémům

Abraham poslechl Boží volání a šel do Kanánu. Avšak už brzy tam povstal hlad. Tím byla zkoušena jeho víra. Byl ještě na správném místě? Ano, určitě! Byl na tom místě, kde ho Bůh chtěl mít, a nedostal žádný příkaz, aby zem opustil. Ale Egypt byl blízko a tlak hladu byl velký. Tak cestoval Abraham do Egypta, aby zůstal po nějakou dobu v této pohanské zemi.

Ale v Egyptě neměl oltář, neměl společenství s Bohem. Faraonova země nebyla místem Hospodinovy přítomnosti. Ačkoli Abraham v Egyptě obdržel velké bohatství, ztratil pobytem tam více, než získal.

Mysleme na to: Nic nemůže nahradit ztrátu našeho společenství s Bohem. Osvobození od nějakého časného tlaku a rozmnožení majetku jsou ubohou náhradou za to, čeho se vzdáváme, když se odkláníme od cesty poslušnosti. Jak rychle se pak dostáváme do světa, dostává se nám snad cti a bohatství, ale ztrácíme radost v Pánu Ježíši a dobré svědomí. Jak velmi mluví tento příběh k našim srdcím.

- Je lépe trpět hlad v Kanánu, než mít nadbytek v Egyptě.
- Je lépe snášet těžkosti na Boží cestě, než se vyhýbat problémům na svévolné cestě.
- Je lépe být chudým s Kristem než bohatým bez Něho.

NZD 13/5/2016

9. listopad

Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude. Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše.

Jeremiáš 23,5-6

V předcházejících dvou kapitolách měl Jeremiáš nezáviděníhodný úkol, aby vynesl Boží soud nad posledními čtyřmi králi v Judovi, a nad Judou jako národem. Mnozí z nich se na něho dívali jako na zrádce a působili mu také mnoho utrpení.

Sallum (Joachaz) byl vzat do Egypta jako vězeň a zemře tam. Zlý Joakim bude pohřben jako osel a nebude nad ním naříkáno. Jeho syn Joachin (Jekoniáš) bude odveden jako zajatec do Babylonu a zemře tam. Žádný jeho potomek nebude nikdy sedět na Davidově trůnu, aby vládl nad Judou. (Jekoniáš je v Kristově zákoném rodopisu v Matouši 1,12, ale to je rodopis Josefa – Kristův otec byl Bůh, nikoli Josef.) Sedechiáš, poslední z těchto králů, byl slabý a kolísavý. Žádal si slyšet slovo Páně, a přece ustupoval na léhání svých knížat, aby je nečinil, ale spíše aby zle nakládal s Jeremiášem, Hospodinovým poslem. Jaký sled smutných poselství, která musel přinášet!

Ale Bůh nebyl zklamán těmito ubohými selháními v Davidově královské linii, těmito „pastýři“, o kterých řekl, že jsou „hubící a rozptylující stádce pastvy mé“. Boží rozkoši vždy byl a vždy bude Jeho milovaný Syn, náš Pán Ježíš Kristus. Zde měl Jeremiáš tu požehnanou výsadu, že mohl mluvit o NĚM, o „výstřelku spravedlivém“, který Bůh Davidovi vzbudí a který „kralovati bude /jako/ král, a šťastně se jemu povede“. A v opaku k závěrečným zlým králům nad Judou, „soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude“.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 7/12/2015

Tuze svázáno jest rukou jeho jho přestoupení mých...

Pláč 1,14

Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého, kterýž, by pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo.

Pláč 3,27.28

Jeremiáš v Pláči dvakrát mluví o jhu. Je tu ovšem velký rozdíl: V prvním případě nařiká **provinilý** člověk nad svými hříchy a jejich následky. Toto jho bolestivě cítí. Hříchy mu musejí být ukázány, aby přišel k obrácení.

Ve druhém případě je **nevinný** člověk poddán zkoušce. Boží ruka na něho vkládá toto utrpení. Mohou to být tělesné nedostatky nebo těžké vnější okolnosti. Má skrze to růst ve víře.

Někdy nedovedeme rozlišit jedno jho od druhého. Procházíme hořkými zkušenostmi, ale nerozumíme, že to jsou následky našich vlastních pochybení. Domníváme se, že se jedná o to druhé jho, ve skutečnosti je to však námi zaviněné jho. Anebo obráceně: Procházíme těžkými zkouškami a namlouváme si, že to je Boží trest za určité hříchy. Je to ale jho Spasitele, který nám chce dodat odvahu, abychom Jeho jho trpělivě nesli (Matouš 11,30). To je pro nás dobré, abychom se nestali povýšenými. A myslíme na to: Jeho jho je v základu jemné a Jeho břímě lehké.

Neseš právě nějaké těžké břemeno a nevíš, zda to je to prvně jmenované nebo to druhé jho? Anebo snad obojí? Pak máš v každém případě vědět: Je to Pán, který na tebe vkládá břemena. Pros Ho, aby ti ukázal, co ti chce tím říci. Skutečně tě miluje. Možná by chtěl jen s tebou mít intenzivnější kontakt. Myslí to s tebou tak dobře.

DHIN 22/1/2016

A že od dětinství svatá písmata znáš, která tě mohou moudrého učinit k spasení skrze víru, která jest v Kristu Ježíši.

2. Timoteovi 3,15

Nemůžeš způsobit, aby tvé děti milovaly Bibli – nikdo než jen Duch Svatý nám nemůže dát srdce, které bude milovat Slovo. Ale můžeš své děti s Biblí seznámit, a buď si jist, že nemohou být s tou požehnanou knihou seznámeny příliš brzo nebo příliš dobře. Známost Bible je základ jasného pohledu na náboženství. Ten, kdo je v ní dobře založen, zpravidla nebude kolísat a nebude zmítán každým větrem nového učení. Každý systém výchovy dítěte, který nečiní známost Písma první věcí, je nejistý a nezdravý. V tomto bodě musíš být pečlivý, neboť ďábel působí a bludů přibývá. Někteří dávají církvi čest, která náleží Ježíši Kristu. Někteří dělají ze svátostí cestu k věčnému životu. Někteří ctí katechismus více než Bibli anebo plní mysli svých dětí knihami příběhů. Ale jestliže miluješ své děti, pak nechť Bible je všechno v cvičení jejich duší; a všechny knihy odkaž na druhé místo.

Hleď, aby tvé děti četly Bibli uctivě. Cvič je, aby na ni hleděly ne jako na lidské slovo, ale jako na Boží slovo, napsané Duchem Svatým samým – cele pravdivé, cele užitečné a schopné učinit nás moudrymi ke spasení. Čti je pravidelně. Cvič je, aby se na ně dívaly jako na denní potravu své duše – jako na věc, podstatnou pro zdraví jejich duše. Dbej, aby ji četly celou. Nevyhýbej se tomu, abys před ně přiváděl všechno učení. Děti rozumějí z Bible mnohem více, než si myslíme.

Mluv jim o Pánu Ježíši Kristu a o Jeho dílu pro naše spasení – o smíření, kříži, krvi, oběti a o Jeho přímlově. Plň jejich mysli Písmem. Dej jim Bibli, celou Bibli, i když jsou ještě mladé.

J. C. Ryle, TLIN 8/12/2010

12. listopad

Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu příčinou Madianských, poslal Hospodin muže proroka k synům Izraelským, a řekl jim: Takto praví Hospodin... Neposlechli jste hlasu mého.

Soudců 6,7-8.10

Kvůli zlým cestám Izraele Bůh dovolil Madianským, aby ho utlačovali (verš 1). Jednou věcí si můžeme být jisti – odchýlení se od Boha přinese bídu, ze které může přinést vysvobození jen volání k Bohu. Nakonec volají k Bohu, ale všimni si, že to volání nepřináší okamžité ulehčení!

Jakou svatou moudrost zde vidíme! Bůh posílá posla, proroka, aby jim připomněl všechna ta mocná vysvobození, která pro ně způsobil v minulosti, a aby prohloubil pocity jejich duší o špatnosti jejich jednání. Naši první myšlenkou by bylo dostat se ven z důsledku naší pošetilosti a neposlušnosti, ale Bůh si přeje, abychom důkladně odsoudili to, co nás uvedlo do těžkosti. Jeho trpělivost a Jeho soucit se spojují v božských proporcích, abychom z toho naučení mohli mít užitek.

Mějme to na paměti ve svém jednání pro Něho s druhými i vzhledem k sobě samým. Nesnažme se uniknout nebo pomáhat druhým uniknout z bolestivé situace, dokud jsme před Bohem nebyli u podstaty té věci. Kdyby tak vždy bylo jednáno, bylo by tu mnohem méně případů zdánlivého uzdravení, následovaných zklamávajícími pády.

Když začal potřebnou lekcí, náš milostivý Bůh nyní začíná zasahovat ve prospěch Svého lidu. Vybere nástroj pro Své úmysly. Nachází ho v Gedeonovi, který mlátil pšenici navzdory Madianským. Jak přiměřené to je, že vysvoboditelem je někdo, kdo sám bojuje s nepřitelem!

S. Ridout, TLIN 9/12/2010

Ale oči vaše viděly všechny skutky Hospodinovy veliké, kteréž činil.

5. Mojžíšova 11,7

S touto vzpomínkou spojuje Mojžíš výzvu: „*Miluj tedy Hospodina Boha svého a ostříhej nařízení jeho, ustanovení a soudů jeho, i přikázání jeho po všechny dny.*“ (verš 1)

Izraelský lid měl více než dost důvodů, aby svého Boha miloval. Svou velkou mocí je vysvobodil z otroctví. Mysleme jen na velké divy v Egyptě a na zničení nepřátel v Rudém moři. Také na poušti je Bůh předivně vedl a staral se o ně (verše 2-5). Buřiče Dátana a Abirona – velké nebezpečí pro Boží lid – Bůh odstranil soudem (verš 6). A také při nadcházejícím dobývání země měl Izrael zřetelně prožít Boží lásku a moc.

To všechno viděli a ještě uvidí. Mohli Bohu zpívat chválu: „*Zprovodiš /Zprovodil jsi/ v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavě povedeš jej (jsi jej vedl) v síle své k příbytku svatosti své.*“ (2. Mojžíšova 15,13) Nikdo nebyl podobný jejich Bohu, „*velebný v svatosti, hrozný v chválách, činící divy*“ (2. Mojžíšova 15,11).

Tentýž Bůh nám ve Svém Synu Ježíši Kristu daroval ještě větší vykoupení. Když denně myslíme na to, že jsme byli zachráněni z moci nepřítele a od věčné zkázy, a když nám živě stojí před očima, co nám je v Kristu darováno, pak si budeme svého vykoupení a osvobození v jejich hodnotě více cenit. Budeme šťastni a vděční a budeme milovat svého Osvoboditele. On přece k naší záchraně šel na kříž a na smrt.

Poslouchat Jeho slovo by nám pak nemělo připadat zatěžko.

DHIN 23/11/2016

„Jsi-li Syn Boží sestup s kříže!“

Jestliže jest král Izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu. Doufal v Boha, nech ať ho nyní vysvobodí, chce-li mu; nebo pravil: Syn Boží jsem.

Matouš 27,40.42.43

Jaká výzva: „*Jsi-li Syn Boží...*“ Pán Ježíš byl Boží Syn. Nejen to řekl, nýbrž zde na zemi to dokázal, že je opravdu Bůh: Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé...

„*Jsi-li Syn Boží...*“ To neznamenal přece nic jiného, než: „Dokaž to přece! Musel bys přece mít moc sestoupit s kříže. Jinak bychom měli my pravdu, když jsme řekli: „*Rouhal se.*“ (Matouš 26,65) Nyní sestup, potom budeme dokonce v tebe věřit. – A kdepak je jeho Bůh? Vždyť jsi Mu důvěřoval. Ale On tě vůbec nechce, jinak by tě přece zachránil! To všechno, co jsi říkal, nebyla pravda!“

Snese Boží Syn tuto drzou výzvu? Nevzepře se proti ní? – Pán tiše snesl všechn posměch. Zůstal na kříži. Vzal na sebe hanbu. Ano, On by býval mohl sestoupit. Jedno Jeho slovo, a padli by k zemi (Jan 18,6). Ale On to neučinil!

Proč? Kde vzal sílu? – Byla tu láska k Jeho Bohu a Otcí, byla tu ta bezpodmínečná slova. „*Jdu, abych činil, ó Bože, vůli tvou.*“ (Židům 10,7.9) Byla tu také „*před Ním ležící radost*“, která Mu dovolila strpět kříž (Židům 12,2¹). A nakonec tu byla láska k tobě a ke mně. Kdyby nezůstal na kříži, pak by nemohl v triumfu zvolat: „*Dokonáno jest.*“

Tobě, Pane Ježíši, náleží naše velebení!

DHIN 24/1/2016

¹ Dotyčná část verše správně zní: „*Pro před sebou ležící radost strpěl kříž.*“

Jak bych tě vydal, ó Izraeli? Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim?... Nevykonám prchlivosti hněvu svého... nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk.

Ozeáš 11,8-9

Jaká něžnost Božího srdce je tu zjevena! Jak zarmucující byla nevděčnost Izraele! Boží odpověď měla být jistě spravedlivá odplata. Ale ne! Je to spíše výlev rodičovské lásky. Nepravost Izraele může být srovnávána jen s nepravostí obyvatel Sodomy a Gomory, které byly spolu se sousedními městy Adama a Seboim zničeny Bohem v Jeho hněvu (5. Mojžíšova 29,23).

Proč také nezničil Izrael? Vysvětluje, že On nereaguje, jak by reagoval člověk, když říká: „*Nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk.*“ Ano, Jeho myšlenky jistě nejsou jako myšlenky člověka a Jeho cesty nejsou jako cesty člověka (Izaiáš 55,8). Kdyby byly, soud proti nám by byl již dávno vykonán kvůli naší neústupnosti a vzpouře proti Bohu. Ale Jeho hněv je od nás odvrácen a stále je vztažena Jeho ruka milosrdenství!

Pojď! Ačkoli jsi snad zkoušel trpělivost svého Boha mnoha lety provokace, tu On přece stále mlčí (Pláč 3,28). Čeká, aby mohl být milostivý, protože „*nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni k pokání se obrátili*“ (2. Petra 3,9). Dovol Jeho dobrotivosti a trpělivosti, Jeho něžnosti a shovívání, aby tě vedly k pokání (srovnej s Římanům 2,4).

Jestliže jsi skloněn pod pocitem své nízké nevděčnosti, svého dlouhotrvajícího odcizení a svého strachu, že provinilá minulost tě snad odřízla od naděje na odpouštějící milosrdenství, vrať se! On i tebe ujišťuje slovy: „Jak bych tě vydal?“ Člověk by rozdrtil svého nepřítele, ale ne tak Bůh – On ho raději zachrání!

J. R. Macduff, TLIN 11/12/2010

Pohledte na Abrahama otce vašeho, a na Sáru, která vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej.

Izaiáš 51,2

Ten, kdo sloužil Bohu v době Izaiášově, se mohl cítit osamělý. Bůh proto povzbuzoval tyto věrné, aby hleděli na Něho a na Jeho útěchu. A poukázal jim na příklad Abrahama a Sáry, kteří jako jediný manželský pár následovali Jeho volání.

I Sára je výslovně zmíněna. Její podíl na vzniku národa Izraele není přehlédnut. Boží lid potřebuje v těžkých dobách také vzpomínku na ženy víry, které byly věrné Bohu.

Sáříno jméno znamená „kněžna“; to ukazuje na vysoký společenský původ a postavení. Úžasný komfort v jejím domovském městě Ur Kaldejských jí asi skýtal mnoho příjemného. Tu jí možná mohlo připadnout více zatěžko než Abrahamovi, vzdát se obvyklých poměrů a následovat Božího volání, aby šli do dálky, a tam žili bez pevného bydliště.

Abraham, když byl Bohem povolán, „*vírou... uposlechl Boha, aby odešel*“. Sára poslechla svého muže a vyšla s ním. Ano, také o její vlastní víře je pak zmínka: „*Vírou také i Sára moc... přijala*“. (1. Petra 3,6; Židům 11,8.11)

V životě obou byla také období malé víry. Když ale pomyslíme na to, čeho se vzdali, v jaké tíživé situaci se občas nalézali a jak mizela každá přirozená naděje na potomka, pak pro nás jejich poslušnost víry jasně září jako povzbuzení.

Poslušnost víry u muže a ženy – to je také v těžkých dobách klíč k tomu, aby jako rodina měli požehnání a stali se požehnáním pro druhé.

V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou... Jdu, abych vám připravil místo..., zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

Jan 14,2-3

Náš Pán nám řekl, že v domě Jeho Otce bude místo nejen pro Něho, ale pro nás všechny. Je jasné, že nás tam chce mít u Sebe! Kdyby tam nebylo místo, nepřítahoval by nás za Sebou, jak to učinil.

Jeho učedníci hledali místo cti a moci zde v Jeho pozemském království, a později je budou mít, ale On oznamuje, že pro ně má něco lepšího v nebi, dům, Svůj vlastní domov! Také tam s námi bude sdílet lásku Svého Otce. A toto je náš výhled! A tento výhled nás plní touhou, aby se splnil.

Osobně pro nás přijde! Jsme Mu příliš drazí, než aby pro nás poslal někoho jiného. Kdybychom Ho znali jenom jako velkého mocnáře, nádherného v Jeho slávě a nadřazeného v hodnosti, pak by to bylo na místě, aby poslal některého vznešeného služebníka, aby nás vyzval dotknout se Jeho žezla, milostivě k nám vztaženého. Ne, Jeho láska je láska, která nebude čekat, až budeme přivedeni, ale vede Ho, aby přišel sám!

Naše známost o místu, o kterém mluví, je malá. Neznáme jeho slávy, rozsah nebo přesné umístění, ale víme, že Mu budou přítomny nespočetné zástupy. Ty však nebudou zaměstnávat naši pozornost – bude to On! On sám! Pro tuto chvíli nám stačí vědět, že to bude v domě Otce, kde čeká, aby s námi sdílel jeho radosti. Chceme tam být, protože On nás chce mít tam u Sebe. A láska, kterou vzbudil v našem srdci, nás vede, abychom řekli: „*Přijdiž tedy, Pane Ježíši.*“ (Zjevení 22,20)

J. T. Mawson, TLIN 12/12/2010

**Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dob-
rému, totiž těm, kteří podle uložení jeho povolání jsou.**

Římanům 8,28

„Ano, těm, kteří Boha milují, vše slouží k dobrému, to je jistě pravda. Ale jak to je s mou láskou k Bohu? Mohu skutečně o sobě říci, že Boha miluji? Když vidím, jak málo to o mně je pravda, pak už nevím, zda si tento příslib mohu vzít pro sebe.“

Jak snadno mohou při velké skleslosti vyvstat v srdci věřícího podobné myšlenky! Hledíme potom ustaraně do sebe a cítíme ještě více než v dobrých dnech, že Bohu nemůžeme nabídnout nic – ačkoli to vlastně byla pravda vždycky.

Ale náš dnešní biblický verš tím nekončí. Tak jako často, se plný význam ukáže, teprve když dbáme na souvislost: O těch, kteří Boha milují, je řečeno, že „*podle uložení jeho povolání jsou*“.

Cožpak je nějaký věřící, který není „*podle uložení jeho povolání*“? Ne, Bůh „*nás spasil, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků*“ (2. Timoteovi 1,9.10). Všechno je dílo Boha a našeho Spasitele, skrze kterého se stalo skutečností to, co Bůh pro nás už před věčnými časy obmyslel ve Svém srdci. Zde tedy u lásky k Bohu jde o vztah k Bohu, do kterého byli všichni věřící z milosti přivedeni.

Nemělo by nás to povzbudit, abychom více než dosud připisovali Jeho moudrému vedení jen to nejlepší? Tím Jej ctíme a také v praktickém ohledu Mu prokazujeme svou lásku.

DHIN 26/1/2016

Oni /učedníci/ pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?

Skutky 1,6

Zjevně docházelo ke změnám, a učedníci se přirozeně ptali, jaký bude nový pořádek. Pán to objasnil: místo ustavení království Izraele bude v této době vycházet evangelium ke všem národům, z nichž bude shromažďován lid pro Jeho jméno, Církve.

Dnes tu je mnoho neporozumění ohledně toho, jaký je Boží plán. Věta: „Dobytí světa pro Krista“ je velmi obvyklá, a přece v Písmu nenajdeme nic podobného. Království tohoto světa se skutečně stanou „královstvím... Pána našeho a Krista jeho“ (Zjevení 11,15 – přel.), ale to bude výsledek béd a soudů a nikoli kázání křesťanského evangelia. Toto neporozumění má vážný účinek, protože se dotýká celého našeho stanoviska ve vztahu ke světu.

Chybný názor, že snaha Církve přinese „pokřesťanštění světa“, to jest „obrácení světa“, vede přívržence k odklonu od Božího plánu. Obrácení světa, jak je jasně vidět, se každým rokem stává vzdálenějším, protože počet nových obrácení je daleko menší než růst obyvatelstva, a to na všech stranách. Když jsou zastánci této teorie konfrontováni s touto skutečností, vracejí se a vysvětlují Boží slovo správně? Nikoli! Jen upravují svou teorii a nahrazují obrácení pokřesťanštěním.

Máme-li vykonávat Boží plán braní z národů lidu pro Kristovo jméno (Sk. 15,14), musí být užíváno věrné představení Krista a Jeho díla jako základ pro spasení. Potom někteří z posluchačů budou obráceni a začnou na Něm opravdu záviset jako na svém Spasiteli, Vůdci a Pánu!

F. B. Hole, TLIN 13/11/2010

Kteráž pak právě vdova jest a osamělá, má naději v Bohu, a trvá na modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí.

1. Timoteovi 5,5

Tvůj partner v manželství zemřel. Bůh ho vzal domů. Velmi ho postrádáš! Děti a vnoučata žijí svůj vlastní život a mají jen málo volného času. Nenaříkáš, ale jsi často osamělý – a to bolí!

Ta osamělá vdova v našem dnešním verši mi připomíná moji tetu: Byla stará a měla narozeniny. Navštívil jsem ji a popřál jsem jí. Byla vděčná, i když jí chůze činila potíže a už dobře neviděla. Ale vyprávět ještě mohla:

„Dnes ráno tu byla Marie, aby mi gratulovala. Jako vždy naříkala, že tak špatně vidí a slyší a že už vůbec nic nemůže dělat! Tu jsem jí řekla své mínění: ‚Ohledně toho, že už nemůžeš nic dělat, Marie,‘ řekla jsem jí, ‚můžeš se přece modlit! Za svou rodinu, za věřící, za všechny, které znáš! Budeš se divit, kolik práce tu máš!‘“

Teta se na mne podívala a vyprávěla dále: „Dnes ráno jsem se musela modlit zvláště za Honzíka. Víš přece, jak to má zapotřebí. A pak jsem se modlila za děti a jejich matky a za mládež a za manžele a za osamělé a staré, kteří už dost dobře nemohou.“ Při výčtu jí došel dech. „A když jsem tě viděla přicházet, modlila jsem se také za tebe. Za tebe se přece člověk také musí modlit, nebo ne?“

Moje teta nebyla osamělá: Měla toho tolik, za co se modlila! Avšak co bude, až se už nebude moci modlit? Kdo si potom udělá čas na to, aby se modlil za druhé? Není to snad úkol pro mne? A pro tebe? – Proč s tím nezačít už teď?

DHIN 5/7/2016

21. listopad

Ukázal mi Hospodin, a aj, dva koše fíků postaveni byli před chrámem Hospodinovým... Jeden koš byl fíků velmi dobrých, jací bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíků velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. Tedy řekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky, dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost.

Jeremiáš 24,1-3

Lidé často mají za to, že nějak by v Boží spravedlnosti mělo neštěstí postihnout ty nejprovinilejší a nejhorší lidi nejdříve a nejtvrději. Jobovi přátelé měli toto přesvědčení a jejich úmysl utěšovat ho brzy jen přidával k jeho bídě. Ve skutečnosti se z pozorování jeho utrpení domnívali, že musel po celou dobu být hrozně zlým pokrytcem.

Boží cesty a Boží myšlenky jsou vždy vyšší než naše! Bůh Jeremiášovi vysvětluje, že jako dobré fíky vidí ty, které Nabuchodonozor už odvedl zajaté do Babylonu. Čteme-li Písmo pečlivě, vidíme, že to zahrnovalo Daniele a jeho přátele ze vznešených z Judy, kněze Ezechiele, Mardocheovy předky, mnoho knížat, řemeslníků a kovářů. Těm Bůh zaslíbil, že se na ně bude dívat k dobrému a přivede je zpět do země a štípí je a nevyplní je. Navrátí se k Němu celým svým srdcem a budou Jeho lidem a On jejich Bohem. Jejich potomci se pak vrátili do Judské země v knize Ezdráš.

Zlé fíky představovaly Sedechiáše, jeho knížata, lid, který stále ještě zůstával v zemi, a ty, kteří bydleli v Egyptě. Ti si mohli myslet, že jsou dobří, protože až do té chvíle měli dost štěstí, že unikli zajetí, které postihlo jejich spoluobčany. Pokračovali dále ve svých zlých cestách. Ale Bůh je znal. Postará se, aby byli vyhlazeni ze země a vydáni po královstvích země jako pohana a zlořečení.

E. P. Vedder, Jr., TLIN 14/12/2010

I řekl jim Ježíš: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

Marek 1,17

Co to je za lidi, které zde Pán povolává do Své služby? Můžeme u nich objevit čtyři důležité vlastnosti:

1. Jsou to pilní rybáři. Ačkoli byli po celou noc na cestě se svým člunem, ani přes den neodpočívají, nýbrž vymývají a spravují své sítě. Volný čas není u nich na prvním místě. – Pán potřebuje horlivé lidi, kteří se osvědčují ve svém povolání.
2. Přes svoji práci jsou tu zároveň pro Pána: Chce trochu odvézt od země, a Petr ihned Jeho přání vyhoví. – Jsme také my připraveni dát Mu k dispozici čas a síly? Anebo snad pro samou práci nemáme ani čas na hodiny, v nichž se věřící shromažďují kolem Něho – natož abychom pro Něho vykonávali nějakou zvláštní službu?
3. Upřímně uznávají svou neschopnost. Petr připouští: „*Přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli.*“ (Lukáš 5,5) Ale Pán jakoby odpovídá: „*Moc má v nemoci /v slabosti/ dokonává se.*“ (2. Korintským 12,9)
4. Poslechnou Pána na slovo. Vyzývá je, aby ještě jednou vypluli lovit ryby. A proti své zkušenosti rybářů bez odmluvy vyplouvají za bílého dne. – Jen poslušný služebník je pro Pána použitelný.

Píle, obětavost, uznání vlastní slabosti a poslušnost – to jsou předpoklady pro to, aby Pán i u nás mohl pro Sebe použít naše pozemské schopnosti: Z rybářů se stávají rybáři lidí!

Zda se proto někdo má vzdát svého zaměstnání jako Šimon a Ondřej, je věc jedině Pánova. Většina práce pro Něho je v každém případě vykonávána těmi, kdo jsou v zaměstnání.

Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; budiž dokonalým, a učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi.

1. Mojžíšova 17,1-2

V takovém věku mohl Abram sotva očekávat, že bude mít děti, natož množství potomků. Sarai ho navedla, aby měl dítě z Agar, což se stalo, ale Sarai shledala, že si nemůže činit na toto dítě nárok jako na své vlastní, a ono nemůže být pro Abrama vhodným dědicem. Snažila se naplnit Boží zaslíbení svým způsobem. Nuže Bůh toto vše nebere na zřetel a říká Abramovi, že změní jméno Sarai na Sárú a dá jí syna skrze Abrama (verš 16). Zároveň mění Abramovo jméno na Abrahama. Sára znamená „Moje kněžna“ a Abraham „Otec množství“. Bůh současně učinil s Abrahamem smlouvu, která zahrnovala znamení obřízky, neboť on a všichni mužského pohlaví v jeho domácnosti byli téhož dne obřezáni. Žádná taková smlouva, jako je tato, nebyla učiněna s věřícími dnes, neboť pod milostí „*ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka*“ (Gal. 5,6). Ve skutečnosti Bůh nikdy neučinil nějakou smlouvu s Církví, jako to učinil s Izraelem. Ona je nádobou čisté milosti, která přesahuje hranice jakékoli smlouvy. Bůh žehná Církvi každým duchovním požehnáním v nebeských místech v Kristu. Ale proč v ten čas byla uvedena obřízka? Není to pro zdůraznění, že toto Abrahamovo požehnání nemělo nic společného s jakoukoli tělesnou aktivitou? Tato smlouva spíše trvala na odříznutí těla. Abraham byl předtím ovlivněn svou ženou, aby měl dítě skrze služebnici, a to byl tělesný pokus zajistit Boží zaslíbení. Taková energie pouhé přirozenosti musí být odřezána, tak aby Bůh mohl nezávisle na pomoci člověka splnit Svě moudré cíle.

L. M. Grant, TLIN 17/12/2010

Pakli která vdova dítky neb vnuky má, nechť se učí předně k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné před obličejem Božím.

1. Timoteovi 5,4

Poslouvej otce svého, kterýž tě zplodil, aniž pohrdej matkou svou, když se zestará.

Příslaví 23,22

Přivedla jsem na svět chlapce, kterého jsem jako matka obklopovala vši svou péčí. Když v noci plakal, zapomínala jsem na svou únavu a vstala jsem, abych ho uklidnila ve své náruči, až opět usnul. Když byl nemocný, brala jsem ho k lékaři a starala jsem se o jeho zdraví. Trpěla jsem, když jsem viděla, že trpí, a byla bych raději, kdybych mohla být nemocná místo něho.

Když můj syn udělal první kroky, držela jsem pevně jeho malou ruku a dbala jsem na to, aby nespádl. Trpělivě jsem šla v rytmu jeho krátkých nožiček. Na jeho dětské otázky jsem odpovídala tak, aby mohl rozumět.

Nyní mi je osmdesát let a jsem vdova. Paměť mi velmi slábne, takže často kladu stejné otázky. Když jdeme na procházku, nemohu jít bez hole a musím se do někoho zavěsit. Musím svého syna prosit, aby mne vozil, když mám nějaký termín, a to mi připadá těžké, protože má mnoho práce. Dříve jsem byla stále zaměstnaná, ale teď mi dny připadají velmi dlouhé. A cítím se osamělá. – Moji vnukové říkají: „Ach, babička zestárla.“ –

Je to Stvořitel, kdo vkládá do srdce matky přirozenou, něžnou lásku. Proto matka na sebe bere tak mnohé, pro blaho svých dětí. Tentýž Bůh apeluje také na naše srdce, abychom svým rodičům opláceli péči, kterou jsme od nich obdrželi. To je před Ním správné a líbí se Mu to.

Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

Žalm 17,15

Toto je jeden z mála oddílů ve Starém zákoně, který přímo představuje pravdu o vzkříšení svatých. Ve Starém zákoně je mnoho náznaků a předobrazů vzkříšení (viz. Matouš 22,32), ale jen hrstka přímo pojednává o tomto předmětu. Teprve když přijdeme k Novému zákonu, dostane se nám zjevení plnosti tohoto učení, neboť *„život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium“* (2. Tim. 1,10).

David mluví v 14. verši o *„lidech světských /tohoto věku/“*, jejichž *„oddíl jest v tomto životě“*. Bůh dává lidem tohoto věku poklady, hojnost synů, jimž přenechají dědictví, ale to je jejich podíl. Avšak svatí mají vyšší očekávání, jasnější naději: *„Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.“* Uspokojení věřícího není v tomto životě, ale ve vzkříšení, když bude přiveden k podobnosti obrazu Syna (Řím. 8,29).

V Novém zákoně je smrt svatých popsána jako *„spánek“* – ne *„spánek duše“*, to je chybné učení. *„Procitneme“* ve vzkříšení v *„podobnosti“* Pána. My, kteří *„jsme nesli obraz zemského, pone-seme obraz nebeského“* (1. Kor. 15,49). Pavel vyhláší *„tajemství“*, že *„budeme proměnění“* (verš 52). Čekáme na Pána Ježíše Krista, že přijde z nebe, *„který promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho“* (Fil. 3,21). Apoštol Jan souhlasí s žalmistou, když prohlašuje: *„Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jak jest. A každý, kdo má takovou naději v něm, očišťuje se, jako i on čistý jest.“* (1. J. 3,2-3) Kéž to je naděje všech, kteří čtou tyto řádky!

B. Reynolds, TLIN 18/12/2010

Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrňoval pokrmem ze stolu královského, a vínem, které král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrňovati. I způsobil Bůh Danielovi milost a lásku u správce nad dvořany.

Daniel 1,8.9

Zde je obraz věřícího, jenž žije ve vědomém společenství se svým Bohem. Daniel zná Boží myšlenky a osvědčuje se, když je postaven na zkoušku.

Naše verše nám ukazují tři kroky na této cestě: „*Daniel uložil ve svém srdci...*“ – Tady to začíná: v srdci! Když srdce patří našemu Bohu, pak Mu patří také náš život. Jen když tam s energií víry jsou činěna rozhodnutí, mohou také „nohy“ „chodit“ z víry. Tolik bylo Danielovi jasné: Potrava, kterou přijímal pohanský král, a víno, které pil, musely Izraelitu znečišťovat, neboť tato potrava nebyla připravena podle předpisů zákona. A tu to pro něho znamenalo důsledné odvrácení se.

„*Hledal toho,... aby se nemusil poškrňovati.*“ Zde vyslovil to, k čemu se srdce rozhodlo! Správce nad dvořany uslyšel Danielovo přesvědčení víry bez jakýchkoli okolků. Vší náležitou formou, ale s rozhodností přednesl Daniel svoji prosbu. Zda mu správce rozuměl nebo ne – to byla nyní Boží věc.

Bůh vzal Danielův případ do své ruky: „*I způsobil Bůh Danielovi milost a lásku.*“ To byla odpověď na pevné srdce a nebojácné rty! A Bůh vedl vše k dobrému konci. Ani správcovy obavy nemohly zabránit tomu, aby Bůh neodměnil věrnost Svých služebníků a neoslavil skrze ně Své jméno.

DHIN 29/1/2016

Tak praví ten, který svědectví vydává o těchto věcech: Jistě přijdu brzy.

Zjevení 22,20

Naděje na příchod Krista byla znovu objevena a rozšířena mezi věřícími před více než sto lety. Stala se předmětem obvyklých rozmluv a mnozí citovali Písmo: „*Přijdiž tedy, Pane Ježíši.*“ (Zj. 22,20) Ale to bylo před mnoha lety a On ještě nepřišel. Přijde skutečně? Posměvači stále říkají: „*Kde jest to zaslibování o příchodu jeho?*“ (2. Petra 3,4) Musíme odpovědět: Ano, On jistě přijde. A svou důvěru nezakládáme na nejistých znameních a úkazech, ale na Jeho Slovu. On prorocky řekl: „*Jdu, abych vám připravil místo. A... zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan 14,3)

Jiná proroctví se naplnila, a tak se naplní i toto. Každé slovo Písma, které předpovídalo Jeho první příchod a Jeho utrpení, se naplnilo, a každé slovo, které On prorokoval o Svém druhém příchodu, se rovněž naplní – Jeho Slovo je důvěryhodné!

Byl to Boží plán, aby přišel nejprve v ponížení, a potom opět v moci. Aby přišel opět ve slávě a aby v tomto zlém světě po Svém utrpení a smrti kvůli hříchu ustanovil spravedlnost – aby snesl kříž, a potom aby nesl korunu! To je Boží velký plán – Kristus musí zase přijít, aby dovedl k naplnění celou Boží vůli a Boží úmysl!

Láska Ho vede, aby pro nás přišel! Když přijde, těla Jeho krví vykoupených svatých budou vzkříšena, těla žijících věřících budou proměněna, a celá Církev bude vzata, aby provždy byla s Ním (1. Tes. 4,16-17; 1. Kor. 15,51-54). Potom později, když se vrátí, aby zřídil Své království, budeme vládnout s Ním (2. Tim. 2,12).

J. T. Mawson, TLIN 19/12/2010

Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, které měl, svým vlastním býti pravil, ale měli všechny věci obecné. Skutky 4,32

„Milost veliká“ (verš 33) – to bylo charakteristické pro první dny křesťanství. To se mezi jiným ukázalo v tom, jak tito křesťané zacházeli se svým osobním vlastnictvím a svými penězi: Měli všechno společné. Nikdo si nečinil na něco nárok sám pro sebe, protože každé srdce bylo naplněno Pánem Ježíšem Kristem a každý myslel na svého bližního.

To, že dobrovolně měli všechno společné, bylo zvláštní působení Boží milosti. Bůh ovšem z toho nedělá žádné pravidlo, které bychom dnes měli dodržovat nebo si vzájemně ukládat. Jinak je to s pak následujícím poukazem: *„I bylo rozdělováno to jednomu každému, komu potřeby bylo.“* (verš 35) Tato zásada platí stále: Žádný věřící nemá trpět nouzí, každý má dostat, co potřebuje. Přitom ti potřební tehdy nepozvedali hlasité nároky, nýbrž obdrželi všechno podle své potřeby.

Odkud přicházejí prostředky? – K tomu Pavel píše: *„V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti.“* (1. Korintským 16,2) To je jiná stránka, měřítko pro dárce: finanční *„možnost“*. Podle toho, co mu Bůh dává, má dávat druhým.

Nový zákon neudává pro materiální nebo finanční pomoc žádné absolutní měřítko, jako tomu bylo snad ve Starém zákoně u *„desátků“*. Ale jasná měřítka máme i my: Dávat podle toho, jak se nám daří, dostávat podle potřeby. Konkrétní rozsah je pak věcí duchovního postoje. Když ten je dobrý, bude to jako v dobách prvních křesťanů: *„Žádný zajisté mezi nimi nebyl nuzný.“*

Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny věčné... Takto zajisté praví Hospodin: Že jak se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto... a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamkoli jsem zahnal vás.

Jeremiáš 25,12; 29,10.14

Sedmdesát let! Sedmdesát let! V těchto verších je zmínka o dvou obdobích sedmdesáti let, která se z velké části překrývají, ale nejsou totožná. Bůh je nejen absolutně přesný, ale také úzkostlivě správný. V prvním roce vlády krále Nabuchodonozora řekl, že bude soudit krále a národ Babylonu. Toto království, zlatá hlava obrazu v Nabuchodonozorově snu v Danieli 2, mělo trvat přesně sedmdesát let, než s ním Bůh bude v soudu jednat a učiní ho věčnou poustinou. Bůh se zmiňuje o druhých sedmdesáti letech pro Svůj lid jako součásti myšlení, které o nich myslel, *„myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přezádostivý“*, říká jim. Brzy po začátku své vlády Nabuchodonozor oblehl Jeruzalém a odvedl ho do zajetí. Bůh ve Své milosti začíná počítání let zajetí Judy od tohoto prvního dobytí Jeruzaléma, nikoli od jeho konečného zajetí o osmnáct let později. Když Daniel četl knihu Jeremiáše v Danieli 9 a srovnával tato data, přivedlo ho to k vážné modlitbě a vyznání. Prvních sedmdesát let přešlo; druhých sedmdesát let přejde brzy! Ve Skutcích 1,7 Pán Ježíš řekl Svým učedníkům, že *„časy aneb příhodnosti časů /časová období/“ „Otec v moci své položil“*. Jeho rady se naplní ve svůj patřičný čas. Kéž bychom čekali v plné jistotě!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 21/12/2010

Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod'. A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil.

Jan 5,8.9

Tento div Pána Ježíše nás učí něčemu o křesťanské cestě víry. Nechal toho nemocného totiž nejen vstát, ale také chodit. A když Pán dnes nějakého člověka zachraňuje, dává mu rovněž schopnost k novému chození v životě. Při obrácení přece dostáváme více než jen odpuštění svých hříchů a jistotu, že přijdeme do nebe. Kristus nám dává nový život v Sobě; skrze to jsme schopni jít kupředu ve víře.

Uzdravený byl také vyzván, aby vzal své lůžko, na kterém tak dlouho ležel. Pro toho muže by bývalo jednodušší, aby nechal lůžko za sebou, místo aby s sebou toto břemeno nesl! Ale Pán mu to přikázal. Podobně je také dnes křesťan vyzván, aby „vzal lože své“. Když někdo uvěří, neznamená to, že všechny staré problémy jsou jedním rázem vyřešeny. Ať je tím „*lůžkem*“ cokoli z toho, co jsme dříve nemohli nést – anebo o čem se domníváme, že ani teď to nemůžeme nést – tu jsme nyní v stavu to vzít a nést to v síle nového života.

Mnoho křesťanů, kteří jsou ještě mladí ve víře, se má této lekci ještě naučit. Jsou zachráněni, ale životem ještě nejdou v síle víry. Možná že nadále leží na lůžkách sebelítosti, protože nepoužívají sílu, kterou jim Pán dává k nesení břemen.

Proto se chtějme navzájem povzbuzovat, abychom slyšeli slova Božího Syna, a poslechli je: „*Vstaň, vezmi lože své a chod'!*“

DHIN 2/2/2016

1. prosinec

Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce vypravili se do Jeruzaléma.

Matouš 2,1

Co tak bolestně ukázalo nevěru Izraele, bylo toto: Bůh chtěl mít náležité svědectví Mesiášovi, a kdyby Židé k tomu nebyli připraveni, shromáždil by od samých končin země některá srdce, aby přivítala Ježíše – Hospodina, Mesiáše Izraele. Proto vidíme přicházet pohany od východu.

Mezi orientálními národy zůstávala tradice, všeobecné držení Baláмова proroctví, že vyjde hvězda, hvězda spojená s Jákobem (4. Mojžíšova 24,17). Bůh ve Svě sklánějící se lásce chtěl vést srdce, která Jím byla připravena, aby toužila po Mesiášovi a přišla od končin země, aby Ho přivítala. A tak tomu bylo. Viděli hvězdu. Vydali se na cestu, aby hledali Mesiášovo království. Rozoznali jev jako Hvězdu z Jákoba; spojili ty dvě věci. Ze svého vzdáleného domova šli do Jeruzaléma. Ale když tam přišli, kde byly ty věrné duše, očekávající Mesiáše? Nenašli ani málo těch, kteří by jim mohli jasně říci, kde se měl Mesiáš narodit: neboť to Bůh učinil závislé na Svém Slovu. Byli seznámeni s Písmy, která se toho týkala. Na cestě do Betléma se k jejich velké radosti znovu objevuje hvězda, a tak jsou ujištěni o tom, co se dověděli, až stanuli tam, kde bylo Dítě.

A tam v přítomnosti otce a matky ukázali, jak skutečně byli vedeni Bohem. Neboť ani otci ani matce se od nich nedostalo nejmenšího klanění. Vše bylo vyhrazeno pro Ježíše – vše bylo dáno k nohám dítěte – Mesiáše. Přišli jen kvůli Ježíšovi. Jemu platilo jejich klanění. Vyjmuli své poklady a klaněli se jen samotnému Dítěti.

W. Kelly, TLIN 25/12/2010

2. prosinec

Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho: Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokorně se modlím.

Žalm 142,1.2

Ztroskotat – je zahnán – ponechán sám! Tak zde nalézáme Davida v jeskyni. Co se stalo?

David zabíjí obra Goliáše; nato mu Saul dává velení nad svými vojáky. David je úspěšný a oblíbený. Proto ho Saul nenávidí a pokouší se ho zabít. David musí utéci a zanechat doma svou ženu. Přichází k Samuelovi, ale tam nemůže zůstat. Pak ho povzbuzuje Jonatan, nechává ho ale jít dále samotného. Ani v kněžském městě Nobe nenalézá David klid a u krále Achisa v Gát se tváří jako zbavený smyslů, aby přežil. Musí znovu utíkat a hledat v jeskyních v horách útočiště. A tak se s ním setkáváme zde v jedné jeskyni: ztroskotaného – zahnatého – ponechaného samotného! (Srovnej s 1. Samuelovou 22 a 24.)

Zde se David modlí: Volá k Bohu; vylévá před Ním své nářky; říká, co ho tíží; vyznává Bohu svou vyčerpanost a skleslost. „*Není, kdo by mne znáti chtěl,*“ a „*není, kdo by se ujal o život můj.*“ – Avšak potom si David vzpomíná na to, že dříve Bohu důvěřoval a říkal: „*Ty jsi doufání mé.*“ Znovu věří, že tento Bůh ho bude slyšet i dnes a zachrání ho. Ano, vidí už dobu, „*když mi dobrodiní učiníš*“ (verše 5,6 a 8).

David svá slova napsal, abychom se z nich my mohli učit. Neboť Bůh chce také naši slabou víru posilnit. Chce, abychom nabyli odvahy a důvěřovali Mu. I my máme být „*zmocněni v mdlobách*“ (Židům 11,34)

DHIN 3/2/2016

3. prosinec

Kteří pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, které pohřížují lidi v zahynutí a v ztracení. Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterých někteří žádostivi byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.

1. Timoteovi 6,9-10

Démas mne opustil, zamilovav tento svět.

2. Timoteovi 4,10

Světské smýšlení vedlo Lota, aby se usadil uprostřed provinilé Sodomy. Víra, duchovní smýšlení a jeho „*spravedlivá duše*“ (2. Petra 2,7-8) by ho tam nikdy nevedly. Láska k tomuto přítomnému světu ho vedla k tomu, aby si jako první zvolil, potom aby rozbil svůj stan směrem k Sodomě, a nakonec aby seděl v bráně Sodomy. Ale jaký díl si zvolil! Byla to prasklá cisterna nemohoucí držet vodu – zlomená třtina, kte-rá probodla jeho ruku. Je to hořká věc, snažit se nějakým způsobem zařídit se pro sebe. Můžeme si být jisti, že uděláme velmi vážné chyby. Je nekonečně lepší dovolit Bohu spravovat všechny naše cesty – Jemu, jenž je tak ochotný a tak schopný řídit je za nás – dovolit Mu, aby navrhl celý náš běh podle Své vlastní neomylné moudrosti a nekonečné lásky. Není pochyb o tom, že si Lot myslel, že dělá dobře, když se stěhoval k Sodomě. Ale to, co následovalo, ukazuje, jak se zcela mýlil. Mluví to i k našim uším hlasem nejhlubší vážnosti – hlasem, který nám říká, abychom si dali pozor a nedovoľovali počáteční působení světského ducha. „*Dosti majíce na tom, co máte.*“ (Židům 13,5) – Proč? Protože jste ve světě tak dobře zajištěni? Ne. Proč tedy? „*On zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ Blažený podíl! Kdyby s ním byl Lot spokojen, nikdy by nehledal zavlážované roviny Sodomy.

C. H. Mackintosh, TLIN 27/12/2010

Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí.

Izaiáš 53,3

Jak požehnaný, tichý a plný lásky byl život Pána Ježíše uprostřed Jeho lidu! Výstižně to říká už prorocké slovo: *Nebude křičeti, ani se vyvyšovati... Třtiny nalomené nedolomí.*“ (Iz. 42,2.3)

Nemusela by srdce všech spěchat k Němu? Ale „*vlastní jeho nepřijali ho*“, ačkoli „*do svého vlastního přišel*“. A „*svět ho nepoznal*“, ačkoli „*skrze něho učiněn jest*“ (Jan 1,10.11).

Sláva Jeho Osoby nebyla pro přirozenou mysl ničím. Neměl „*podobu ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli*“ (Iz. 53,2). Místo velebícího klanění vystávalo pohrdání a nenávisť. Byl Ten, „*jímž pohrdá každý*“, Ten, „*jehož sobě oškliví národové*“ (Iz. 49,7).

Jak hluboce pociťoval Pán toto nepřátelství: „*Více jest těch, kteří mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé.*“ (Žalm 69,5) „*Protivili mi se za mé milosrdenství... odplacují se mi zlým za dobré, a nenávidí za milování mé.*“ (Žalm 109,4.5)

To vše se zjevilo v plném rozsahu, když Pán slávy musel říci: „*Syna člověka zrazují v ruce hříšných.*“ (Matouš 26,45) Ještě v přítomnosti nejvyššího kněze jeden sluha učinil začátek úderem do tváře (Jan 18,22). A téměř se zdá, jako kdyby Jeho nepřátelé neuměli dělat nic lepšího, než všechny přestávky v průběhu projednávání a výslechů vyplňovat zlým jednáním a posměchem.

„*Pokutován jest i ztrápen, však neotevřel úst svých.*“ (Izaiáš 53,7)

DHIN 7/2/2016

Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pij.

1. Korinským 11,28

Výše uvedený verš nemá na mysli onen druh zkoušení sebe, který je ve skutečnosti založen na systému pochybností a obav a nemá v Božím slovu žádné opodstatnění. Toto souzení sebe je svaté křesťanské cvičení velmi prospěšného charakteru. Je založeno na naprosto nezastíněné důvěře, pokud jde o naše spasení a přijetí v Kristu.

Křesťan se má soudit, protože je křesťan, a nikoli proto, aby viděl, zda je křesťan. To je celý rozdíl. Kdybych měl zkoumat sám sebe po tisíc let, nikdy bych neshledal, že jsem něco jiného než zkažený, špatný člověk, kterého Bůh dal stranou a kterého mám považovat za „mrtvého“. Jak bych mohl kdy očekávat, že dostanu nějaké utěšující svědectví na základě takového zkoušení? To je nemožné! Křesťanovo svědectví se nemá hledat ve zkaženém „já“, ale ve vzkříšeném Kristu. A čím více umí skončit se sebou a být zaměstnán Kristem, tím bude šťastnější a světější. Křesťan soudí sebe, své cesty, své zvyky, své myšlenky, svá slova a jednání, protože věří, že je křesťan, ne proto, že o tom pochybuje. Jestliže pochybuje, není v stavu něco soudit. Pravý věřící se soudí právě jako ten, který zná a prožívá věčnou pevnost Boží milosti, božskou účinnost Ježíšovy krve a vše přemáhající moc Jeho přímlyvy. Lidská představa o sebeodsuzování je založena na nevěře. Boží myšlenka o sebeodsuzování je založena na důvěře v Krista.

C. H. Mackintosh, TLIN 2/1/2011

Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel... Ale pojďme k němu.

Jan 11,14.15

Pohřeb milovaného člověka působí smutnou náladu. Příbuzní a známí se musejí rozloučit. Tak tomu bylo v Betánii. Marie a Marta si dělaly starosti kvůli Lazarovi. A jeho nemoc vedla nakonec k smrti. A tak ho pohřbili.

Teprve potom přichází Pán Ježíš. Potvrdil Svým učedníkům, že Lazar zemřel, ale dodal: „*Ale pojďme k němu!*“

Ta spojka „*ale*“, vyjadřuje naději, napětí. Co postaví Pán proti smrti? Proč chce jít „*k němu*“? Lazar přece už leží několik dní v hrobě! – Ale Pán chce zjevit Boží slávu. Ke vzkříšení Lazara dochází „*pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží*“ (verš 4).

Pán Ježíš používá nás, kteří Mu patříme, aby zjevoval Svou slávu. V Janu 11 to je Lazar. Ale Bůh má být oslaven také v našem životě: „*Oslavujte tedy Boha tělem svým.*“ (1. Korintským 6,20) Tato výzva platí každý den, každou hodinu a každému zcela osobně. K tomu jsme tu, k tomu žijeme. Mohl by pro nás být nějaký krásnější úkol, než nechávat vyzařovat božské slávy svým životem?

Z úvodních veršů vycitujeme soucit našeho Pána. K domu smutku přišel s bolestí a vnitřní účastí, ale také s útěchou. Neboť On mohl dát velké věci! A neleží také určitá radost našeho Pána předem ve slovech: „*Ale pojďme k němu!*“? Jak se oslaví, a jak by chtěl také nyní nechávat Svou slávu zářit skrze nás!

Koho jiného by k tomu měl použít?

DHIN 9/2/2011

7. prosinec

Postav se v síni domu Hospodinova, a mluv ke všechněm městům Judským, přicházejícím klaněti se v domě Hospodinově, všechna slova, kteráž tobě přikazují mluvit k nim, neujímej slova, zdali by aspoň uposlechli a odvrátili se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého, kteráž myslím učiniti jim pro nešlechtnosti předsevzetí jejich.

Jeremiáš 26,2-3

Zde jasně vidíme první účel, pro který Bůh vysílá Svého proroka ke Svému lidu. Vychází k nim. Soud je Jeho nezvyklé dílo. Milost se chlubí nad soudem. Nepřeje si smrt hříšníka, ale raději aby se obrátil od své cesty a žil. Ve 2. Mojžíšově 34 vyhlašuje Svě jméno a říká: „*Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouští nepravost a přestoupení i hřích, a který nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech.*“ (6. – 7. verš)

Ale zlí lidé, zvláště náboženští vůdci – v tomto případě kněží a proroci, kteří se bojí, že by mohli ztratit své místo a svou moc mezi lidmi – chtějí raději zabít Boží posly, než dbát na Jeho poselství! Tak se chápou Jeremiáše, a kdyby nezasáhla knížata, zabili by ho. To není nic nového. Jeremiášovi je připomenut Uriáš, také prorok, který uprchl do Egypta, ale kterého Joakim odtamtud přivedl zpět a zabil ho, protože mluvil proti Jeruzalému a Judovi.

Z Božího slova i z dějin je možné uvést mnoho jiných takových případů. Mysli na kněze a farizeje, kteří o našem Pánovi řekli: „*Necháme-li ho tak, všichni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.*“ (Jan 11,48) I Štěpán čelil podobným obviněním. Bůh stále volá, protože chce zachránit, ne odsoudit. Chceš na Něho dbát?

E. P. Vedder, Jr., TLIN 4/1/2011

Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, kteráž... všecka až k Ségor svlažována byla... Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě. Lidé pak Sodomští byli zlí.

1. Mojžíšova 13,10-13

Čtyři kroky směrem dolů (1)

V duchovním životě je cesta směrem dolů vždy cesta malých kroků! „Spravedlivý“ Lot je věřící, který se dal touto cestou (2. Petra 2,7.8). Podívejme se na jeho život a jeho čtyři kroky směřující dolů, aby se nám nestalo něco podobného!

Předně: Lot se díval špatným směrem. – Lot nežije ve společenství s Bohem, a tak mu chybí správný pohled. Z toho bezprostředně plyne jeho první krok směrem dolů. Činí tento krok ve špatném směru, když považuje dobře zavlažovanou rovinu za nejlepší volbu. Protože se nenechává vést Bohem, nemůže vědět, že tato města jsou určena ke zkažení. – Směr pohledu křesťana, který nežije ve společenství s Bohem, je podobně světský, sobecký a krátkozraký – a tím špatný.

Jak mnohý křesťan se dostal na cestu směrem dolů, protože „*pozdvihl očí svých*“ a viděl ty mnohé možnosti, jež svět nabízí. Přitom zapomněl, že „*pomíjí způsob /tvářnost/ tohoto světa*“ (1. Kor. 7,31; 1. Jana 2,17). – Kdyby správně viděl, neinvestoval by tam ani haléř! Chtěl bys snad koupit dům za hrází, kdybys věděl, že se ta hráz brzy protrhne? Avšak přesně to dělá mnoho křesťanů se svým životem – **protože mají chybný směr pohledu!** Investují čas a energii do věcí, které brzy pominou.

Chybným směrem pohledu jsi už učinil první krok na cestě směřující dolů!

DHIN 10/2/2016

Požádej mne, a dám národy, dědictví tvé, a končiny země vládařství tvé. Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrnčířskou roztříštíš je.

Žalm 2,8-9

Mesiánské žalmy – 2. ŽALM

Tématem tohoto Žalmu je vláda nad zemí. Národy ve svém „bouření“ chtěly zavrhnout Boží vládu (1. v.). To se částečně naplnilo v Heródesovi a Pilátovi, když „se sešli proti“ Kristu. Jak Židé, tak i pohané spolupracovali v Jeho zavržení a smrti. Ale jejich vzpoura dosáhne úplného naplnění v odpadnutí posledních dnů. Vládcové národů chtějí být svobodni od Jeho „svazků“ a „provazů“ (3. v.). I dnes vidíme, jak vlády odvrhují stopy křesťanství a jeho mravních nároků. Bůh prohlásil, že Jeho Syn bude vládnout v královské moci z Jeruzaléma. To je tak jistá věc, že ačkoli to je ještě budoucí, On mluví v minulém času (6. v.). Boží Syn brzy požádá, a obdrží národy jako Svě dědictví (7. – 8. v.). Popis Kristovy vlády v tisíciletém království je, že bude vládnout „prutem /žezlem/ železným“. Železné žezlo navodí dojem imperiální síly – nebude to demokracie. Kristova vláda bude absolutní; ti, kdo budou vzdorovat, budou „roztříštěni“.

Verš 9 je citován v Novém zákoně třikrát:

1. „Syn“, který vystoupil k Božímu trůnu, bude vládnout nad národy prutem železným (Zjevení 12,5).
2. „Kráľ králů“ přijde a bude „bít národy“; „bude je spravovati prutem železným“ (Zjevení 19,15).
3. Věřící budou vládnout s Kristem a budou rovněž vládnout prutem železným, neboť jim bude dána „moc nad pohany“ (Zjevení 2,26-27)! Králům je dána rada, aby sloužili Hospodinu a „líbali Syna“. Šťastní jsou všichni, kteří Mu důvěřují dnes!

B. Reynolds, TLIN 6/1/2011

Lot seděl v bráně Sodomské.

1. Mojžíšova 19,1

Čtyři kroky směrem dolů (2)

Lot má chybný směr pohledu – to je první krok.

Za druhé: Lot si zahrává se světem. – Lot dělá druhý krok směrem dolů, když si začíná se světem: Lot postavil „*stany až k Sodomě*“. Ne, přirozeně že ne až dovnitř do města – ale přece už ve špatném směru! Přijmout práci, při které jsou obvyklé nemorální věci, je krok směrem dolů. Rovněž volnočasová aktivita stojící mnoho času – který potom chybí pro společenství s druhými křesťany. Stejně tak vztah k nějakému příjemnému a milému nevěřícímu. Pak je to jen otázka času, kdy člověk, jako Lot, „*bydlí v Sodomě*“ (1. M. 13,12; 14,12).

Za třetí: Lot je přijat světem. – Lot nutně dělá třetí krok směrem dolů, když je od světa sveden. „*Lot seděl v bráně Sodomské.*“ To se zdá naznačovat, že chce to město zlepšovat. Zároveň tušíme, jak dobře je v Sodomě zapojen – neboť teprve andělé a oheň z nebe dokážou to, že město opustí. Křesťan, který je tak světem sveden, jako byl Lot sveden Sodomou, nemusí žít v hrubých hříších, ale jeho myšlení je převráceno a znetvořeno, protože nežije s Bohem.

Za čtvrté: Lot všechno ztrácí. – Při čtvrtém kroku ztrácí Lot všechno: práci, dům, majetek a svou ženu. **Své dcery sice může vyrvat ze Sodomy, ale ne Sodomu ze svých dcer!** Co potom následuje, je nemravnost. Jako výsledek přinesou Moáb a Ammon, Lotovi potomci, Izraeli mnoho utrpení.

Lotova cesta jde směrem dolů po krocích – s hroznými následky pro něho a jeho rodinu a pro Izrael. Proto je jeho příběh pro nás vážným varováním: **Mějme se na pozoru před prvním krokem směrem dolů!**

DHIN 11/2/2016

A on dal některé zajisté... evangelisty... pro vzdělání těla Kristova.

Efezským 4,11-12

Dar evangelisty je skutečně velmi cenný dar, ale protože pravdy, které evangelista předkládá, jsou jednoduché, pohlíží se někdy na ten dar svrchu. Zde, kde Pán dává obdařené muže pro vzdělání Shromáždění, jsou jmenováni evangelisté, neboť kdyby tu evangelisté nebyli, Shromáždění by nerostlo! Evangelista je pln evangelia. Co je evangelium evangelisty? Je to zjevení Božího srdce a ukázání svědectví o Jeho Synu a o spasení. Co může být vyššího než to! Evangelista se zaměstnává přiváděním duší k Pánu, protože k nim má vroucí lásku a neuhasitelnou touhu po jejich spasení. Jeho předmětem je všemi prostředky získávat duše pro Krista.

Jestliže pracuje správně, jeho dílo ho vyvádí z lůna shromáždění, ale jeho účelem je vést duši k Ježíšovi a do shromáždění, kde se obrácený člověk může shromažďovat s ostatními údě těla. Evangelista je součástí shromáždění, není to někdo nezávislý, který má zálibu v tom, aby byl „nepřipojený“. Nezávislý člověk se podobá muži, který pracuje, aby bral z lomu kameny, a když je dostane ven, nemá budovu, do které by je vsadil! Předmětem v kázání evangelia by mělo být předně přivést duši ke Kristu, a za druhé dát ji na správné místo v Božím Shromáždění.

Boží pořádek ve shromáždění je krásný. Evangelista získává duši pro Krista a přivádí ji do shromáždění. Potom ti, kteří jsou ve shromáždění, testují skutečnost a zdravost Božího díla v tom člověku. Potom všichni, kteří tvoří shromáždění, jednají, aby ho přijali, a nakonec pastýři a učitelé budou o duši pečovat a pomáhat jí, aby rostla a zrála. Kéž bychom mohli vidět více takového jednání!

W. T. P. Wolston, TLIN 7/1/2011

Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?

1. Mojžíšova 39,9

To je směrodatný výrok Josefa, jehož zajímavý životní příběh je nám vyprávěn v 1. Mojžíšově knize.

Tento bohabojný mladý muž se v hodině pokušení s rozhodností postavil na stranu Pána. Byl hotov raději všechno ztratit, než povolit svodu nestydaté ženy svého pána Putifara. Ta zkusila vše, aby ho svedla k hříchu. Ale Josef zvítězil, protože žil s Bohem a důvěřoval v Boží sílu.

Okolnosti byly proti němu. Jako otrok byl zcela vydán rozhodování svého pána. Daleko od svého domova tu stál zcela sám. Jen jistota, že nade vším je jeho Bůh, mu mohla dát pevnost, aby odolával pokušení, ať to stojí cokoli. – A stálo ho to mnoho: Došel se do dlouho trvajících, jím nezaviněných vazby ve vězení.

I k nám přistupují pokušení, byť většinou ne tak ostrou formou jako u Josefa. Ale v podniku a v kanceláři, ve škole a na univerzitě se setkáváme se lží a nemravností. Co dá mladému člověku sílu držet se od toho vzdálen, aby se nesmál s druhými, a nedělat to, co oni?

Vliv bohabojných rodičů, jakkoli je cenný, může vyprchat. Společenské normy, které po dlouhou dobu stavěly jasné hranice, se mohou změnit. A jak se už v minulých desetiletích změnily! Jen hluboké vědomí o tom, že každý člověk je Bohu odpovědný – tedy pravá Boží bázeň, je základem pro život v mravní čistotě. A takový život je požehnaný: „*Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.*“ (Matouš 5,8)

DHIN 13/2/2016

Zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

Jan 14,3

Snad žádné jiné učení nebylo více na škodu Božím dětem, než to, že Církev bude muset projít „*velkým soužením*“. Takové tvrzení podvrací Boží zjevení o Církvi jako tělu a nevěstě Krista, snižuje nebeský lid na židovská sdružení a olupuje jej o bdící a očekávající postoj vůči Kristu, že může kdykoli přijít. Vyhlíží události místo Jeho samého, čeká na Antikrista místo na Krista. To vážně škodí náklonnostem a naději duše.

Nic nemůže být jasnějšího v řeči Pána na rozloučenou k Jeho učedníkům, dříve než šel k Otci, než že jim dal požehnané očekávání, že Ho brzy opět uvidí. Mezi příchod Ducha Svatého a Svůj návrat z nebe nepoložil žádnou řadu událostí, které by se musely naplnit.

Na podporu tohoto chybného učení byla převracena 24. kapitola Matouše. Ale krátký pohled na ni ukáže, že „*příchod*“, o kterém se učedníci zmiňovali, když se vyptávali Pána, nebyl Jeho příchod pro nás, ale Jeho příchod do Jeruzaléma, když my přijdeme s Ním a každé oko Ho uvidí přicházejícího v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou (Mat. 23,39; 24,3). Ti, kteří jsou zmíněni, že půjdou skrze soužení, jsou „*Jeho vyvolení*“, ostatek Židů. Zmínky o „*sobotě /svátku/*“, o „*Judstvu*“, o „*utíkání na hory*“ a o „*ohavnosti zpuštění, předpověděné od Daniele proroka*“ tuto dobu jasně ukazují jako dobu „*Jákovova soužení*“, skrze kterou ostatek bude muset projít, jako „*hodinu pokušení*“, přicházející na všecken svět, před kterou Pán zaslibuje, že nás zachrání: „*A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, která přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.*“ (Zjevení 3,10). C. Stanley, TLIN 11/1/2011

Spravedlivý jako palma kvéstí bude, a jako cedr na Libánu rozloží se. Štípení v domě Hospodinově v síňcích Boha našeho kvéstí budou.

Žalm 92,13.14

Kněží a Lévité izraelského lidu měli kdysi výsadu, že tábořili u vchodu svatyně a v jejím okolí. Bydleli, abychom tak řekli, „v domě Hospodinově“. „Ti tebe na věky chváliti budou.“ (Žalm 84,5) Bůh jim svěřil celou službu svatyně, a oni byli jakoby „štípení v domě Hospodinově“. Pro Boží srdce se podobali kvetoucím rostlinám, kterým se dařilo pod Jeho požehnáním.

Také my, věřící našich dnů, jsme v duchovním vztahu „štípení v domě Hospodinově“. „Spravedliví učinění zdarma, milostí jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši“ (Římanům 3,24), jsme zároveň „kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Ježíše Krista“ (1. Petra 2,5).

U kněžství jde jistě stále o Boží nároky, o službu, přinášet Mu to, co Mu náleží. A přece – jaká výsada v tom spočívá také pro nás samé! Neboť kdo by asi byl Bohu blíže, než kněz, přinášející před Něho vzácnosti oběti Ježíše Krista. Ten, kdo tuto kněžskou službu ve svém životě skutečně vykonává – když před Bohem chválí výtečnosti Krista, ten je pro Boží srdce jako kvetoucí strom, který pučí a roste vzhůru.

To je něco, co ani ve stáří nepřestává, i když vnější síly postupně mizí. O „stromech“ v Božím domě platí: „Ještě i v šedinách ovoce ponesou, spanilí a zelení budou.“ (Žalm 92,15)

DHIN 14/2/2016

Učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi ho... všecko jsi podložil pod nohy jeho.

Žalm 8,6-7

Mesiánské žalmy – 8. ŽALM

8. žalm představuje slávu „*Syna člověka*“ v tisíciletém království, kdy bude vládnout nad nebesy a nad zemí. Kristus je „*Hospodin náš Pán*“ a Jeho jméno bude důstojné na vší zemi. V onen den bude Jeho sláva nad nebesa. Když byl Kristus na zemi, byl vládci Izraele zavržen, ale chvála z úst „*nemluvňatek a těch, kteří prsy požívají*“ umlčela nepřátele. To se naplnilo, když Ho malé děti chválily v chrámě k zahanbení předních kněží (Mat. 21,16).

Když Hospodin stvořil nebesa a zem, dal zem pod nohy Adama (verš 4-9). Ale výklad těchto veršů nenajdeme v Adamovi nebo v Žalmu samém, ale ve třech oddílech Nového zákona: **1)** Kristus opět přijde a bude vládnout, až vše bude podloženo pod Jeho nohy. Poslední nepřítel, který má být odstraněn, bude smrt (1. Kor. 15,24-28). **2)** Všechny věci budou dány pod Jeho nohy ve spojení s Církví (Ef. 1,21-23). **3)** „*Budoucí svět*“ Mu bude poddán; avšak ještě nevidíme, že by všechny věci byly poddány pod Jeho nohy, ale vidíme Ho korunovaného slávou a ctí (Žid. 2,5-9).

Adam byl učiněn „*málo menší andělů*“ (verš 6), avšak Kristus zaujal místo nižší než andělé dobrovolně a Svým postavením, ale osobně byl větší než oni (Žid. 1,6). Udivující věcí, ukázanou v Židům 2 a vůbec nezmíněnou v 8. žalmu, je důvod toho, proč Syn člověka byl učiněn nižším než andělé. Bylo to pro „*utrpení smrti*“, aby „*za všecko /za každého/ okusil smrti*“ (Žid. 2,9). Učinil to, aby anuloval ďáblovu moc, aby „*vysvobodil*“ ty, kteří byli v otroctví „*skrze bázeň smrti*“ (Židům 2,14-15).

B. Reynolds, TLIN 16/1/2011

Srdce veselé očerstvuje jako lékařství, ale duch zkormoucený vysušuje kosti.

Příslloví 17,22

Dobří recept

Martin Luther byl zase jednou ve velmi povážlivé situaci. Tu vzal klobouk, vyšel ven do lesa a začal zpívat píseň plnou důvěry v živého Boha. Pak druhou a třetí. Tak si tlak starostí vyzpíval ze srdce pryč a přišel posílněn a radostný zpátky k těm svým.

„Náš zpěv mrzí ďábla a dělá mu bolest,“ říkával; „naproti tomu naše netrpělivost v utrpení, naše nářky a křiky se mu velmi líbí, a při nich se směje pod fousy.“

Jak je to pravdivé! Skleslost nebo dokonce mrzutost a nedůvěra vůči Bohu dělají naše postavení v těžkých dobách jen ještě horším.

Auf, auf, gib deinem Schmerze/ und Sorgen gute Nacht,/ lass fahren, was das Herze/ betrübt und traurig macht;/ bist du doch nicht Regente,/ der alles führen soll,/ Gott sitzt im Regimente/ und führet alles wohl./

Vzhůru, vzhůru, dej své bolesti/ a starostem dobrou noc,/ nech plavat to, co srdce/ nepokojí a rmoutí;/ vždyť ty přece nejsi vládce,/ jenž všechno vésti má,/ Bůh je Ten, kdo velí/ a všechno ovládá./

Těmito řádky vede Paul Gerhardt naše zraky vzhůru k Bohu. A potom i v těžkých dobách tu je vždy něco, za co Mu můžeme děkovat. Proto by naše prosby stále měly být spojeny s děkováním vůči našemu věrnému Bohu a Otci. Písnička víry, snad nejprve váhavá, pak ale radostně zpívaná, už pozvedla mnohé sklíčené srdce. A Boží pomoc přišla v pravou hodinu.

DHIN 16/2/2016

Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ježto jsem já ho neposlal, a přivodí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži, protože takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechelamitského i símě jeho. Nebude míti žádného, kdo by bydlil uprostřed lidu tohoto, aniž uzří toho dobrého, které já učiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.

Jeremiáš 29,31-32

V Božím slovu je jmenovitá zmínka o některých zlých prorocích stojících proti Jeremiášovi. Semaiáš poslal dopisy, útočící na Jeremiáše a jeho proroctví, a naléhal na to, aby byl dán do žaláře a do klády. Bůh řekl, že mluvil vzpouru proti Hospodinu. Působil, že Juda důvěřoval ve faleš. Bůh ho neposlal. Proto bude jeho potrestání jisté a přísné. V této kapitole je zmínka i o dalších zlých lidech: o Achabovi, synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi, synu Maseiášovu, kteří prorokovali zajatým v Babyloně ve jménu Pána lež, a tak utvářeli jejich očekávání opačná k tomu, co Bůh říkal skrze Svého proroka Jeremiáše. V 28. kap. měl Chananiáš, syn Azurův, odvalu protivit se jasnému slovu Páně k Jeremiášovi. O dva měsíce později Pán potrestal jeho otevřenou, veřejnou vzpouru smrtí.

Pán bere vážně všechno, co vyznáváme, že říkáme a činíme v Jeho svatém jménu. Dobře ví o všech podrobnostech toho, jak žijeme, a o postojích našeho srdce. Stále znovu k nám volá, abychom byli svatí, jako On je svatý. Petr nazývá proroky, skrze které nám Bůh dal Starý zákon, „*svatí Boží lidé*“ (2. Petra 1,21). Timoteovi je řečeno, aby byl „*příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu u víře, v čistotě*“ (1. Tim. 4,12). Kéž bychom vždy byli poslušnými, čistými nádobami, vhodnými pro Mistrovo použití!

E. P. Vedder, Jr., TLIN 18/1/2011

I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, nyní vidím.

Jan 9,25

Jaké vyznání! Ten muž byl od narození slepý, ale Kristus přivedl do jeho života světlo. To byl čin svrchované milosti, ale čin, který vyžadoval od toho muže poslušnost, dříve než „*prohlédl*“ (verše 6 a 7).

Tak tomu je také u nás. Zdroj našeho požehnání je v Bohu, a je to Boží Syn, který nám jako „*Spasitel světa*“ přináší požehnání (1. Jana 4,14). Když On působí v našem životě, a my na Jeho slova „*Jdi, umej se*“ reagujeme v poslušnosti víry, dostáváme duchovní zrak. Ano, věřit znamená vidět.

Život tohoto kdysi slepého muže se zcela změnil. Je to vlastně důvod k radosti, ale spíše vyvolává boj. Ten muž vypráví, že jeho uzdravení je následek setkání s Ježíšem, ale jeho sousedé to činí věcí náboženství – to je ďáblův pokus oloupit Krista o čest a lidem zadržovat požehnání. Ale ten uzdravený se pevně drží svého vyznání, a tím nám uděluje důležitou lekci. Ať druzí lidé o jeho Dobrodinci říkají cokoli, on ví jen jedno: Proměnil jeho život. A to mu nikdo nemůže vzít.

Tento muž byl předtím slepý, a druzí viděli. Nyní mohl on vidět, vidět také v duchovním smyslu, a druzí byli slepí. – Mluvme také my více o Tom, který činí slepé vidícími! Možná že nebudeme umět všechno vysvětlit, ale smíme si být jisti, že Pán nás naučí všemu, co musíme vědět, přesně tak, jako to udělal u tohoto muže. Když se mu Ježíš sám zjevuje jako Boží Syn, říká: „*Věřím, Pane.*“ (verš 38) – A klaní se Mu.

DHIN 17/2/2016

A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky. Nebo bydleti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějším.

Izaiáš 32,17.18

Jak požehnaně Člověk Kristus Ježíš Svým probodeným bokem otevřel úkryt před bouřemi Božího soudu. Náš pokoj byl učiněn skrze krev Jeho kříže a Jeho spravedlnost. To přináší „*pokoj dalekému jako blízkému*“ (Izaiáš 57,19). „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.*“ (Římanům 5,1) Výsledkem je klid duše – už žádné chvění, žádné pochybnosti. A obavy jsou zahnány provždy!

Jedním velkým problémem pro mnohé křesťany je chybění ujištění, že jsou zachráněni. Zdá se, že marně hledají ujištění v sobě o svém přijetí u Boha. Jiní zkoumají své srdce ve snaze objevit nějakou vnitřní změnu nebo pocit, na nichž by mohli spočinout ohledně svého přijetí před Bohem.

Evangelium o Kristu je „*moc zajisté Boží k spasení každému věřícímu*“ (Řím. 1,16), a kříž činí velké rozdělení mezi těmi, kteří „*hynou*“, a těmi, „*kteří spasení dosahují*“ (1. Kor. 1,18). Potíž pro mnohé je v tom, že nevidí, že jejich přijetí u Boha není v nich samých nebo v jejich změněném způsobu života, ale je v Kristu a je založeno na ceně Kristova smíření. Znat to je pro věřícího základem stálého pokoje a odpočinku duše (Řím. 5,1; Kol. 1,20).

Nechť každý pochybující, chvějící se věřící je povzbuzen k tomu, aby věřil zaslíbením, která nám Bůh dává v Synu, a aby začal hledět pryč od sebe. Věřme Jemu, když říká: „*Každý, kdo věří..., z Boha se narodil.*“ (1. J. 5,1)

Zdaliž Hospodin nevyšel před tebou? I sestoupil Barák s hory Tábor...

Soudců 4,14

S nebe bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi.

Soudců 5,20

Barák a jeho muži sestupují s chvějícím se srdcem z hory Tábor, aby táhli do boje proti kananejskému vojevůdci Zizarovi. A pak se stane zázrak:

Hospodin už vzal Barákovi boj proti Zizarovi z ruky; mate nepřátele Svého lidu a zahání je na útěk. Později zpívají Izraelité o tom, že hvězdy ze svých drah na nebi bojovaly se Zizarou. Jak si to máme v podrobnostech představit, to nevíme. Jistá věc je, že Bůh přesně v této době na tomto místě zasáhl – k zahanbení bázlivého Baráka, který nebyl připraven podniknout válečné tažení bez soudkyně Debory (kap. 4,8.9).

Je to pravda: Sami v sobě nemáme žádnou sílu, abychom nepříteli odporovali. Silní jsme jen „*v Pánu a moci síly jeho*“ (Ef. 6,10). Když v Něho důvěřujeme, zakusíme, že nebe bojuje před námi a za nás.

Podobně jako při projití Rudým mořem, také zde zachránil lid jen Hospodin. Tehdy, tak jako zde, zpívali píseň chvály k Boží cti. Tam nalézáme prorokyni Marii, zde prorokyni Deboru.

Nemohla by tato vítězství a písně chvály pokračovat i v tvém a mém životě? My všichni máme vést duchovní boj: ve vlastním srdci, v rodině, ve světě. Váhání a otálení tu málo pomůže. Neměli bychom i my našemu Pánu **více** důvěřovat? Tehdy zmátl nepřítel s nebe, a také dnes pomáhá vždy v pravý čas a správnými prostředky.

DHIN 18/2/2016

Nenecháš duše mé v pekle /šeolu/, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení.

Žalm 16,10

Mesiánské žalmy – 16. ŽALM

Tento Žalm předkládá lidství Pána Ježíše a Jeho závislost na Bohu v chození, které končí v radosti vzkříšení. Mesiáš prosí za zachování. Jeho důvěra je v Hospodina. Ve Své modlitbě říká: „*Moje dobrota nedosahuje k Tobě.*“ (2. v. – přel.) To může být nsnadné k porozumění, když to přichází ze rtů božské Osoby, ale On mluví jako poslušný Člověk, který nehledá místo pro Sebe, ale pro svaté, ty „*znamenité*“, kteří jsou na zemi, k nimž se připojuje. „*Ve dnech svého těla*“ se ztotožnil se zbožným ostatkem, když byl Janem pokřtěn, aby „*naplnil všelikou spravedlnost*“ (Mat. 3,13-17).

Mesiáš mluví o „*částce dílu mého a kalicha mého*“. Jeho kalich bylo Jeho dědictví v Hospodinu; to byla Jeho částka. Pro Něho to bylo milé dědictví. To je pozoruhodný výrok ve světle jiného kalicha, který Otec od Něho žádal, aby ho pil. Nepodobný milému kalichu Svého dědictví, vzal ten druhý kalich z ruky Svého Otce ke spasení hříšníků. Pán Ježíš mohl říci: „*Což nemám pít kalicha, který mi dal Otec?*“ (Jan 18,11)

Dále slyšíme to velké proroctví, že Bůh nepřenechá Jeho duši šeolu, ale ukáže Mu cestu života. Tyto verše citoval Petr Židům ve Skutcích 2,25-31, aby prokázal vzkříšení a ukázal, že tento 16. Žalm se netýká tak Davida osobně, ale Pána Ježíše. David napsal tato slova „*byv prorok*“ a „*věděv*“, že se vztahují na vzkříšení Krista. „*Cesta života*“ vedla skrze smrt a vzkříšení; pro Něho to byla „*hojnost radosti*“. Povede Ho na Boží pravici, kde je „*dokonalé utěšení až na věky*“. To byla ta radost, kterou měl před Sebou (Židům 12,2).

B. Reynolds, TLIN 30/1/2011

I odpověď Šimon, řekl jemu. Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru síť.

Lukáš 5,5

Šimon se už předtím setkal s Ježíšem a přijal Ho vírou jako zaslíbeného Mesiáše (Jan 1,40-42). Nyní se s Pánem setkává znovu u Genezaretského jezera. Na Jeho prosbu Ho přijímá do svého člunu a naslouchá, jak učí zástup, shromážděný na břehu.

Pak ale dává Ježíš Šimonovi úkol: „*Vez na hlubinu, a rozestřete síť své k lovení.*“ (4. verš) Není to příliš? V rybaření je Petr přece odborník! Avšak ačkoli nasadil všechny své schopnosti a celou svou zkušenost, v noci nic neulovili. A nyní tento neobvyklý úkol od Pána Ježíše!

To všechno muselo Petrovi projít hlavou, dříve než mohl vyslovit svou námitku. Ale Ježíšovo slovo se ukázalo být pro něho silné. Rozptyluje jeho pochybnost a přemáhá ho, a on poslechne. Tu zahrnou síť tak velké množství ryb, že se začínají trhat.

Tváří v tvář tomuto zázraku se Šimon ještě jasněji než dříve poznává jako hříšný člověk, který nemůže obstát před slávou Božího Syna. Ale pak smí slyšet z úst Pána: „*Neboj se.*“ A dále slova: „*Již od tohoto času lidi budeš loviti.*“ Tím se životní cesta Šimona Petra stává cestou v následování za Pánem Ježíšem: „*A všechno opustivše, šli za ním.*“ (verše 8-11)

Setkání s Pánem Ježíšem vede k tomu, že nejen jasněji vidíme svou vlastní neschopnost a hříšnost, nýbrž také lépe poznáváme Jej a Jeho milost.

DHIN 19/2/2016

23. prosinec

Za starodávna se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství. Ještě vždy vzdělávati tě budu, a vzdělána budeš, panno Izraelská; ještě se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plesajících, ještě štěpovati budeš vinice v horách Samařských.

Jeremiáš 31,3-5

Když studujeme proroky, máme stále znovu možnost zahlédnout Boží myšlenky lásky vůči Jeho chybučím lidu. Snadno se můžeme unavit, když čteme o smutných zkouškách Jeho proroka Jeremiáše, často nazývaného plačícím prorokem. Co to muselo být pro Boží srdce, hledět dolů na Jeho lid, jak chodí v umínené svévoli a hříšné vzpouře! Tak jako otec u svých dětí, ačkoli to snad je absolutně nezbytné, Hospodin nemá žádnou radost, když musí užívat hůl.

Bůh nejedná dle náhody. Nemá nikdy naspěch a nikdy se neunaví. Nezná žádné naléhavé nutnosti. Jeho úmysly pro Jeho pozemský lid jdou zpět až k době založení země. Všechny Jeho úmysly se naplní, neboť jsou ano i amen v Kristu Ježíši.

Bůh s rozkoší říká Svému lidu o Svých plánech k jeho radosti a požehnání. V Novém zákoně nalézáme, že všechno je zajištěno skrze dílo, jímž Ho Pán Ježíš oslavil.

Přijde den, kdy slavná velikost Jeho úmyslů bude plně zjevena. Ale zde v prorocích už ukazuje, co bude dělat ve Své lásce ke Svému lidu. Mluví ke Svému lidu, aby se mohl radovat v naději. Jeho slovo ob stojí!

V kapitole 32, právě když je Jeruzalém s konečnou platností obležen, je Jeremiášovi řečeno, aby si koupil zemi s výhledem na budoucí den požehnání. Kéž bychom i my nejen věřili Božímu slovu, ale také podle něho jednali!

TLIN 31/1/2011

Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou.

5. Mojžíšova 3,26

Ke konci cesty pouští, na poušti Sin, lid zase reptal, protože mu chyběla voda. Tu dal Bůh Mojžíšovi instrukci, aby vzal hůl a mluvil ke skále, a tak způsobil, že z ní vyteče voda. (4. M. 20,1-3)

Avšak Mojžíš, popuzen ustavičným odporováním lidu, **udeřil** skálu jako při dřívější příležitosti u Orébu, místo aby k ní **mluvil** (2. M. 17,1-7). Vyšlo sice mnoho vody, ale Mojžíš udělal velkou chybu – svou životní chybu.

My dnes docela dobře rozumíme, co na tom bylo chybného. Skála ukazuje na Krista, z něhož, duchovně viděno, vyšla voda života (1. Korintským 10,4). Avšak tak jako Kristus musel jen **jednou** zemřít na kříži, protože Jeho dílo je dokonalé a nikdy nemusí být opakováno, tak směl také Mojžíš skálu udeřit jen **jednou**. Pro Boha to bylo tak významné, že Mojžíš nesměl vejít do vytoužené země, jíž přece platila veškerá jeho snaha. Ano, Bůh odpouští naše pochybení; ale je možné, že jejich následky neodjímá. To je vážná lekce, plynoucí z této události. Mojžíš se k tomu už nikdy nesměl vrátet.

Ale byl tu ještě druhý provinilec: lid. „*Mojžíšovi se zle stalo pro ně, nebo k hořkosti přivedli ducha jeho.*“ (Žalm 106,32.33) Dali jsme snad už i my příčinu k tomu, aby náš bratr nebo naše sestra zhřešili, a tím na sebe přitáhli Boží kázeň? To je druhá vážná lekce, které se z této události učíme.

DHIN 20/2/2016

Bůh však všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učí, utvrdí, zmocní i upevní.

1. Petra 5,10

Bůh je nám učiněn známý jako „*Bůh vší milosti*“ a postavení, do kterého jsme uvedeni, je, že „jsme okusili, že je dobrotivý (milostivý)“. Jak je to pro nás těžké věřit tomu, že Pán je milostivý. Přirozený pocit našich srdcí je: „*Jsi člověk přísný.*“ (Luk. 19,21) Všichni trpíme nedostatkem porozumění Boží milosti.

Někdy tu je myšlenka, že milost zahrnuje to, že Bůh přechází hřích. Ale ne, milost považuje hřích za hrozně zlou věc, kterou Bůh nemůže snášet. Kdyby bylo v moci člověka, aby utvořil svou cestu tak, aby mohl obstát před Bohem, nebyla by milost zapotřebí. Právě skutečnost, že Pán je milostivý, ukazuje hřích jako tak zlou věc, že potřebě člověka, který je hříšník a jehož stav je úplně zkažený a beznadějný, nemůže postačit nic než volná milost.

Musíme se učit, co Bůh pro nás je, ne svým vlastním přemýšlením, ale tím, co On Sám zjevil, že je: „*Bůh všelike milosti*“. Ve chvíli, kdy porozumím, že jsem hříšný člověk, a že přece Pán přišel ke mně, protože znal plný rozsah mého hříchu a jaká je jeho ošklivost, rozumím, co je milost. Víra mi dává vidět, že Bůh je větší než můj hřích, a ne že můj hřích je větší než Bůh. Ten Pán, kterého jsem poznal jako Toho, jenž za mne položil Svůj život, je tentýž Pán, s nímž mám co činit každý den svého života, a všechno Jeho jednání se mnou je na téměř principu milosti. Velké tajemství růstu je vzhlížet k Pánu jako k milostivému. Jak vzácné a jak posilující je vědět, že Ježíš vůči mně jedná v této chvíli se stejnou láskou, jako když za mne zemřel na kříži.

J. N. Darby, TLIN 4/2/2011

A protož vida Joáb proti sobě sšikovaný boj zpředu i ze zadu, vybrav některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským.

2. Samuelova 10,9

Byla to těžká situace pro Izrael! Jsou jako v kleštích, *zpředu i ze zadu*. Jsou sevřeni, jsou chyceni – nepřítel je všude.

Joáb, Davidův vojevůdce, dělí vojsko a svěřuje vedení části vojska svému bratrovi Abizaiovi. Jeden má bojovat vpředu a druhý vzadu. Když se jeden dostane do těžkostí, má mu ten druhý pomoci – a obráceně. Joáb povzbuzuje Abizaie slovy: „*Posilni se a bud'me udatní, bojujice za lid náš a za města Boha našeho. Hospodin pak učiní, což se jemu dobře líbiti bude.*“ (verš 12) Bojují, a Bůh dává zdar. Nepřítel prchá – vpředu i vzadu.

Nepřátelé vpředu a nepřátelé zezadu. Nepociťujeme to dnes také někdy tak? Není tu jen jeden problém, nýbrž je jich hned víc: Tu je člověk osamělý, a ještě pak nemocný. Tu to skřípe v manželství, a pak dělají problémy také děti. Tu je krize na pracovišti, a pak ještě prožijeme mezi křesťany nedůvěru, neporozumění a odcizení. I zde se zdá, že nepřítel je všude.

David si vzpomíná v Žalmu 139,5: „*Ze zadu i z předu obklíčils mne, a vložils na mne ruku svou.*“ – To ale není žádný boj, žádná tíže! To nám dává uklidňující vědomí plné důvěry, že Bůh má všechno ve Své ruce, že je jak zezadu, tak i zpředu, že nás obklopuje a ochraňuje.

Problémy zpředu a zezadu nás nemusejí vést k zoufalství. Náš Pán je tu a klade na nás Svou ruku. Smíme se uklidnit ve vědomí, že On nás obklopuje.

DHIN 23/2/2016

I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. A protož provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, vrať se zase a odejdi...

Soudců 7,2-3

Armáda měla nejprve 32000 mužů, ale když bylo dáno dovolení, 22000 bázlivých odešlo a k boji zůstalo jen 10000 mužů. Stále tu bylo příliš mnoho lidí, než aby bylo jasně ukázáno, že Boží, a nikoli lidská síla dobyla vítězství. Člověk je nakloněn k chloubě, a každá příležitost pro to musí být odejmuta, jinak se určitě budeme chlubit!

Proč máme rádi počty – počty obrácení, počty „členů“ – všechny možné počty, jestliže necítíme, že síla je v počtu? Písmo oplývá ilustracemi, které ukazují pravý opak! Počty často přinášejí problémy – když počet učedníků rostl, začalo reptání (Skutky 6,1). Pouhá čísla mohou také učinit svědectví příliš hřmotným. Mnohem lepší je malá společnost, zkušená a testovaná Bohem samým, než velké, úctyhodné těleso, které budí respekt světa, ale ne Boží. Neměli bychom se snažit být malými – jistě se radujeme, když mnozí obdrží požehnání – ale naše oči by měly být obráceny na Pána, ne na počty. Všimni si, že dvě třetiny z těch, kteří se shromáždili k boji, byly ve skutečnosti příliš bázlivé, než aby šly. Podobně i v našich dnech tu je mnoho těch, kteří vidí, po jaké cestě má věřící jít, ale bojí se pronásledování, posměchu, toho, co řeknou lidé; nemají odvalu učinit ten správný krok. Je to smutné, poněvadž máme-li takové obavy, nejsme skutečně připraveni být Bohem užiti. Pamatuj, že Gedeon byl na začátku bázlivý, ale přece se vydal po cestě víry. Kéž my překonáme chvění a máme odvalu jít dále po Boží cestě.

S. Ridout, TLIN 5/2/2011

Kolikrát jsem chtěl shromáždit děti tvé, tak jako slepice shromáždí kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

Matouš 23,37

Odpovědnost člověka

Zachraňující víra a věčný život jsou darem Boží neomezené milosti. Avšak Boží milost nevymazává odpovědnost člověka.

Příklad: Malé dítě nemůže otevřít těžké domovní dveře. Když ale otec řekne: „Pojď, půjdeme ven,“ je povinno ho poslechnout. Nesmí přijít s námitkou, že přece nemůže otevřít dveře. – Otec k tomu má sílu a má klíč. – Když dítě nyní nejde ven, spočívá to tedy jen v tom, že **nechce**, že je neposlušné. Ale protože dítě je k otci ve vztahu dítěte, je odpovědné za to, aby poslechlo.

Stejně tak je člověk Stvořiteli povinen poslušností. A tento Stvořitel mu nařizuje, aby činil pokání a obrátil se od svých zlých cest. Nejde o to, zda k tomu má sílu. Je to jen otázka **chtění**. Bůh má sílu a vůli ke spáse a požehnání člověka. Ale **chce** člověk přijít? Nabídka milosti tu je: „*Kdo chce, naber vody života zdarma.*“ (Zjevení 22,17)

Bůh ve Své milosti působí při každém člověku. Ale člověk se může tomuto působení uzavřít, a tím učinit Boží radu ve vztahu k sobě samému bez účinku (Lukáš 7,30). Nad Jeruzalémem musel Pán kdysi naříkat: „*Nechtěli jste!*“ A ten, kdo neposlechne Boží volání, zahyne – ne proto, že neměl sílu (Bůh ji pro něho měl!), nýbrž protože „**nechtěl**“!

DHIN 25/2/2016

Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové /děti/ Boží slouli /byli nazváni/. Proto svět nezná nás, že jeho nezná.

1. Janův 3,1

Těm, kteří jsou vykoupeni drahou krví Krista, Otcovo srdce může vycházet vstříc s nevýslovnou plností. Srdce příjemce opět plane čistou rozkoší, když hledí na tu lásku. To je vzácná, živá skutečnost! Ale pozornost Božího dítěte k tomu musí být vedena Božím slovem. To probuzující slovo: „*Pohledte,*“ má vskutku zanítit vážný zájem duše o toto vzácné působení Otcova srdce, které je tak podstatné pro blaho všech Jeho dětí. Vědět, že jsme dokonale, věčně a s nekonečnou moudrostí milováni, je nejvzácnější odpovědí na všechna přítomná cvičení či zkoušky a boje na zemi.

Ale zde je zdůrazněna nejen tato láska, nýbrž i její způsob – „*jakou lásku*“. Filantropie si může říkat láska, protože dává hojně, a možná někoho pozvedne z okolností bídy a chudoby do okolností prosperity a radosti. V určitém smyslu to smí být nazýváno láskou, ale daleko to zaostává za Otcovou láskou. Zde je způsob lásky, která nejen zachraňuje nepřátele ze stavu hříchu, vzpoury a zkázy; obléká, sytí a zbohacuje je; ale není uspokojena ničím menším, než přivést je do vlastního domu provždy jako Svě vlastní děti. Je pravda, že čistá láska nalézá svou rozkoš v blízkosti předmětů této lásky. A uznává je veřejně za Svě děti, když je tak s radostí nazývá. Přemýšlejme dobře o vznešené důstojnosti a vzácnosti tohoto svatě ustaveného vztahu, a choďme v souladu s ním.

L. M. Grant, TLIN 6/2/2011

Ale přichází hodina, a nyní jest, kdy praví velebitelé se budou Otcí klanět v duchu a pravdě; neboť i Otec hledá takové jako své velebitele.

Jan 4,23 – přel.

Jádro většiny náboženství spočívá v tom, že skutky a bohoslužebnými konáními má být upokojena „nejvyšší bytost“ – ať už pod tím lidé rozumějí cokoli – a mají být uspokojeny její nároky. I takzvané přírodní národy se svými přírodními náboženstvími přinášejí svým bohům oběti, aby je příznivě naladily.

Ale když my jako křesťané s velebením ctíme Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista, děje se to ze zcela jiných pohnutek. Neklaníme se proto, abychom byli zachráněni, zachováni a vykoupeni, nýbrž protože takoví už jsme. Ke svému spasení nemůžeme sami nic přidat ani tím, že Boha milujeme, Jemu se líbíme a posloucháme Ho. On to je, jenž všechno způsobil, když nám dal Záchránce.

Pravá křesťanská bohoslužba tedy spočívá prostě v tom, že vyjadřujeme svou vděčnost a oslavujeme Boží velikost. Tento základní rozdíl mezi pravým velebením a náboženstvím lidí bychom měli pevně držet.

Náboženský člověk chce sám něco **dělat a přinášet**. Věří, že Bůh to bude honorovat tím, že mu odpustí a ujme se ho. Znovuzrozený křesťan naproti tomu rozumí, že to je Bůh sám, který nám z lásky dal všechno. Na nás nyní je, abychom Ho s hlubokou vděčností chválili za to, co On je a co On učinil. Naše láska, která se projevuje ve chválení, je vhodnou odpovědí na Jeho lásku. „*My milujeme jej, neboť on prvé miloval nás.*“ (1. J. 4,19)

DHIN 28/2/2016

31. prosinec

Hospodin jest síla má a štít můj, v něm jest složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; proto se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu.

Žalm 28,7

Pomoc Pána

Když nás tísnila vina před Bohem, obrátili jsme svou důvěru k Ježíši Kristu. Ve víře jsme pro sebe přijali Jeho výkupné dílo a zakusili jsme, jak nám bylo pomoheno: Bůh nám pro Ježíše odpustil všechny hříchy a učinil nás Svými dětmi. Od té doby žijeme ve vztahu víry k Pánu Ježíši a můžeme v každé době počítat s Jeho pomocí.

Nyní stojíme na konci jednoho roku a díváme se nazpět. Byly tu vedle krásných chvil také těžké situace, které na nás dolehly. Avšak Pán nás nenechal. Jak často jsme prožili to, co skladatel Žalmu vyjádřil slovy: *„V něm jest složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc.“*

Někdy jsme se snad pokoušeli vypořádat se s výzvami života sami. Opírali jsme se o svou sílu a o svůj rozum. Nemuseli jsme potom sklidit porážku, protože jsme jednali bez Pána?

Tyto zkušenosti v minulém roce nás posilují, abychom v novém roce více důvěřovali v Ježíše Krista. Budoucnost před námi leží tmavá a nejistá, ale Ježíš Kristus nám zaslubuje: *„Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“* A proto chtějme s důvěrou říci: *„Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk.“* (Židům 13,5.6)

NZD 31/1/2016

